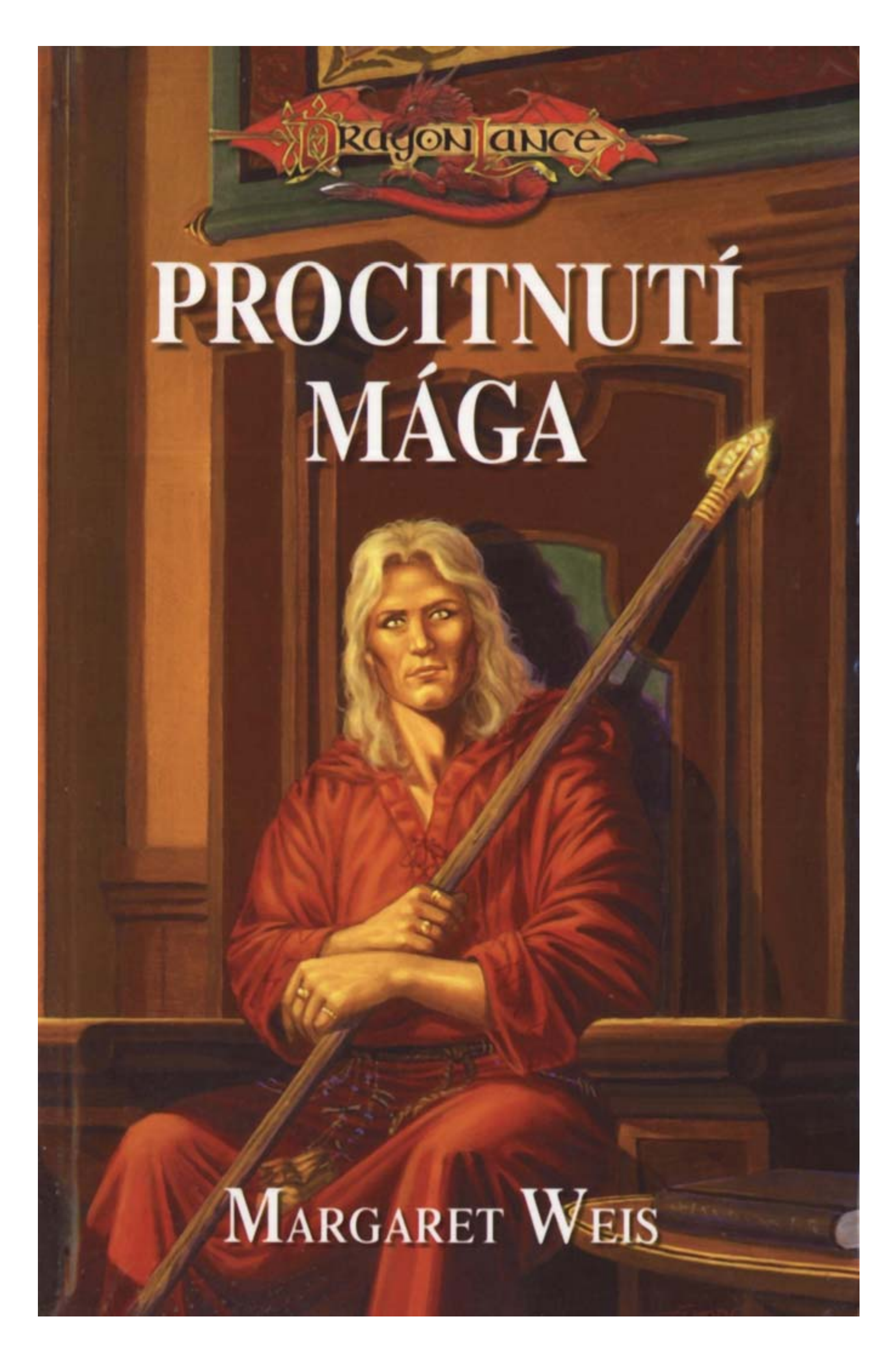

DRAGONLANCE
PROCITNUTÍ
MÁGA
MARGARET WEIS



PROCITNUTÍ MÁGA

Margaret Weis

NÁVRAT ®

DRAGONLANCE ®

THE SOULFORGE

Cover art by LARRY ELMORE
Czech translation by ŠÁRKA BARTESOVÁ

Visit our website at www.wizards.com

ISBN 80-7174-545-6

Věnováno s láskou a přátelstvím
Tracymu Rayemu Hickmanovi

Poděkování...

Velice ráda bych poděkovala za pomoc přátelům Krynnu na alt.fan.dragonlance newsgroup. Oni touto magickou zemí prošli mnohem dříve než já, takže mi mohli poskytnout neocenitelné informace. Všem jim děkuji.

Ráda bych také poděkovala Terry Phillipsovi, jehož originální knížka Adventure Gamebook s titulem The Soulforge se pro mne stala inspirací k napsání tohoto příběhu.

Předmluva

JE TOMU UŽ VÍCE NEŽ DESET LET, KDY JSME SE poprvé sešli v mém malém bytě, abychom si zahráli hru. V té době Dragonlance znala jenom malá hrstka z nás, byla to pro nás novinka plná příslibů, jejíž hodnotu jsme dosud nedocenili. Hráli jsme první dobrodružství, které se po čase ukázalo být nádhernou zkušeností pro miliony dalších — ale tu noc, jak si vzpomínám, jsme vlastně ani nevěděli, co vůbec děláme. Já jsem hru hrál podle svých narychlo sestavených poznámek. Moje žena a Margaret byly tehdy také mezi ostatními hosty, kteří se ze všech sil snažili vytvořit své postavy z pouhých nejasných obrysů, jež jsme jim dali. Kdo byli ti Hrdinové Kopí? A jací ve skutečnosti vlastně byli?

Začali jsme hrát hru a já se tehdy obrátil na svého dobrého přítele Terryho Phillipse a zeptal jsem se ho, co dělá jeho hrdina. Terry promluvil... a svět Krynnu se tak navždy změnil. Jeho chraplavý hlas, jeho sarkasmus a hořkost, maskující aroganci a sílu, která nikdy nepotřebovala být zdůrazňována, to vše bylo náhle tak skutečné. Všichni v místnosti byli ochromení i vyděšení zároveň. Margaret do dneška tvrdí, že Terry na sobě tehdy na tom večírku měl černé roucho.

Terry Phillips si vybral za svou postavu Raistlina a touto osudovou volbou dal vzniknout té nejzásadnější postavě z Dračích kopí. Terry dokonce napsal i gamebook o Raistlinově zkoušce, jež měla stejný název jako kniha, kterou nyní držíte v ruce. Krynn - a to už vůbec nemluvím o Margaret a o mně samotném - dluží Terrymu poděkování za to, že nám Raistlina přivedl.

Ostatní postavy z Dračích kopí mají jiné tvůrce, ale Margaret dávala od samého začátku všem zainteresovaným osobám na vědomí, že Raistlin je výhradně a jen její. My ostatní jsme jí nikdy tohoto temného mága nezáviděli - zdálo se totiž, že ona jediná dokáže zjemnit jeho vlastnosti a utišit jeho neklidnou duši. Pravdou je, že Raistlin nás ostatní děsil tak, že jsme se před ním raději drželi zpátky. Jedině Margaret věděla, jak tuto hlubokou propast překonat.

Nyní držíte v ruce příběh o Raistlinovi, jak ho vypráví Margaret - ta, která ho z nás všech zná nejlépe. Nebude to vždycky snadná cesta, ale rozhodně bude stát za to. Margaret byla vždycky vynikající vypravěčkou. A nyní před sebou máte příběh, který vždycky toužila vyprávět.

A jestli to čte i Terry - ať už je kdekoliv - přeji mu mír.

Tracy Hickman
10. října 1997

Slitiny, vzešlé z rukou raných zpracovatelů železa... se vyráběly zahříváním masy železné rudy a dřevěného uhlí, které se uložily do výhní či pecí, do nichž se vháněl vzduch. Díky tomuto zpracování se ruda proměnila na houbovitý kov plný škváry, již tvořily kovové nečistoty a popel z dřevěného uhlí. Tohle houbovité železo se ještě rozžhavené vyndalo z pece a tlouklo se těžkými kladivy, aby se zbavilo škváry a aby se zformoval pevný kus železa... Příležitostně se touto technikou výroby železa úplnou náhodou vytvořila skutečná pravá ocel...[1])

[1]) „Výroba oceli"
Microsoft® Encarta® Encyclopedia, 1993-1995

KNIHA 1

Duše mága je vykována v magickém ohni.

Antimodes z řádu Bílých čarodějů

1. kapitola

NIKDY NENOSIL BÍLÉ ROUCHO, KDYŽ CESTOVAL. Za těch časů, v době před velkou a strašlivou Válkou Kopí, která jako nějaký obrovský kotel vylila svůj horký olej a opařila celou krajinu, tak činilo jen velmi málo mágů. Za těch časů, pouhých patnáct let před válkou, se rozhořel oheň pod kotlem, to Královna Temnot a její pomocníci zažehli jiskru, jež dala základ plamenům. Olej v kotli byl chladný, černý a mazlavý. Ale na dně už začínal bublat.

Většina lidí na Ansalonu ten kotel nespatřila, tím méně bublající olej uvnitř, do té doby, než se jim zřítil přímo na hlavy společně s dračím ohněm a bezpočtem dalších válečných hrůz. V těchto časech relativního míru jen velmi málo lidí z Ansalonu zvedlo čas od času hlavu vzhůru nebo se rozhlédlo do všech stran, aby zjistili, co se děje ve světě kolem nich. Místo toho upírali zrak ke svým nohám, plahočili se prašným dnem, a pokud někdy zvedli hlavu k nebi, pak to bylo jen proto, aby se podívali, zda se chystá déšť, jenž by jim mohl pokazit piknik.

Jen pár vyvolených cítilo žár nově se rodícího ohně. Jen pár vyvolených pozorně sledovalo hustý černý olej v kotli. Oni viděli, jak se v něm začíná vařit. A cítili neklid. Těchto několik vyvolených začalo spřádat plány.

A právě k nim patřil kouzelník jménem Antimodes. Byl to člověk. Pocházel ze středostavovské rodiny obchodníků z přístavu Balifor. Jakožto nejmladší ze tří dětí byl vychováván pro rodinný podnik, kterým bylo krejčovství. Až do dnešního dne se pořád rád pyšnil jizvami od špendlíků na prostředníčku své pravé ruky. Jeho rané

zkušenosti v něm však zanechaly smysl pro dobrý obchod, vybraný vkus a cit pro ušlechtilé látky, což byl jeden z důvodů, proč jen zřídkakdy nosil své bílé roucho.

Někteří mágové se obávali nosit své pláště, jež byly symbolem jejich víry, neboť tato víra nebyla na Ansalonu příliš oblíbená. Antimodes se však nebál. Nenosil své bílé roucho jednoduše proto, že na něm byla snadno vidět špína. Nesnášel, když po dlouhé cestě dorazil na místo určení celý zablácený a umazaný.

Cestoval sám, což za těch těžkých časů znamenalo, že byl buď blázen, nebo nesmírně mocný člověk. Antimodes ale nebyl blázen a nebyl ani šotek. Cestoval sám, protože dával přednost výhradně své vlastní společnosti a společnosti své oslice Jenny, kterážto bylo jeho jedinou společnicí. Najímat ochránce bylo více či méně hloupé a pošetilé, o tom, že to navíc bylo ještě drahé, ani nemluvě. V případě potřeby se Antimodes dokázal poměrně slušně a bez potíží ubránit sám.

Během těch padesáti či více let to však potřeboval jenom zřídkakdy. Zloději si zpravidla za své oběti vybírali bázlivce, slabochy, opilce anebo hlupáky. Přestože temně modrý vlněný plášť se stříbrnou sponou prozrazoval, že je jeho majitel zámožný muž, Antimodes jej nosil se sebevědomím sobě vlastním. Seděl na svém důstojně našlapujícím oslu se vzpřímenými zády, hlavu měl vztyčenou a bystrým zrakem sledoval každou veverku na stromě, každou ropuchu ve vyjeté koleji na cestě.

Neměl u sebe žádné zbraně, avšak v dlouhých rukávech a vysokých kožených botách mohl velmi snadno ukrýt ostrý nůž; krom toho váčky, jež mu visely na ručně zdobeném koženém opasku, nad veškerou pochybnost obsahovaly nejrůznější magické předměty. Každý zloděj hodný svého řemesla velice snadno poznal, že ve slonovinovém pouzdře, jež měl Antimodes zavěšené na kožené šňůrce kolem krku, byly ukryté magické svitky. Temné postavy, číhající v porostu, se před ním klidily z cesty a raději si počkaly na nějakou mnohem snadnější oběť.

Antimodes cestoval do Věže Vysoké magie na Ždárské cestě. Bral to však velkým obloukem, přestože do věže mohl stejně snadno dorazit cestou magie přímo ze svého domu v přístavu Balifor. Byl totiž požádán, aby podnikl cestu po zemi. Tato žádost přišla od Par-Saliana, hlavy Řádu Bílých plášťů a hlavy Konkláve čarodějů, tudíž - stručně řečeno -přímo od Antimodova nadřízeného. Tihle dva muži však byli navzdory svému postavení dobří přátelé. Jejich přátelství sahalo zpět do dní, kdy byli ještě velmi mladí a oba dojížděli do Věže, aby si tam vyzvedli úkoly, tresty a čas od času také aby tam složili obtížnou zkoušku. Oba museli společně čekat ve Věži v některém předpokoji, společně se dělili o své starosti a obavy, vzájemně si poskytovali útěchu, podporu a spojenectví. A tak od té doby vládlo mezi dvěma čaroději z Řádu Bílých plášťů pevné přátelství.

Par-Salian nyní „požádal" Antimoda, aby se vydal na tuto dlouhou a únavnou cestu. Vrchní představitel Konkláve to nenařídil, jak by to učinil v případě jiných mágů.

Antimodes měl na své cestě splnit dva úkoly. Tím prvním bylo, aby nahlížel do každého temného zákoutí, poslouchal každé špitnutí, pronikal svým pohledem do škvírek každé zavřené okenice. Druhým úkolem bylo, aby se poohlédl po nějakém novém talentu. První úkol byl trochu nebezpečný; lidé nemají příliš rádi čmuchaly,

zvláště pokud tito řečení lidé něco skrývají. Druhý úkol byl únavný a nudný, protože to ve své podstatě obnášelo jednání s dětmi. A Antimodes byl na děti alergický. Z toho důvodu dával raději přednost špiónství.

Zprávu zapsal dokonale úhledným krejčovským písmem do deníku, jejž měl později předat Par-Salianovi. Jak se Antimodes pohupoval na hřbetě bílé oslice - dostal ji darem od svého nejstaršího bratra, jenž nakonec převzal rodinný podnik v přístavu Balifor a dnes byl už uznávaným krejčím - v duchu si znovu pročítal každičké slovo ze své zprávy. Antimodes strávil veškerý svůj čas na cestě úvahami o tom, co všechno viděl a slyšel - nic mimořádného, i když všechno poněkud zlověstné.

„Pro Par-Saliana to jistě bude zajímavé čtení," řekl Antimodes Jenny, která na znamení svého souhlasu potřásla hlavou a natáhla uši. „Už se nemůžu dočkat, až mu ten deník předám," pokračoval její pán. „Začne číst a bude klást otázky. A já mu vysvětlím, co jsem viděl a slyšel a po celou dobu při tom budu popíjet skvělé elfské víno. A ty, moje milá, ty dostaneš k večeři oves."

Jenny vyjádřila svůj srdečný souhlas. Na několika místech, kde přenocovali, byla nucena jíst vlhkou plesnivou slámu a někdy ještě mnohem horší věci. Jednou dokonce dostala slupky od brambor.

Dva nezvyklí společníci už byli téměř u cíle své cesty. Asi tak za měsíc dorazí Antimodes do Věže Vysoké magie ve Žďárské cestě. Nebo přesněji Věž Vysoké magie dorazí k Antimodovi. Jeden totiž nikdy Věž ve Žďárské cestě sám najít nemohl. Věž si našla vás, když se tak její pán rozhodl.

Dnešní noc měl Antimodes strávit v Útěšíně. Mohl sice pokračovat dál, protože bylo pozdní jaro a navíc teprve poledne, takže stále zbývalo dost času k cestování. On však měl Útěšín rád, měl rád jeho proslulý hostinec Poslední domov, měl rád jeho majitele Otika Sandeta a ze všeho nejraději měl zdejší pivo. Antimodes vzpomínal na příjemně chladné tmavé pivo s krémově hustou čepicí už od chvíle, kdy si poprvé lokl prachu z cesty.

Na rozdíl od jiných měst v Ansalonu, kde byl každý cizinec považován hned za zloděje, nositele moru, vraha nebo únosce malých dětí, zde v Útěšíně si jeho příchodu téměř nikdo nevšiml. Útěšín byl jiný než většina měst na Ansalonu.

Bylo to město uprchlíků, kteří utekli před Pohromou, aby si zachránili život, a nakonec skončili tady. Jelikož sami byli kdysi poutníky, chovali se zakladatelé Útěšína velmi přátelsky k jiným cizincům. A tento postoj byl pak předáván jejich potomkům. Útěšín byl proslulý jako město pro vyděděnce, samotáře, rebely a dobrodruhy.

Jeho obyvatelé byli přátelští a tolerantní - ovšem do jisté míry. Nikdy neporušovali zákony, protože to není dobré pro obchody. A Útěšín byl místem, kde se na obchody velmi dbalo.

Jelikož se město nacházelo na rušné cestě, jež byla hlavní tepnou vedoucí ze severního Ansalonu do všech důležitých míst na jihu, byli lidé v Útěšíně na náhodné poutníky zvyklí. To však nebyl důvod, proč si jen málo z nich všimlo Antimodovy přítomnosti. Hlavní důvod byl ten, že ho většina z nich ani neviděla, protože lidé zde žili vysoko nad ním. Převážná část města byla totiž vystavěna mezi mohutnými

rozložitými větvemi podivuhodných řásníkových stromů.

Původní obyvatelé Útěšína se totiž uchýlili do větví těchto stromů, aby unikli před svými nepřáteli. Když pak zjistili, že život na stromě se zdá být bezpečný, začali v korunách stavět své příbytky a jejich potomci, i ti, kdo přišli po nich, v této tradici pokračovali.

Antimodes zaklonil hlavu a zvedl oči od zad své oslice směrem k mostům z dřevěných prken, které se táhly z jednoho stromu na druhý. Sledoval, jak se ty mosty pohupují pod nohama vesničanů, kteří po nich spěchali za svými úkoly. Antimodes byl velmi elegantní muž, jenž dokázal ocenit ženskou krásu, a přestože si útěšínské dívky při přecházeni mostů přidržovaly sukně pevně k tělu, stále tu byla jistá naděje, že se mu podaří zahlédnout nějaký dokonale tvarovaný kotník či pěknou štíhlou nožku.

Tato Antimodova příjemná zábava byla však najednou přerušena, když uslyšel nečekaný hlasitý křik. Sklonil hlavu a zjistil, že jeho a Jenny právě předběhla malá skupinka opálených polonahých chlapců třímajících v rukou dřevěné meče a dlouhé oštěpy. Hoši bojovali s armádou imaginárních nepřátel.

Neměli však v úmyslu vrhnout se na Antimoda, to jen bitva je zahnala jeho směrem; neviditelní goblini nebo ogrové či jiné příšery, které děti pronásledovaly, právě ustupovaly směrem k Krystalmirskému jezeru. Antimodova oslice Jenny, která se náhle ocitla uprostřed této mely plné křiku, rámusu a mávání meči, začala divoce tančit a vyděšeně koulet očima.

Mágova oslice rozhodně nebyla žádný válečný kůň. Nebyla zvyklá na válečný zmatek, křik a krev, nedokázala čelit namířenému oštěpu bez mrknutí oka. To nejhorší, na co si mágova oslice musela zvyknout, bylo pár páchnoucích kouzel a občasné předvádění blesků. Jenny byla klidné zvíře, byla poměrně silná a statná, s neobyčejnou schopností umět se vyhýbat uvolněným kamenům a vystouplým kořenům, čímž svému majiteli poskytovala příjemnou a pohodlnou cestu. Jenny byla přesvědčená, že se během této cesty skutečně musela utkat s leccím — se špatným jídlem, s nevhodným ubytováním a také s pochybnými spolunocležníky. A tak na ni byla armáda ječících hochů s dlouhými klacky jednoduše už příliš.

Jenny zastříhala dlouhýma ušima a vycenila žluté zuby, takže bylo jasné, že se chystá postavit na zadní a začít chlapce předními kopyty kopat, což by jim zřejmě příliš neublížilo, ale zato by tím nad veškerou pochybnost utrpěl jezdec vyhozením ze sedla. Antimodes se pokusil vyděšenou oslici uklidnit, ale neměl příliš štěstí. Malí chlapci, rozdovádění hrou na válečníky, si mužova znepokojení vůbec nevšimli. Poskakovali kolem něj, mávali dřevěnými meči, ječeli a vítězoslavně pokřikovali. Antimodes by býval vstoupil do Útěšína na své ctihodné zadnici, kdyby se náhle z toho prachu a hluku nevynořil o něco starší chlapec - mohlo mu být tak osm nebo devět - neuchopil Jennyiny otěže a rozhodným, ale jemným dotekem vyděšenou oslici neuklidnil.

„Obejděte to!" nařídil ostatním dětem a mávl mečem, který držel v levé ruce. „Ustupte na stranu, chlapci! Děsíte toho osla!"

Mladší chlapci ve věku asi tak od šesti a výš poměrně ochotně poslechli příkaz svého druha a pokračovali vesele dál. Jejich křik a smích se odrážel od mohutných

kmenů řásníkových stromů.

Starší chlapec se ještě zdržel. Přízvukem, jenž rozhodně neodpovídal této části Ansalonu, se tiše oslici omlouval a na uklidněnou ji hladil po měkkém nose. „Odpusť nám, dobrý pane. Nechali jsem se příliš strhnout hrou a nevšimli si tě. Doufám, že jsme ti nezpůsobili nějakou škodu."

Mladík měl rovné světlé husté vlasy rovně zastřižené kolem uší, jak to bylo v módě jen v Solamnii, ale nikde jinde na celém Krynnu. Měl modrozelené oči a rozhodné a vážné chování, které mu přidávalo na věku. Měl také ušlechtilé držení těla, čehož si byl více než dobře vědom. Jeho řeč byla vybraná a vzdělaná. Toto nebyl žádný venkovský balík, žádný prostý synek.

„Děkuji ti, mladý pane," odpověděl Antimodes. Opatrně zkontroloval všechny své magické předměty, aby se ujistil, že se mu při té nehodě žádný z váčků, které měl zavěšené na opasku, neuvolnil ani neupadl. Chystal se toho mladíka zeptat na jeho jméno, protože ho neobyčejně zaujal, ale když zvedl hlavu, všiml si, že chlapec upírá své modré oči na jeho váčky. Výraz jeho tváře byl zřetelně nesouhlasný a odměřený.

„Jestli si jsi jistý, že ti nic není, pane mágu, a že ti naše hra nijak neublížila, raději už půjdu." Mladík se rychle prkenně uklonil, pustil otěže oslice a otočil se za svými kamarády. „Tak jdeš, Kit?" zavolal ostře na jiného staršího chlapce, který se zatím zastavil, aby si s jistým zájmem prohlédl cizince.

„Hned to bude, Sturme," řekl ten mladík, a v okamžiku, kdy promluvil, si Antimodes uvědomil, že tohle stvoření s krátkými kudrnatými vlasy, chlapeckými kalhotami a koženou vestou byla ve skutečnosti dívka.

A navíc to byla pohledná dívka - teď, když si ji prohlédl o něco lépe - nebo možná už to dokonce byla „mladá dáma", protože i když jí nemohlo být o moc víc než třináct, měla velmi hezkou postavu, ladné pohyby a odvážný a neústupný pohled. Také ona si Antimoda pozorně prohlížela, měřila si ho s nevšedním zamyšleným zájmem, který on nedokázal pochopit. Byl zvyklý setkávat se s opovržením a nelibostí, ale zájem této dívky nezpůsobila pouhá zvědavost. V tom pohledu nebyla žádná nelibost. Spíš mu to připadalo, jako by si v hlavě právě rovnala nějaké myšlenky.

Antimodes byl ve svém vztahu k ženám velmi staromódní. Měl rád jemné a navoněné ženy, milující a něžné se zarudlými tvářemi a sklopeným zrakem. Uvědomoval si, že dnes, kdy časy přejí mocným čarodějkám a silným válečnicím, je tento postoj poněkud zpátečnický, ale on to tak měl rád. Mírně se tedy zamračil, aby dal najevo nespokojenost nad chováním této mladé uličnice, zatahal za otěže a pobídl Jenny směrem k veřejným stájím, které se nacházely blízko kovářské dílny. Stáje, kovářská dílna a pekárna s obrovskými pecemi byly jediné tři domy, které se v Útěšíně nacházely na zemi.

Jak Antimodes projížděl kolem té mladé dívky, cítil, jak na něj stále upírá své hnědé oči, přemýšlí a uvažuje.

2. kapitola

ANTIMODES DOHLÉDL NA TO, ABY BYLA JENNY pohodlně ustájena, aby měla dostatek jídla a aby sejí dostalo mimořádné pozornosti, jak mu stájník slíbil. Všechno pochopitelně také zaplatil pevnou krynnskou měnou, již chlapci štědrou rukou hned vysázel.

Když tak učinil, vydal se arcimág k nejbližším schodům vedoucím na visutý most. Musel vystoupat spoustu schodů a než dorazil až nahoru, byl zpocený a udýchaný. Stín hustého řásníkového listí ho trochu ochladil, stromy mu poskytly příjemné přítmí, pod kterým se dalo kráčet. Když si Antimodes po chvilce oddechl, vydal se k visuté cestě vedoucí k hospodě Poslední domov.

Cestou minul celou spoustu malých domků, zavěšených vysoko mezi větvemi stromu. Domky v Útěšíně se od sebe vzájemně velmi lišily, protože každý z nich se musel dokonale přizpůsobit té části stromu, na níž stál. Platil tu vzhledem k umístění těchto obydlí zákon, že je zakázáno sekat jakoukoliv živou část řásníku, pálit jej nebo jinak mu škodit. Nejméně jedna stěna každého domu byla tvořená širokým kmenem, větve pak sloužily jako základní trámy pro střechu. Podlahy byly nerovné a domky se během bouřek povážlivě nakláněly. Tyto nepravidelnosti byly však obyvateli Útěšína považovány za okouzlující. Antimoda by ale jistě přivedly k šílenství.

Hospoda Poslední domov byla tou největší stavbou v celém Útěšíně. Stála asi tak čtyřicet stop nad zemí a obklopovala kmen jednoho mohutného řásníku. Strom tvořil neodmyslitelnou součást interiéru. Zespodu byla tato hospoda podpírána silnými větvemi z živého dřeva. V nejnižší části hospody se nacházely kuchyně a šenkovna. Ložnice byly o patro výš a dalo se do nich vejít zvláštním vchodem, takže ti, kdo toužili po soukromí, nemuseli procházet hlučným šenkem.

Okna byla tvořená z barevného mozaikového skla, které sem podle legendy bylo přivezeno až ze samotného Palantasu. Mozaikové sklo bylo skvělou reklamou pro obchod; jasné zářivé barvy prostupující hustým listím často upoutaly pozornost, takže náhodný kolemjdoucí zabloudil pohledem do hustého listí a spatřil hospodu, kterou by jinak minul bez povšimnutí.

Antimodes ráno pojedl jen lehkou snídani, takže byl dostatečně hladový na to, aby plně ocenil vyhlášené kuchařské umění zdejšího hostinského. Navíc ostrý výstup ještě zvýšil jeho chuť k jídlu, stejně tak jako vůně vycházející z kuchyně. Jakmile arcimág vstoupil dovnitř, přišel ho uvítat samotný Otik. Kulatý mužík středního věku si na Antimoda okamžitě vzpomněl, i když tu mág naposledy byl před více než dvěma lety.

„Vítej, příteli, vítej," řekl Otik, uklonil se a kývl hlavou. Zdravil tak bez výjimky všechny své zákazníky, ať už to byl prostý rohlík nebo venkovský šlechtic. Měl na sobě sněhobílou zástěru a nikoliv zamaštěnou utěrku, jak tomu bývalo u jiných hostinských. Hospoda byla stejně čistá jako Otikova zástěra. Když šenkýřky zrovna neobsluhovaly hosty, obvykle utíraly podlahu nebo leštily překrásný dřevěný šenk,

který byl také součástí živého řásníku.

Antimodes vyjádřil svou radost nad tím, že se opět na toto místo vrátil. Otik dokázal, že si mága skutečně pamatuje, tím, že ho usadil k jeho nejoblíbenějšímu stolu blízko okna, odkud měl přes nazelenalé sklo skvělý výhled na Krystalmirské jezero. Otik bez ptaní přinesl džbánek vychlazeného černého piva a postavil ho na stůl před Antimoda.

„Vzpomínám si, že když jsi tu byl minule, pane, říkal jsi, jak moc ti chutná moje černé pivo," prohlásil Otik.

„To je pravda, nikdy jsem lepší neochutnal," odpověděl Antimodes. Kromě toho si všiml, jak velký si hostinský dává pozor, aby se ani slovem nezmínil o tom, že je Antimodes vyznavačem magického řemesla, což bylo něco, čeho si musel vážit, přestože před nikým nikdy netajil skutečnost, kdo je.

„Rád bych tu zůstal přes noc, poobědval a také povečeřel," řekl Antimodes a vytáhl sáček s penězi. Sáček byl téměř plný, ale ne přeplněný.

Otik odpověděl, že pokojů je hned několik, takže si Antimodes může vybrat kterýkoliv z těch, jejž bude chtít poctít svou přítomností. K obědu bude omáčka ze třinácti druhů dušených fazolí s bylinkami a šunkou. K večeři pak naklepané hovězí s kořeněnými bramborami, jimiž byla tato hospoda proslavená.

Otik starostlivě čekal, až jeho host řekne, že mu jídelníček dokonale vyhovuje. Pak se rozzářený hostinský čile vrhl na celou řadu dalších drobností obnášejících řízení hospody.

Antimodes se uvolnil a rozhlédl se kolem sebe po ostatních hostech. Jelikož bylo už nějakou chvíli po obvyklých poledních hodinách, místnost byla poměrně prázdná. Poutníci zřejmě odpočívali ve svých pokojích nebo pospávali po dobrém jídle. Dělníci se vrátili zpátky do práce, majitelé obchodů posedávali nad účetními knihami, matky ukládaly své děti k odpolednímu spánku. V celém hostinci byl už jen jediný host. Trpaslík - soudě podle jeho vzhledu to byl lesní trpaslík.

Lesní trpaslík, který už dávno nežil v lesích, lesní trpaslík, který nyní žil společně s lidmi v Útěšíně. A podle jeho oblečení, které sestávalo z ručně tkané košile, kvalitních kožených kalhot a kožené zástěry, jež bezesporu patřila k jeho řemeslu, se mu dařilo poměrně dobře. Byl zhruba ve středním věku, ve vousech měl totiž jenom několik málo šedých pramínků, avšak na trpaslíka jeho věku měl neobvykle hluboký a zasmušilý výraz. Zřejmě si prožil těžký život a to v jeho tváři zanechalo trvalé stopy. Přesto byly jeho hnědé oči o poznání teplejší než oči jeho soukmenovců, kteří nežili mezi lidmi a kteří neustále číhali za svými vysokými barikádami.

Antimodes si všiml, že na něj trpaslík upřel svůj bystrý pohled, a tak zvedl pohár s pivem.„Podle tvého nářadí soudím, že pracuješ s kovem. Ať Reorx chrání tvé kladivo, pane," řekl jazykem trpaslíků.

Trpaslík uznale pokýval hlavou, zvedl svůj vlastní pohár a komonštinou odpověděl: „A tobě, poutníku, přeji rovnou a suchou cestu."

Antimodes trpaslíkovi nenabídl, aby si k němu přisedl, a jak se zdálo, ani trpaslík nijak netoužil po jeho společnosti. Antimodes vyhlédl z okna, obdivoval výhled a těšil se z příjemného tepla, které se rozlévalo jeho tělem jako osvěžující kontrast chladného piva, jež konejšilo jeho cestou vyprahlé hrdlo. Antimodovým úkolem

bylo naslouchat jakémukoliv rozhovoru, a tak poslouchal plané tlachání trpaslíka a šenkýřky, přestože se mu nezdálo, že by se spolu bavili o něčem zlověstném nebo neobvyklém.

„Tady máš, Flinte," řekla šenkýřka a položila před něj kouřící misku plnou fazolí. „Je to extra porce a chleba navíc. Musíme tě trochu vykrmit. Slyšela jsem, že zanedlouho odcházíš?"

„To je pravda, děvče. Cesty se otevírají. Už tak mám jisté zpoždění, ale čekám na Tanise, až se vrátí od svých příbuzných z Qaulinestu. Měl být zpátky už před dvěma týdny, ale po té jeho ošklivé tváři není ani stopa."

„Doufám, že je v pořádku," řekla zaujatě šenkýřka. „Já prostě elfům nevěřím, to je hotová věc. Doneslo se mi, že ani on se svými lidmi příliš dobře nevychází."

„Je jako muž s jedním špatným zubem," zavrčel trpaslík, ale Antimodes v jeho hrubém tónu i tak cítil náznak starostlivosti. „Neustále s ním kýve, aby se ujistil, že opravdu bolí. Tanis se vrací domů, přestože dobře ví, že ho jeho elfští příbuzní nemohou ani vystát. Přesto pokaždé doufá, že tentokrát to možná bude jiné. Jenže není. Ten zatracený zub je stejně prohnilý, jako byl na samém začátku, kdy se ho poprvé dotknul. A každopádně se to nezlepší, dokud ho prostě nevytrhne a jednou provždy nevyřídí."

V této chvíli byl trpaslík samým rozhořčením už celý rudý v tváři a své láteření završil zcela protismyslným prohlášením: „A nás se zákazníky nechá čekat." Po těch slovech se zhluboka napil piva.

„Ty nemáš žádné právo o něm říkat, že je ošklivý," řekla s úsměvem šenkýřka. „Tanis vypadá jako člověk. Jen těžko bys v něm hledal elfí podobu. A já ho moc ráda opět uvidím. Buď tak hodný a vyřiď mu, že jsem se na něj ptala, Flinte."

„Jistě, jistě. Ty a všechny ostatní ženské ve městě," opáčil trpaslík, ale zamumlal si ta slova spíš pro sebe pod vousy, takže ho šenkýřka, která se právě vracela zpátky do kuchyně, neslyšela.

Takže tenhle trpaslík a tento půlelf spolu vedou obchod, usoudil Antimodes, přemýšleje o tom, co se právě dozvěděl. Půlelf, jehož vyhnali z Qualinestu. Ne, tak to jistě nebylo. Vypovězený půlelf by se přece nesměl vrátit domů. Jenže tenhle mohl. Pak tedy svou rodnou zemi opustil dobrovolně. Nic překvapivého. Elfové z Qualinestu byli v souvislosti s rasovou čistotou mnohem liberálnější než jejich příbuzní ze Silvanestu. Jenže z jejich pohledu byl každý půlelf současně poloviční člověk, a jako takový byl poznamenaný.

Takže ten půlelf opustil svůj domov, přišel do Útěšína a přidal se k trpaslíkovi, jenž nejspíš také opustil svého vládce i svůj klan anebo byl dokonce vypovězený. Antimodes uvažoval, jak se ti dva asi seznámili. Došel k závěru, že to musel být velmi zajímavý příběh.

Každopádně to byl příběh, který by nechtěl slyšet. Trpaslík se sklonil nad stůl k misce s fazolemi. Také Antimodův talíř dorazil, a tak se mu plně věnoval, jak si jídlo skutečně zasloužilo.

Právě když dojídal a posledním kouskem chleba vytíral zbytek omáčky, rozrazily se dveře. A znovu se zjevil Otik, aby přivítal nového hosta. Hostinský se však zatvářil rozmrzele, když před sebou uviděl dívku s krátkými kudrnatými vlasy. Byla

to tatáž, se kterou se předtím Antimodes setkal na cestě.

„Kitiaro!" zvolal Otik. „Co tady vůbec děláš, dítě? Matka tě snad pro něco poslala?"

Dívka po něm šlehla temnýma očima tak zlostně, že by tím pohledem klidně propálila kůži.

„Tvoje brambory mají víc rozumu než ty sám, Otiku. Já nikomu poslíčka nedělám."

Protáhla se kolem hostinského, očima prolétla celou místnost a nakonec se k Antimodově úžasu a nelibosti zastavila právě u něj.

„Přišla jsem si promluvit s jedním z tvých hostů," prohlásila ta mladá dívka, naprosto přitom ignorujíc Otikovy protesty. „Ale jdi, Kitiaro, nemyslím si, že bys toho muže měla obtěžovat."

Kit došla až k Antimodovi, postavila se před jeho stůl a od hlavy až k patě si mága prohlédla. „Ty jsi kouzelník, že je to tak?" zeptala se.

Antimodes dal najevo své pohoršení tím, že nevstal, aby ji pozdravil, jak by to udělal u kterékoliv jiné ženy. Očekával, že si z něj tato nevychovaná uličnice bude tropit žerty nebo že mu bude dělat nemravné návrhy, a tak hned pro jistotu nasadil přísný obličej.

„Co jsem a co dělám, do toho ti vůbec nic není, mladá dámo," pronesl a sardonicky zdůraznil poslední dvě slova. Pak se otočil k oknu na znamení, že jejich rozhovor právě skončil.

„Kitiaro..." Otik kolem ní začal znepokojeně poskakovat. „Tento pán je mým hostem. A tohle doopravdy není vhodné místo ani vhodná chvíle na..."

Dívka se opálenýma rukama opřela o stůl a naklonila se blíž. Antimoda její chování už skutečně začalo rozčilovat. Obrátil tedy svou pozornost zpátky k ní a přitom si všiml - nebyl by snad ani muž, kdyby si toho nevšiml - jak se jí pod koženou vestou rýsují plně vyvinutá prsa.

„Znám někoho, kdo se chce stát kouzelníkem," řekla. Její hlas byl vážný a napjatý. „Chci mu pomoci, jenže nevím jak. Nevím, co dělat." Rukou udělala rozpačité gesto. „Kam mám jít? S kým si mám promluvit? Ale ty mi to můžeš říct."

Kdyby se nyní hostinec ve větvích naklonil a Antimodes vypadl z okna, překvapilo by ho to rozhodně méně než toto. Něco takového bylo mimořádně neobvyklé! Něco takového se nedělalo! Existovaly řádné způsoby...

„Moje milá..." začal.

„Prosím." Kitiara se naklonila ještě blíž.

Její oči byly temně hnědé, lemované dlouhými hustými černými řasami. Oči navíc zdůrazňovalo stejně tmavé, jemně tvarované obočí. Její kůže byla od života venku do bronzova opálená, tělo měla hodně štíhlé a svalnaté. Tato dívka už pomalu odrůstala z dívčí nohatosti a začínala získávat grácii nikoliv dospělé ženy, ale číhající kočky. Přitahovala ho k sobě a on se dobrovolně nechal, přestože byl dost starý a zkušený na to, aby věděl, že si ho to děvče nepustí k tělu příliš blízko. Ona totiž byla ochotná nechat okusit teplo svého vnitřního ohně jen několik málo mužů. A bůh pomáhej těm, kterým se to podaří.

„Kitiaro, nech toho pána v klidu najíst." Otik uchopil dívku za ruku.

Kitiara se mu vykroutila. Neřekla jediné slovo, jen se na něj podívala. Otik se stáhl zpátky.

„To je v pořádku, pane Sandete," vložil se do toho rychle Antimodes. Měl toho hostinského rád a nechtěl, aby se kvůli němu dostal do nějakého maléru. Trpaslík, který právě dojedl svou večeři, to nyní se zájmem pozoroval. Stejně tak dvě šenkýřky. „Já a tady ta mladá... hm... dáma spolu máme nějaké vyřizování. Prosím, posaď se, děvče."

Trochu se nadzvedl a nepatrně se uklonil. Dívka se rychle usadila na židli proti němu. Ke stolu přistoupila šenkýřka, aby odnesla talíře a aby také ukojila svou zvědavost.

„Dáš si ještě něco?" zeptala se Antimoda.

Antimodes pohlédl na svou mladou společnici. „Chtěla bys něco?"

„Ne, děkuji," řekla krátce Kitiara. „Hleď si svého, Rito. Když budeme něco potřebovat, zavoláme tě."

Šenkýřka se zatvářila uraženě a odporoučela se. Otik na Antimoda vrhl zoufalý omluvný pohled. Antimodes se na něj usmál, aby mu dal najevo, že mu to ani v nejmenším nevadí. Otik tedy pokrčil rameny, rozhodil buclaté ruce a znepokojeně odešel. Naštěstí právě dorazili další hosté, takže měl hostinský rázem co dělat.

Kitiara se k celé záležitosti stavěla s takovou vážností, že si tím u Antimoda vysloužila uznání.

„Kdo je ta osoba?" zeptal se.

„Můj malý bratr," odpověděla a po chvilce dodala: „Je můj nevlastní."

Antimodes si rázem vzpomněl na zlostný pohled, jaký vrhla na Otika, když se zmínil o její matce. Není v ní žádná láska, pomyslel si arcimág.

„A kolik je mu let?"

„Šest."

„A jak můžeš vědět, že chce studovat magii?" zeptal se Antimodes. V duchu si byl jistý, že odpověď už zná. Často ji slýchal.

Miluje, když se může obléct jako čaroděj. Je tak roztomilý. Měl bys ho vidět, jak hází do vzduchu prach a předstírá, že dělá kouzlo. Přirozeně si myslíme, že z toho časem vyroste. Nám samotným se to příliš nelíbí. Neber to nijak osobně, pane, ale není to řemeslo, jaké bychom pro našeho chlapce chtěli. Takže kdyby sis s ním jen promluvil a řekl mu, jak těžké to je...

„Umí dělat triky," řekla dívka.

„Triky?" Antimodes se zamračil. „Jaké triky?"

„Však víš. Triky. Dokáže ti z nosu vytáhnout minci. Umí vyhodit do vzduchu kámen a ten potom zmizí. Umí nožem rozříznout šátek a pak ho dát opět dohromady, jako by byl nový."

„Má šikovné ruce," řekl Antimodes. „Jistě ale chápeš, že tohle není magie?"

„No ovšem!" Kitiara se zamračila. „Za koho mne máš? Myslíš si, že jsem nějaká hlupačka? Můj otec - můj skutečný otec - mě jednou vzal do bitvy a tam byl jeden mág, jenž uměl kouzlit. Uměl válečnou magii. Můj otec byl Solamnijský rytíř," dodala s naivní hrdostí, která z ní rázem udělala opět malé děvčátko.

Antimodes jí nevěřil, tedy alespoň té části o tom, že její otec byl Solamnijský ry-

tíř. Jak by mohla dcera Solamnijského rytíře pobíhat po ulicích Útěšína jako nějaký uličník? Zato dokázal celkem snadno uvěřit, že tahle divoška se mimořádně zajímá o vojenství. Často si totiž pravou rukou sahala k boku, jako by byla buď zvyklá nosit meč, nebo byla alespoň zvyklá předstírat, že nosí meč.

Pohledem zabloudila za Antimoda, podívala se ven a zamířila ještě kamsi dál. V tom pohledu byla touha po vzdálených zemích, po dobrodružství, po konci nudy, která ji pravděpodobně ubíjela. A tak ho dost nepřekvapilo, když řekla: „Poslyš, pane, já odsud co nevidět odejdu a moji malí bratři se o sebe budou muset postarat sami, až budu pryč.

Karamon bude již brzy v pořádku," pokračovala Kitiara, aniž by odtrhla pohled od zamlžených kopců a vzdálené modré vody. „On má ducha skutečného válečníka. Naučila jsem ho všechno, co sama umím, a zbytek se naučí časem sám."

Podle toho, jak mluvila, mohla být spíš válečný veterán, který hovoří o mladých rekrutech, než malá třináctiletá holka, která vypráví o svých usmrkaných sourozencích. Antimodes se málem rozesmál, ale ona se tvářila tak vážně a tak odhodlaně, že se na ni díval a poslouchal ji spíš s úžasem.

„Ale o Raistlina si dělám starosti," řekla Kitiara a zamyšleně nakrčila obočí. „On je úplně jiný než ostatní. On není jako já. Já mu vůbec nerozumím. Snažila jsem se ho učit bojovat, ale on je jako mátoha. Ostatním dětem jednoduše nestačí. Snadno se unaví a často mu dochází dech."

Obrátila svůj pohled na Antimoda. „Já musím odejít," řekla už podruhé. „Ale než to udělám, chci vědět, že se o sebe Raistlin dokáže postarat, že si najde v životě svou vlastní cestu. Přemýšlela jsem o tom a napadlo mě, že kdyby vystudoval magii, mohla bych se o něj přestat bát."

„Jak starý... jak starý jsi říkala, že je tvůj bratr?" zeptal se Antimodes.

„Šest," řekla Kitiara.

„Ale... co jeho rodiče? Tvoji rodiče? Oni jistě..." Zarazil se, protože ho ta dívka vůbec neposlouchala. Ve tváři měla výraz bezbřehé trpělivosti, jaký mladí lidé nasazují, kdykoli jim dospělí připadají nudní a mimořádně únavní. Než to Antimodes stačil dokončit, dívka vstala.

„Dojdu pro něj. Možná byste se měli seznámit."

„Moje milá..." pokusil se protestovat. Rozhovor s touto zajímavou a atraktivní mladou ženou ho těšil, ale představa, že by se měl setkat se šestiletým děckem, se mu ani trochu nezamlouvala.

Dívka jeho protesty ignorovala. Než stačil cokoliv dodat, byla z hostince pryč. Viděl ji, jak zlehka sbíhala po schodech a přitom hrubě odstrkovala každého, kdo jí přišel do cesty.

Antimodes byl v rozpacích. Nechtěl, aby do něj toto dítě vložilo svou důvěru. Teď, když byla pryč, najednou zjistil, že s ní vlastně už nechce mít vůbec nic společného. Ta dívka ho vyvedla z rovnováhy, probudila v něm nepříjemný pocit, jako když člověk vypije příliš mnoho vína. Zpočátku to bylo docela příjemné, avšak nyní se o něj pokoušela bolest hlavy.

Antimodes požádal o účet. Měl v úmyslu se co nejrychleji uchýlit do svého pokoje, ale zároveň cítil zlost, že díky tomu bude po zbytek svého pobytu ve stejné

pozici jako vězeň. Zvedl hlavu a všiml si, že trpaslík, který se jmenoval Flint, jak si vzpomínal, na něj upřeně hledí.

Trpaslík měl ve tváři úsměv.

Nejspíš v té chvíli vůbec nemyslel na Antimoda. Možná se usmíval sám pro sebe nad tím báječným jídlem, které právě dojedl, nebo se možná usmíval nad příjemnou chutí piva nebo se jednoduše usmíval jenom tak. Ale Antimodes, který byl velmi zahleděný do sebe, si to vyložil tak, že se mu Flint vysmívá, že se směje tomu, že on, mocný kouzelník, musí utíkat před dvěma malými dětmi.

A tak se Antimodes rozhodl, že takovou radost tomu trpaslíkovi rozhodně neudělá. Arcimág se nenechá tak snadno vypudit z tohoto šenku. Zůstane, pak se zbaví té holky, rychle to vyřídí s tím malým klukem a tím to pro něj celé skončí.

„Možná by sis ke mně mohl přisednout, pane," řekl Antimodes trpaslíkovi.

Flint cosi zavrčel, zrudl a ponořil nos do svého piva. Potom zamumlal něco v tom smyslu, že by si raději nechal uvařit vlastní knír, než aby usedl k jednomu stolu s čarodějem.

Antimodes se pro sebe mrazivě usmál. Trpaslíci byli známí svou nedůvěrou a nelibostí ke všem, kdo ovládali magii. Teď si alespoň arcimág mohl být jistý, že mu Flint dá pokoj. A skutečně, trpaslík chvatně dopil pivo, hodil na stůl minci, strojeně se Antimodovi uklonil a vyporoučel se z hostince ven.

Jakmile za ním zapadly dveře, zjevila se dívka a za sebou vlekla nejen jednoho, ale hned dva chlapce.

Antimodes si povzdechl a objednal si sklenici dva roky staré Otikovy medoviny. Měl totiž pocit, že bude brzy potřebovat něco na posilněnou.

3. kapitola

SETKÁNÍ SE UKÁZALO BÝT JEŠTĚ NEPŘÍJEMNĚJŠÍ, než se Antimodes obával. Jeden z chlapců - podle Antimodova úsudku zřejmě ten starší - byl velmi pěkné dítě, nebo přesněji mohl být, kdyby nebyl tak příšerně zamazaný. Měl pevnou postavu, silné paže a nohy, měl příjemnou tvář a široký úsměv a díval se na Antimoda s přátelským zájmem a zvědavostí. Každopádně ho dobře oblečený cizinec nijak nevyděsil.

„Dobrej den, pane. Ty jsi kouzelník? Kit říká, že jsi čaroděj. Mohl bys nám ukázat nějaký trik? Můj bratr taky umí triky. Chtěl bys některý vidět? Raiste, ukaž to kouzlo, kdy vytáhneš z nosu minci a..."

„Buď zticha, Karamone," řeklo druhé dítě tichým hlasem a pak ještě zamračeně dodalo: „A nechovej se jako hlupák."

Chlapec to vzal s humorem. Zasmál se a pokrčil rameny. Byl však zticha. Antimoda překvapilo, když zjistil, že ti dva jsou dvojčata. Podíval se na druhého chlapce, který uměl dělat ty triky. Toto dítě nebylo ani zdaleka tak pohledné jako jeho bratr. Byl hubený jako duch, měl otrhané špinavé šaty, holé nohy a bosá chodidla a kolem něj se šířil nepříjemný zápach, jakým byly cítit malé a upocené děti. Měl dlouhé hnědé vlasy, které zoufale volaly po koupeli.

Antimodes si obě děti pečlivě prohlédl a došel k několika závěrům.

Žádná milující matka o tyto dva chlapce nepečovala. Žádná milující ruka nečesala jejich zacuchané vlasy, žádná milující ústa je nenabádala, aby se umyli za ušima. Nepůsobili však ani dojmem týraných a bitých dětí. V každém případě ale byli velmi zanedbaní.

„Jak se jmenuješ?" zeptal se Antimodes

„Raistlin," odpověděl chlapec.

Získal si pro sebe jeden bod k dobru. Když odpovídal, díval se Antimodovi zpříma do očí. Jedna věc, kterou mág na malých dětech nenáviděl, byl jejich ohavný zvyk dívat se na zem nebo kamkoliv jinam než na něj, jako kdyby měl snad v úmyslu je praštit a sníst. Tento chlapec se však na zem nedíval, upíral své modré oči zpříma na arcimága a nikam s nimi neuhýbal.

Ty oči nic nevyzařovaly, nic neočekávaly. Bylo v nich příliš mnoho vědění. Za těch šest krátkých let toho už mnoho viděly — bylo v nich příliš lítosti, příliš bolesti. Tyto oči se dívaly pod postel a věděly, že ve stínu skutečně číhají monstra.

Takže, mladíku, ty bys chtěl být čaroděj, až vyrosteš.

To byla Antimodova banální věta, již zpravidla za těchto okolností používal. Tentokrát však měl dost rozumu na to, aby ji *nepoužil*. Nemohl to říct těm vážným očím.

Arcimág cítil podivné šimrání za krkem. Dobře ten pocit znal - byl to dotek božích prstů.

Zapudil své vzrušení a obrátil se na starší sestru. „Rád bych si s tvým bratrem promluvil o samotě. Možná byste ty a jeho bratr mohli..."

„Jistě," řekla okamžitě Kitiara. „Pojď, Karamone."

„Bez Raistlina nikam nejdu," prohlásil rozhodně Karamon.

„Ale no tak, Karamone!" obořila se na něj netrpělivě Kitiara. Popadla ho za ruku a prudce s ním škubla.

Chlapec však dál vzdoroval silnému a netrpělivému tahání své sestry. Karamon byl statné dítě. Nezdálo se pravděpodobné, že by s ním jeho sestra mohla tak snadno hnout, pokud se rozhodl, že nechce. Podíval se na Antimoda.

„Jsme dvojčata, pane. Děláme všechno společně."

Antimodes se podíval na jeho slabší polovinu, aby zjistil, jak se k tomu staví on. Raistlin měl mírně začervenalé tváře. Byl v rozpacích, ale zároveň to v něm vyvolalo samolibé potěšení. Antimodes ucítil na zádech mráz. Chlapcova radost z toho, jakou mu jeho bratr projevuje věrnost a lásku, neodpovídala skutečným citům, jaké k sobě zpravidla sourozenci cítí. Spíš to působilo dojmem člověka, kterého těší projev talentu jeho milovaného psa.

„Jen jdi, Karamone," řekl Raistlin. „Možná mě naučí nějaké nové triky. Pak ti je po večeři ukážu."

Karamon se tvářil nejistě. Raistlin se na svého bratra podíval přes rozcuchané prameny nečesaných vlasů. V tom pohledu byl znát rozkaz. Karamon sklopil oči, ale hned nato už byl zase veselý a popadl svou sestru za ruku.

„Slyšel jsem, že Sturm našel jezevčí noru a pokusí se toho jezevce vylákat ven. Myslíš, že se mu to podaří, Kit?"

„Mně to je naprosto jedno," odsekla Kitiara. Obrátila se k východu a před tím ještě Karamonovi uštědřila řádný políček po hlavě. „Příště uděláš, co ti řeknu. Slyšel jsi mě? Co z tebe bude za vojáka, když ani neumíš poslechnout můj rozkaz?"

„Ale já tě poslouchám, Kit," řekl Karamon a rukou si třel zátylek. „Ale ty jsi mi nařídila, abych tu nechal Raistlina. Sama dobře víš, že na něj musím dávat pozor."

Antimodes je slyšel, jak se hádají celou cestu po schodech dolů.

Podíval se opět na chlapce. „Prosím, posaď se," řekl.

Raistlin tiše vklouzl na židli naproti mágovi. Na svůj věk byl velmi malý, nohama ani nedosáhl na zem. Seděl však naprosto klidně. Nevrtěl se ani nepoposedával. Dokonce ani nehoupal nohama zepředu dozadu. Spojil ruce, položil je na stůl a upřeně se na Antimoda zadíval.

„Dal by sis něco k jídlu nebo k pití? Přirozeně jsi můj host," dodal Antimodes.

Raistlin potřásl zamítavě hlavou. Přestože bylo tohle dítě celé zamazané a oblečené do nuzných cárů, hlady rozhodně netrpělo. Také jeho bratr se zdál být dobře krmený. Někdo nejspíš dohlížel na to, aby měli stále něco na stole. Antimodes usoudil, že chlapcova vyhublost bude nejspíš způsobená ohněm, jenž hoří v jeho duši, ohněm, jenž stráví jídlo dřív, než toto stačí nasytit tělo, ohněm, jenž ho udržuje v neustálém hladu, který on sám zatím není schopen pochopit.

A vtom Antimodes opět ucítil dotek boha.

„Tvá sestra mi řekla, Raistline, že bys rád studoval magii," začal Antimodes, aby nějak zahájil rozhovor.

Raistlin na okamžik zaváhal a pak řekl: „Ano, myslím, že ano."

„Ty *myslíš*, že ano?" opakoval po něm ostře a zklamaně Antimodes. „Copak ty

nevíš, co vlastně chceš?"

„Nikdy jsem o tom nepřemýšlel," odvětil Raistlin a pokrčil tenkými rameny. Bylo to gesto, které se velmi podobalo gestu, jaké dělal jeho silnější bratr. „Chci říct, že jsem nepřemýšlel o tom, jít do školy. Vlastně jsem ani nevěděl, že taková škola vůbec je. Myslel jsem si, že magie je..." - hledal správné vyjádření — „...součást člověka. Jako třeba prsty u nohy."

Antimodes ucítil, jak jeho duši sevřely boží prsty. Potřeboval však více údajů. Musel si být jistý.

„Pověz mi, Raistline, byl někdo z vaší rodiny mág? Nechci vyzvídat," vysvětlil mu rychle, když si všiml, jak chlapci přes tvář přelétl ublížený výraz. „Já jen, že jsem si všiml, že toto umění se zpravidla přenáší rodově."

Raistlin si olízl rty. Sklopil oči a podíval se na své ruce. Jeho tenké a na někoho tak mladého až příliš hbité prsty se zkroutily do dlaní. „Moje matka," pronesl klidným hlasem. „Ona vidí věci. Věci daleko odsud. Vidí jiné části světa. Vidí, co dělají elfové a trpaslíci v horách."

„Je jasnovidka," prohlásil Antimodes.

Raistlin opět pokrčil rameny. „Většina lidí si myslí, že je šílená." Zvedl vzdorovitě oči a byl připravený svou matku hájit. Když ale zjistil, že se na něj Antimodes dívá s jistým náznakem pochopení, uvolnil se a slova mu začala tryskat z hrdla, jako když rozřízne žílu.

„Někdy zapomíná jíst. No, zapomíná není to správné slovo. Spíš to vypadá, jako by jedla někde jinde. A také se nestará o domácí práce, ale to je tím, že ona vlastně ani není doma. Navštěvuje krásná místa, vidí krásné, úžasné věci. Já to vím," pokračoval Raistlin, „protože když se pak zase vrátí, je smutná. Jako kdyby se ani domů vrátit nechtěla. Někdy se na nás dívá, jako by nás ani neznala."

„A hovoří o tom, co vidí?" zeptal se mírně Antimodes.

„Jen trochu se mnou," odpověděl chlapec. „Ale ne moc. Můj otec je z toho nešťastný a moje sestra... no, sám jste Kit viděl. Nemá s tím, čemu říká ‚mateřský cit‘, žádnou trpělivost. A tak nemůžu matce mít za zlé, že nás opouští," pokračoval Raistlin hlasem tak tichým, že se Antimodes musel naklonit blíž, aby ho vůbec slyšel. „Kdybych mohl, odešel bych s ní. A už bych se sem nikdy nevrátil. Nikdy." Antimodes se trochu napil. Využil medovinu jako omluvu, že mlčí. Potřeboval totiž čas, aby zchladil svůj hněv. Byl to starý příběh, a byl jeho svědkem už mnohokrát předtím. Tato nebohá žena nebyla o nic jiná než bezpočet jiných. Narodila se s nevšedním darem, ale její talent se setkal jenom s opovržením, možná dokonce zesměšňováním, ale rozhodně zpochybňováním ze strany členů rodiny, kteří byli přesvědčení, že všichni uživatelé magie jsou služebníci ďábla. Místo toho, aby se jí dostalo výuky a disciplíny, aby se naučila toto umění využívat nejenom ke svému prospěchu, ale také k prospěchu ostatních, byla jen odstrkována a ponižována. A tak se to, co bylo původně vzácný dar, časem proměnilo v prokletí. Pokud se z toho tedy už dávno nezbláznila, neměla k tomu daleko.

Ji už nebylo možné zachránit. Přesto tu ale byla naděje zachránit alespoň jejího syna.

„Co dělá tvůj otec?" zeptal se Antimodes.

„Je tesař," odpověděl Raistlin. Nyní, když toto ožehavé téma začali, hovořilo se mu mnohem snadněji. Položil dlaně na stůl. „Můj otec je velký jako Karamon. Velmi tvrdě pracuje, takže ho moc nevidíme." Nezdálo se však, že by chlapce tato skutečnost příliš znepokojovala.

Chvilku mlčel a pak zamyšleně nakrčil obočí a řekl: „Ta škola. Není daleko, že ne? Chci říct, že bych nerad matku na moc dlouho opouštěl. A pak je tu také Karamon. Jak řekl, jsme dvojčata. Staráme se jeden o druhého."

Zanedlouho odsud odejdu, řekla jeho sestra. *Moji mladší bratři se o sebe budou muset postarat, až budu pryč.*

Antimodes si stiskl ruce s bohem a na utvrzení dohody si se Solinárovou rukou potřásl. „Jedna škola je docela blízko. Nachází se asi pět mil na východ v osamělém lese. Většina lidí ani netuší, že tam vůbec je. Pro dospělého muže není pět mil žádná vzdálenost, jenže pro malého chlapce by to byla pěkná dřina chodit každý den sem a tam. Proto mnoho studentů ve škole i bydlí. Zvláště potom ti, kteří pocházejí ze vzdálenějších částí Ansalonu. Já bych ti radil, abys učinil totéž. Ve škole se učí jen osm měsíců v roce. Mistr totiž letní měsíce tráví ve Věži ve Ždárské cestě. A během té doby bys mohl být se svou rodinou. Budu si však muset nejprve promluvit s tvým otcem. On tě totiž do té školy musí zapsat. Myslíš, že s tím bude souhlasit?"

„Bude mu to jedno," řekl Raistlin. „Myslím, že se mu dokonce uleví. Má totiž strach, že skončím jako matka." Chlapec náhle zrudl ve tváři. „Pokud to ovšem nebude stát hodně peněz. Pak bych asi do školy nemohl."

„Co se týče peněz -" v tomto ohledu to Antimodes měl už rozmyšlené - „o školné se postaráme my mágové."

Chlapec tomu docela nerozuměl. „Nesmí to být jako charita," řekl Raistlin. „S tím by otec nesouhlasil."

„Není to charita," pravil rychle Antimodes. „Máme však vlastní zdroje na financování nadaných studentů. Pomáháme jim platit výuku a další náklady. Mohl bych se s tvým otcem dnes večer sejít? Vysvětlil bych mu to."

„Ano, dnes večer by měl být doma. Práci už má totiž téměř hotovou. Přivedu ho sem, protože pro lidi je po setmění těžké najít náš dům," dodal omluvně Raistlin.

Jistěže je to těžké, pomyslel si Antimodes a srdce se mu sevřelo lítostí. Smutný, nešťastný, ledabyle udržovaný, osamělý dům. Skrývá se mezi stíny a chrání své temné tajemství.

To dítě bylo tak slabé, tak hubené. Stačil by trochu silnější vítr, aby ho porazil. Magie se tedy může stát poměrně účinným štítem, jenž ochrání jeho chatrné tělo, stane se holí, o kterou se bude moci opřít, až bude slabý nebo unavený. Nebo se magie může stát monstrem, které z jeho slabého těla vysaje veškerý život a zanechá jenom vyschlou prázdnou schránku. Antimodes se možná tohoto chlapce chystá svést na cestu, která může skončit jeho předčasnou smrtí.

„Proč se na mě tak díváš?" zeptal se zvědavě chlapec.

Antimodes mu rukou naznačil, aby seskočil ze židle a přistoupil blíž k němu. Natáhl se a uchopil hocha za obě ruce. Mladík zamrkal a pokusil se mu vykroutit.

Nemá rád, když se ho někdo dotýká, uvědomil si Antimodes, ale přesto chlapce pevně svíral dál. Chtěl ta slova zdůraznit dotekem své kůže, svých svalů, svých

kostí. Chtěl, aby chlapec ta slova nejen slyšel, ale také cítil.

„Poslouchej mě, Raistline," řekl Antimodes a chlapec se uklidnil a zůstal nehybně stát. Pochopil, že následující rozhovor bude jiný, než když dospělý jednoduše poučuje dítě. Čekal ho rozhovor rovného s rovným. „Magie tvé problémy nevyřeší. Vlastně k nim spíš přidá. Magie ti u lidí nezíská oblibu. Spíš v nich probudí rostoucí nedůvěru. Magie neutiší tvou bolest. Bude hořet a sálat uvnitř tebe tak silně, že si budeš občas přát, abys byl raději mrtvý."

Antimodes se odmlčel a pevně stiskl chlapcovy ruce, které v tu chvíli byly horké a suché, jako kdyby měl horečku. Arcimág v duchu hledal taková slova, aby je ten malý chlapec pochopil. Vzdálené cinkání z kovářské dílny dole na ulici v něm inspirovalo trefnou metaforu.

„Duše mága je vykována v magickém ohni," pravil Antimodes. „Sám dobrovolně do toho ohně vstoupíš. Ten oheň tě však může zničit. Ale pokud přežiješ, pak každý úder kladiva pomůže vytvarovat tvou duši. Každá kapka vody, kterou z tebe oheň vysaje, upevní a zesílí tvou duši. Rozumíš tomu?"

„Rozumím," řekl chlapec.

„Chceš se mě nyní na něco zeptat, Raistline?" zeptal se Antimodes a zesílil svůj stisk. „Máš nějaké otázky?"

Chlapec zaváhal, uvažoval. Nechtěl promluvit. Přemýšlel, jak má formulovat svá slova.

„Můj otec říká, že předtím, než mohou mágové začít užívat magii, jsou odvedeni na jedno temné a strašlivé místo, kde musí bojovat s příšerami. Můj otec také tvrdí, že na tom místě někteří mágové zemřou. Je to pravda?"

„Věž je ve skutečnosti docela příjemné místo, když si na ně zvykneš," řekl Antimodes. Pak se odmlčel a pečlivě vážil slova. Nechtěl tomu chlapci lhát, ale některé věci byly jednoduše za hranicemi chápání šestiletého dítěte. „Až mág zestárne, až je mnohem starší než ty teď, Raistline, on nebo ona se vydá do Věže Vysoké magie a tam složí zkoušku. A ano, někdy při tom položí život. Síla, kterou mágové ovládají, je velmi mocná. Ten, kdo ji nedokáže zvládnout nebo jí nedokáže podřídit celý svůj život, není v našem řádu žádoucí."

Chlapec se na něj vážně díval, oči měl doširoka otevřené a ve tváři byl mimořádně bledý. Antimodes mu sevřel ruce a povzbudivě se na něj usmál. „Ale to tě čeká od teď za velmi, velmi dlouho. Nechci tě nijak děsit. Jen si přeji, abys věděl, čemu budeš muset čelit."

„Ano, pane," řekl tiše Raistlin„ já to chápu."

Antimodes pustil jeho ruce. Raistlin zcela bezmyšlenkovitě ustoupil o krok dozadu a ukryl ruce za zády.

„A nyní, Raistline," pravil Antimodes, „se tě na něco zeptám. Proč se chceš stát mágem?"

Raistlinovi zajiskřilo v modrých očích. „Mám rád tento magický pocit v duši." Pohlédl na Otika, který měl za barem plné ruce práce, a v jeho obličeji se objevil nepatrný úsměv. „A jednou se mi budou muset tlustí hostinští klanět."

Antimoda jeho odpověď zarazila. Podíval se na chlapce, jako by snad žertoval.

Jenže Raistlin nežertoval.

Boží ruka na Antimodově rameni se najednou zachvěla.

4. kapitola

MĚSÍC PO TÉ NOCI SE ANTIMODES KONEČNĚ ubytoval v pohodlném pokoji Par-Saliana, čaroděje Bílých plášťů a hlavy Konkláve čarodějů.

Oba muži byli velmi odlišní a pravděpodobně by se za normálních okolností nikdy nestali přáteli. Oba byli stejně staří, bylo jim něco přes padesát. Antimodes však byl světák, zatímco Par-Salian raději listoval v knihách. Antimodes rád cestoval, měl hlavu pro obchod, měl rád dobré pivo, hezké ženy a pohodlné hostince. Byl zvídavý a pozorný a velmi dbal na své šaty a zvyklosti.

Par-Salian byl učenec, jehož znalost magického umění patřila bezpochyby k těm největším ze všech čarodějů žijících na Krynnu. Cestování ho děsilo, s lidmi si neměl co říct a vědělo se o něm, že ve svém životě miloval jen jedinou ženu, což byla nešťastná záležitost, jíž hluboce litoval až do dnešních dní. Jen velmi málo dbal o svůj zevnějšek či o tělesné pohodlí. A když byl zabraný do studií, často dokonce zapomínal i na jídlo.

Někteří z učedníků tedy měli za úkol dohlédnout, aby se jejich pán najedl, což oni dělali tak, že mu nepozorovaně prostrčili krajíc chleba pod rukou, zatímco si četl. On ho pak bezmyšlenkovitě snědl. Učedníci mezi sebou často vtipkovali, že by mu klidně mohli podstrčit bochník dřevěných pilin a Par-Salian by stejně žádný rozdíl nepoznal. Přesto si ho však všichni nesmírně vážili a nikdo se o takový experiment nikdy nepokusil.

Dnes v noci Par-Salian bavil svého přítele, a tak pro tentokrát knihy odložil - i když se to neobešlo bez náznaku lítosti. Antimodes mu darem přinesl pár svitků temné magie, na něž arcimág narazil zcela náhodou během své cesty. Jedna ze sester z Řádu Černých plášťů, tedy zlá čarodějka, byla napadena a zabita davem. Antimodes dorazil příliš pozdě, aby ji zachránil, o což by se sice s ne příliš velkým nadšením, ale bezesporu pokusil, protože všechny mágy spojuje jejich magie a je tedy zcela lhostejné, kterému bohu nebo bohyni slíbili svou věrnost.

Podařilo se mu však přesvědčit obyvatele města, přesněji hrstku pověrčivých hlupáků, aby mu dovolili vzít si některé čarodějčiny osobní věci, než lidé zapálí její dům. Antimodes daroval čarodějné svitky svému příteli Par-Salianovi a ponechal si jen amulet na přivolávání nemrtvých duchů. Nemohl a ani neměl v úmyslu amulet použít — co se jeho týkalo, pro něj byli nemrtví jen ubohá páchnoucí banda — ale měl v plánu ten magický předmět nabídnout některému ze svých temných soukmenovců ve Věži a výhodně ho tak zpeněžit.

Přestože byl Par-Salian čarodějem z Řádu Bílých plášťů a tudíž byl plně oddaný bohu Solinárovi, byl schopen přečíst a pochopit svitky zlé čarodějnice, i když na to musel vynaložit velkou námahu. Byl jedním z mála čarodějů, kteří měli tu moc překročit svou věrnost bohu. On by toho nikdy nevyužil, avšak rozuměl slovům určeným k prováděni kouzel, znal účinky takových kouzel i ingredience, jaké k nim byly zapotřebí, znal dobu jejich trvání a celou řadu dalších užitečných informací, na které náhodně narazil. Jeho poznatky pak byly uloženy v análech Věže ve Žďárské

cestě. Samotné svitky se staly depozitářem knihovny a byla jim přidělena příslušná hodnota.

„Strašlivý způsob smrti," řekl Par-Salian a nalil svému hostu pohár vynikajícího elfského vína. Bylo příjemně vychlazené, sladké a mělo zvláštní příchuť dřeva, čímž arcimágovi připomnělo zelené lesy a sluncem zalité stráně, odkud pocházelo. „Ty jsi ji znal?"

„Esmilliu? Ne." Antimodes potřásl hlavou. „A navíc soudím, že si o to řekla. Prostí lidé by snesli ztrátu jednoho či dvou dětí, ale ona začala vyrábět falešné mince a šířit je..."

„Ale no tak, můj milý Antimode!" Par-Salian se zatvářil vyděšeně. Neměl příliš velký smysl pro humor. „Já myslím, že snad žertuješ."

„No, možná ano," řekl Antimodes, usmál se a upil trochu vína.

„Přesto bych řekl, že vím, co myslíš." Par-Salian netrpělivě praštil do rukojeti dřevěné židle s vysokým opěradlem. „Proč tihle blázni plýtvají svým talentem na výrobu několika ubohých falešných mincí, když každý obchodník odsud až po ostrovy minotaurů ví, že jsou vyčarované? Mně to nedává pražádný smysl."

Antimodes souhlasil. „Když vezmu v úvahu, kolik námahy stojí výroba dvou či tří ocelových mincí, pak bych řekl, že by je každý mág mohl s daleko menším úsilím vyrobit raději ručně. Kdyby naše zesnulá sestra raději dál prodávala své služby a zbavovala město krys, lidé by ji bezpochyby nechali v klidu žít. Jenže ty magií vyrobené mince v lidech rozpoutaly paniku. Zpočátku se domnívali, že jsou prokleté, a tak se jich odmítali dotknout. A ti, kteří věřili, že ty peníze nejsou prokleté, se zase obávali, že jich začne vyrábět víc, než kolik jich má sám vládce Palantasu, a brzy bude vlastnit celé město a všechno v něm."

„To je přesně důvod, proč jsme v celé říši stanovili pravidla o magické výrobě mincí," řekl Par-Salian. „Každý mladý mág to alespoň jednou v životě zkusí. Já nejsem výjimkou a domnívám se, že tys to také udělal."

Antimodes přikývl a pokrčil rameny.

„Ale většina z nás došla k poznání, že to nestojí za tu námahu ani za ten čas, a to nemluvím o vážném dopadu, jaký to může mít na hospodářství Ansalonu. Ta žena musela být už dost stará na to, aby tohle věděla. Co si tedy myslela?"

„Kdo ví. Možná byla trochu pomatená. Nebo jednoduše hrabivá. Tak jako tak rozzlobila svého boha. Nuitár ji zanechal jejímu osudu. Ať zkusila jakékoliv kouzlo, žádné nefungovalo.

On nemá rád, když se s jeho darem zachází frivolně," dodal přísným a vážným hlasem Par-Salian.

Antimodes si přisunul židli blíž k praskajícímu ohni v krbu. Pokaždé, když navštívil Věž Vysoké magie, cítil se být velmi blízko bohům - blízko *všem* bohům magie, bílé, šedé i té temné. Ta blízkost byla velmi nepříjemná, bylo to, jako by mu někdo dýchal na záda. A to byl také hlavní důvod, proč Antimodes nežil ve Věži, ale raději poznával vnější svět bez ohledu na to, jak nebezpečný byl pro uživatele magie. Rád tedy změnil téma hovoru.

„Když mluvíme o dětech..." začal Antimodes.

„My jsme o nich mluvili?" zeptal se s milým úsměvem Par-Salian.

„Ovšem. Říkal jsem něco o loupení dětí."

„Ach ano, vzpomínám si. No dobře, hovořili jsme tedy o dětech. A co jsi o nich chtěl říct? Myslel jsem, že je nemáš rád."

„To tedy nemám, a to ze zásady, ale cestou sem jsem potkal jednoho velmi zajímavého chlapce. Rozhodně stojí za povšimnutí, řekl bych. Vlastně mám dojem, že už si ho tři všimli." Antimodes se podíval oknem ven na noční oblohu, kde jasně zářily dva ze tří měsíců, symboly bohů magie. Významně kývl tím směrem.

Par-Saliana to zaujalo. „To dítě má vrozený dar? Tys ho vyzkoušel? Kolik je mu let?"

„Asi šest. A ne, nevyzkoušel. Byl jsem ubytovaný v útěšínském hostinci. Nebylo to správné místo ani vhodná doba a já navíc těm hloupým testům příliš nevěřím. Zvládlo by je každé chytré dítě. Ne, na mě spíš udělalo dojem to, co ten chlapec řekl a jak to řekl. Povím ti, že mi to pěkně nahnalo strach. V tom chlapci je totiž mnohem víc než pouhá chladnokrevná ctižádost. A to je u někoho tak mladého víc než děsivé. Přirozeně za to možná mohl jeho původ. Rodině se totiž příliš nedaří."

„A co jsi s ním provedl?"

„Zapsal jsem ho k Mistru Teobaldovi. Samozřejmě, já vím. Teobald není ten nejlepší učitel v Konkláve. Má malou představivost, je těžkopádný, plný předsudků a příliš staromódní, ale ten chlapec u něj získá dobrý a pevný základ a přivykne tvrdé disciplíně, což mu v žádném případě nebude na škodu. Mám za to, že až dosud rostl jako dříví v lese. Vychovávala ho jeho starší sestra, která je sama pěkný kousek."

„Teobald je drahý," řekl Par-Salian. „A sám jsi říkal, že rodina toho chlapce je chudá."

„Zaplatil jsem za jeho první semestr." Antimodes mávl rukou nad tím, že snad provedl něco chvályhodného. „To ti povídám, že se o tom rodina nesmí nikdy dozvědět. Vymyslel jsem si historku o tom, že Věž má zvláštní fondy, z nichž hradí školné nadaným studentům."

„To není špatný nápad," prohlásil zamyšleně Par-Salian. „A klidně bychom to mohli zavést, zvláště nyní, když vidíme, že některé bezdůvodné předsudky vůči našemu druhu začínají ustupovat. Naneštěstí nás blázni, jako byla Esmillia, neustále stavějí do špatného světla. Přesto jsem přesvědčený, že jsou k nám lidé čím dál více tolerantní. Začínají oceňovat, co pro ně děláme. Ty sám můžeš bez zábran a celkem bezpečně cestovat, můj příteli. Což bys ještě před čtyřiceti lety v žádném případě nemohl."

„To je pravda," připustil Antimodes, „ačkoliv já jsem přesvědčený, že svět jako celek značně potemněl. V Ochranově jsem narazil na jednu úplně novou víru. Modlí se k bohu jménem Belzor, a mně to nápadně připadá, jako by měli v plánu vařit a servírovat stejné staré šunty, jaké jsme slyšeli, že servíroval Velekněz z Ištaru před tím, než na něj bohové - chvála jim - svrhli horu."

„Skutečně? O tom mi musíš povědět." Par-Salian se pohodlně usadil na židli. Vzal ze strany stolu v kůži vázanou knihu, otevřel ji před sebou na prázdné stránce, zapsal datum a byl připravený pokračovat. Oba přátelé se chystali zahájit důležitou záležitost dnešního večera.

Hlavním Antimodovým úkolem bylo přinášet zprávy o politické situaci na celém

ansalonském kontinentu, což on také činil, i když jeho zprávy byly téměř pravidelně poněkud zmatené a útržkovité. To se týkalo také jeho poznatků o novém náboženství, které spolu nejprve důkladně prodiskutovali a pak ho pustili z hlavy.

„V tom Ochranově mají také mimořádně charismatického vůdce," prohlásil Antimodes. „Má jen pár stoupenců a slibuje obvyklé zázraky včetně léčitelství. Neměl jsem zatím příležitost se s ním setkat, ale podle toho, co jsem slyšel, není nejspíš nic víc než poměrně zdatný iluzionista s trochou znalostí o léčivých bylinách. V léčitelství nedokáže o moc víc, než co druidové provádějí už celé roky, ale přesto pro lidi v Abanasinii je to docela nové. Jednoho dne si ho budeme muset zavolat, avšak v této chvíli nedělá nic zlého, vlastně dokonce koná dobro. Doporučoval bych, abychom se nepouštěli do zbytečných potíží. Nevypadali bychom u toho příliš dobře. Veřejné sympatie by totiž byly výhradně na jeho straně."

„To máš docela pravdu," souhlasil Par-Salian a udělal si do své knihy krátkou poznámku. „A co elfové? Byl jsi také v Qualinestu?"

„Jen na okraji. Byli zdvořilí, ale dál mě nepustili. Během posledních více než pěti set let se u nich nic významného nezměnilo. A pokud je zbytek světa nechá na pokoji, nic se ani v budoucnu nezmění. Co se týká Silvanestu, pokud víme, ti se pod Lorakovým vedením skrývají ve svých magických lesích. Ale to ti neříkám nic, co bys už sám nevěděl," dodal Antimodes a nalil si další sklenici elfského vína. Načaté téma mu připomnělo, jak skvěle toto víno chutná. „Jistější měl příležitost hovořit s některými z jejich mágů."

Par-Salian potřásl hlavou. „V zimě sice přišli do Věže, ale byli tu jen za obchodem, takže drželi jazyky pevně za zuby a s lidmi mluvili, jenom když to bylo absolutně nezbytné. O svou magii by se s námi nerozdělili, přestože tu naši by celkem s radostí využili."

„A mají něco, oč bychom my stáli?" zeptal se Antimodes s pobaveným úsměvem.

„Co se týče jejich svitků, tak ne," odpověděl Par-Salian. „Je děsivé, jak zatuchlým místem se Silvanest stal. Není to ale nic překvapivého, když vezmeme v úvahu jejich příšernou nedůvěru a obavu z jakékoliv změny. Mají mezi sebou jedinou kreativní duši a tou je mladý mág jménem Dalamar. Jenže já jsem přesvědčený, že jakmile oni zjistí, do čeho se namočil, popadnou ho za to jeho špičaté ucho a vyhodí ho. A co se týká jejich vůdců Bílých plášťů, ti se nemohli dočkat, aby získali některé nové poznatky u vyvolávacích kouzel, a zvláště pak u kouzel obranného charakteru.

Chtěli platit ve zlatě, což je v dnešní době úplně k ničemu. Musel jsem být tvrdý a trvat na tom, že zaplatí v oceli, kterou oni pochopitelně nemají, nebo přistoupí na výměnný obchod. Pokusili se mě obalamutit tím, že mi nabídli několik velice ubohých kouzel, která byla zastaralá už za časů mého otce. Nakonec jsem tedy přistoupil na to, že se spokojím s magickými předměty; v Silvanestu pěstují některé velmi krásné a neobvyklé rostliny a jejich šperky jsou také mimořádně vybrané. Dokončili obchod a odešli a já jsem je od té doby neviděl. Zajímalo by mě, jestli právě necelí v Silvanestu nějaké hrozbě nebo jestli netuší, že se na ně nějaká hrozba řítí. Jejich král Lorak je mocný mág a také jasnovidec."

„Pokud je to tak, my se o tom nikdy nedozvíme," pravil Antimodes. „Oni by

totiž nejraději viděli své lidi rozmetané na kousky, než aby se před někým sklonili a požádali o pomoc."

Popotáhl nosem. Neměl pro lidi ze Silvanestu, jejichž čarodějové Bílých plášťů byli také součástí Konkláve čarodějů, kteří dávali jasně najevo, že to ze své strany považují za nesmírnou blahosklonnost, pražádné pochopení. Neměli lidi rádi a tuto nelibost dávali najevo mnoha způsoby. Například předstírali, že neovládají komonštinu, jazyk všech národů na celém Krynnu, nebo se znechuceně odvraceli, když se některý člověk odvážil kazit jazyk elfů tím, že jím hovořil. Elfové byli nesmírně dlouhověcí a jako takoví se dost obávali každé změny. Lidé se svými krátkými, ale zato frenetickými životy, se svou neustálou touhou něco „zdokonalovat" představovali všechno, čeho se elfové báli. Elfům ze Silvanestu se během posledních dvou tisíc let v hlavách nevylíhla jediná kreativní myšlenka.

„Elfové z Qualinestu na druhou stranu pozorně sledují své hranice, ale nedovolí lidem jiných ras vstoupit do jejich země, pokud ovšem tito nemají svolení od Mluvčího Slunce a Hvězd," pokračoval Antimodes. „Trpaslíci a lidští kováři jsou u nich vysoce cenění a elfové je často vyzývají, aby je přišli navštívit - nikoli však aby zůstali - jejich umělci pak čas od času cestují do jiných zemí. Naneštěstí se však často setkávají s předsudky a nenávistí."

Antimodes znal a měl rád mnoho lidí z Qualinestu a bylo mu líto, když je viděl nevyužité. „Několik jejich mladších lidí, zvláště pak syn Mluvčího — jak se jen jmenuje?"

„Mluvčí? Solostaran."

„Ne, jeho nejstarší syn."

„Aha, myslíš asi Portiose."

„Ano, Portios. Říká se, že si myslí, že obyvatelé Silvanestu mají pravdu a že by lidé neměli být do Qualinestu vůbec vpouštěni."

„Nemůžeš se mu divit, když vezmeš v úvahu, jak strašné věci se tam děly, když lidé po Pohromě vstoupili na území Qualinestu. Ale já myslím, že si nemusíme dělat starosti. Budou se kolem toho hašteřit ještě příští století, pokud je něco nepřinutí změnit názor tím či oním směrem."

„Přesně tak." Antimodes si všiml nepatrné změny v Par-Salianově hlase. „Ty si myslíš, že by je mohlo něco přinutit?"

„Slyšel jsem nějaké dunění," řekl Par-Salian. „Vzdálené hřmění."

„Já jsem žádný hřmot neslyšel," řekl Antimodes. „Těch pár Černých mágů, které jsem v poslední době potkal, je poněkud příliš uhlazených. Chovají se, jako by se jim v rukou nevznítil ani netopýří trus."

„Několik z těch mocnějších se tiše vytratilo z dohledu," řekl Par-Salian.

„A kteří to byli?"

„No, za všechny třeba Dracart. Pravidelně se zde zastavoval, aby zjistil, jaké nové magické předměty se objevily, a podíval se po nadaných nových učednících. Jenže jediní Černí čarodějové, co se tu v poslední době ukázali, jsou mágové nižších hodností, kteří nebyli přizváni, aby se dozvěděli tajemství těch starších. A dokonce i ti se zdají být poněkud odtažití."

„Mám to chápat tak, že jsi tu dokonce neviděl ani krásnou Ladonnu?" ozval se

Antimodes a nepatrně mrknul.

Par-Salian se usmál a pokrčil rameny. Ten oheň uhasí již před mnoha lety a on už byl jednak příliš starý a jednak příliš zabraný do své práce, aby ho škádlení jeho přítele buď potěšilo, nebo nahněvalo.

„Ne, během posledního roku jsem s Ladonnou vůbec nemluvil, ale co je ještě horší, já si myslím, že ať už teď pracuje na čemkoliv, v každém případě to přede mnou záměrně skrývá. Odmítla se zúčastnit schůzky představených Řádu, což je něco, co by nikdy předtím neudělala. Poslala za sebe svého zástupce - a ten muž tu za celou dobu řekl jenom tři slova. A ta byla: Podejte mi sůl." Par-Salian potřásl hlavou.

„Královna Takhisis už také příliš dlouho mlčí. Něco se určité děje."

„Jediné, co můžeme dělat, je sledovat to a čekat, můj příteli. A být připraveni jednat, když to bude nezbytné." Antimodes se odmlčel, aby se napil elfského vína. „Přece jenom mám nějaké dobré zprávy: Solamnijští rytíři se konečně začali dávat dohromady. Mnoho z nich se opět ujalo svých rodinných majetků a začali je přestavovat. Jejich nový vůdce pán Guntar je zapálený politik, který dokáže myslet hlavou a nikoliv svou helmou. Získal si přízeň obyvatel tím, že vyčistil pár skřetích brlohů, poradil si s bandity a poskytl peníze na turnaje a zápasy v různých částech Solamnie. Chudinu dokáže nejvíc potěšit, když se může dívat na dospělé muže, jak se vzájemně mlátí."

Par-Salian se zatvářil vážně a dokonce pohoršené. „Tohle já ovšem za dobrou zprávu nepovažuji, Antimode. Rytíři nás nemají příliš v oblibě. Pokud budou honit jenom skřety, tak je to něco jiného, ale můžeš si být jistý, že je pouze otázkou času, než na svůj seznam nepřátel přidají také mágy, jak tomu bylo za starých časů. Dokonce to mají zanesené ve svých Stanovách."

„Měl by ses setkat s pánem Guntarem," navrhl Antimodes a s pobavením sledoval, jak se Par-Salianovi naježilo bílé obočí. „Ne, myslím to zcela upřímně. Nenavrhuji, abys ho pozval sem, ale..."

„To tedy rozhodně ne," odsekl rychle Par-Salian.

„Měl by sis však udělat výlet do Solamnie. Navštiv ho. Ujisti ho, že pro Solamnii chceme jen to nejlepší."

„Jak ho mám o něčem takovém ujistit, když on mi na to může s jistým zadostiučiněním říct, že mnoho mágů v našem řádu rozhodně *nechce* pro Solamnii to nejlepší. Rytíři magii příliš nedůvěřují, nevěří *nikomu* z nás, a co se mě týče, já pro změnu příliš nedůvěřuji jim. Připadá mi moudré a prozíravé držet se od nich raději dál a neupoutávat na sebe zbytečně pozornost."

„Magius byl přítelem Humy," podotkl Antimodes.

„A jestli si na tu legendu dobře pamatuji, právě z tohoto důvodu nebyl Huma svými druhy příliš uznávaný," odvětil suše Par-Salian. „Jaké máš zprávy z Thorbardinu?" Rychle změnil téma hovoru a naznačil tak, že tím předchozí záležitost uzavřel.

Antimodes byl natolik dobrý diplomat, aby na něj více netlačil, ale v duchu se rozhodl, že soukromě Solamnii cestou zpátky navštíví, přestože to směrem na sever znamenalo poměrně velkou zacházku. Co se týkalo Solamnijských rytířů, byl zvě-

davější než šotek. Lidé, kteří kdysi rytíře považovali za zákonodárce a ochránce, na ně dnes pohlíželi s pohrdáním a dokonce s antipatiemi. Ale nyní se zdálo, že se jim konečně podaří získat zpět část jejich ztraceného starého postavení.

Antimodes se nemohl dočkat, až se o tom sám přesvědčí, chtěl vědět, jestli by z toho mohl získat také něco pro sebe. O tomto svém výletu pochopitelně neměl v úmyslu říct Par-Salianovi. Černí mágové nebyli jediní členové Konkláve, kteří dokázali své činy udržet v tajnosti.

„Domníváme se, že thorbardinští trpaslíci jsou stále ještě v Thorbardinu. A to hlavně z toho důvodu, že je nikdo neviděl odcházet. Jsou naprosto soběstační, takže nemají důvod zajímat se o zbytek světa. A já sám nevím, proč by také měli. Lesní trpaslíci rozšiřují svoje území a mnoho z nich začíná cestovat do jiných zemí. Někteří se dokonce usadili kousek od svého horského domova." Antimodes si vzpomněl na trpaslíka, jehož potkal v Útěšíně.

„A co se týče gnómů, ti jsou stejní jako trpaslíci z Thorbardinu. Snad až na jedinou výjimku - předpokládáme, že gnómové jsou v hoře Stačilo, protože nikdo zatím neviděl, že by explodovala. Šotkové se zdají být šotkovštější než obvykle; všude chtějí být, všechno chtějí vidět, kradou víc než obvykle, co neukradnou, to alespoň zašantročí a jako obvykle jsou vůbec k ničemu."

„Ale já myslím, že k něčemu přece jen jsou," řekl upřímně Par-Salian. Vědělo se o něm, že má šotky docela rád, což bylo hlavně proto (jak Antimodes vždycky s hořkostí říkal), že žil osaměle v této Věži a nikdy s nimi nepřišel doopravdy do styku. „Šotkové jsou jediné upřímné bytosti na tomto světě. Připomínají nám, že velkou část svého času a energie plýtváme na to, že se obáváme věcí, které nejsou ve skutečnosti vůbec důležité."

Antimodes zavrčel: „A kdy máš v plánu zanechat své knihy, popadnout prak a vyrazit na cestu?"

Par-Salian se usmál. „Nemysli si, že mne to nenapadlo, drahý příteli. Myslím, že s prakem by mi to docela šlo, kdyby na to přišlo. Když jsem byl dítě, docela dobře jsem střílel z praku. Ach, to už je ale hodin!?" To bylo znamení, že setkání je u konce. „Uvidím tě ještě ráno?" zeptal se s náznakem mírného znepokojení, které Antimodes velmi dobře pochopil.

„Vůbec by mě nenapadlo rušit tě při práci, drahý příteli," odpověděl. „Podívám se jen na magické ingredience, svitky a další artefakty, zvlášť když tu máš nějaké elfské zboží. Vezmu si jednu nebo dvě věci a hned potom se vydám na cestu."

„Byl by z tebe docela dobrý šotek," prohlásil Par-Salian a vstal. „Nikdy se nezdržíš na jednom místě tak dlouho, aby se prach na tvých botách stačil usadit. Kam máš odsud namířeno?"

„Ani vlastně nevím," odvětil zlehka Antimodes. „S návratem domů nijak nespěchám. Můj bratr dokáže zvládnout obchody i beze mě a o své investice jsem se také postaral, takže vydělávám peníze, i když tam nejsem. Je to mnohem jednodušší a výhodnější než čarovat nad hroudou železné rudy. Dobrou noc, příteli."

„Dobrou noc a šťastnou cestu," řekl Par-Salian, uchopil svého druha za ruku a srdečně mu s ní potřásl. Poté se na okamžik zarazil a zesílil svůj stisk.

„Dávej pozor, Antimode. Ta znamení se mi příliš nelíbí. Nemám rád zlé předtu-

chy. Slunce na nás sice stále svítí, ale já cítím dlouhé stíny temných křídel. Posílej mi dál své zprávy. Moc si jich cením."

„Budu opatrný," řekl Antimodes, jehož přítelova upřímně míněná výzva poněkud vyvedla z míry.

Antimodes dobře věděl, že mu Par-Salian neříká všechno, co ví. Představený Konkláve totiž nejen viděl do budoucnosti, ale rovněž se o něm vědělo, že je oblíbencem Solinára, boha bílé magie. Temná křídla. Co tím jen mohl myslet? Královnu Temnot? Starou dobrou Takhisis? Poražená, ale nikoliv zapomenutá? Není snad zapomenutá těmi, kdo studovali minulost a kdo vědí, jakého zla je schopná?

Temná křídla. Křídla supů? Orlů? Symboly války? Grifinové? Pegasové? Magičtí netvoři, kteří dnes již nejsou vidět? Draci?

Paladine, pomáhej nám!

To je jen o důvod víc, pomyslel si Antimodes, abych zjistil, co se děje v Solamnii. Zamířil ke dveřím, když vtom ho Par-Salian ještě zastavil.

„Ten mladý žák...co jsi o něm mluvil. Jak se jmenuje?"

Antimodovi chvilku trvalo, než soustředil své myšlenky na jiné téma. Další chvilku mu trvalo, než si vzpomněl.

„Raistlin. Raistlin Majere."

Par-Salian si to zapsal do své knihy.

5. kapitola

V ÚTĚŠÍNĚ BYLO ČASNÉ RÁNO. VELMI ČASNÉ ráno. Slunce ještě nevyšlo, když se obě dvojčata probudila ve svém domku, který se skrýval ve stínech řásníku. Dům se špatně sedícími okenicemi, omšelými záclonami a nepravidelně rostoucími polosuchými květinami vypadal téměř stejně opuštěně a zanedbaně jako děti, které jej obývaly.

Jejich otec - Gilon Majere, velký muž se širokou srdečnou tváří, s tváří, jejíž přirozenou mírumilovnost rušila jenom jediná vráska mezi obočím — se předcházející noc nevrátil domů. Musel chodit za prací daleko z Útěšína až do panství jednoho pána u Krystalmirského jezera. Jejich matka byla vzhůru, ale ona nespala už od půlnoci.

Rosamun seděla v houpacím křesle a v hubených rukou držela přadeno s vlnou. Smotala vlnu do pevného klubíčka, pak ho rozmotala a začala znovu. Celou dobu, co takto pracovala, si zpívala podivným hlubokým hlasem a jen občas se odmlčela, aby promluvila s lidmi, které kromě ní nikdo další neviděl.

Kdyby byl její milující a starostlivý manžel doma, přesvědčil by ji, aby toho „pletení" nechala a šla si raději lehnout. Jakmile by však ulehla do postele, pokračovala by dál ve svém zpěvu a za hodinu by opět vstala.

Rosamun měla i své šťastnější dny, své světlé chvilky, kdy vnímala, co se kolem ní děje, i když ji to nikterak nezajímalo ani se na tom příliš nepodílela. Jako dcera bohatého obchodníka byla vždycky zvyklá na to, že se o ni staralo služebnictvo. Nyní však již žádné služebnictvo neměli, a tak se Rosamun musela o chod domu starat sama. Když měla hlad, občas si něco uvařila. A někdy toho bylo dost, takže zbylo i na ostatní členy rodiny, pokud ovšem na jídlo docela" nezapomněla a nenechala je v hrnci spálit.

Když měla chuť záplatovat, posadila se do křesla, do klína si položila košík s potrhaným oblečením a zírala z okna. Nebo si přes ramena přehodila omšelý starý plášť a vydala se na „návštěvu". Zamířila po stinných cestičkách a sem tam zavolala na nějakého souseda. Všichni ovšem dávali dobrý pozor, aby se jí vyhnuli, a zpravidla se jim podařilo zmizet dřív, než zazvonila na jejich dveře. Často totiž zapomínala, kde vlastně je, a tak se v domě nějakého nešťastníka zdržela celé hodiny, dokud ji její synové nenašli a neodvedli domů.

Někdy si vzpomněla na nějakou historku o svém prvním manželovi Gregoru uth Matarovi. Byl to hrubý a zhýralý člověk, na kterého byla ona stále pyšná a kterého milovala, přestože ji před mnoha lety opustil.

„Gregor byl Solamnijský rytíř," říkávala svým neviditelným posluchačům. „A tolik mě miloval. Byl to ten nejpohlednější muž v celém Palantasu, všechny ženské po něm šílely. Ale on si vybral mě. Přinesl mi růže, zpíval mi pod oknem a vozil mě na svém černém koni. Teď je mrtvý. Vím to. Musí být mrtvý, protože jinak by si pro mě přišel. Víte, zemřel jako hrdina."

Gregor uth Matar byl v každém případě *prohlášen* za mrtvého. Za posledních

sedm let ho nikdo neviděl ani o něm neslyšel a mnoho lidí si myslelo, že pokud není mrtvý, pak by rozhodně měl být. Nad jeho ztrátou ani nikdo netruchlil. Možná kdysi býval Solamnijským rytířem, ale pokud ano, potom byl z jejich řad před mnoha lety vyloučen. Vědělo se o něm, že společně se svou novou ženou a jejich čerstvě narozenou dcerou v noci a ve spěchu opustili Palantas. Nehezké zvěsti ho pronásledovaly ze Solamnie až do Útěšína. Špitalo se, že spáchal vraždu a před šibenicí se mu podařilo uprchnout jen díky hromadě peněz a rychlému koni.

Byl skutečně děsivě pěkný. Byl vtipný a okouzlující, což z něj v každém hostinci dělalo vítaného společníka. Totéž platilo i o jeho odvaze - ani jeho nepřátelé ho v tomto nepřekonali — náklonnosti k pití, hazardním hrám a rvačkám. Rosamun o něm měla v jedné věci skutečně pravdu - ženy ho zbožňovaly.

A právě vyhlášená křehká kráska s hnědými vlasy, s očima v barvě letního lesa a s hedvábně bílou pletí, právě Rosamun se stala tou, která ho získala. Vášnivě se do ní zamiloval a tato láska mu vydržela mnohem déle, než by se u něj bývalo čekalo. Když ale jeho láska po čase přece jen uhasla, už ji nikdy nedokázal znovu vykřesat.

Nežili si v Útěšíně špatně. Gregor se pravidelně, když jim došly peníze, vracel do Solamnie. Jeho vysoce postavená rodina mu zřejmě platila dost za to, aby ho měla z očí. Jenže jednoho dne se odtamtud vrátil s prázdnýma rukama. Říkalo se, že toho Gregorova rodina měla už konečně dost a přestala ho vydržovat. Také jeho věřitelé se na něj vrhli, proto se vydal do Ochranova, aby tam prodal svůj meč komukoliv, kdo si o něj řekne. A tak to pokračovalo stále dál, občas se vracíval zpátky, ale nikdy se příliš dlouho nezdržel. Rosamun na něj nesmírně žárlila a obviňovala ho, zeji opouští kvůli nějaké jiné ženě. Jejich hádky byly slyšet po celém Útěšíně.

A pak Gregor jednoho dne opět odešel a už se nikdy nevrátil. Lidé se shodli v tom, že je zřejmě mrtvý, že ho nejspíš někdo zepředu probodl mečem nebo že mu vrazil nůž do zad, což se zdálo být pravděpodobnější.

Jen jedna osoba nevěřila, že by mohl být mrtvý. Kitiara se nemohla dočkat dne, kdy odejde z Útěšína a vydá se svého otce hledat.

A právě o tom hovořila, když se ze všech sil snažila — tím svým zcela typicky netrpělivým způsobem - připravit svého mladšího bratra na cestu do jeho nové školy. Zabalila Raistlinovi pár jeho svršků - dvě košile, kalhoty a záplatované podkolenky - do malého uzlíku a na zimu k nim přibalila ještě teplý plášť.

„Do jara budu pryč," říkala. „Tohle místo je tak hloupé, že se to nedá ani vypovědět." Postavila si bratry před sebe a pozorně si je prohlédla. „Co si myslíš, že děláš? Přece nemůžeš jít do školy takhle oblečený!"

Popadla Raistlina a ukázala na jeho bosá zaprášená chodidla. „Musíš mít boty!"

„V létě?" ozval se nechápavě Karamon.

„Jenže ony jsou mi malé," řekl Raistlin. Během jara se hrozně vytáhl. Byl už téměř stejně vysoký jako jeho bratr, jenže byl asi o polovinu lehčí než on a měl asi tak čtvrtinu jeho veselé povahy.

„Tu máš. Vezmi si tyhle." Kit vytáhla pár Karamonových starých bot z předcházející zimy a hodila je Raistlinovi.

„Ty mě tlačí na palcích," protestoval a zachmuřeně si boty prohlížel.

„Obuj si je!" nařídila mu Kitiara. „Všichni ostatní chlapci ve škole nosí boty, že

ano? Jen děti sedláků chodí bosé. Tak to říkal můj otec."

Raistlin neodpověděl. Vklouzl bosýma nohama do obnošených bot.

Kit vzala špinavý hadřík, namočila ho ve džberu s vodou a začala Raistlinovi utírat obličej a uši tak zuřivě, až dostal strach, že mu z něj sedře nejméně polovinu kůže.

Když se Raistlin konečně vymanil ze spárů své sestry, všiml si, že Rosamun upustila na zem vlněné klubíčko. Její krása se vytrácela, jako se vytrácí duha, když slunce zastíní temné mraky. Vlasy měla nemyté a rozcuchané a v očích se jí odrážel zvláštní lesk. Třpytila se v nich horečka nebo šílenství. Na bledé tváři sejí rýsovaly šedé stíny. Zírala na své prázdné ruce, jako by se podivovala, co s nimi má dělat. Karamon klubíčko zvedl a podal jí ho.

„Tu máš, matko."

„Děkuji ti, dítě." Obrátila svůj prázdný pohled na něho. „Gregor je mrtvý, víš to, chlapče?"

„Ano, matko," řekl Karamon, ale vlastně ji vůbec neposlouchal.

Rosamun často pronášela zcela nevhodné věty. Její děti na to byly zvyklé a většinou si toho nevšímaly. Jenže dnes ráno se Kitiara na svou matku vrhla s neobvyklou zuřivostí. „On *není* mrtvý! Co ty vůbec víš? Tyhle věci už nikdy neříkej, ty jedna bláznivá čarodějnice!"

Rosamun se usmála, začala spřádat vlnu a prozpěvovat si. Její chlapci stáli kousek od ní a tvářili se nešťastně. Slova jejich sestry je zasáhla mnohem silněji než jejich matku. Ta totiž své dceři věnovala jen pramalou pozornost.

„On *není* mrtvý! Já to vím a já ho najdu!" prohlásila Kitiara odhodlaným hlubokým hlasem.

„A jak to víš, že žije?" zeptal se Karamon. „A jestli máš pravdu, jak ho chceš najít? Slyšel jsem, že v Solamnii žije mnoho lidí. Dokonce ještě víc než tady v Útěšíně."

„Já ho najdu," prohlásila sebevědomě Kitiara. „On mi pověděl jak." Zkoumavě na ně pohlédla. „Podívejte, tohle je nejspíš naposledy, co se vidíme. Pojďte sem. Když mi slíbíte, že to nikomu nepovíte, něco vám ukážu."

Odvedla je do malé místnosti, kde přespávali, a zpod matrace vytáhla ručně šitý kožený sáček. „Tady je můj poklad."

„Peníze?" zeptal se Karamon a celý se rozzářil.

„Ne!" Kitiara se zamračila. „Něco mnohem lepšího než peníze. Moje rodné právo."

„Můžu se podívat?" prosil Karamon.

Kitiara to zamítla. „Slíbila jsem svému otci, že to nikdy nikomu neukážu. Tedy alespoň zatím. Jednoho dne to však jistě uvidíte. Až se vrátím bohatá a mocná a povedu svou vlastní armádu, tak to uvidíte."

„A my budeme součástí tvé armády, že ano, Kit?" řekl Karamon. „Raist a já."

„Vy oba budete mí kapitáni. A já budu pochopitelně velitelka," řekla věcně Kit.

„Líbí se mi být kapitánem," prohlásil nadšeně Karamon. „A co ty, Raiste?"

Raistlin pokrčil rameny. „Mně je to jedno." Pak se ještě jednou na kožený sáček váhavě podíval a tiše řekl: „Měli bychom jít. Jinak přijdu pozdě."

Kit na něj vážně pohlédla a založila si ruce v bok. „Myslím, že budeš v pořádku. A ty, Karamone, se vrať hned zpátky, až Raista vyložíš. Žádné poflakování po škole. Vy dva si musíte zvyknout být každý sám."

„Jistě, Kit." Teď byla řada na Karamonovi, aby se tvářil zasmušile.

Raistlin přistoupil ke své matce a vzal ji za ruce. „Sbohem, matko," řekl a hlas se mu zadrhával.

„Sbohem, drahoušku," řekla.„A nezapomeň nosit čepici, když je vlhko."

To bylo její požehnání. Raistlin se snažil jí vysvětlit, kam vlastně jde, ale ona to jednoduše nedokázala pochopit. „Studovat magii? A k čemu? Nebuď hlupáček, můj milý."

Raistlin to vzdal. On a Karamon opustili dům právě ve chvíli, kdy slunce začalo svými paprsky omývat listí řásníkového stromu.

„Jsem rád, že Kitiara nechtěla jít s námi. Musím ti totiž něco říct," pronesl hlasitým šepotem Karamon. S obavami se ohlédl za sebe, aby se ujistil, že ho jejich sestra nesleduje. Dveře právě zapadly. Kitiara splnila svou ranní povinnost a šla zpátky spát.

Děti kráčely tak dlouho, jak jen mohly, po cestičkách mezi stromy. Pak když provazové mosty skončily, dvojčata sešla po schodech dolů a ocitla se na lesní zemi. Směrem, kudy měli chlapci namířeno, vedla úzká vyšlapaná suchá cesta, ne širší než na dvě brázdy od kola.

Dvojčata se najedla okoralého suchého chleba, který si ulomila z bochníku, co zůstal ležet na stole.

„Podívej, na tom chlebu je něco modrého," řekl Karamon mezi dvěma ukousnutími.

„To je plíseň," řekl Raistlin.

„Aha." Karamon dál pojídal plesnivý chléb a jen namítl, že to není tak docela špatné, jen trochu hořké.

Raistlin z chleba odlomil část s plísní. Pozorně si ji prohlédl a pak ji zasunul do mošny, co s sebou všude nosil. Na konci dne v té mošně bude celá řada různých rostlin a drobné havěti. Večery Raistlin trávil jejich studováním.

„Do školy to je dlouhá cesta," oznámil Karamon a bosýma nohama vířil prach na cestě. „Otec říkal, že to je skoro pět mil. A až tam dorazíš, budeš muset celý den sedět za stolem a nebudeš se smět ani hnout. A také tě nepustí ven a tak. Jsi si jistý, že tohle chceš, Raiste?"

Raistlin viděl, jak to ve škole vypadá, jen jedinkrát v životě. Byl tam velký pokoj bez oken, aby žáky nic zvenčí nerušilo. Podlaha byla celá kamenná. Lavice byly rozestavěné výš nad podlahou, aby chlapce v zimě nezábla chodidla. Studenti seděli na vysokých stoličkách. Stěny třídy lemovaly police, na nichž byly uložené lahvičky s nejrůznějšími bylinami a dalšími věcmi, jež zahrnovaly jak odporné a strašlivé, tak i příjemné a záhadné. Tyhle lahvičky obsahovaly magické komponenty. Na některých policích ležela vyskládaná pouzdra na svitky. Většina svitků byla prázdná, byly určené k tomu, aby se na ně studenti učili psát. Přesto některé z nich už byly popsané.

Raistlin pomyslel na tento tichý tmavý pokoj, na klidné hodiny strávené studiem

bez toho, aby ho jeho svévolní druzi rušili, a usmál se. „Mně to nevadí," řekl.

Karamon zvedl ze země dlouhý klacek a začal se s ním ohánět, jako by to byl meč. „*Já* bych tam tedy nešel. To vím jistě. A ten učitel. Má obličej jako žába. Vypadá jako pořádný mizera. Myslíš, že tě bude mrskat?"

Raistlinův učitel Mistr Teobald skutečně vypadal jako mizera. A nejen to. Už z prvního setkání mu bylo jasné, že je domýšlivý, nadutý a pravděpodobně méně inteligentní než většina jeho žáků. A jelikož zřejmě není schopen získat si jejich respekt, jistě se bude uchylovat k tělesným trestům. Raistlin si všiml dlouhé vrbové rákosky, která stála na výsostném místě hned vedle mistrova stolu.

„Pokud ano," prohlásil Raistlin a vzpomněl si, co mu říkal Antimodes, „tak to bude jen další rána kladivem."

„Ty myslíš, že tě bude mlátit kladivem?" zeptal se vyděšeně Karamon a zastavil se uprostřed cesty. „Neměl bys tam chodit, Raiste."

„Ne, ne, tak jsem to nemyslel, Karamone," řekl Raistlin a snažil se zachovat si přes nechápavost svého bratra trpělivost. Koneckonců ta věta skutečně zněla poněkud zvláštně. „Pokusím se ti to vysvětlit. Ty nyní bojuješ s klackem, ale jednoho dne budeš držet meč, skutečný meč, že je to tak?"

„To se vsaď. Kit mi jeden přinese. Kdybys jí řekl, také by ti jeden dala."

„Já ale svůj meč už mám, Karamone," řekl Raistlin. „Není to takový meč jako tvůj. Není vyrobený z oceli. Je to meč uvnitř mě. Jenže právě teď to není příliš dobrá zbraň. Potřebuje vykovat do řádného tvaru. To je také důvod, proč jdu do školy."

„Aby ses naučil vyrábět meče?" zeptal se Karamon, přemýšleje tak urputně, až se mu nakrabatilo čelo. „Tak ona je to tedy kovářská škola?"

Raistlin si povzdechl. „Nemyslím skutečný meč, Karamone. Myslím duchovní meč. Mou zbraní bude magie."

„Když to říkáš. Ale každopádně, kdyby tě ten učitel uhodil, řekneš mi to." Karamon sevřel ruku v pěst. „Já se o něj postarám. Je to ale vážně dlouhá cesta." prohlásil znovu.

„Ano, je to dlouhá cesta," souhlasil Raistlin. Ušli sotva čtvrtinu a on se již cítil unavený, i když si to odmítal přiznat. „Ale ty se mnou nemusíš chodit, víš?"

„Ale ovšemže musím!" pronesl Karamon, jako by ho ta představa ohromila. „Co kdyby tě napadli skřeti? Potřebuješ mě, abych tě ochránil."

„Dřevěným mečem," namítl suše Raistlin.

„Jak jsi správně řekl, jednoho dne budu mít pravý," odpověděl Karamon, aniž by jeho entuziasmus nějak narušila logika. „Kitiara mi to slíbila. Hej, to mi připomíná, že jsem ti chtěl něco říct. Myslím, že se Kit chystá někam jít. Včera jsem na ni jen tak náhodou narazil, když scházela po schodišti z jednoho hostince na kraji města. Ze Žlabu."

„Co tam dělala?" zeptal se se zájmem Raistlin. „A vůbec, co jsi tam vlastně dělal ty? Je to pěkně drsné místo."

„To bych řekl!" souhlasil Karamon. „Sturm Ostromeč říká, že se tam potloukají samí zloději a hrdlořezové. To je také důvod, proč jsem se tam vydal. Chtěl jsem nějakého hrdlořeza vidět."

„No," pronesl Raistlin s mírným úsměvem, „a viděl jsi ho?"

„Ne!" řekl otráveně Karamon. „Tedy aspoň myslím, že ne. Všichni chlapi tam vypadali docela obyčejně. Většina z nich se nijak nelišila od našeho otce, jen nebyli tak velcí."

„Jenže přesně takhle praví vrahové vypadají," poznamenal Raistlin.

„Jako náš táta?"

„Jistě. Jedině tak se totiž mohou nepozorovaně přiblížit ke své oběti, aniž by si toho ta oběť všimla. Jak sis myslel, že vrahové vypadají? Snad ne, že jsou celí oblečení v černém, s dlouhým černým pláštěm a kapuci a s černou maskou na tváři?" zeptal se pohrdavě Raistlin.

Karamon chvilku uvažoval. „No... vlastně ano."

„Ty jsi ale skutečný hlupák, Karamone," řekl Raistlin.

„Myslím, že ano," odpověděl tiše Karamon. Sklopil oči k zemi a chvilku špičkou nohy hrnul prach na cestě. Avšak Karamon neměl v povaze příliš dlouho nad něčím smutnit. „Pověz," řekl zvesela, „když jsou tedy tak obyčejný, pak to znamená, že jsem možná nějakého hrdlořeza přece jen viděl!"

Raistlin zavrčel: „Viděl jsi tak akorát naši sestru. Co tam tedy dělala? Otci by se asi příliš nelíbilo, že chodí na taková místa."

„Přesně tohle jsem jí řekl," prohlásil ublíženě Karamon. „Ona mě ale uhodila a řekla, že co otec nevidí, to ho nebolí, takže mám držet jazyk za zuby. Mluvila se dvěma dospělými muži, ale když jsem tam přišel, oba odešli. Ona držela v ruce něco, co vypadalo jako mapa. Zeptal jsem se jí, co to je, ale ona mě místo toho štípla do ruky -" Karamon ukázal modročervenou modřinu — „odvedla mě stranou a přinutila mě přísahat na hřbitovní hrob, že o tom nikdy nikomu nepovím ani slovo. Jinak si pro mě jednou v noci přijde příšera a odnese si mě."

‚Ale ty jsi to řekl mně," prohlásil Raistlin. „Takže jsi svůj slib porušil."

„Ona nemyslela tebe!" opáčil Karamon. „Ty jsi můj bratr. Takže když to řeknu tobě, je to stejné, jako bych si to říkal sám pro sebe. A kromě toho ona věděla, že ti to povím. Já jsem totiž přísahal za nás za oba. Takže když si pro mě ta příšera přijde, odnese si i tebe. Hej, já bych klidně chtěl takovou obludu vidět. Ty ne, Raiste?"

Raistlin obrátil oči v sloup, ale neřekl nic. Šetřil si dech. Ještě neurazil ani poloviční vzdálenost do školy a už byl unavený. Nenáviděl své křehké tělo, které bylo odhodlané zničit každý plán, který měl, zruinovat každou naději, zkazit každou touhu. Raistlin se závistí pohlédl na urostlé, silné, zdravé tělo svého bratra.

Lidé říkali, že kdysi vládli lidstvu bohové, ale pak se na člověka rozhněvali a opustili ho. Jenže předtím, než odešli, svrhli na Krynn obrovskou ohnivou horu a zničili tak celý svět. Pak zanechali člověka jeho osudu. Raistlin věřil, že to tak nějak asi bylo, protože by žádný čestný bůh nemohl hrát tak krutou hru, s jakou si pohrával s ním — rozdělit jednu osobu na dvě, jedné dát rozum a chatrné tělo a té druhé zdravé tělo bez rozumu.

Přesto by bylo trochu uklidňující, kdyby se za tím rozhodnutím skrýval nějaký inteligentní důvod, jakýsi záměr. Bylo by uklidňující vědět, že on a jeho bratr nejsou jen pouhou hříčkou přírody. Bylo by uklidňující vědět, že bohové skutečně *existují*, když už pro nic jiného, tak alespoň proto, aby je člověk mohl vinit!

Kitiara často Raistlinovi vyprávěla příběh o tom, jak málem zemřel a jak mu ona

zachránila život, když porodní bába prohlásila, že to dítě je k ničemu a že by ho tedy měla nechat vydechnout ten jeho mizerný život. Kitiara mu vždy dávala poněkud najevo, že jí Raistlin za to není dostatečně vděčný. Nikdy se však nedozvěděla — protože ona sama byla dost silná - že když se Raistlinovo tělo třáslo horečkou, když ho bolel v těle každičký sval, až se to nedalo vydržet, když měl rty rozpukané žízní, kterou nebylo možné uhasit, zoufale ji za tu noc proklínal.

Ale Kitiara se postarala o to, že mohl začít chodit do školy magie. A nejen o to.

Kdyby se mu tak ale podařilo do té školy dojít, aniž by cestou omdlel.

Jak se ukázalo, Raistlinovi přispěchal na záchranu farmářský vůz, který kolem nich projel. Farmář zastavil a zeptal se chlapců, kam mají namířeno. A i když se zamračil, jakmile mu Raistlin prozradil cíl jejich cesty, stejně jim nabídl, že je sveze. Soucitně se podíval na slabé dítě, jež se dávilo prachem a plevami, které vítr přinášel z polí.

„Máš snad v plánu takhle chodit každý den, hochu?"

„Ne, pane," odpověděl Karamon za svého bratra, jenž nebyl schopen promluvit. „On jde do školy magie, aby se tam naučil kovat meče. A bude tam úplně sám, oni mi totiž nedovolí, abych tam byl s ním."

Farmář byl přátelský člověk, který měl své vlastní malé děti. „Podívejte, hoši, já tady tudy jezdím každý den. Kdybyste na mě ráno počkali na křižovatce, mohl bych vás svézt. A odpoledne bych vás na cestě zpátky zase vzal domů. Díky tomu byste mohli být každý večer se svou rodinou."

„To by bylo skvělé!" vykřikl Karamon.

„Nemohli bychom vám zaplatit," pravil současně Raistlin a tvář mu hořela studem.

„Pch! To ani nečekám!" odsekl farmář a tvářil se skutečně rozhněvaně. Po očku si oba chlapce prohlédl, zvláště pak statného Karamona.„Hodila by se mi ale na poli pomocná ruka. Moje drobotina je ještě příliš malá, aby mi mohla být k užitku."

„Já bych pro tebe s radostí pracoval," vyhrkl Karamon. „Mohl bych ti pomáhat, zatímco by byl Raistlin ve škole."

„Tak jsme tedy domluvení."

Karamon a farmář si plivli do dlaně a na důkaz uzavřeného obchodu si srdečně plácli.

„Proč jsi vlastně souhlasil, že pro něj budeš pracovat?" zeptal se Raistlin, jakmile se usadili v zadní části prázdného vozu a nohama houpali přes okraj.

„Abys mohl jezdit sem a tam do školy," řekl Karamon. ,,Proč? Co je na tom špatného?"

Raistlin se kousl do jazyku. Měl by svému bratrovi být vděčný, ale slova se mu zadrhla v hrdle jako odporně chutnající lék.

„Já jen... já jen že nemám rád, když kvůli mně pracuješ..."

„Ale jdi, Raiste, jsme přece dvojčata," pravil Karamon, šťastně se usmál a dloubl svého bratra do žeber. „Ty bys pro mě udělal totéž."

A jak tak o tom Raistlin přemýšlel, zatímco ho vůz přibližoval ke škole magie Mistra Teobalda, nebyl si tím tak docela jistý.

Odpoledne stál farmářův vůz na svém místě, aby je vyzvedl. Raistlin se vrátil domů, aby zjistil, že své matce mezitím vůbec nescházel. Kitiaru však jeho návrat překvapil a hned se domáhala odpovědi, proč to tak je. Vždy se strašně zlobila, když jí někdo zkřížil její plány. Před tím se rozhodla, že Raistlin bude ve škole zůstávat, a proto ji rozhněvalo, když se dozvěděla, že se chlapec rozhodl jinak.

Musela si příběh o farmáři vyslechnout dokonce dvakrát, a ani pak si nebyla jistá, že to bude k něčemu dobré. Navíc ji představa, že Karamon bude pro farmáře pracovat, ještě více rozčílila. „Z Karamona nakonec vyroste farmář," řekla znechuceně. A na špičkách bot bude mít místo krve jen kusy hnoje.

Karamon protestoval, že to není pravda. Dlouho se hádali, takže Raistlin odešel do postele s bolavou hlavou. Když se probudil, bylo vše urovnané. Jak se zdálo, Kit nyní měla na srdci něco docela jiného. Nad něčím přemýšlela a byla protivnější než kdy jindy, a tak se před ní chlapci měli raději na pozoru. Dohlédla na to, aby se oba najedli, usmažila trochu pochybně vyhlížející slaniny a přidala k ní zbytek plesnivého chleba.

Později té noci, když už Kitiara spala, sejmuly dvě malé obratné ruce z jejího opasku váček. Prsty, které byly stejně jemné jako motýlí nožky, vyjmuly z váčku jeho obsah - otrhaný kus papíru a poskládaný kousek silné kůže. Raistlin oba předměty odnesl do kuchyně, aby si je ve světle ohně lépe prohlédl.

Na papíře byl nakreslený rodinný erb - liška stojící vítězně nad mrtvým lvem. Nápis hlásal: „Nikdo není příliš mocný" a pod tím bylo ještě napsáno „Matar". Na měkké kůži byl jednoduchý náčrtek mapy s cestou mezi Útěšínem a Solamnií.

Raistlin rychle papír poskládal a vrátil ho zpátky do váčku. Pak váček zavěsil na Kitin opasek.

O svém nálezu se nikomu nezmínil. Už brzy zjistil že ve vědění je síla, zvláště když se jednalo o tajemství jiných lidí.

Následujícího rána byla Kitiara pryč.

6. kapitola

VE ŠKOLE MÁGŮ BYLO HORKO. OHEŇ V KRBU vyhříval učebnu bez oken na téměř nesnesitelnou teplotu. Hlas Mistra Teobalda se nesl tím horkem, jehož proudy byly vidět už od krbu. Ohnivé kouzlo patřilo k těm, v nichž byl Mistr skutečně neobyčejný znalec. A svůj talent s oblibou předváděl, kdykoliv se k tomu naskytla příležitost.

Raistlinovi však horko nevadilo tak, jak vadilo ostatním chlapcům. Rád by si toho tepla užíval, nebýt toho, že musel zanedlouho vyrazit ven do mrazu a sněhu. A právě pohyb z jednoho extrému do druhého, když musel vycházet do mrazivého dne v propocených šatech, zanechal na Raistlinově chatrném těle značné následky. Právě teď se zotavoval z vysoké horečky a nepříjemného bolení v krku, které ho na několik dní připravilo o hlas a přinutilo zůstat doma v posteli.

Nelíbilo se mu, že mešká školu. Byl mnohem inteligentnější než jeho učitel. A Raistlin dobře věděl, že je mnohem lepší čaroděj než Mistr Teobald. Přesto se od něj měl stále co učit, musel se toho ještě hodně dozvědět. Magie Raistlina pálila v duši jako horečka. Bylo to příjemné a zároveň bolestivé. Co Mistr Teobald věděl a Raistlin nikoliv, bylo to, jak to pálení v těle ovládat, jak onu magii přinutit, aby sloužila svému pánu, jak proměnit palčivou horečku na slova, jež lze napsat nebo vyslovit, jak horečku využít k něčemu kreativnímu.

Mistr Teobald byl však špatný učitel a Raistlin měl dost často pocit, jako by neustále číhal, až bude moci polapit první kousek nějaké užitečné informace, která čistě náhodou zabloudí jeho směrem.

Žáci Mistra Teobalda seděli na vysokých židlích a zoufale se snažili zůstat vzhůru, což nebylo díky tomu horku a sytému obědu nic snadného. Ten, kdo byl přistižen, jak podřimuje, byl okamžitě probuzen ostrou ránou proutěnou rákoskou přes rameno. Mistr Teobald byl sice velký a nemotorný muž, ale když chtěl, uměl se pohybovat neobyčejně rychle a tiše. Nic ho nepotěšilo víc, než když přistihl nějakého žáka, jak při jeho hodině pospává.

Raistlin svému bratrovi bezděky řekl, jak první den ve škole dostal rákoskou. Tehdy jeho tenká ramena ucítila ostrou ránu vrbovým proutkem a ta bolest se zařízla hluboko do jeho duše spíš než do kůže. Do té doby ho nikdy nikdo neuhodil, jen občas dostal pohlavek od své starší sestry. Byly to však pohlavky určené milovanému sourozenci. Pokud ho Kitiara někdy uhodila víc, než měla v úmyslu, její bratři to brali tak, že to je spíš myšlenka, co se počítá.

Mistr Teobald však při tom míval v očích zvláštní radostný lesk a v tlusté tváři se mu zračil úsměv, jenž nikoho nenechával na pochybách, že si ten trest řádně užívá.

„Písmeno *a* se v magickém jazyce," říkal právě Mistr Teobald svým typicky náměsíčným hlasem, „nevyslovuje jako *áá*, jak je tomu v komonštině, ani jako *ah*, jak to můžete slyšet u elfů, ani jako *ach*, jak se to říká mezi trpaslíky."

Ano, ano, pomyslel si zasmušile Raistlin. Pokračuj. Přestaň se předvádět. V ce-

lém svém životě jsi nejspíš s žádným elfem nemluvil, ty starý tlustý nafoukaný idiote.

„Písmeno *a* se v magickém jazyce vyslovuje jako *ai*."

Raistlin okamžitě zpozorněl. Konečně získal informaci, kterou potřeboval. Pečlivě tedy naslouchal Mistru Teobaldovi a opakoval po něm správnou výslovnost.

„*Ai*. Takže nyní, pánové, opakujte po mně."

V dusivé místnosti se začínal rozléhat ospalý sbor nejrůznějších ai a nad tím vším se nesl sytý hlas Raistlinův. Jeho hlas byl zpravidla nejtišší ze všech, protože chlapec na sebe nechtěl poutat zbytečně pozornost, a hlavně proto, že taková pozornost obvykle přinášela bolest. Avšak jeho vzrušení z toho, že se právě teď něco užitečného naučil, a skutečnost, že byl jedním z těch, kdo nespali a doopravdy naslouchali, ho přiměla promluvit hlasitěji, než měl v úmyslu.

Hned toho však hluboce litoval. Mistr Teobald na Raistlina obrátil uznalý pohled, tedy pokud se to dalo z jeho očí, které se topily v záhybech kůže, poznat, a jemně poklepal vrbovým proutkem o stůl.

„Výborně, mistře Raistline," řekl.

Raistlinovi sousedé pro něm vrhali tajné, zlostné pohledy a on rázem pochopil, že za tuhle pochvalu brzy zaplatí. Chlapec po jeho pravici, starší hoch asi tak třináctiletý, který do školy přišel proto, že ho jeho rodiče už nemohli snést vedle sebe, se k němu naklonil a zašeptal:

„Slyšel jsem, že mu každé ráno lezeš do zadku, *mistře Raistline*."

Chlapec známý jako Gordo udělal rty vulgární mlaskavý zvuk. Ti, co seděli nejblíž, se začali zlomyslně chichotat.

Mistr Teobald je slyšel a obrátil se na ně. Jakmile vstal, chlapci se okamžitě utišili. Zamířil k nim, vrbovou rákosku v ruce, když vtom ho vyrušil pohled na malého žáka, který ve své lavici hlasitě pochrupoval. Hlavu měl položenou na pažích a oči zavřené.

Mistr Teobald se pousmál. Vrbový proutek dopadl na hubené rameno. Žák se s překvapeným bolestivým výkřikem prudce narovnal.

„Jak si to představuješ, pane, spát při mé hodině?" burácel Mistr Teobald nad mladým provinilcem, který se před Mistrovou zlostí vyděšeně krčil a potajmu si z očí stíral slzy.

Během toho zmatku si Raistlin všiml, že se za ním něco děje. Cosi za ním podivně šustilo, avšak on se neobtěžoval ohlédnout. Šprýmy ostatních chlapců mu připadaly hloupé a dětinské. Proč plýtvali časem, tak drahocenným časem, na hlouposti?

Tiše si pro sebe říkal „*ai*", dokud si nebyl úplně jistý, že to vyslovuje dobře, a dokonce si na tabulku před sebou napsal kombinace slov s touto slabikou, aby si to mohl později procvičit. Byl tak zabraný do práce, že si vůbec nevšímal tlumeného pochechtávání a pokašlávání kolem sebe. Mistr Teobald, který zatím naprosto zdeptal jednoho ze svých svěřenců, se opět spokojeně vrátil ke stolu. Ztěžka dosedl na židli a pokračoval ve výkladu.

„Další samohláskou v jazyce vyvolených je *o*. Toto se nevyslovuje ani jako *óó*, ani jako *och*, ale jako *oa*. Výslovnost je nesmírně důležitá, milí drazí, a proto vám

doporučuji, abyste tomu věnovali pozornost. Jakmile kouzlo špatně vyslovíte, nebude fungovat. Vzpomínám si na časy, kdy jsem já sám byl učněm jednoho velkého čaroděje..."

Raistlin se nespokojeně zavrtěl. Mistr Teobald se znovu nechal unést svými historkami, byly to nudné a hloupé příběhy, které sloužily výhradně k tomu, aby si Mistr Teobald dokázal svůj jinak zcela průměrný talent. Raistlin pozorně zapsal písmeno O a hned vedle jeho fonetickou výslovnost „ *oa*", když vtom pod ním náhle jeho lavice vystřelila.

Raistlin upadl na zem. Jelikož to byl pád zcela nečekaný, byl podle toho také řádně tvrdý. Zápěstím mu projela bodavá bolest, jak se instinktivně snažil zachytit. Lavice se s hlasitým rámusem převrátila na zem. Jeho sousedé, kteří vybuchli v divoký řehot, se rázem utišili.

Mistr Teobald, jehož brunátná tvář dost ostře kontrastovala s bílým rouchem, vyskočil na nohy a třásl se vzteky jako hora vanilkového pudinku.

„Mistře Raistline! Čeho jsi chtěl docílit tímto vyrušením mé lekce?"

„On usnul a vypadl z lavice, pane," ozval se podlézavě Gordo.

Jak se Raistlin krčil na zemi a přidržoval si bolavou ruku, všiml si nitky, jež byla přivázaná k noze jeho lavice. Jakmile se pro ni natáhl, aby ji uchopil, provázek se začal plazit po podlaze, až nakonec zmizel v Devonově rukávu. Devon, jeden z Gordových kumpánů, seděl v hodinách přímo za ním.

„Tak spal! A ještě mě ruší!" Mistr Teobald popadl vrbovou rákosku a rozmáchl se s ní po Raistlinovi. Chlapec pochopil, že rána je nevyhnutelná, a tak svěsil ramena a zvedl paže, aby v tu chvíli byl co nejmenší.

Jedna rána vrbového proutku zasáhla Raistlina do zvednuté paže a těsně minula jeho tvář. Mistr zvedl ruku, aby ho udeřil podruhé.

Raistlin v těle cítil vzdouvající se ohnivou vlnu zlosti. Ten vztek docela pohltil jeho strach i bolest. V prvním okamžiku se ho zmocnila nepřekonatelná touha vyskočit na nohy a vrhnout se na učitele. Přesto jeho tělem projel tenký mrazivý proud zdravého rozumu. Ta myšlenka mu připadala jako fyzický pocit, jako mráz, který rozechvěl jeho nervová zakončení a celého ho roztřásl i přes bílý žár jeho vzteku. Viděl sám sebe, jak útočí na svého učitele, jak vypadá jako blázen — vyhublý hošík s pavoučími pažemi ječící vysokým hlasem a bezmocně bušící tenkými pěstmi. A co hůř, byl by to on, kdo by prohrál. Mistr Teobald by nad ním triumfoval. Ostatní hoši - Raistlinovi mučitelé - by se mu vysmívali a libovali si.

Raistlin vydal z hrdla podivný výkřik a znehybněl. Zůstal ležet na zádech, nohy zkroucené do nezvyklého úhlu s koleny k sobě. Jedna ruka mu sklouzla bezvládně na podlahu, druhá zůstala ležet na jeho vyhublých prsou. Zavřel oči. Přinutil se dýchat tak tiše, jak jen to dokázal, tiše a nepozorovaně.

Raistlin byl během svého krátkého života už mnohokrát nemocen. Věděl, jaké to je onemocnět, a tak uměl nemoc i předstírat. A tak nyní zůstal ležet u nohou svého učitele. Byl bledý a otřesený a zdál se být bez života.

„Zatraceně!" řekl Devon, chlapec, jenž přivázal provázek ke stolu. „Ty jsi ho zabil!"

„Nesmysl!" prohlásil Mistr Teobald, ačkoliv se mu hlas při tom slovu zachvěl.

Sklonil vrbový proutek. „On jenom... omdlel. To je celé. Omdlel. Gordo -" hlasitě si odkašlal -„Gordo, dones trochu vody."

Chlapec vyskočil, aby provedl, oč byl požádán. Jeho nohy hlasitě duněly na kamenné podlaze. Raistlin slyšel, jak sahá po vědru s vodou. Dál ležel tam, kde upadl, oči měl zavřené, nehýbal se a nevydal ze sebe ani hlásku. Uvědomil si, že ho to těší - těšila ho jejich pozornost, jejich strach, jejich starost.

Gordo se rozběhl zpátky s hrnkem vody. Většinu jí však rozlil na podlahu a na lem mistrova roucha.

„Ty neohrabaný troubo! Dej to sem!" zavrčel na Gorda Mistr Teobald a vytrhl mu hrnek z ruky. Mistr si klekl vedle Raistlina a velmi jemně mu otřel vodou rty.

„Raistline," pravil tichým kňouravým hlasem. „Raistline, slyšíš mě?"

Raistlinovi se chtělo strašlivě smát. Musel soustředit nesmírné úsilí, aby se udržel. Zůstal ještě jednu minutu ležet. Pak, když ucítil, jak se Mistrova ruka začíná v obavách třást, pomalu pohnul hlavou ze strany na stranu a z hrdla mu vyšel bolestivý sten.

„Výborně!" vydechl s úlevou Mistr Teobald. „Už přichází k sobě. Tak, chlapci, ustupte. Ať má trochu vzduchu. Odnesu ho do svého soukromého pokoje."

Mistr vzal Raistlina do svých mohutných rukou. Chlapec svěsil hlavu a nohy nechal úplně bezvládné. Oči měl stále zavřené, a jak byl odnášen do pokoje svého učitele, tu a tam ještě trochu zasténal. Všichni chlapci se tlačili za nimi, přestože jim Mistr Teobald několikrát zlostně nařídil, aby zůstali v učebně.

Mistr položil Raistlina na pohovku a pod pohrůžkami zahnal ostatní žáky zpátky do třídy. Neobešlo se to bez vrbového proutku, jak si Raistlin všiml přes mírně pootevřené oči. Teobald zavolal na jednu ze svých služebnic.

Raistlin pomalu otevřel oči. Záměrně je nechal několik okamžiků nezaostřené a pak je obrátil na Mistra Teobalda.

„Co... co se stalo?" zeptal se chabým hlasem. Rozhlédl se kolem sebe a pokusil se zvednout. „Kde to jsem?"

Ta námaha však na něj byla příliš. Zhroutil se zpátky na pohovku a namáhavě lapal po dechu.

Mistr Teobald se nad něj naklonil. „Hm... ošklivě... jsi spadl," řekl. Neodvážil se na Raistlina zpříma podívat, a tak po něm jen nervózně mrkl koutkem oka. „Spadl jsi z lavice."

Raistlin se podíval na svou paži, kde se na jeho bledé kůži začínala rýsovat velká zarudlá ošklivá rána. Pak se obrátil zpět na Mistra Teobalda. „Pálí mě ruka," řekl tiše.

Mistr sklonil hlavu a zapíchl pohled do podlahy. Byl rád, když se v pokoji objevila jeho služebná, aby se chlapce ujala. Tato žena středních let se mu starala o úklid a jídlo. Byla nesmírně ohyzdná, měla zjizvenou tvář a na jedné polovině hlavy jí chyběly vlasy. Měla je upálené od zásahu bleskem. A možná také to, že byla mentálně poněkud zaostalá, bylo následkem nešťastné nehody.

Jmenovala se Marm. Udržovala vzorný pořádek a nebylo známo, že by svým kuchařským uměním někdy někoho otrávila. Ale to bylo zhruba vše, co se o ní dalo říct. Chlapci si špitali, že je výsledkem jednoho Mistrova nevydařeného kouzla a že

ji u sebe Teobald nechává jen z pocitu viny.

„Ten chlapec ošklivě upadl, Marm," řekl Mistr Teobald. „Dohlédni na něj, buď tak laskavá. Já se musím vrátit zpátky do hodiny."

Naposledy se na Raistlina znepokojeně podíval a pak se vytratil z místnosti. Cestou se snažil dát opět dohromady to, co zbylo z jeho předchozí pýchy.

Marm Raistlinovi přinesla chladný vlhký hadřík, jejž mu hodila na čelo, a oplatku. Hadřík byl příliš vlhký, takže mu do očí nateklo trochu mastné vody, a oplatka byla zespoda spálená, takže chutnala jako kus uhlíku. Marm jen cosi zavrčela, nechala Raistlina o samotě, aby se zotavil, a vrátila se k tomu, co dělala před tím, ať už to bylo cokoliv. Soudě podle umaštěné vody zřejmě umývala nádobí.

Když odešla, Raistlin si z čela sundal mokrý hadřík a znechuceně ho odhodil stranou. Oplatku hodil do krbu, ve kterém hořel všudypřítomný oheň. Pak se pohodlně uložil na pohovku, zabořil se do měkkých polštářů a poslouchal Mistrův hlas, který se k němu nesl otevřenými dveřmi.

„Písmeno *u* se vyslovuje jako *uh*. Opakujte po mně."

„*Uh*," řekl spokojeně Raistlin. Sledoval plameny, jak požírají dřevěné poleno, a usmíval se.

Mistr Teobald už ho nikdy neuhodí.

7. kapitola

NÁSLEDUJÍCÍ DEN BYLA HODINA PSANÍ.

Dobrý mág nejen že musí být schopen správně vyslovit magické zaříkadlo, ale on musí být schopen je také zapsat, dát každému písmenu ten správný tvar. Slova vyvolených se musí precizně, úhledně a s nesmírným soustředěním zapsat na svitek, jinak kouzlo nebude fungovat. Například slovo *shirak*. Když mág napíše hrbolaté a a šišaté k, pak si místo světla vyčaruje tmu.

Většina žáků Mistra Teobalda měla vzhledem ke své neohrabanosti, typické pro malé hochy, nepříliš ohebná zápěstí. Jejich brka, u nichž si sami museli seříznout hroty, buď dělala kaňky či prskance, nebo se ohýbala, lámala či se jim kroutila mezi prsty. Chlapci zpravidla skončili tak, že měli víc inkoustu na sobě než na svitcích, pokud se jim ovšem nepodařilo převrátit celý kalamář, což se také často stávalo.

Náhodný návštěvník, který to odpoledne přišel do školy na hodiny psaní, se ocitl tváří v tvář bezpočtu malých démonů s obličeji a rukama zamazanýma od inkoustu. Takový člověk by se právem mohl domnívat, že se omylem ocitl v samotné Propasti.

A přesně tato myšlenka se zmocnila Antimoda v okamžiku, kdy vrazil do dveří. Kromě toho si také vzpomněl na své vlastní zážitky ze školy a s nimi se dostavila i vzpomínka na její typickou vůni - malá těla zpocená vlivem přílišného tepla z ohniště, vůně zelné polévky, kterou dostávali k obědu, inkoust a ovčí kůže. Antimodes se bezděky usmál.

„Arcimág Antimodes," prohlásila služebná. Tedy alespoň se to dalo tušit, protože jeho jméno jen jaksi zahuhňala.

Antimodes se na prahu dveří zastavil. Dvanáct zarudlých, frustrovaných a od inkoustu zamazaných chlapců pozvedlo hlavy od své práce a s nadějí v očích se na něho zadívalo. Možná to byl jejich zachránce. Někdo, kdo je osvobodí od té dřiny. Také třináctá tvář se zvedla, i když ne tak rychle jako všechny ostatní. Ta tvář se zdála být zcela zabraná do své práce, a až když tato práce byla dokončena, tvář se zvedla, aby pohlédla na nového návštěvníka.

Antimoda potěšilo - docela potěšilo - když si všiml, že tato tvář je téměř docela prosta inkoustových šmouh. Chlapec měl jen jedinou skvrnu nad levým obočím. Navíc v jeho očích nebyla úleva, ale spíš rozčílení nad tím, že ho někdo vyrušil od práce.

Rozčílení se však rychle rozplynulo, jakmile chlapec poznal Antimoda. Ve stejném okamžiku Antimodes poznal tu tvář.

Mistr Teobald chvatně vyskočil ze židle, tvářil se oficiálně, zamyšleně, žárlivě i nejistě. Neměl Antimoda rád, protože ho podezíral - a docela právem - že Antimodes byl proti tomu, aby se Teobald stal hlavou školy. A on také v tomto smyslu hlasoval v Konkláve. Byl však tehdy přehlasován, jelikož sám Par-Salian přednesl několik velmi silných argumentů v Teobaldův prospěch. Byl totiž jediným kandidátem. Co jiného se s ním dalo dělat?

Dokonce i přátelé Teobalda považovali jenom za průměrného mága. Mezi nimi bylo i několik, včetně Antimoda, kteří se podivovali, jak mohl Teobald vůbec složit magickou zkoušku. Par-Salian se vždycky naježil, když toto téma Antimodes nadhodil. A Antimodes měl podezření, že Teobald zkoušku složil pod podmínkou, že se ujme učitelování. Tedy práce, o kterou nikdo nestál.

Antimodes pro to nedokázal najít žádné lepší vysvětlení. On sám, kdyby dostal na vybranou, by raději odešel k hoře Stačilo radit gnómům s pyrotechnikou, než by učil usmrkané lidské děti magickému umění. A tak se neochotně připojil k názoru většiny.

Antimodes byl nucen připustit, že Par-Salian a ostatní mají pravdu. Teobald nebyl příliš dobrý učitel, ale přesto se aspoň postaral o to, aby se jeho chlapcům - dívky měly svou vlastní školu v Palantasu, kde učila o poznání lepší čarodějka — dostalo základů, což bylo také to jediné, co potřebovali. V žádném průměrném studentovi nikdy neprobudil oheň, ale tam, kde ten oheň už hořel, tam ho Mistr Teobald alespoň neuhasil.

Oba mágové nyní stáli před dětmi a předstírali vzájemné přátelství.

„Jak se máš, pane?"

„A jak se daří tobě, vzácný pane?"

Antimodes poděkoval za přivítání a nešetřil chválou na třídu, přestože jemu samotnému připadala nesnesitelně přetopená, zatuchlá a špinavá.

Také Mistr Teobald nešetřil slovy na uvítanou, protože si byl jistý, že Antimoda poslal Par-Salian, aby ho zkontroloval. Přitom se nemohl ubránit pocitu hořkosti, když viděl, jak má arcimág ledabyle přes ramena přehozený drahý plášť z ovčí vlny, který by jeho dozajista stál nejméně roční výdělek.

„Tak co, arcimágu, jsou cesty stále zasněžené?"

„Ne, mistře. Jsou docela schůdné. Dokonce i na severu."

„Aha, takže ty jsi přišel ze severu, arcimágu?"

„Z Lemiše," pravil klidně Antimodes. Ve skutečnosti byl ještě mnohem dál než v tomto okouzlujícím, malém lesním městě. V každém případě nebylo v jeho zájmu probírat své cesty právě s Teobaldem.

Teobald neměl pro cestování žádné pochopení. Nadzvedl obočí, aby tak dal najevo svůj nesouhlas, a navíc se ještě odvrátil, aby tak ukončil jejich rozhovor. „Chlapci, je mi nesmírnou ctí vám představit arcimága Antimoda, čaroděje Bílého pláště."

Chlapci nadšeně pozdravili.

„Právě jsme procvičovali psaní," řekl Teobald. „Zrovna jsem to chtěl pro dnešek uzavřít. Možná by ses chtěl podívat na některé práce, arcimágu?"

Po pravdě ve třídě byl jenom jediný žák, o něhož se Antimodes zajímal, ale přesto se vydal do uličky a začal si bez většího zájmu prohlížet písmena, která měla všechny možné tvary vyjma toho jediného správného. Jednou dokonce minul piškvorky, které se hráči snažili zcela zbytečně zamaskovat tím, že na ně vylili kalamář s inkoustem.

„To není vůbec špatné," pravil Antimodes. „Není to špatné. Někteří... jsou docela... kreativní." Došel až k Raistlinovu stolu - ke svému skutečnému cíli. Zastavil se

a pak zcela upřímně dodal: „Výborné."

Chlapec za Raistlinem udělal velmi nezdvořilý zvuk.

Antimodes se otočil.

„Omlouvám se, pane," řekl chlapec a zatvářil se kajícně. „Měli jsme k obědu zelí, pane."

Antimodes však dobře věděl, že ten zvuk nebyl zapříčiněný zelím. Také dobře věděl, co to znamenalo, a okamžitě si uvědomil svou chybu. Vzpomněl si, jací dokáží být malí chlapci - on sám býval také tak trochu uličník. Nikdy neměl Raistlina chválit nahlas. Ostatní hoši na něj pak žárlili a později ho za to nechali trpět.

Aby Antimodes nějak tuto svou chybu napravil, připravil se poukázat na nějakou chybu — koneckonců nikdo není dokonalý. Pohlédl zpět na Raistlina.

Chlapci na rtech pohrával spokojený úsměv. Někomu by se mohlo zdát, že byl dokonce škodolibý.

Antimodes polkl svá slova a málem se u toho zadusil. Odkašlal si a pak pokračoval dál. Vlastně ani nic neviděl. Jeho myšlenky byly obrácené dovnitř a tak to zůstalo až do chvíle, když se ocitl tváři v tvář Mistru Teobaldovi. Právě tehdy si uvědomil, že se stále ještě nachází v učebně.

Rychle se zastavil a překvapeně zvedl hlavu. „Hm... no... tví žáci skutečně odvádějí dobrou práci, Mistře Teobalde. Moc dobrou. Pokud ti to nevadí, rád bych si s tebou popovídal o samotě."

„Neměl bych odcházet ze třídy..."

Byl si více než dobře vědom toho, že jeho slušní mladí gentlemani pravděpodobně využijí situace, aby si zahráli kuličky, kreslili na tabuli neslušné obrázky a cákali po sobě inkoustem.

„Stačí mi jen chvilka z tvého času, Mistře Teobalde," řekl uctivě Antimodes.

Mistr Teobald se zamračil, ale přesto vyšel ze třídy a zamířil do svého soukromého pokoje. Tam zavřel dveře a obrátil se na Antimoda.

„Tak prosím, pane. Ale pospěš si."

Antimodes slyšel, jak ve třídě zatím propukl poprask.

„Rád bych si s tvými žáky promluvil jednotlivě, kdyby ti to nevadilo, Mistře Teobalde. Každému bych položil několik otázek."

V té chvíli se obočí Mistra Teobalda proměnilo v křídla, která málem odlétla z jeho hlavy. Po chvilce se ale obočí nakrčilo přes nateklá víčka a proměnilo se v podezíravé zamračení. Za celá ta léta, co učil, se žádný arcimág nikdy neobtěžoval navštívit jeho hodiny, tím méně aby se dožadoval soukromého pohovoru se studenty. Mistr Teobald došel jen k jedinému závěru a hned ho také vyjádřil.

„Pokud se Konkláve nezdá moje výuka uspokojivá..." začal tlumeným hlasem.

„Ale to ne. Ba právě naopak," řekl rychle Antimodes, aby ho uklidnil. „Jde jen o jistý průzkum, který provádím." Mávl rukou. „Zkoumám filozofické důvody, které nutí mladé muže k tomu, že se rozhodnou strávit veškerý svůj čas tímto mimořádným studiem."

Mistr Teobald zafuněl.

„Prosím, posílej mi je sem jednoho po druhém," řekl Antimodes.

Mistr Teobald znovu zafuněl, obrátil se na patě a vyšel z pokoje zpátky do třídy.

Antimodes se posadil na židli a přemýšlel, o čem jenom, u svatého Lunitáru, bude s těmi malými uličníky mluvit. Ve skutečnosti potřeboval mluvit jen s jedním žákem, ale podruhé už se na Raistlina neodvážil upozornit. Arcimág ještě stále přemýšlel, když do místnosti vešel nejstarší hoch ze třídy. Styděl se a byl rozpačitý.

„Jsem Gordo, pane." Chlapec se neobratně uklonil.

„Tak Gordo, říkáš? Dobrá, hochu," řekl Antimodes, který se sám také cítil velice rozpačitě, ale dařilo se mu to skrývat. „Jak plánuješ využít znalost magie ve svém každodenním životě?"

„No, no, pane," vykoktal překvapeně Gordo. „Já vlastně ještě ani nevím."

Antimodes se zamračil.

Chlapec se začal hájit. „Jsem tady jen proto, že mě k tomu přinutila moje máma. Já jsem nechtěl mít s magií nic společného."

„A co tedy chceš dělat?" zeptal se překvapeně Antimodes.

„Já chci být řezníkem," prohlásil bez váhání Gordo.

Antimodes si povzdechl. „Možná by sis se svou matkou měl promluvit. Vysvětlit jí, jak se cítíš."

Chlapec potřásl hlavou a pokrčil rameny. „Už jsem se o to pokoušel. To je v pořádku, pane. Zůstanu tady, dokud mi nebude tolik, abych mohl jít do učení. Pak se seberu a uteču."

„Děkuji ti," řekl suše Antimodes. „Vážím si tvé upřímnosti. Prosím, pošli sem dalšího hocha."

Již na konci pátého rozhovoru se Antimodovy antipatie k Mistru Teobaldovi změnily téměř v hlubokou lítost. Kromě toho se cítil zklamaný a znepokojený. Za necelých patnáct minut, které strávil rozhovorem s pěti chlapci, se dozvěděl víc než za dlouhých pět měsíců, co cestoval po celém Ansalonu.

Byl si dobře vědom toho - a také o tom s Par-Salianem často hovořili - že ostatní lidé na mágy pohlížejí s jistým despektem a nedůvěrou. Tak to ale také mělo být. Čarodějové měli být obklopeni aurou tajemna. Jejich kouzla měla vzbuzovat posvátnou úctu a také řádný díl hrůzy.

U těchto chlapců však žádnou úctu nenacházel. Žádný strach. Dokonce ani respekt. Antimodes mohl Mistra Teobalda vinit, a také mu to měl za zlé, že se na tomto problému zčásti sám podílel. Rozhodně nedělal nic, čím by chlapce inspiroval, nesnažil se zvednout je z toho každodenního bahna ignorance, ve kterém se váleli. Jenže celý problém byl ještě mnohem složitější.

Do školy nechodily žádné děti šlechticů. A pokud bylo Antimodovi známo, v ostatních školách magie po celém Ansalonu bylo také jenom velmi málo šlechtických dětí. Jedině mezi elfy bylo studium magie považováno za vhodné pro vyšší třídu, jenže i tam byli tito lidé od toho, aby svůj život odevzdali právě magii, odrazováni. Král Lorak ze Silvanestu byl jedním z posledních elfu s královskou krví, o němž bylo známo, že složil Zkoušku. Většina byla jako Giltanas, nejmladší syn Mluvčího Slunce a Hvězd z Qualinestu. Giltanas mohl být skvělým mágem. Mnoho let toto umění studoval. Ale on jen fušoval do magie, odmítl složit Zkoušku a odmítl se odevzdat Řádu.

A co se týkalo lidí, tyto děti byly z větší části synové obchodníků střední třídy.

To nebylo tak zlé - sám Antimodes pocházel právě z takového prostředí. Avšak on alespoň věděl, co chce, a byl ochotný za to bojovat. Jeho rodiče byli zpočátku rozhodně proti tomu, aby studoval právě magii. Jenže tyto děti sem byly poslány proto, že jejich rodiče nevěděli, co jiného by mohli jejich potomci dělat. Poslali je tedy studovat magii, protože se domnívali, že stejně nejsou k ničemu jinému dobré.

Copak měli lidé o čarodějích skutečně tak nízké mínění?

Zoufalý Antimodes se nahrbil v polstrovaném křesle, odtáhl se od ohniště tak daleko, jak jen to bylo možné, a v duchu to celé zvažoval. Deprese v něm narůstala už od chvíle, kdy se vydal do Solamnie.

Rytíři a jejich rodiny byli zdvořilí, ale to oni byli vždycky, zvláště k dobře vypadajícím, slušným lidským poutníkům. Nabídli Antimodovi, aby s nimi zůstal v jejich příbytku, dali mu opečené maso, vybrané víno a pro zábavu mu přivedli pěvce. Ani jednou se nezmínili o magii, nepožádali ho, aby jim asistoval s kouzly, ani se slůvkem nezmínili o tom, že je kouzelník. Když toto téma sám začal, zdvořile se na něj usmáli a rychle změnili téma hovoru. Bylo to, jako by Antimodes trpěl nějakou chorobou nebo úchylkou. Lidé byli příliš zdvořilí, příliš dobře vychovaní na to, aby se mu vyhýbali nebo aby mu otevřeně nadávali. On si však byl velice dobře vědom toho, že od něj odvracejí své pohledy, když se domnívali, že se na ně nedívá. Ve skutečnosti se jim hnusil.

A on se hnusil i sám sobě. Poprvé se na sebe dokázal podívat očima těch dětí. Klidně snášel chladné chování rytířů, dokonce se snažil získat jejich přízeň s pomocí nedůstojného podlézání. Potlačil i to, kdo a čím je. Během své cesty ani jedinkrát nerozbalil své bílé kouzelnické roucho. Sundal si všechny váčky s magickými předměty a svitky ukryl pod postel.

„V mém věku by jeden řekl, že bych mohl být chytřejší," řekl si pro sebe hořce. „Udělal jsem ze sebe pěkného blázna. Nejspíš obrátili oči v sloup a s úlevou si oddechli, když jsem konečně odešel. Dobře, že o tom neví Par-Salian. Jsem moc rád, že jsem se před ním o svém záměru vydat se do Solamnie nezmínil."

„Zdravím tě, arcimágu," ozval se další dětský hlas.

Antimodes zamrkal a vrátil se do současnosti. Do místnosti vešel Raistlin. Arcimág se na setkání s ním těšil. Od prvního dne, co se s tímto hochem setkal, o něj projevil nevšední zájem. Rozhovor s ostatními dětmi byl jen zástěrkou pro to, aby si mohl o samotě promluvit právě s tímto mimořádným chlapcem. Ale jeho nedávná odhalení měla na Antimoda tak devastující dopad, že ho rozhovor s tímto studentem, který měl tak velké nadání pro magii, vůbec netěšil.

Jaká budoucnost chlapce vlastně čekala? Budoucnost, kdy budou kouzelníci odsouzeni k smrti ukamenováním? Alespoň že se lidé báli Esmillie, Černé čarodějky, pomyslel si hořce Antimodes. A strach prozrazuje alespoň trochu úcty. O kolik by bylo horší, kdyby sejí smáli! Ale nesměřovalo to celé právě k tomu? Skončí snad magie v rukou zklamaných řezníků?

Raistlin si mírně odkašlal a začal nervózně přešlapovat. Antimodes si uvědomil, že na chlapce už hodnou chvíli mlčky zírá, a proto se Raistlin cítil nepříjemně.

„Odpusť mi, Raistline," řekl Antimodes a pobídl chlapce, aby přistoupil blíž. „Cestoval jsem velmi daleko a jsem unavený. Navíc má cesta nebyla příliš uspoko-

jivá."

„To je mi líto, pane," řekl Raistlin a upřel na Antimoda modré oči, v nichž se neobvykle zračilo stáří a moudrost.

„A také se omlouvám, že jsem tě ve třídě tak chválil." Antimodes se smutně usmál. „Mělo mě to napadnout."

„Proč, pane?" zeptal se nechápavě Raistlin. „Copak to nebylo dobré, jak jsi řekl?"

„Ano, ale tvoji spolužáci... Neměl jsem tě chválit nahlas. Víš, znám chlapce ve tvém věku. Nerad to říkám, ale sám jsem také býval pěkný darebák. Obávám se, že na tebe nebudou milí."

Raistlin pokrčil tenkými rameny. „Jsou to ignoranti."

„Ale no tak." Antimodes se nesouhlasně zamračil. On jako dospělý muž mohl něco takového říct, ale na dítě se to neslušelo. Nebylo to fér.

„Nemohou se mi vyrovnat," pokračoval Raistlin, „a tak mě chtějí stáhnout na svou úroveň. Někdy -" modré oči, které hleděly na Antimoda, byly jasné a zářivé jako led -„mi ubližují."

„To... to je mi líto," řekl poněkud nepřesvědčivě Antimodes, ale chladné a odměřené chování toho chlapce ho natolik vyvedlo z míry, že ho v té chvíli nic chytřejšího nenapadlo.

„Nemusíš mě litovat!" odsekl Raistlin a v jeho ledových očích se rozhořel oheň. „Mně je to jedno," dodal chladně a znovu pokrčil rameny. „Vlastně je to pro mě lichotka. Oni se mě totiž bojí."

Lidé se Černé čarodějky Esmillie báli. A strach prozrazuje alespoň trochu úcty. O kolik by bylo horší, kdyby se jí smáli! Antimodes si znovu vzpomněl na své předchozí úvahy. Ale když je slyšel z úst tohoto dítěte, přeběhl mu po zádech mráz. Děti by neměly být tak moudré, neměly by být v tomto věku nuceny nosit své břímě s tak cynickou moudrostí.

Raistlin se usmál, byl to bezelstný úsměv. „Je to rána kladivem. Myslím na to, co jsi mi předtím řekl, pane. Jak údery kladivem zpevňují duši. A voda ji pak ochladí. Až na to, že já nepláču. A když ano," dodal a hlas mu ztvrdnul, „pak jen tehdy, když mě nikdo nevidí."

Antimodes na něj ohromeně a nechápavě zíral. Část jeho já chtěla tohoto nevšedního chlapce obejmout, zatímco ta druhá ho nabádala, aby ho popadl a hodil do ohně, aby ho rozdrtil jako zmije vejce. Tyto rozporuplné emoce ho natolik vyvedly z míry, že musel rychle vstát a projít se po místnosti, než byl opět schopen pokračovat v konverzaci.

Raistlin tiše stál a trpělivě čekal, až tento dospělý muž před ním skončí se svým podivným a nevysvětlitelným chováním, které dospělí tak často předváděli. Chlapec přestal Antimoda sledovat a jeho pohled sklouzl k policím s knihami. V očích mu zajiskřil hladový zájem.

To Antimodovi připomnělo něco, co chtěl Raistlinovi říct a na co během jejich předchozího neobvyklého rozhovoru dočista zapomněl. Vrátil se ke křeslu a posadil se.

„Chtěl jsem ti říct, mladíku, že jsem na svých cestách zahlédl tvou... sestru."

Raistlin se okamžitě na arcimága podíval a oči mu se zájmem zahořely. „Kitiaru? Ty jsi ji viděl, pane?"

„Ano. Musím ti říct, že mě to docela udivilo. Jeden by nečekal dívku... takového věku..." Zarazil se a nebyl si jistý, jak by pod dohledem těch modrých očí pokračoval.

Raistlin pochopil. „Odešla z domova krátce potom, co jsem se zapsal do školy, arcimágu. Myslím, že chtěla odejít už předtím, dělala si však starosti o mě a Karamona. Obzvlášť o mě. Došla k závěru, že nyní se o sebe už dokážu postarat sám."

„Stále jsi ještě dítě," řekl přísně Antimodes, rozhodnut, že té předčasné zralosti bylo už příliš.

„Ale já se o sebe skutečně dokážu postarat," pravil Raistlin a ve tváři se mu opět zrodil ten úsměv — ten úšklebek, který u něj Antimodes už viděl. A když uslyšel skrz dveře hromový hlas Mistra Teobalda, ten úsměv se ještě o něco rozšířil.

„Asi dva měsíce poté, co odešla, se Kitiara ještě jednou vrátila. Bylo to před tím, než nastala zima," navázal Raistlin. „Dala otci nějaké peníze. Prý za nocleh a výchovu. On řekl, že to není nutné, ale Kitiara na tom trvala. Měla u sebe meč. Skutečný meč. A na něm byla zaschlá krev. Také Karamonovi dala meč, ale otec se rozzlobil a zase mu ho vzal. Nezdržela se dlouho. Kde jsi říkal, že jsi ji viděl?"

„Nevzpomínám si na jméno toho místa," řekl opatrně Antimodes. „Tahle malá městečka. Všechna vypadají naprosto stejně. Byla v jednom hostinci a měla... společnost."

Podivnou společnost, řekl málem. Avšak naštěstí se toho vyvaroval, protože chlapce, který měl evidentně svou sestru rád, nechtěl rozčílit. Viděl ji s žoldáky toho nejhoršího ražení. S těmi, co své meče prodávají za peníze a jsou ochotni s nimi klidně prodat i vlastní duši, pokud by o ni někdo stál.

„Vyprávěla mi o tobě příběh," pokračoval rychle Antimodes, aby chlapci zabránil klást mu další všetečné otázky. „Říkala, že když tě sem váš otec poprvé přivedl, když tě přivedl k Mistru Teobaldovi, vydal ses do jeho knihovny - přímo do tohoto pokoje - tady ses posadil a začal číst jednu z těch magických knih."

Raistlin se nejprve zatvářil překvapeně, ale pak se usmál. Nebyl to úšklebek, ale významný úsměv, který Antimodovi připomněl, že tomu chlapci je pouhých šest let.

„To ale není možné," řekl Raistlin a pokradmu se na Antimoda podíval. „Vždyť se teprve začínám učit číst a psát."

„Já vím, že to je nemožné," odpověděl s úsměvem Antimodes. Ten hoch uměl být okouzlující, když chtěl. „Ale jak k takové historce mohla přijít?"

„Můj bratr," odpověděl Raistlin. „Byli jsme ve třídě a můj otec právě hovořil s Mistrem Teobaldem o tom, jak mě zapsat do školy. Mistr mě totiž nechtěl přijmout."

Antimodes nadzvedl obočí. „Jak to víš? Řekl ti to snad?"

„Ne tak doslova. Ale řekl, že jsem nebyl řádně vychován. Řekl, že bych neměl mluvit, když jsem k tomu nebyl vyzván, a že bych měl mít sklopené oči a ne na něj *vzdorovitě zírat*. Tak to přesně řekl. Řekl, že jsem *drzý, užvaněný a neuctivý*."

„A to je pravda," napomenul ho Antimodes, protože měl dojem, že by se to hodilo. „Měl bys svému Mistrovi a svým spolužákům projevovat větší úctu."

Raistlin pokrčil rameny a tím pokrčením veškeré výtky setřásl. Pak pokračoval

se svým příběhem. „Unavovalo mě, jak se za mě můj otec stále omlouvá, a tak jsme se s Karamonem vydali na průzkum. Došli jsme sem. Vzal jsem z police jednu knihu. Jednu z těch magických knih. Byla to ale jen cvičebnice. Mistr si totiž skutečné magické knihy schovává zamčené ve sklepě. Vím to."

Chlapcův hlas byl vážný a chladný a oči se mu toužebně leskly. Antimodes se patřičně vyděsil a v duchu si zaznamenal, aby Teobalda upozornil, že jeho magické knihy možná nejsou v takovém bezpečí, v jakém se domníval, že až dosud byly.

Pak se z toho hocha rázem opět stal malý chlapec. „*Možná* jsem Karamonovi řekl, že to byla pravá magická kniha," řekl Raistlin a ten škodolibý výraz se znovu vrátil. „Už si nepamatuji. Každopádně sem Mistr Teobald vtrhnul, funěl a dupal a zuřil. Vynadal mi za to, že jsem odešel bez dovolení a narušil jeho soukromí. A když u mě uviděl tu knihu, začal vyvádět ještě víc. Ale já jsem žádné kouzlo nečetl. Ani bych to neuměl.

Ale -" Raistlin po Antimodovi vrhl stydlivý pohled - „ve městě žije jeden iluzionista. Jmenuje se Waylan a já ho viděl dělat některá kouzla a zapamatoval si tehdy několik magických slov. Vím, že kouzla nebudou fungovat, ale používám je jen pro zábavu, když si s ostatními chlapci hrajeme na válku. A tehdy jsem několik takových slov vyřkl. Karamon byl celý bez sebe a řekl našemu otci, že jsem se chystal přivolat démona z Propasti. Mistr Teobald zbrunátněl a tu knihu mi vytrhl z ruky. On věděl, že jsem žádná z těch slov nečetl," dodal klidně Raistlin. „Chtěl jen využít příležitosti, jak se mě zbavit."

„Mistr Teobald tě ale do školy přijal," řekl vážně Antimodes. „Nezbavil se tě, jak jsi právě řekl. A to, co jsi udělal, bylo špatné. Bez jeho svolení jsi na tu knihu neměl vůbec sahat."

„On mě musel přijmout," prohlásil věcně Raistlin. „Protože mé školné už bylo zaplaceno." Podíval se zpříma na Antimoda. Ten to však předem čekal, takže na to byl připravený a opětoval chlapci zcela nevinný pohled.

Chlapec konečně narazil na zcela rovnocenného protivníka. Sklopil hlavu, pohledem zabloudil k policím s knihami a v koutku rtů mu zacukalo. „Karamon to asi řekl Kitiaře. Víš, on si doopravdy myslel, že povolávám démona. Karamon je jako šotek. On uvěří všemu, co mu řekneš."

„Máš svého bratra rád?" zeptal se náhle Antimodes.

„Ovšem," odpověděl prostě a dobrosrdečně Raistlin. „Je to mé dvojče."

„Ano, *jste* dvojčata, to je pravda," prohlásil bez přemýšlení Antimodes. „Zajímalo by mě, jestli tvůj bratr má také nadání pro magii. Zdálo by se to logické..."

Rychle se zarazil, když uviděl, jaký pohled po něm Raistlin vrhl. Připadal si, jako by mu to dítě vyťalo ránu pěstí. Ne, ne pěstí. Dýkou.

Antimodes byl nepříjemně překvapen zlostným výrazem ve tváři toho děcka. Byla to jenom dobře míněná neškodná otázka. Rozhodně na ni tedy neočekával tak prudkou reakci.

„Mohl bych se už vrátit do třídy, pane?" zeptal se zdvořile Raistlin. Jeho tvář byla opět klidná, i když poněkud pobledlá.

„Um, ano, já... moc rád jsem tě zase viděl," řekl Antimodes.

Raistlin to nijak nekomentoval. Zdvořile se uklonil, jak je to učili, obrátil se ke

dveřím a otevřel.

Vlna hluku a tepla společně se zápachem malých chlapců, spáleného zelí a inkoustu se nahrnula do knihovny a připomněla Antimodovi příliv na špinavých březích ve Wrakově. Dveře za chlapcem zapadly.

Antimodes zůstal hodnou chvíli mlčky sedět, aby se vzpamatoval. Zpočátku to bylo obtížné, protože stále viděl, jak se mu ty pronikavé modré oči, v nichž se odrážela zlost, zařezávají do těla. Nakonec si ale vzpomněl, že den plyne a on má v plánu ještě před setměním dorazit do hospody Ztracený domov, a tak ze sebe setřásl následky této nešťastné scény a vrátil se do třídy, aby se rozloučil s Mistrem Teobaldem.

Všiml si, že když vstoupil, Raistlin ani nezvedl hlavu.

Cesta na hřbetě věrné oslice Jenny napříč zelenými poli s prvními jarními květy uklidnila Antimodovu duši. Než dorazil do hospody, v duchu se sám sobě smál a s lítostí si musel přiznat, že to od něj bylo velmi hloupé, klást tak osobní otázku. A pak celou záležitost pustil z hlavy. Odvedl Jenny do veřejných stájí, vyšplhal se do hostince a tam, aby zahnal své trable, si dal Otikovu vyhlášenou medovinu a pak tvrdě usnul.

Toto setkání bylo poslední Antimodovo setkání s Raistlinem pro mnoho dalších let. Arcimág se o Raistlina však dál zajímal a dohlížel na jeho pokrok při studiích. Kdykoliv se konala schůzka čarodějů, Antimodes si dal za úkol vyhledat Mistra Teobalda a řádně ho vyzpovídat. Nezapomínal také dál platit mladíkovo školné. Když pak slyšel, jak jeho svěřenec pokračuje, došel k závěru, že to byly dobře investované peníze.

Ale nikdy nezapomněl na svou otázku ohledně Raistlinova bratra.

A také nikdy nezapomněl na Raistlinovu odpověď.

KNIHA 2

Já to udělám. Na ničem v celém mém životě nezáleží než na tomhle. Neexistuje v mém životě žádný jiný okamžik než právě tento. Narodil jsem se pro ten okamžik, a pokud zklamu, v tomto okamžiku také zemřu.

Raistlin Majere

1. kapitola

„RAISTLINE! TADY JSEM!" KARAMON MÁVAL z farmářského vozu, který řídil. Bylo mu už skoro třináct let, byl vysoký, urostlý a svalnatý, takže vypadal o poznání starší. A proto se stal pravou rukou farmáře Třtiny.

Karamonovi spadaly do čela jemné vlny hnědých vlasů a měl veselé, přátelské, bezelstné oči. Zkrátka nevinné. Děti ho zbožňovaly a zrovna tak kdejaký podvodník, žebrák a falešný umělec, který prošel Útěšínem. Na svůj věk byl neobyčejně silný, ale také neobvykle dobrotivý. Dokázal se hrozivě rozčílit, když se mu někdo posmíval, ale ta zuřivost se ukrývala tak hluboko, že trvalo velmi dlouho, než vůbec vyplavala na povrch, takže Karamon často zjistil, že se zlobí, až když bylo již hodnou chvíli po hádce.

Doopravdy rozzuřit se dokázal jen tehdy, když někdo vyhrožoval jeho bratrovi.

Raistlin zvedl ruku, aby dal najevo, že vzal bratrovo pokřikování na vědomí. Byl rád, že Karamona zase vidí. Rád viděl tu jeho přátelskou tvář.

Před sedmi roky se Raistlin rozhodl, že musí během zimních měsíců zůstat u Mistra Teobalda na internátní škole, a toto rozhodnutí znamenalo, že se obě dvojčata tehdy poprvé ve svém životě rozdělila.

Raistlin už tedy sedm zim nebyl doma. Vždy na jaře, jako tomu bylo i toto jaro, když slunce rozpustilo zmrzlé cesty a na řásnících se objevilo první zelené listí a zlaté květy, se obě dvojčata opět spojila.

Raistlin se už dávno vzdal tajné naděje, že se jednoho dne podívá do zrcadla a uvidí v něm sebe jako dokonalý odraz svého pohledného bratra. Raistlin se svou jemně řezanou tváří a velkýma očima, se svými na dotek jemnými narudlými vlasy, které mu sahaly až po ramena, mohl z nich dvou být právě ten hezčí, nebýt jeho očí. Dívaly se příliš upřeně, příliš hluboce, viděly příliš mnoho a téměř vždycky jako by se tak trochu posmívaly, protože viděly docela jasně faleš, uskoky a nesmyslnosti ostatních lidí, což v nich probouzelo pobavení i znechucení zároveň.

Karamon seskočil z vozu a dost divoce svého bratra objal. Raistlin mu ale jeho srdečné objetí neoplatil. Využil balíček šatů, který držel oběma rukama, jako výmluvu pro to, aby se vyhnul zjevnému projevu citů, projevu, jejž Raistlin považoval

za nedůstojný a otravný. Jeho tělo v bratrově objetí ztuhlo, jenže Karamon byl příliš rozjařený, aby si toho všiml. Popadl uzlík se šaty a hodil ho do zadní části vozu.

„Tak pojď, pomůžu ti nahoru," nabídl se Karamon.

Raistlin už si začínal myslet, že vlastně zase tak rád svého bratra nevidí, jak před tím věřil. Dočista zapomněl, jak otravný Karamon dokáže být.

„Jsem dokonale schopen vylézt na vůz i bez tvé pomoci," odsekl Raistlin.

„No jistě, Raiste." Karamon se vesele zašklebil a necítil se ani v nejmenším uražený.

Byl příliš hloupý, aby se mohl urazit.

Raistlin se vyhoupl na vůz. Karamon se pohodlně usadil na místě kočího. Popadl otěže, hlasitě zamlaskal jazykem na koně, otočil celé spřežení a pobídl je zpátky na cestu k Útěšínu.

„Co to bylo?" Karamon trhnul hlavou a podíval se za sebe směrem ke škole.

„Nevšímej si jich, můj bratře," řekl tiše Raistlin.

Hodiny skončily. Mistr obvykle využíval této části dne k „meditacím", což znamenalo, že se dal nalézt v knihovně nad zavřenou knihou a otevřenou lahví portského vína, které tak proslavilo Severní Ergot.V tomto meditačním stavu vydržel do večeře, kdy ho hospodyně přišla vzbudit. Chlapci měli tento čas využít ke studiu, ale Mistr Teobald je nikdy nepřišel zkontrolovat, a tak bylo na nich, jak se svým časem naloží. Dnes se jedna skupina shromáždila v zadní části školy, aby se rozloučili s Raistlinem.

„Sbohem, Tichošlápku!" volali na něj sborovým hlasem. Jejich pokřikování velel vysoký chlapec s mrkvově červenými vlasy a pihovatou tváří, který byl ve škole nový.

„Tichošlápku!" Karamon se v té chvíli podíval na svého bratra. „Oni myslí tebe, že je to tak?" Obočí se mu nakrčilo, jak v něm vzrůstal vztek. „Prrrrr!" zvolal a vůz zastavil.

„Karamone, nech to být," řekl Raistlin a položil mu ruku na svalnaté rameno.

„To tedy nenechám, Raiste," odpověděl Karamon. „Nebudou ti přece nadávat!" Sevřel ruce v pěsti, a přestože mu bylo pouhých třináct, vypadal velmi hrozivě.

„Karamone, ne!" nařídil mu ostře Raistlin. „Já si to s nimi vyřídím, až přijde vhodný čas, a udělám to po svém."

„Jsi si jistý, Raiste?" Karamon dál zlostně hleděl na posmívající se chlapce. „Nebudou ti takhle nadávat, jinak jim natrhnu zadky."

„Dnes možná ne," řekl Raistlin. „Ale já se sem budu muset zítra vrátit. Tak pojeďme. Chci dorazit domů, než se setmí."

Karamon poslechl. Vždy poslouchal příkazy svého bratra. Raistlin byl z nich dvou ten, kdo víc přemýšlel, což byla skutečnost, kterou Karamon vesele připouštěl. Karamon se stal závislý na Raistlinově vedení ve většině oblastí života, včetně her, které hráli s jinými chlapci, her jako například Skřítkův míč, Šotek z kola ven a Zeman pod horou. Díky svému chatrnému zdraví se Raistlin nemohl podílet na tak náročných sportech, ale zato je velmi intenzivně sledoval. Jeho rychlá hlava dokázala vytvořit vítěznou strategii, kterou předával svému bratrovi.

Bez Raistlinova opatrovnictví by Karamon ve hře Skřítkův míč skóroval omylem

do sítě protivníka. Při hře Šotek z kola ven obvykle končíval jako šotek a neustále se stával obětí vojenské taktiky staršího Sturma Ostromeče při Zemanovi pod horou. Když tam byl ale Raistlin, aby mu připomněl, která strana pole je čí, a když mu poradil způsob, jak přelstít protihráče, bylo víc než pravděpodobné, že se z Karamona stane vítěz.

Karamon znovu pobídl koně. Vůz se rozdrnčel po vyjeté cestě. Pokřikování posměváčků ustalo. Chlapce to začalo nudit, a tak se vrhli na jinou zábavu.

„Já nechápu, proč jsi mi nedovolil, abych jim nabančil," stěžoval si Karamon.

Protože, řekl v duchu Raistlin, vím, co by se stalo, jak by to skončilo. Ty bys jim „nabančil", jak jsi to elegantně vyjádřil, můj bratře, pak bys jim pomohl zpátky na nohy, poplácal je po zádech a řekl, že víš, že to tak nemysleli. A úplně nakonec by ses stal jejich nejlepším kamarádem.

Kromě mě. Kromě „Tichošlápka".

Ne, tu lekci jim uštědřím já. Já jim ukážu, co to znamená být tichošlápek.

Raistlin by býval dál seděl, dumal, uvažoval a přemítal nad tím bezprávím, nebýt jeho bratra, který začal štěbetat o jejich rodičích, přátelích a o pěkném dni. Karamonovy veselé klepy Raistlinovi pomohly dostat se ze špatné nálady. Vzduch byl svěží a teplý, byl cítit květinami, koňským potem a nově posečenou trávou, což byla rozhodně příjemnější vůně než obvyklý pach vařeného zelí a chlapců, kteří se koupali jen jednou týdně.

Raistlin se nadechl toho svěžího voňavého vzduchu a ne-rozkašlal se. Slunce ho příjemně hřálo a on s potěšeným zájmem naslouchal vyprávění svého bratra.

„Otec byl poslední tři týdny pryč a zřejmě se do konce příštího měsíce nevrátí. Matka si vzpomněla, že se dneska vracíš domů. V poslední době je na tom mnohem lépe, Raiste. Sám si té změny všimneš. Je to od té doby, co za ní začala ve dnech, kdy na tom byla vážně zle, chodit vdova Judita."

„Vdova Judita?" řekl ostře Raistlin. „Kdo je Judita? A co myslíš tím, že za ní začala chodit ve dnech, kdy na tom byla zle? Co jste dělali ty a otec?"

Karamon se neklidně zavrtěl na sedačce. „Byla tvrdá zima, Raiste. Ty jsi byl pryč. Otec musel pracovat. Nemohl si vzít volno, protože bychom neměli co jíst. A já, když byly pozemky farmáře Třtiny zasněžené, takže mě nepotřeboval, vzal jsem práci ve stájích. Krmil jsem koně a kydal hnůj. Pokoušeli jsme se matku nechat samotnou, ale... no prostě to nefungovalo. Jednoho dne převrátila svíčku a vůbec si toho nevšimla. Málem nám shořel dům. Dělali jsme, co jsme mohli, Raiste."

Raistlin neřekl ani slovo. Seděl na voze a zachmuřeně mlčel. Zlobil se na svého otce a bratra. Neměli nechávat matku v péči nějaké cizí ženské. Zlobil se i sám na sebe. Neměl ji opouštět.

„Vdova Judita je vážně milá, Raiste," pokračoval ve své obraně Karamon. „Matka ji má moc ráda. Judita k nám chodí každé ráno, pomůže matce obléct a učesat se. Někdy jí pomáhá najíst a pak spolu šijí a dělají různé domácí práce. Judita s matkou hodně mluví, takže nemá čas bláznit." Vylekaně se podíval na svého bratra. „Promiň, chtěl jsem říct, že se nedostává do transu."

„A o čem si vykládají?" zeptal se Raistlin.

Karamon se zatvářil překvapeně. „Já nevím. Nejspíš to budou takové ty babské

řeči. Nikdy jsem je neposlouchal."

„A jak si můžeme dovolit tu ženu platit?"

Karamon se vesele zašklebil. „My ji neplatíme. To je na tom právě to nejlepší, Raiste! Ona to dělá zadarmo."

„A odkdy žijeme z dobročinnosti?" zeptal se Raistlin.

„Nejde o dobročinnost, Raiste. Nabízeli jsme, že jí zaplatíme, ale ona nic nechtěla. Pomáhá druhým, poněvadž je to součást její víry - jde o nějaké nové náboženství, které přišlo z Ochranova. Jmenují se Belzoriti nebo tak nějak. Ona je jednou z nich."

„Mně se to nelíbí," prohlásil zamračeně Raistlin. „Nikdo přece nedělá nic zadarmo. O co jí tedy jde?"

„Cože? O co by jí tak asi mohlo jít? My nemáme dům plný drahocenností. Vdova Judita je milá osoba, Raiste. Copak tomu nemůžeš uvěřit?"

Raistlin asi nemohl, protože pokračoval s dalšími otázkami. „A kde jste k té *milé osobě* přišli, bratříčku?"

„No, ona vlastně přišla za námi," řekl Karamon po chvilce přemýšlení. „Jednoho dne se náhle objevila u našich dveří a řekla, že slyšela, že se naše matka necítí dobře. Věděla, že my chlapi -" Karamon s náznakem hrdosti použil množné číslo - „musíme chodit do práce, a tak se nabídla, že s naší matkou zůstane, když jsme my pryč. Pověděla nám, že je vdova, že její manžel zemřel, děti vyrostly a odstěhovaly se. A ona se cítila osamělá. A navíc jí Belzorův velekněz nařídil, že má pomáhat druhým."

„Kdo je Belzor?" zeptal se podezíravě Raistlin.

V té chvíli však už i Karamonovi došla trpělivost.

„Ve jménu Propasti, já nevím, Raiste," řekl. „Zeptej se jí sám. Ale chovej se k vdově Juditě hezky, ano? Ona je na nás opravdu moc hodná."

Raistlin se neobtěžoval odpovědět. Ponořil se do zadumaného mlčení.

Sám vlastně nevěděl, proč by ho to mělo zlobit. Možná za to mohl jen jeho vlastní pocit viny, že opustil svou matku a nechal ji v péči nějaké cizinky. Přesto se mu stále něco nezdálo. Karamon a jeho otec byli příliš důvěřiví, byli ochotní věřit na dobrotivost jiných lidí. A tak se oba dali velice snadno ošálit. Nikdo nebyl ochoten obětovat část svého dne na to, aby se staral o druhého bez toho, aby čekal, že z toho bude mít nějaký prospěch. Nikdo.

Karamon vrhal na svého bratra znepokojené starostlivé pohledy. „Nezlobíš se na mě, Raiste, že ne? Je mi líto, že jsem ti tak odsekl. Já jen... no, ještě ses s tou vdovou ani nesetkal a už..."

„Zdá se, že jsi hodně vyrostl, bratře," přerušil ho Raistlin. Neměl chuť už o Juditě slyšet ani slovo.

Karamon se hrdě narovnal. „Od podzimu jsem vyrostl o čtyři palce. Otec dělá zářezy do dveřních futer. Jsem už vyšší než všichni naši kamarádi. Dokonce vyšší než Sturm."

Raistlin si toho okamžitě všiml. Nemohl si nevšimnout, že Karamon už není žádné dítě. Během poslední zimy z něj vyrostl hezký mladý muž - statný, na svůj věk dost vysoký, s hřívou kudrnatých vlasů a širokýma, téměř nepředstavitelně upřímnýma očima. Byl veselý a bezstarostný, ke starším uctivý, milující zábavu a

společnost druhých. Srdečně se zasmál každému vtipu, dokonce i když to byl vtip na jeho účet. Všichni mladí lidé ve městě, od vážného a mrzutého Sturma Ostromeče až po drobotinu farmáře Třtiny, který ho neustále sekýroval a nakládal na něj, co mohl, ho považovali za kamaráda.

Co se týkalo dospělých, sousedům, obzvlášť pak ženám, bylo osamělého chlapce líto, a tak ho často zvali, aby s jejich rodinami pojedl. A díky tomu, že Karamon nikdy neodmítl jídlo, přestože už před tím jedl - tím spíš, když bylo zadarmo — byl v celém Útěšíně zřejmě tím nejlépe krmeným mládencem.

„O Kitiaře jsi neslyšel?" zeptal se Raistlin.

Karamon potřásl hlavou. „Celou zimu ani slovo. Naposledy jsme o ní slyšeli více než před rokem. Myslíš si... chci říct... že je třeba možná mrtvá..."

Bratři si vyměnili pohledy a v té výměně byla rázem vidět podobnost mezi nimi, která zpravidla nebyla tak docela patrná. Oba potřásli hlavami. Karamon se zasmál.

„Dobrá, takže mrtvá *není*. Kde tedy je?"

„V Solamnii," řekl Raistlin.

„Cože?" vydechl ohromeně Karamon. „Jak to víš?"

„Kam jinam by šla? Chtěla najít svého otce nebo alespoň jeho lidi, jeho příbuzné."

„K čemu by jí ale byli?" uvažoval Karamon. „Má přece nás."

Raistlin jen zavrčel, ale neřekl nic.

„V každém případě se pro nás vrátí," prohlásil sebejistě Karamon. „Ty s ní půjdeš, Raiste?"

„Možná," řekl Raistlin. „Ale až složím Zkoušku."

„Zkoušku? To je něco jako zkoušky, co nám dává náš otec?" Karamon se zatvářil pohoršené. „Zkazíš jeden mizernej součet a jdeš do postele bez večeře. Člověk by takhle mohl umřít hlady! K čemu je vůbec aritmetika válečníkovi dobrá, co? Bum! Prásk!"

Karamon zamával neviditelným mečem a vyděsil tak svého koně. „Hej! Prrr! Promiň. Jen klid, Bess. Myslím, že čísla by se mi mohla hodit leda tak k tomu, abych mohl počítat hlavy skřetů, které zabiju, nebo na kolik kusů můžu rozřezat koláč, ale to je asi tak všechno. V každém případě nepotřebuju žádné dělení ani násobilku a takové ty věci."

„Pak z tebe vyroste pěkný ignorant," prohlásil mrazivě Raistlin. „Budeš jako tupý trpaslík."

Karamon poplácal svého bratra po rameni. „Mně je to jedno. Ty můžeš dělat násobilku za mě."

„Jenže někdy se může stát, že tady nebudu, Karamone," řekl Raistlin.

„My budeme vždy spolu, Raiste," opáčil spokojeně Karamon. „Jsme dvojčata. Já tě potřebuju kvůli násobilce. A ty potřebuješ, abych na tebe dával pozor."

Raistlin si v duchu povzdechl a musel připustit, že to je pravda. Nebylo by to vlastně tak špatné, pomyslel si. Karamonovy svaly v kombinaci s mým mozkem...

„Zastav vůz!" nařídil náhle Raistlin.

Vylekaný Karamon trhnul otěžemi a kůň zůstal stát. „Co se děje? Musíš jít čurat? Mám jít s tebou? Co?"

Raistlin seskočil z kozlíku. „Zůstaň tady. Počkej na mě, budu hned zpátky."

Přistál na zaprášené tvrdé zemi, sešel z cesty a ponořil se do hustého mlází. Za ním se vlnilo obilné pole. Vypadalo jako zlaté jezero omývající břeh se zelenými borovicemi. Raistlin tápal v mlází, netrpělivě odhrnoval vysokou trávu a hledal bílý lesk, kterého si všiml z vozu.

Konečně to měl. Bílé květy s voskovými okvětními lístky, posazené na temně zelených velký listech se zubatými okraji. Na listech visela droboučká vlákna. Raistlin se zarazil a pozorně si rostlinu prohlédl. Poznal ji snadno. Problém byl jen v tom, jak ji utrhnout. Rozběhl se zpátky k vozu.

„Co se stalo?" Karamon natahoval krk, aby lépe viděl. „Had? Ty jsi našel hada?"

„Rostlinu," řekl Raistlin. Sáhl do vozu pro uzlík s prádlem a vytáhl z něj košili. Pak se vrátil ke svému nálezu.

„Rostlina..." opakoval Karamon a nechápavě zkroutil obličej. Vzápětí se ale rozzářil. „Ono je to k jídlu?"

Raistlin nic neodpověděl. Klekl si vedle rostliny a ruce si omotal košilí. Levou rukou si z opasku odepnul malý nožík a opatrně, aby se jeho kůže ani kouskem neotřela o vlákna, odřízl od stonku několik listů. Ty pak sebral druhou rukou, kterou chránilo plátno košile, opatrně je zvedl a vrátil se do vozu.

Karamon na něj hleděl. „A to celé jen pro trochu listí?"

„Nesahej na to!" varoval ho Raistlin.

Karamon prudce ucukl rukou. „Proč ne?"

„Vidíš na těch listech ta drobounká vlákna?"

„Jaká vlákna?"

„Ty chloupky. Ty malé chloupky na listech? Téhle rostlině se říká kopřiva. Dotkni se lístků a ony tě popálí tak, že se ti na kůži udělají puchýře. Hrozně to bolí. Někteří lidé na to mohou i zemřít, když jsou na tuto rostlinu příliš citliví."

„Uf!" Karamon se podíval na kopřivové listy ležící na dně vozu. „A k čemu takovou rostlinu potřebuješ?"

Raistlin se opět usadil na kozlík. „Studuji je."

„Ale mohl by sis ublížit!" protestoval Karamon. „Proč chceš studovat něco, co by ti mohlo ublížit?"

„Ty také cvičíš s mečem, co ti dala Kitiara. A vzpomínáš si, když ses s ním ohnal poprvé? Málem sis usekl nohu!"

„Zůstala mi pěkná jizva," prohlásil ostýchavě Karamon. „Jo, myslím, že máš pravdu." Pobídl koně a vůz se dal opět do pohybu.

Bratři potom spolu hovořili o dalších věcech. Vlastně spíš mluvil Karamon, vyprávěl Raistlinovi, jaké jsou v Útěšíně novinky - o tom, kdo nový se do města přistěhoval, kdo naopak odešel, kdo se narodil a také kdo zemřel. Vyprávěl mu o drobných dobrodružstvích, která prožil se skupinou svých přátel, s dětmi, se kterými oba vyrůstali. Jedna novinka byla vskutku neobyčejná. Ve městě se totiž zabydlel šotek. Byl to právě ten, který způsobil na pouti velký poprask. Nastěhoval se ke starému kováři, k bručounskému trpaslíkovi -k jeho velké zlosti, ale co s tím můžete dělat, snad jedině toho šotka, jehož předčasný odchod se dal očekávat každým dnem, utopit. Raistlin tiše naslouchal a nechal hlas svého bratra proudit kolem sebe, aby ho

zahříval stejně jako jarní slunce.

Karamonovo veselé bezstarostné brebentění z Raistlina sejmulo alespoň trochu toho neklidu, který cítil, neklidu nad tím, že se vrací domů a že opět uvidí svou matku. Vždycky se mu zdálo, že se její zdraví stále zhoršuje. Zima ji vyčerpávala, vysávala z ní sílu. Pokaždé, když se na jaře vrátil, našel ji o něco bledší, hubenější a vzdálenější od skutečného světa. A co se týkalo toho, že jí ta vdova Judita pomáhala, tomu uvěří, až to uvidí na vlastní oči.

„Mohl bych tě vysadit na křižovatce, Raiste," nabídl se Karamon. „Já musím až do západu slunce pracovat na poli. Anebo by ses mohl domů vrátit až se mnou. Počkal bys na mě ve voze a odpočinul si, než bude čas jít domů. Tak bychom mohli jít společně pěšky."

„Pojedu s tebou, můj bratře," řekl klidně Raistlin.

Karamon se rozzářil radostí. Začal Raistlinovi vyprávět o celé rodině farmáře Třtiny a všech jeho příbuzných.

Raistlinovi na nich vůbec nezáleželo. Potřeboval jen odložit hodinu, kdy se bude muset ukázat doma, potřeboval se postarat o to, aby nebyl sám, až se opět setká s Rosamun. A navíc tím neobyčejně Karamona potěšil. Karamonovi stačilo ke štěstí skutečně velmi málo.

Raistlin se ohlédl za sebe na listy kopřivy, které utrhl v lese. Když si všiml, že na slunci začínají pomalu uvadat, opatrně kolem nich rozprostřel košili.

„Jone Farniši," řekl Mistr Teobald od svého stolu v přední části třídy, „vaším úkolem bylo nasbírat šest rostlin, které by se daly použít jako magické komponenty. Tak pojď sem a ukaž nám, co jsi našel."

Rusovlasý pihovatý Jon Farniš se snažil tvářit vážně a důstojně - tedy alespoň do té doby, dokud se na něj Mistr díval - seskočil ze své vysoké stoličky a zamířil do přední části třídy. Uklonil se před Mistrem Teobaldem. Ten pokýval hlavou a usmál se. Mistr Teobald měl Jona Farniše rád, protože kdykoliv předváděl byť to sebemenší kouzlo, chlapec nikdy nezapomněl na projevy hlubokého úžasu.

Jon Farniš se otočil zády ke svému Mistrovi a čelem ke svým spolužákům, vyvalil oči, nafoukl tváře, svěsil koutky rtů a vytvořil tak směšnou karikaturu učitele. Ostatní žáci si rychle zakrývali ústa nebo upírali oči na stůl, aby zakryli své veselí. Jeden dokonce vyprskl smíchy, a tak se to snažil zamaskovat kašláním, čímž ovšem dosáhl toho, že se málem udávil.

Mistr Teobald se zamračil.

„Ticho, prosím! Jone Farniši, nedovol těmto hrubiánům, aby tě nějak vyrušovali."

„Pokusím se, Mistře," řekl Jon Farniš.

„Pokračuj, prosím!"

„Ovšem, pane." Jon Farniš zabořil ruku do svého sáčku. „První rostlina, kterou jsem našel..."

Zarazil se, prudce se nadechl, vydechl a vykřikl bolestí. Bleskově odhodil sáček na zem a začal si třít pravou ruku.

„Něco, něco mě píchlo!" blekotal. „Au! Bolí to jako čert! Au!"

Po tvářích se mu začaly kutálet slzy. Zastrčil si ruku do podpaží a začal po třídě divoce tancovat bolestí.

V té chvíli se usmíval jen jediný žák.

Mistr Teobald vstal a vyrazil dopředu. Popadl Jona za bolavou ruku, pozorně si ji prohlédl a nespokojeně zabručel. „Jdi do kuchyně a požádej o trochu másla, kterým by sis to mohl potřít."

„Co to je?" zeptal se mezi vzlyky Jon Farniš. „Snad vosa? Had?"

Mistr Teobald zvedl sáček a nahlédl dovnitř. „Ty hlupáku. Nasbíral jsi listy kopřivy. Možná budeš od tohoto okamžiku dávat při hodinách větší pozor. Jdi si po svých a přestaň kňourat. Raistline Majere, pojď sem."

Raistlin předstoupil před třídu a zdvořile se mistrovi uklonil. Otočil se tváři ke svým spolužákům a pohledem přejel celou třídu. Ostatní na něj upřeně hleděli a zasmušile mlčeli. Rty měli pevně sevřené a očima uhýbali před jeho vítězoslavným pohledem.

Oni věděli. Oni pochopili.

Raistlin zabořil ruku do svého sáčku a vytáhl několik voňavých lístků. „První rostlina, o které budu dnes hovořit, je majoránka. Majoránka je koření, které své jméno dostalo podle jednoho ze starých bohů, podle boha Majere..."

2. kapitola

NĚKOLIK PRVNÍCH LETNÍCH DNÍ po Raistlinových třináctých narozeninách bylo veliké horko. Vzduch se ani nehnul a listy řásníků visely ochable a bez života. Zatímco slunce měnilo Karamonovu kůži dohněda, Raistlina nesnesitelně pálilo, když společně na farmářském voze podnikali každodenní cestu z domova do školy a obráceně.

Žáci byli při hodinách z toho horka celí přihlouplí a nechápaví. Dny trávili chytáním much, pospáváním a prudkým probouzením následkem štiplavých ran rákosky Mistra Teobalda. Nakonec jejich učitel došel k závěru, že tím ničeho nedosáhne. Kromě toho chtěl navštívit Konkláve čarodějů, a tak dal svým studentům na osm týdnů prázdniny. Do školy se měli vrátit až na podzim, až skončí žně.

Raistlin byl za prázdniny vděčný, byla to pro něj příjemná změna uprostřed nudné rutiny. Nebyl však doma ještě ani den a už si přál, aby se mohl vrátit zpátky do školy. Když si vzpomněl na posměch, na zelí a na Mistra Teobalda, musel se podivovat, proč vlastně není šťastný, že je doma. A pak pochopil, že by nebyl šťastný nikde. Cítil se neklidný a nespokojený.

„Potřebuješ děvče," prohlásil Karamon.

„To těžko," odpověděl zatrpkle Raistlin. Ohlédl se na tři sestry, které právě předstíraly, že mají plné ruce práce s věšením prádla přes větve řásníků. Ale jejich pozornost se vůbec nesoustředila na košile a spodničky. Očima neustále mrkaly na Karamona a usmívaly se na něj. „Uvědomuješ si, jak hloupě vypadáš, můj bratře? Ty a ostatní? Vypínáte pořád hruď a ukazujete svaly, házíte po stromech sekerami nebo se zbůhdarma oháníte pěstmi. A k čemu to celé? Abyste udělali dojem na nějaké hihňající se děvče!"

„Je to víc než hihňání, Raiste," řekl Karamon a lascivně mrknul. „Pojď se mnou. Já tě seznámím. Lucy říkala, že jsi moc roztomilý."

„Já mám uši, Karamone," odsekl mrazivě Raistlin. „Ona ale řekla, že *tvůj malý bratr* je roztomilý."

Karamon rozpačitě zrudl. „Ona to tak nemyslela, Raiste. Ona to nevěděla. Ale vysvětlil jsem jí, že jsme stejně staří a že..."

Raistlin se otočil a šel pryč. Dívčina neopatrná slova ho hluboce zasáhla a ta bolest ho zlobila, protože si nechtěl dělat nic z toho, co si o něm jiní myslí. Mohlo za to jeho zrádné tělo. Nejprve bylo nemocné a slabé a teď ho ještě trápilo podivnými přáními a zpola pochopitelnými tužbami. V každém případě to Raistlin považoval za nechutné. Připadalo mu, že se Karamon chová jako jelen v říji.

Dívky, tedy spíš jejich nedostatek, však nebyly jeho problém. Nebo přesněji nebyl to celý problém. On však nemohl přijít na to, čím to tedy bylo.

Jedné noci se horko proměnilo v děsivou bouři. Raistlin byl vzhůru, a tak pozoroval, jak záblesky světla vytvářejí na temných mračnech zářivě růžové a oranžové pruhy. Nechal se unášet hromovými ranami, které otřásaly řásniky a rozechvívaly podlahu. Oslepující záblesk, ohlušující rána, zápach síry a zvuk praskajícího dřeva

byly důkazem toho, že blesk uhodil nedaleko. Výkřiky „Hoří!" se ztrácely v divokém hromobití. Karamon a Gilon se odvážili vydat do ničivého deště, aby pomohli bojovat s plameny. Oheň byl jejich největší nepřítel. Přestože byly řásníky mnohem odolnější vůči ohni než většina jiných stromů, kdyby se požár vymkl kontrole, mohl by docela snadno zničit celé jejich město. Raistlin zůstal doma s matkou, která se třásla a plakala a divila se, proč tady s ní nezůstal její manžel, aby ji ukonejšil. Raistlin sledoval, jak oheň postupuje, a tak pevně sevřel v rukách své magické knihy pro případ, že by se s matkou museli dát na útěk.

Bouře ustala až za úsvitu. Jeden strom byl zasažen a tři lehly popelem. Nikdo nebyl zraněn; rodiny utekly včas. Po zemi se válely ohořelé větve a zčernalé listí a vzduch byl odporně cítit kouřem a mokrým dřevem. Malé potůčky a říčky všude kolem Útěšína se vyvalily ze svých koryt. Pole, která až dosud trpěla suchem, byla nyní zaplavená.

Raistlin vyšel z domu, aby se podíval, jaké škody bouře napáchala. Totéž učinili všichni ostatní obyvatelé města. Došel na okraj lesa, aby se podíval na stoupající vodu. Hleděl na rozvířenou vodu v potoce. Obvykle bývala klidná, ale nyní se divoce točila, po hladině plavala pěna a prudký proud ohlodával dávno vymleté břehy.

Raistlin cítil dokonalé pochopení.

Přišel nádherný podzim, ale přinesl s sebou štípavě chladné dny a opuchlé tlusté měsíce zářily neobyčejně jasně zlatě a rudě. Poletování a šustot padajícího listí Raistlinovi náladu nijak nezlepšilo. Změna ročního období, hořká i sladká melancholie, která patří k podzimu, jenž přináší jak bohatou úrodu, tak spalující mráz, jenom znásobila Raistlinův smutek.

Dnes se měl vrátit do školy, aby přes zimu zůstal u Mistra Teobalda na internátě. Raistlin se do školy těšil stejně, jako se těšil na to, že opět odejde z domova - byla to alespoň nějaká změna. A jeho mozek bude mít snad konečně co dělat a přestane ho mučit představami o zlatých kadeřích, sladkých úsměvech, nalitých prsou a chvějících se řasách.

Pozdní podzimní ráno bylo chladné; na rudých a zlatých listech řásníků se třpytila jinovatka a pokrývala dřevěné cestičky, takže byly do té doby, než je slunce mohlo osušit, kluzké a nebezpečné. Nízko nad vrcholky Sentinelu visely těžké šedé mraky. Ve vzduchu byl cítit sníh. Do konce týdne na vrcholech hor nasněží.

Raistlin si naházel do tašky oblečení: dvě podomácku tkané košile, spodní prádlo, náhradní kalhoty, vlněné podkolenky. Většina oblečení byla nová, zhotovila je pro něj jeho matka. Raistlin nové šaty potřeboval. V létě hodně vyrostl, takže dohonil Karamona, i když se svému urostlému bratrovi jen stěží mohl rovnat. Jeho výška jen zdůraznila Raistlinovu nevšední vyhublost.

Do ložnice vstoupila Rosamun. Zastavila se a upřela na něj své bledě modré oči. „Co to tady děláš, dítě?"

Raistlin opatrně zvedl hlavu od své práce. Matka měla jemné hnědé vlasy do hladká sčesané a úhledně smotané pod čepečkem. Na sobě měla čistou sukni a přes novou halenku navlečenou vestičku. Halenku si vyrobila sama pod pozorným dohledem vdovy Judity.

Raistlin viditelně ztuhl, jakmile uslyšel její hlas. Když se na ni ale podíval, uklidnil se. Jeho matka měla další dobrý den. Toho léta, co se zdržoval doma, vlastně žádný špatný den neměla a Raistlin nabýval přesvědčení, že za to mohli vděčit právě vdově Juditě.

Nevěděl, co by si bez té ženy počali. Původně byl připravený jí nedůvěřovat, byl připravený na ní objevit něco neseriózního, nějaký skrytý motiv pro její sobectví. Jeho podezření se ale ukázalo být nepodložené. Byla tím, čím se zdála být - vdova kolem čtyřicítky s příjemnou tváří, hladkýma rukama s dlouhými elegantními prsty, melodickým hlasem, vlídným slovem a poutavým smíchem, který v bledé vyhublé tváři Rosamun vždycky probudil úsměv.

Dům Majereových byl nyní čistý a dobře uspořádaný, což se o něm do Juditina příchodu nikdy říct nedalo. Rosamun pravidelně jedla, v noci spala, chodila na trh, navštěvovala přátele - a Judita ji vždycky doprovázela.

Vdova Judita se chovala přátelsky i k Raistlinovi, i když se před ním necítila tak volně a svobodně, jako tomu bylo u Karamona. K Raistlinovi se chovala rezervovaně a on si uvědomil, že má pocit, jako by ho stále pozorovala. Nemohl v domě udělat nic, aniž by cítil, jak na něj upírá své oči.

„Ona ví, že ji nemáš rád, Raiste," řekl mu vyčítavě Karamon.

Raistlin pokrčil rameny. To byla pravda, přestože nedokázal vysvětlit, proč to tak je. Neměl ji rád a byl si téměř jistý, že ona nemá ráda jeho.

Což byl asi jeden z důvodů, proč byli Rosamun, Gilon, Karamon a vdova Judita jako jedna rodina, zatímco Raistlin stál stranou. Nebylo to proto, že by snad o něj nestáli, ale proto, že se on sám dobrovolně rozhodl zůstat stranou. Během večerů, kdy byl Gilon doma, všichni čtyři sedávali venku, vyprávěli si různé historky a vtipkovali. Raistlin zůstával uvnitř a hrbil se nad svými školními poznámkami.

Gilon byl od té doby, co byla bouřemi zmítaná mysl jeho ženy zachráněna a odvedena do mnohem klidnějších a bezpečnějších vod, jako vyměněný. Z čela mu zmizely starostlivé vrásky a mnohem častěji se nyní smál. On a jeho žena se spolu konečně dokázali normálně bavit.

Letní práce byla blíž k domovu, a tak mohl Gilon trávit se svou rodinou více času. Všichni z toho měli radost, kromě Raistlina, který byl tak zvyklý na to, že je jeho otec neustále pryč, že se cítil stísněně, když byl velký muž doma. Proměna jeho matky se mu také nijak nezamlouvala. Poněkud mu chyběly její podivné iluze a úlety, scházely mu časy, kdy byla jen jeho. Nelíbilo se mu to nové teplo mezi ní a Gilonem; jejich sblížení v něm vzbuzovalo pocity ještě většího osamění.

Karamon byl očividně největší Gilonův oblíbenec. A Karamon zbožňoval svého otce. Gilon se snažil zajímat rovněž o svého druhého syna, ale velký lesník byl stejný jako stromy, které kácel - pomalu rostl, pomalu se hýbal a pomalu myslel. Gilon nedokázal pochopit Raistlinovu lásku k magii, a přestože svému synovi dovolil odejít do školy magie, tajně doufal, že se mu tam nebude líbit a že odtamtud odejde. Živil v sobě tuto naději stále dál a vždycky se tvářil zklamaně v den, když byla opět zahájena výuka a Raistlin začal balit. Jenže tentokrát v tom kromě zklamání byla také úleva. Toto léto byl Raistlin v kruhu své rodiny jako cizinec, jako protivný, nepřátelský cizinec. Gilon by to nikdy nepřiznal dokonce ani sám sobě, ale byl rád,

když viděl svého syna opět odcházet.

Ten pocit byl oboustranný. Raistlinovi bylo někdy líto, že nedokáže svého otce víc milovat, a také si byl vědom toho, že je i Gilonovi líto, že nedokáže milovat svého podivného nepůvabného syna.

To je jedno, myslel si Raistlin, když skládal podkolenky do kuličky. Zítra budu pryč. Těžko se mu to věřilo, ale vlastně se docela těšil na vůni vařeného zelí.

„Co to děláš se svým oblečením, Raistline?" zeptala se Rosamun.

„Balím, matko. Zítra se vracím k mistru Teobaldovi a zůstanu tam přes celou zimu." Pokusil se na ni usmát. „Copak jsi zapomněla?"

„Ne," odpověděla Rosamun hlasem mrazivějším než jinovatka. „Jen jsem doufala, že se tam nevrátíš."

Raistlin přestal balit a ohromeně se na svou matku podíval. Taková slova očekával spíš z úst svého otce.

„Cože? Že bych se nevrátil ke studiu? Jak tě mohlo něco takového napadnout, matko?"

„Je to špatné, Raistline!" vykřikla Rosamun prudce a s takovou vášní, až to svou intenzitou nahánělo strach. Až dosud nikdy neprotestovala proti oblasti, kterou si vybral ke svému studiu. Někdy dokonce přemýšlel, zda vůbec ví, že studuje magii, a jestli jí na tom záleží. „Matko, někteří lidé o magii nemají příliš dobré mínění, ale já tě ujišťuji, že se mýlí."

„Bohové zla!" pronesla skleslým hlasem. „Uctíváš bohy zla a z jejich příkazu provádíš nepřirozené skutky a nesvaté obřady!"

„Jediná nepřirozená věc, kterou jsem až dosud udělal, matko, byla, že jsem spadl ze stoličky a málem si rozbil hlavu," řekl suše Raistlin. Její obvinění znělo tak směšně, že pro něj bylo obtížné brát tuto konverzaci vážně.

„Matko, trávím své dny opakováním po Mistru Teobaldovi, učím se říkat *ach* a *óó* a *úú*. Špiním si ruce inkoustem a čas od času se mi podaří napsat na kus pergamenového svitku něco čitelného. To je to, co tam dělám, matko. To je to *jediné*, co tam dělám," řekl hořce. „Ujišťuji tě, že Karamonova práce v zahnojených stájích nebo na kukuřičném poli je mnohem zajímavější a víc vzrušující než magie."

Odmlčel se, žasl sám nad sebou, žasl nad svými pocity. Nyní konečně všechno pochopil. Nyní konečně věděl, co ho celé léto tak užíralo. Najednou chápal onen pocit marnosti a zlosti, který se v něm přeléval jako roztavená ocel. Pocit marnosti a zlosti tlumený strachem a pochybami nad sebou samým.

Inkoust a rostliny. Celé dny opakovat bezvýznamná slova. A kde je ta magie? Kdy k němu konečně přijde?

A přijde vůbec *někdy*!

Náhle jím otřásl chlad.

Rosamun ho vzala kolem pasu a přitiskla svou tvář k jeho. „Vidíš? Celý úplně hoříš. Myslím, že máš horečku. Nevracej se zpátky do té hrozné školy! Budeš z toho nemocný. Zůstaň tu se mnou. Já tě naučím všechno, co potřebuješ vědět. Budeme spolu číst knížky a procvičovat počty, jak jsme to dělali, když jsi byl malý. Budeš mi dělat společnost."

Raistlinovi tenhle nápad připadal překvapivě lákavý. Už žádné další šikanování

Mistra Teobalda. Už žádné další tiché osamělé noci v internátu, noci, které byly o to osamělejší, že tam nebyl sám. Už žádné další vnitřní trápení, žádné věčné pochyby.

Co se stalo s magií? Kam zmizela? Proč jeho krev vřela víc při pohledu na hihňajíci se hloupé děvče, než když opisoval magická *ó* a *á*?

On tu magii ztratil. Buď to, anebo v něm magie nikdy nebyla. Jen sám sebe klamal. A nyní byl čas přiznat porážku. Přiznat si, že selhal. Vrátit se domů. Zavřít se v útulném, pohodlném, teplém a bezpečném pokoji a nechat se zahrnout mateřskou láskou. On by se o ni postaral a tu vdovu Juditu by poslal pryč.

Raistlin sklonil hlavu, nechtěl, aby viděla jeho hořké zoufalství. Rosamun si toho však vůbec nevšimla. Pohladila ho po tváři a rozpustile mu obrátila hlavu k zrcadlu. To zrcadlo si kdysi přivezla z Palantasu. Byla to jedna z jejích největších cenností, jedna z mála vzpomínek na její mládí.

„Užijeme si spolu spoustu krásných a báječných chvil, jen ty a já. Podívej!" řekla vemlouvavě a se spokojenou hrdostí pohlédla na dva odrazy ve skle. „Podívej, jak jsme si podobní!"

Raistlin nebyl nijak pověrčivý, ale její slova, vyslovená s veškerou nevinností, mu připadala tak zlověstná, že se nemohl ubránit, aby se neotřásl.

„Ty se chvěješ," řekla znepokojeně Rosamun. „Vidíš! Já jsem ti povídala, že máš horečku! Pojď si lehnout!"

„Ne, matko. Nic mi není. Matko, prosím..."

Pokusil se před ní ucuknout. Její dotek, který mu předtím připadal tak uklidňující, se mu nyní zdál odpudivý. Raistlin se styděl a děsilo ho, že se takto cítí ke své matce, ale nedokázal si pomoci.

Ona ho však sevřela ještě pevněji a přitiskla svou tvář na jeho paži. Raistlin byl už nejméně o hlavu větší než ona.

„Jsi tak hubený," řekla. „Tak strašně hubený. Jídlo se vůbec nedostává do tvých kostí. Prostě ho vyběháš. A ta škola. Jsem si jistá, že jsi nemocný právě kvůli ní. Nemoc je trest pro ty, kteří nechodí po těch správných cestách, tak to říká Judita."

Raistlin však svou matku neslyšel, neposlouchal ji. Dusil se. Připadal si, jako by mu někdo přitiskl na tvář polštář. Toužil se vymanit z objetí své matky a vyběhnout ven, aby se nadýchal Čerstvého vzduchu. Toužil utíkat, utíkat do sladce vonící noci, utíkat po cestě, jež by ho odnesla kamkoliv odsud.

V tom okamžiku Raistlin dokonale soucítil se svou nevlastní sestrou Kitiarou. Pochopil, proč odešla. Pochopil, jak se musela cítit. Záviděl jí její svobodu a proklínal své chatrné tělo, které ho drželo přivázaného k rodinnému krbu, které ho svazovalo i ve školní učebně.

Vždycky si myslel, že ho magie osvobodí stejně, jako meč osvobodil Kitiaru.

Ale co když ho magie neosvobodí? Co když k němu magie nepřijde? Co když svůj vzácný dar ztratil?

Podíval se do zrcadla, podíval se na matčinu zasněnou tvář a zavřel oči před tím strachem.

3. kapitola

PADAL SNÍH. CHLAPCI SKONČILI DŘÍVE, ABY SI do večeře mohli venku hrát. Pobíhání v mrazu prý je zdravé, pomáhá zvětšit plíce. Chlapci však znali pravý důvod, proč byli posláni ven. Mistr Teobald se jich chtěl zbavit.

Celý den byl podivně zamyšlený, jeho mysl - tedy spíš to, co z ní zbylo - se toulala kdesi jinde. Hodinu vedl, jako by byl duchem nepřítomný, jako by mu nezáleželo, zda se žáci ten den něco naučí nebo ne. Dokonce ani jednou nesáhl po své rákosce, přestože jeden z chlapců hned po obědě usnul a po zbytek odpoledne v lavici hlasitě pochrupoval.

Většina studentů považovala Mistrovu nepozornost za velice vítanou změnu. Pro tři z nich to však bylo nepříjemné, protože Mistr tu a tam upadal do dlouhého prázdného ticha a pohledem pokaždé zabloudil právě k těmto třem nejstarším.

Raistlin byl mezi nimi.

Chlapci venku využili sněhové nadílky, aby si postavili pevnost, vytvořili armády a začali se nemilosrdně koulovat. Raistlin se zahalil do teplého silného pláště - byl do dar na rozloučenou od vdovy Judity, což bylo víc než podivné -a nechal ostatní spolužáky, ať se oddávají svým hloupým hrám. Šel se projít mezi borovice na severní straně školy.

Bylo bezvětří. Sníh přinesl do krajiny ticho, tlumil všechny zvuky, dokonce i veselý křik hrajících si chlapců. Raistlina obklopil klid. Stromy nehybně stály. Zvířata byla zalezlá ve svých norách a brlozích a užívala si zimního spánku. Také všechny barvy zmizely, zůstal tu jenom bílý napadaný sníh, černé mokré kmeny stromů a šedá obloha.

Raistlin stál na kraji lesa. Měl zrovna v úmyslu vydat se mezi stromy a sněhem si vyšlapat cestičku na malou mýtinu. Uprostřed té mýtiny byl spadlý kmen, který dobře sloužil jako vhodné místo k sezení. To bylo Raistlinovo útočiště, jeho svatyně. Nikdo o tom místě nevěděl. Mýtina byla krytá borovicemi, takže na ni nebylo ani od školy, ani od hřiště vidět. Raistlin sem chodil přemýšlet, uvažovat, rovnat si své sbírky rostlin a bylin, pročítat si poznámky a odříkávat abecedu tajného jazyka.

Když poprvé označil mýtinu za svou vlastní, byl si jistý, že kdyby ji ostatní chlapci našli, pokusili by se ji zničit - zřejmě by odtáhli starý kmen, poházeli tu zbytky z kuchyně nebo vyprázdnili obsahy svých nočníků. Věděli sice, že někam sám odchází, ale neobtěžovali se ho sledovat. Zpočátku to Raistlina těšilo. Konečně si ho začínali vážit.

Ale jeho potěšení časem uvadlo. Uvědomil si, že ho chlapci nechávají být proto, že si jim po té záležitosti s kopřivami začal hnusit. Nikdy ho neměli rádi, ale nyní mu už nedůvěřovali natolik, že se dokonce vzdali i té radosti ho škádlit. Jednoduše ho nechali být.

Měl bych z té změny mít radost, říkal si.

Ale neměl. Uvědomil si, že ho pozornost ostatních tajně těšila, dokonce i když ho taková pozornost zlobila, bolela nebo rozčilovala. Tím, že se mu vysmívali, mu

dávali najevo, že je jedním z nich. Nyní byl však zcela vyřazený.

Také dnes měl v plánu vydat se na mýtinu, ale když se zastavil na kraji lesa a podíval se na neposkvrněný sníh, protékající v hladkých zmrzlých vlnách kolem kmenů stromů, nakonec do lesa nevstoupil.

Sníh byl dokonalý, byl tak dokonalý, že se nedokázal přimět na něj vstoupit a stopami tak tuto dokonalost zničit.

Ozval se školní zvonek. Sklonil hlavu před sněhovými vločkami, které mu zvětšující se větřík začal vhánět do očí. Obrátil se a vydal se zpátky bílým, černým a šedým tichem, vydal se zpátky do tepla a apatie a osamělosti školní třídy.

Chlapci se převlékli z mokrých šatů a usedli k večeři, kterou pojídali pod bedlivým dohledem Marm. Mistr Teobald vstupoval do jídelny jen tehdy, když chtěl zabránit tomu, aby hoši nepolili podlahu polévkou.

Marm svému pánovi ohlásila každého uličníka, a tak se házení chleba a rozlévání polévky omezilo na minimum. Hoši byli po urputné koulovačce hodně unavení a hladoví, takže prováděli méně rošťáren než obvykle. Ve velké společné místnosti byl poměrně klid, jen tu a tam se ozval tlumený smích, a tak žáky velmi překvapilo, když se tam najednou objevil Mistr Teobald.

Všichni rychle vyskočili na nohy a hřbety rukou si utírali mastné brady. Na Mistrův příchod hleděli s jistým rozhořčením. Večeře byla součástí jejich osobního volna, takže Mistr Teobald neměl žádné právo ani důvod je rušit.

Teobald buď neviděl, nebo se rozhodl nevšímat si neklidného šoupání nohou, zamračených tváří a vzdorovitých pohledů. Očima hned zamířil ke třem nejstarším hochům. Byli to Jon Farniš, nešťastný řezník Gordo a Raistlin Majere.

Raistlin hned pochopil, proč mistr přišel. Věděl, co se jim chystá říct i co bude následovat. Netušil však, jak to mohl vědět. Mohla za to snad předtucha, nějaký zděděný zbytek matčina talentu nebo jednoduše jen logická úvaha. Nevěděl, čím to bylo, ale bylo mu to jedno. Nedokázal jasně uvažovat. Cítil nesmírnou zimu, chladnější než sníh, v jeho duši se mísil strach s radostí. Chléb, který držel v ruce, mu vypadl z bezvládných prstů. Místnost jako by se mu pod nohama rozhoupala. Musel se opřít o stůl, aby neupadl.

Mistr Teobald vyvolal jména tří chlapců. Raistlin ho však téměř neslyšel, protože mu v uších hučelo, jako když hučí plameny v komíně.

„Pojďte sem," řekl Mistr.

Raistlin se nemohl hnout. Bál se, že se zhroutí. Byl tak slabý. Snad neomdlí? Když ale viděl Jona Farniše, jak kráčí se svěšenou hlavou napříč společnou místností, jako by věděl, že je v nějakém velkém maléru, na Raistlinově tváři se objevil škodolibý úsměv. V hlavě se mu rozjasnilo a oheň v komíně zhasl. Vykročil kupředu se sebevědomou důstojností.

Postavil se před Mistra Teobalda, slyšel Mistrův hlas ve svých kostech, ale nevzpomínal si, že by ho slyšel v uších.

„Po dlouhém a uvážlivém přemýšlení jsem se rozhodl, že vy tři - vzhledem ke svému věku a výsledkům - dnes večer složíte zkoušku, abyste prokázali své vlohy a mohli využít toho, co jste se až dosud naučili. Nemusíte se ničeho bát."

To patřilo Gordovi, který vyvalil oči tak, že se zdálo, jako by mu měly každým okamžikem vypadnout z hlavy.

„Ta zkouška není ani v nejmenším nebezpečná," pokračoval konejšivě Mistr Teobald. „Pokud ji nesložíte, nic hrozného se vám nestane. Výsledek té zkoušky mi jen řekne, že jste si nevybrali správně, když jste se rozhodli studovat magii. Pokud to tak dopadne, oznámím vašim rodičům a ostatním lidem, kteří se zajímají o vaše blaho —" zde se ostře zadíval na Raistlina - „že je podle mého názoru zbytečnou ztrátou času a peněz, abyste zde nadále setrvávali."

„Já jsem tu nikdy nechtěl být!" vyhrkl rozhořčeně Gordo. „Nikdy! Já jsem chtěl být řezníkem!"

Někdo se zasmál. Mistr se zlostně zamračil a začal mezi hochy hledat viníka, který však okamžitě ztichl a schoval se za své druhy. Ostatní také ztichli. Když si byl Teobald jistý, že klid vydrží, obrátil se zpět na své žáky.

„Věřím, že vy dva na to máte jiný názor."

Jon Farniš se usmál. „Já se na tu zkoušku těším, pane."

Raistlin Jona Farniše nenáviděl a nejraději by ho v tom okamžiku zabil. Ta slova chtěl říct on! Chtěl je říct klidným tónem a s ledabylým sebevědomím. Místo toho mohl jen zamumlat a vykoktat: „Já... jsem... připravený..."

Mistr Teobald zafuněl, jako by o jeho slovech pochyboval. „To uvidíme. Tak pojďte."

Odvedl je ze společné místnosti. Zničený Gordo se vzpíral a protestoval, Jon Farniš šel ochotně a s úsměvem na rtech, jako by ho čekala nějaká hra, a Raistlinovi se tak třásla kolena, že mohl stěží jít.

Věděl, že jeho život závisí na tomto okamžiku. Balancoval jako nůž, který Karamon jednou postavil špičkou na kuchyňský stůl. Raistlin si představoval, jak ho druhý den ráno vykáží ze školy a nemilosrdně ho pošlou s uzlíkem špinavých šatů domů. Představoval si, jak budou ostatní hoši stát u cesty, smát se mu, pošklebovat a oslavovat jeho prohru. Vrátí se domů, kde se ho Karamon bude hloupě snažit utěšit, jeho matce se uleví a otec ho bude litovat.

A jaká by ho bez magie čekala budoucnost?

A opět Raistlina zachvátil mráz, mráz studený jako led zachvátil jeho tělo, když si uvědomil, co by ho čekalo.

Bez magie pro něj totiž žádná budoucnost nebyla.

Mistr Teobald je provedl knihovou, pak dlouhou chodbou, až došli k magicky uzavřeným dveřím, za kterými se nacházely mistrovy soukromé komnaty. Všichni chlapci věděli, kam ty dveře vedou, povídalo se mezi nimi, že právě těmito dveřmi je možné dostat se do Mistrovy laboratoře - o které tak často mluvil. Jedné noci dokonce skupina chlapců v čele s Jonem Farnišem provedla odvážný pokus zrušit kouzlo na zámku dveří. Druhý den byl však Jon nucen vysvětlit, proč má spálené prsty.

Mistr Teobald se před dveřmi zastavil a všichni tři chlapci se zastavili v řadě za ním. Mistr pronesl tichým hlasem několik magických slov, která se Raistlin přes neklid ve své duši soustředěně pokusil zaslechnout.

Nepodařilo se mu to však. Slova mu nedávala vůbec žádný smysl, nedokázal

přemýšlet ani se soustředit, takže to zaříkadlo vyprchalo z jeho hlavy ještě dříve, než do ní stačilo vstoupit. Raistlin v té chvíli neměl v hlavě vůbec nic. Nedokázal by ani napsat své vlastní jméno, tím méně si vzpomenout na komplikovaný jazyk magie.

Dveře se rázem otevřely. Mistr Teobald chytil Gorda, který využil jeho čarování k tomu, aby se nepozorovaně vytratil. Mistr Teobald zabořil svoje tlusté prsty do Gordova ramene a pak odvlekl kňourajícího a zmítajícího se hocha do obývacího pokoje. Jon Farniš a Raistlin je následovali. Dveře se za nimi opět zavřely.

„Já tohle dělat nechci! Prosím, nenuť mě! Jistě mě chytí démon!" sténal Gordo.

„Démon! Co je to zase za nesmysl! Okamžitě přestaň fňukat, ty hloupý kluku!" Mistr Teobald se ze zvyku natáhl pro svou rákosku, ale naštěstí ji nechal ve třídě. Jeho hlas ztvrdnul. „Jestli se okamžitě nepřestaneš ovládat, tak ti naplácám!"

I když měl Mistr prázdné ruce, měl alespoň velké a široké dlaně. Gordo se na něj podíval, zmlkl a jen tu a tam popotáhl nosem.

„Nebude to k ničemu, když tam budu muset jít," pronesl vzdorovitě. „V magii jsem úplně k ničemu."

„Ano, to máš pravdu," souhlasil Mistr. „Ale tví rodiče za tebe platí, takže mají právo od tebe čekat, že se o něco alespoň pokusíš."

Nohou odhrnul barevnou pletenou rohož a odhalil tajné dveře. Ty byly také uzamčené kouzlem. Mistr opět odříkal tajné zaříkávadlo a třikrát přejel rukou přes zámek. Pak se sehnul, uchopil železný kroužek a zvedl ho.

Dveře se tiše otevřely. Za dveřmi bylo kamenné schodiště, které se ztrácelo v teplé voňavé temnotě.

„Gordo a já půjdeme první," řekl Mistr Teobald a kousavě dodal: „Abychom to místo vyčistili od démonů."

Popadl nešťastného Gorda za límec a vlekl ho dolů po schodech. Jon Farniš nadšeně poskakoval za ním. Rovněž Raistlin se chystal vykročit. Málem už položil nohu na první schod, když náhle znehybněl.

Chystal se položit nohu do otevřeného hrobu.

Prudce zamrkal a vidina rázem zmizela. Před ním nebylo nic zlověstného, jen kamenné schody. Přesto Raistlin před prahem dál váhal. Od své matky se naučil citlivě reagovat na sny a znamení. Zcela jasně předtím viděl hrob, a nyní přemýšlel, co to jen mohlo znamenat a jestli to vůbec něco znamenalo. Nejspíš to nebylo nic víc než jeho prokletá fantazie, jeho přehnaná představivost. Stejně ale dál váhal na okraji schodiště.

Dole byl Jon Farniš, jenomže to vlastně nebyl Jon Farniš. Byl to jeho bratr Karamon, stál nad Raistlinovým hrobem a díval se na svého bratra s výrazem nesmírné lítosti.

Raistlin zavřel oči. Nacházel se daleko od tohoto místa, byl na mýtině, seděl na starém kmeni, kolem něho sněžilo a svět byl čistý, mrazivý a neposkvrněný.

Když oči opět otevřel, Karamon byl pryč a hrob také.

Raistlin rychlým a jistým krokem sešel po schodech dolů.

4. kapitola

LABORATOŘ ANI ZDALEKA NEVYPADALA TAK, jak si ji Raistlin nebo kterýkoliv z ostatních hochů představovali. Kolem této skryté místnosti se během tajných půlnočních setkání na internátě točilo příliš mnoho spekulací. Vyprávělo se, že Mistrova laboratoř je temná místnost plná pavučin a netopýrů, s démonem uvězněným v kleci v jednom jejím rohu.

Starší chlapci vždycky na začátku roku šeptem vyprávěli nováčkům o tom, jak v noci slyšeli z laboratoře vycházet podivné zvuky, co jistě patřily démonům, kteří řinčeli řetězy a snažili se dostat na svobodu. Od té doby, kdykoliv se ozvalo nějaké zaskřípění anebo rána, noví hoši se strachy třásli v postelích v neochvějné víře, že se ti démoni nakonec přece jen ze svých řetězů utrhli. Tu noc, co kočka lovící myš zaběhla mezi hrnce a konvice a strhla ze zdi železnou pánvičku, rozpoutala se v internátě všeobecná panika, což mělo za následek, že chlapci svým vyděšeným křikem probudili Mistra. Ten si pozorně vyslechl jejich příběh a od té doby zakázal jakýkoliv hovor potom, co se večer zhasnou svíčky. Co se týkalo vymýšlení historek o démonech v laboratoři, byl Gordo jedním z těch nejvynalézavějších. Dokonale se mu podařilo na smrt vyděsit tři šestileté chlapce, kteří do školy přišli teprve nedávno. Nyní však bylo více než zřejmé, že Gordo tím nevyděsil nikoho víc než sám sebe. Když se otočil a skutečně v rohu spatřil klec, jejíž mříže se jasně leskly v bílém světle, které kolem sebe vrhala koule zavěšená u stropu, chlapci se podlomila kolena a zhroutil se na zem.

„Zatraceně, ty kluku, co je to s tebou? Postav se na nohy!" Mistr Teobald do Gorda dloubl a zatřásl s ním. „Dobrý večer, moji drahouškové," dodal a podíval se do klece. „Tady máte večeři."

Zničený Gordo zbledl jako stěna, protože se přirozeně považoval za další chod. Mistr však neměl na mysli chlapce, ale kus chleba, který vytáhl z kapsy. Vložil chleba do klece, kde se ho téměř okamžitě ujaly čtyři polní myši.

Gordo si přitiskl ruku na břicho a prohlásil, že mu není dobře.

Za jiných okolností by Raistlina nevolnost jednoho z jeho největších mučitelů jistě pobavila. Dnes večer se ale cítil příliš stísněně, neklidně a nervózně na to, aby se mohl těšit z kňourání trestaného šikanéra.

Mistr donutil Gorda, aby si sedl na zem a dal hlavu mezi kolena, a pak se vydal do vzdálené části laboratoře, aby odtamtud přinesl kalamáře s inkoustem a nějaké papíry. Znuděný Jon Farniš zatím začal škádlit myši.

Raistlin ustoupil stranou od záře světla a ukryl se ve stínu, odkud mohl vše dobře pozorovat a přitom nebýt viděn. Metodicky se rozhlédl po celé laboratoři a každičký detail si zapsal do své skvělé paměti. I mnoho let potom, co opustil školu Mistra Teobalda, mohl zavřít oči a vybavit si každý předmět v této laboratoři. A to v ní byl jen jednou.

Místnost byla uklizená, dobře uspořádaná a čistá. Žádný prach, žádné pavučiny, dokonce i ty myši měly čisté a hladké kožíšky. Na polici leželo několik magických

kouzelnických knih zabalených v neosobních vazbách v barvách šedé a hnědé. V koši, kam by se jistě vešlo mnohem více svitků, bylo uložených šest pouzder. Byla tu také celá řada různých sklenic na magické komponenty, ale jen v několika z nich něco bylo. Kamenný stůl, na němž měl mistr provádět své tajné experimenty, byl stejně čistý jako stůl, na němž jedl.

Raistlin cítil, jak se ho začíná zmocňovat smutek. Tohle byla dílna muže bez ambic, muže, z nějž jiskra kreativity už dávno vyprchala, pokud v něm vůbec kdy byla. Teobald nechodil do své laboratoře proto, aby v ní tvořil, ale proto, že chtěl být sám, chtěl si číst knihy, házet drobky myším, drtit lístky oregána do omáčky k obědu a tu a tam popsat několik pergamenů magickými symboly - které možná budou, ale možná také nebudou fungovat. Ať už jeho kouzla fungovala či ne, pro něj v tom nebyl rozdíl.

„Už je ti lépe, Gordo?" Mistr Teobald důležitě pobíhal kolem, aniž by něco vůbec dělal. „Fajn, já věděl, že se ti uleví. Bylo to jen vším tím vzrušením, to je celé. Sedni si k zadní části stolu. Ty, Jone Famiši, se posaď doprostřed. Raistline? Kde, u všech ďasů... aha! Támhle jsi!" Mistr Teobald se na něj zlostně podíval. „Co si myslíš, že děláš? Schovávat se ve tmě? Pojď pěkně na světlo jako civilizovaná lidská bytost. Ty si sedneš k druhé straně stolu. Ano, přesně tam."

Raistlin se v tichosti přesunul na určené místo. Gordo stál se svěšenými rameny a tvářil se hodně otráveně. Laboratoř byla jen smutným zklamáním a celé to začínalo vypadat jako normální školní práce. Gordo byl nepřítomností démona rozhořčený.

Usmívající se a sebevědomý Jon Farniš se posadil a položil ruce klidně před sebe na stůl. Raistlin ještě nikdy v životě nikoho nenáviděl tak, jak v tomto okamžiku nenáviděl Jona Farniše.

Každý orgán v Raistlinově těle byl smotaný s nějakým jiným. Střeva se mu kroutila kolem žaludku, srdce se zběsile opíralo o bolavé plíce. Měl sucho v ústech a hrdlo úplně stažené, až se mu chtělo kašlat. Dlaně se mu potily. Tajně si je otřel o košili.

Mistr Teobald se posadil do čela stolu. Tvářil se velice vážně a důležitě a zdálo se, že bude mít nějaké námitky vůči šklebícímu se Jonu Farnišovi. Zamračil se a poklepal prsty o desku stolu. Jon Farniš si uvědomil svůj omyl, rychle polkl úsměv a okamžitě se tvářil vážně jako hřbitovní sýček.

„To je lepší," řekl Mistr. „Tato zkouška, kterou se chystáte podstoupit, je velmi vážná záležitost. Stejně vážná jako Zkouška, kterou budete skládat, až budete dospělí a připravení postoupit nejrůznějšími stupni magických vědomostí a síly. Znovu tedy opakuji: Tato zkouška je velmi důležitá, protože pokud ji nesložíte, pak už nebudete mít nikdy šanci skládat nějakou další."

Gordo hlasitě zívl.

Mistr Teobald po něm vrhl zlostný pohled a potom pokračoval: „Bylo by velmi užitečné, kdybychom tento test dali každému dítěti, které se uchází o studium na kterékoliv magické škole, ještě před tím, než se do ní zapíše. Naneštěstí toto není možné. Abyste mohli podstoupit tuto zkoušku, musíte mít jisté znalosti magického umění. A tak členové Konkláve rozhodli, že je třeba nejméně šesti let studia, aby bylo možné složit tento elementární test. Každý, kdo dokončí šestileté studium,

projde touto zkouškou, bez ohledu na to, zda během té doby projevil talent anebo náklonnost k magii."

Teobald dobře věděl, i když to nahlas neřekl, že studenti, kteří zkouškou neprošli, byli po zbytek svého života nadále pozorně sledováni. Bylo sice nepravděpodobné, ale přesto možné, že se z takového neúspěšného studenta stane odpadlý čaroděj, tedy takový, který odmítá dodržovat zákony magie tak, jak je určilo Konkláve. Odpadlí čarodějové byli považováni za nesmírně nebezpečné, celkem právem, a z toho důvodu byli členy Konkláve pronásledováni. Chlapci však o odpadlých čarodějích nic nevěděli, protože se jim o nich Mistr Teobald moudře nezmínil. Z Gorda by se pro zbytek jeho života mohl stát zoufalý uzlík nervů.

„Pro toho, kdo má talent, je tato zkouška velmi jednoduchá. Ovšem pro toho, kdo žádný talent nemá, je nesmírně obtížná. Každý člověk, který má zájem pokračovat ve studiu magie, musí složit stejnou základní zkoušku. Nebudete provádět žádná kouzla, dokonce ani žádné triky. K tomu je třeba ještě mnoha let studia a tvrdé práce, než budete mít patřičnou disciplínu a dostatek sebekontroly k tomu, abyste mohli provádět třeba ta nejjednodušší magická kouzla. Tato zkouška slouží výhradně k tomu, abychom zjistili, zda v sobě máte to, čemu se za starých dobrých časů říkalo *dar bohů*."

Měl na mysli staré bohy magie. Tři bratrance: Solinára, Lunitára a Nuitára. Podle většiny lidí na Ansalonu z těch bohů už zbyla jen jejich jména. A ta jména patřila jejich měsícům. Byl to zlatý měsíc, rudý měsíc a domnělý černý měsíc.

Jelikož si mágové byli vědomi názoru veřejnosti, takže věděli, že nejsou ani oblíbení, ani že nevzbuzují důvěru, dávali si dobrý pozor, aby se nenechali zatáhnout do náboženských argumentací. Učili své žáky, že měsíce ovlivňují magii stejně, jako ovlivňují příliv a odliv. Jde tedy o jev čistě fyzikální, není v tom naprosto nic spirituálního.

Přesto o tom Raistlin měl své pochyby. Opravdu bohové odešli z tohoto světa a zanechali po sobě jen světlo, které zářilo na noční obloze? Nebo to snad byly záblesky jejich vševědoucích nesmrtelných očí?...

Mistr Teobald se obrátil ke dřevěným policím a otevřel zásuvku, odkud vytáhl tři pruhy jehněčí kůže, a tyto rozdal každému z chlapců. Jon Farniš to pak, co vyslechl Mistrovu řeč, bral docela vážně. Gordo se tvářil zasmušile a odevzdaně. Chtěl to mít co nejdříve za sebou, aby se mohl vrátit ke svým spolužákům. V hlavě se mu nejspíš už honily výmysly, které se jim chystal vyprávět o mistrově laboratoři.

Raistlin si pozorně prohlédl pruh jehněčí kůže, který nebyl delší než jeho předloktí. Kůže byla měkká, dosud nepoužitá a na dotek hladká.

Mistr položil před každého z nich psací brko a kalamář s inkoustem. Potom ustoupil dozadu, složil si ruce na břiše a vážným sytým hlasem řekl: „Na tento kus jehněčí kůže teď napíšete slova *Já, mág*."

„Nic jiného, pane?" zeptal se Jon Farniš.

„Nic jiného."

Gordo se zavrtěl a zakousl se do hrotu pera. „A jak se píše *mág*?"

Mistr Teobald na něj upřel káravý pohled. „To je právě součást zkoušky!"

„Co... co se stane, když to uděláme správně, Mistře?" zeptal se Raistlin hlasem,

který sám nepoznával.

„Jestli máte ten dar, *něco* se stane. Jestli ne, nestane se nic," odpověděl Teobald. Když mluvil, ani se na Raistlina nepodíval.

On chce, abych selhal, pochopil rázem Raistlin, i když nevěděl proč. Mistr ho neměl rád, ale to nebyl ten pravý důvod. Raistlin tušil, že to mělo něco společného se žárlivostí na jeho patrona Antimoda. A toto vědomí v něm ještě více utvrdilo jeho odhodlání.

Uchopil černé brko, které nejspíš pocházelo z křídla vrány. Na různé svitky se používala různá brka: orlí pero bylo nesmírně mocné, stejně tak pero z labutě. Pero z husy bylo určené pro běžné každodenní zápisky a pro magické psaní se používalo jenom v případě největší nouze. Pero z vrány se dalo použít pro většinu druhů magie, i když poněkud fanatičtí čarodějové z Rádu Bílých plášťů měli jisté výhrady k jeho barvě.

Raistlin se dotkl pera prstem. Byl mimořádně vnímavý k tomu, jak pero působilo, jak jeho křehkost podivně kontrastovala s jeho hebkostí. Na černém povrchu pera se vlivem světla z lampy leskly barevné duhy. Hrot byl nově nabroušený, moc ostrý. Pro tuto důležitou událost se nehodilo žádné polámané a naprasklé pero.

Vůně inkoustu mu připomněla Antimoda a chvíle, kdy tento muž chválil Raistlinovu práci. Raistlin už dávno před tím z náhodně vyslechnuté konverzace mezi Mistrem a Gilonem pochopil, že to je Antimodes, kdo za něj platí školné, a ne Konkláve, jak arcimág předstíral. A zkouška měla dokázat, zda to byly dobře investované peníze.

Raistlin byl připravený ponořit pero do kalamáře, ale pak se zarazil. Zmocnila se ho téměř panická nevolnost. Všechno, co se až dosud naučil, jako by se mu vykouřilo z hlavy, jako když se máslo rozpustí na rozpálené pánvi. Nedokázal si vzpomenout, jak se píše slovo *mág*! Pero se mu třáslo ve zpocené ruce. Zpod přivřených víček se podíval na druhé dva.

„Já jsem hotov," řekl Gordo.

Inkoust měl po celých prstech a dokonce se mu podařilo zamazat si i tvář, kde černé tečky překrývaly přirozené hnědé pihy. Zvedl svitek, na nějž nejprve napsal slovo mák, pak ale koutkem oka mrknul na svitek Jona Farniše, první slovo rychle přeškrtl a vedle něj napsal slovo mág.

„Já jsem hotov," opakoval hlasitě Gordo. „A co se bude dít teď?"

„Pro tebe se nebude dít nic," prohlásil Teobald a přísně se na něj podíval.

„Ale já jsem to slovo napsal stejně dobře jako on," protestoval ukřivděně Gordo.

„Copak ses skutečně nic nenaučil, ty hloupý kluku?" zeptal se zlostně Teobald. „Slova magie musí být zapsána zcela perfektně, musí být správně odhláskována, a to hned napoprvé. Tady píšete nejen jehněčí kůži, ale také svou vlastní. Magie proudí vaším tělem do pera a odtamtud pak na svitek."

„Zatracená práce," řekl Gordo a hodil svitek na zem.

Jon Farniš psal se zdánlivou lehkostí, jeho pero klouzalo po jehněčí kůži a jen na ukazováčku měl malou inkoustovou skvrnku. Jeho rukopis byl celkem čitelný, avšak písmo bylo příliš malé a kostrbaté.

Raistlin ponořil pero do inkoustu a začal ostře zkosenými tučnými velkými pís-

meny psát slova *Já mág*.

Jon Farniš se narovnal a ve tváři měl velmi spokojený výraz. Raistlin, který právě skončil, zaslechl, jak chlapec zadržel dech. Raistlin zvedl hlavu.

Písmena na jehněčí kůži před Jonem Farnišem začala zářit. Byla to slabá oranžovočervená záře, zažehnutá jiskra snažící se probudit k životu.

„Páni!" vydechl užasle Gordo. Tohle téměř nahradilo démona.

„Výborně," řekl Mistr Teobald.

Jon Farniš nejdřív potěšením zrudl, podíval se ohromeně na svůj svitek a pak se dal do smíchu. „Já jsem to dokázal!" vykřikl.

Mistr Teobald obrátil svůj pohled na Raistlina. I když se Mistr snažil tvářit soustředěně, koutek rtů se mu nepatrně zkroutil.

Černá písmena na Raistlinově svitku zůstala černá.

Raistlin svíral pero tak křečovitě, až ho zlomil. Obrátil pohled od rozradostnělého Jona Farniše, nevěnoval pozornost zamračenému Gordovi, vypudil ze své mysli škodolibý úsměv svého mistra. Soustředil se jen na písmena ve slovech *Já mág* a začal se modlit.

„Bohové magie, jestli jste bohové a ne pouhé měsíce, nedovolte mi prohrát, nedovolte mi klopýtnout."

Raistlin se stáhl zcela do sebe, do svého nejvnitrnějšího já a v duchu přísahal: Já to dokážu. Na ničem v životě nezáleží víc než na tomhle. V mém životě neexistuje žádný jiný okamžik než právě tento. Narodil jsem se jen pro tento okamžik, a pokud selžu, tak v tomto okamžiku také zemřu.

Bohové magie, pomozte mi! Odevzdám svůj život právě vám. Budu vám navždy sloužit. Vrátím vašim jménům slávu. Pomozte mi, prosím! Pomozte!

Tolik to chtěl. Pracoval pro to tak tvrdě a tak dlouho. Soustředil se jen na magii, soustředil na ni všechnu svou energii. Jeho tělo tou námahou začínalo chřadnout. Cítil se dost slabý a zmocňovaly se ho závratě. Světlo lampy se mu před očima rozdělilo do tři světel. Země se mu vlnila pod nohama. Zoufale položil hlavu na kamenný stůl.

Kámen chladil jeho rozpálenou tvář. Zavřel oči a pod víčky ho pálily horké slzy. Stále před sebou viděl odrazy tři magických světel, která se mu vypálila do oči.

Ke svému úžasu si všiml, že v každém tom světle se skrývá jedna osoba.

První byl hezký mladý muž v bílém rouchu, které kolem sebe vrhalo stříbrné světlo. Byl silný a svalnatý, měl postavu válečníka. V ruce držel dřevěnou hůl, na jejímž vrcholu byl zlatý dračí dráp svírající diamant.

Také druhá postava byl mladý muž, ten však už nebyl tak pohledný. Vypadal směšně. Jeho tvář byla stejně kulatá jako měsíc a jeho oči vypadaly jako vyschlé temné prázdné studny. Měl na sobě černé roucho a v rukou držel křišťálovou kouli, v níž se svíjely hlavy pěti draků: rudého, zeleného, modrého, bílého a černého.

Mezi dvěma muži stála překrásná mladá žena. Vlasy měla černé jako havraní křídla a mezi nimi několik bílých pramínků. Její roucho bylo rudé jako krev. Ona v rukou svírala velkou v kůži vázanou knihu.

Ti tři byli na první pohled velmi rozdílní, ale přesto si byli tak podobní.

„Víš, kdo jsme?" zeptal se muž v bílém.

Raistlin váhavě přikývl. Znal je. Nebyl si však jitý, jak je to možné ani proč to tak je.

„Ty ses k nám modlil. Mnoho lidí se k nám modlí svými ústy, ale nikoli svým srdcem. Ty v nás skutečně věříš?" zeptala se žena v rudém.

Raistlin její otázku zvážil. „Přišli jste za mnou, nebo ne?" odpověděl.

Ukvapená odpověď nepotěšila boha světla a boha temnoty. Muž s kulatou tváří jako by ochladí a muž v bílém se tvářil zachmuřeně. Přesto ženu v rudém jeho odpověď potěšila. Usmála se.

Solinár rozhodně promluvil: „Jsi zatím ještě velmi mladý. Chápeš slib, který jsi nám dal? Slib, že nás budeš ctít a že proslavíš naše jména? Abys něco takového mohl udělat, budeš muset mnoho lidí přesvědčit a podstoupit smrtelná nebezpečí."

„Já to chápu," odpověděl bez zaváhání Raistlin.

Pak promluvil Nuitár. Jeho hlas byl mrazivý jako led. „Jsi připravený složit oběť, o kterou tě požádáme?"

„Jsem připravený," odpověděl rozhodně Raistlin a v duchu ještě dodal: co víc po mně můžete chtít, co jsem ještě nedal?

Ti tři však jeho nevyslovenou odpověď dobře slyšeli. Solinár potřásl hlavou. Nuitár se tvářil téměř zlověstně.

Smích Lunitár se roztančil v Raistlinově duši. Byl radostný, až rušivý. „Ty to *nechápeš*. Kdybys dokázal předpovídat, co tě v budoucnu čeká, hned bys odsud utekl a už se sem nikdy nevrátil. Přesto tě už hodnou dobu sledujeme a udělal jsi na nás velký dojem. Vyslyšíme tedy tvou prosbu pod jednou podmínkou. Vždycky si pamatuj, že jsi nás viděl a že jsi s námi mluvil. Nikdy nezapírej svou víru v nás, jinak my zapřeme svou víru v tebe."

Tři světla se opět spojila v jedno a to světlo vypadalo jako velké oko s bílým bělmem, rudou duhovkou a černou zřítelnicí. Oko jednou mrklo a pak zůstalo doširoka otevřené a strnulé.

Raistlin nyní viděl jen slova *Já mág*, napsaná černým písmem na jehněčí kůži.

„Nejsi nemocný, Raistline?" ozval se Mistrův hlas, jako by přicházel z nějaké nepříjemně vlhké mlhy.

„Buď zticha!" zasyčel Raistlin. Copak ten hlupák neví, že jsou tady? Copak neví, že ho sledují a čekají?

„*Já mág*," zašeptal Raistlin. Černé na bílém. Zbarvil ta slova krví vlastního srdce.

Černá písmena začala zářit rudě jako meč v kovářském ohni. Písmena byla čím dál jasnější a žhavější, až se slova *Já mág* rozhořela plameny. Jehněčí kůže zčernala, zkroutila se a podlehla ohni. Ten vzápětí uhasl.

Značně vyčerpaný Raistlin se zhroutil na židli. Na kamenném stole před ním nebylo nic než černá skvrna a několik kousků popela. Uvnitř jeho duše však plamen hořel dál. Byl to plamen, který už nic neuhasí, dokonce ani smrt ne.

Zaslechl nějaký zvuk. Bylo to přiškrcené chroptění.

Mistr Teobald, Gordo a Jon Farniš na něj v úžasu hleděli. Oči měli jako talíře a ústa dokořán.

Raistlin seskočil ze židle a zdvořile se uklonil před Mistrem Teobaldem. „Mohl

bych už jít, pane?"

Teobald jen mlčky přikývl, protože nebyl schopen slova. Později celý příběh vyprávěl v Konkláve, vyprávěl o tom, jak dopadla zkouška pro jednoho z jeho neobyčejných žáků. Jak při té zkoušce jehněčí kůži pozřely plameny. Skromně pak ještě dodal, že to byly nepochybně jeho učitelské schopnosti, co tohoto mladého chlapce inspirovalo provést ten mimořádný zázrak.

Antimodes si udělal poznámku, aby o tom mohl informovat Par-Saliana. Ten si v knize, v níž byl seznam všech studentů magie na celém Ansalonu, udělá vedle Raistlinova jména významnou hvězdičku.

Té noci, když už všichni spali, si Raistlin oblékl teplý plášť a vyklouzl ven.

Přestalo sněžit. Hvězdy a měsíce zářily na černé obloze jako rozsypané klenoty nějaké bohaté dámy. Solinár vypadal jako třpytivý diamant. Lunitár jako jasný rubín. A ebenový a onyxový Nuitár nebyl vidět, ale byl tam také. Byl tam.

Bílý, čistý a nedotčený sníh se v jiskřivém světle měsíců a hvězd nádherně leskl. Stromy kolem sebe vrhaly dvojité stíny, které zbarvily bílý povrch černou s nádechem krvavě rudé.

Raistlin se podíval na měsíce a zasmál se. Jeho zvonivý smích se nesl mezi stromy. Byl to smích, jenž se donesl až

k nebesům. Rozběhl se nazdařbůh do lesa, zamířil mezi neporušené sněhové závěje a zanechával v nich své stopy, svá znamení.

KNIHA 3

Magie je v krvi, proudí ze srdce. Pokaždé, když ji použiješ, odejde s ní i část tebe. Jedině tehdy, až budeš připravený dávat kus sebe a nic za to nezískávat, pak ti bude magie sloužit.

Mistr Teobald Beckman

1. kapitola

RAISTLIN BYL NĚKOLIK DNÍ VELMI NEMOCNÝ. Horečka sice po každé dávce elixíru z vrbového kmene trochu ustoupila, jenže vždycky se opět vrátila a byla ještě vyšší. Vždycky, když se Karamon Kitiary zeptal na Raistlinův zdravotní stav, jeho sestra to začala zlehčovat, ale on dobře věděl, že jí to dělá starosti. Někdy v noci, když si myslela, že spí, Karamon slyšel její hluboké vzdechy a viděl, jak netrpělivě bubnuje prsty o opěradlo matčina houpacího křesla, které Kit přitáhla do malého pokoje, kde dvojčata přespávala.

Kitiara nebyla laskavá ošetřovatelka. Neměla se slabostí jiných trpělivost. Byla však rozhodnutá, že Raistlin přežije. Dělala vše, co bylo v její moci, aby mu bylo lépe, a velmi ji rozčílilo a dokonce rozzlobilo, když na její snahu Raistlin neodpovídal. V tom okamžiku se rozhodla vzít boj přímo osobně. Její tvář byla tak vážná, tvrdá a odhodlaná, že Karamona napadlo, že tou tváří možná Smrt přece jen trochu zastraší.

A zřejmě to tak skutečně bylo, neboť se přítomnost Smrti časem vytratila.

Ráno, čtvrtého dne od začátku Raistlinovy nemoci, se Karamon probudil po nepříjemné noci. Uviděl Kitiaru, jak pospává u postele, hlavu měla položenou na složených rukou a oči zavřené. Také Raistlin klidně spal. Nebyl to těžkými sny rušený spánek nemocného, byl to léčivý, pokojný spánek. Karamon pomalu natáhl ruku, aby zkontroloval bratrův tep, a jak to udělal, otřel se Kitiaře o rameno.

Ta bleskově vyskočila, jednou rukou ho popadla za límec a zkroutila mu látku těsně kolem krku. V druhé ruce držela nůž, který se ve svitu ranního slunce zářivě zaleskl.

„Kit, to jsem já!" zachrčel Karamon, napůl uškrcený.

Kit na něj zírala, jako by ho nepoznávala. Potom se na její tváři opět objevil ten lišácký úsměv. Pustila ho a uhladila mu záhyby na košili. Nůž okamžitě zmizel. Zmizel tak rychle, že si Karamon ani nevšiml, kam ho schovala.

„Vyděsil jsi mě," řekla.

„Děláš si legraci?" odvětil procítěně Karamon. Na místě, kam se mu zařízla látka, ho krk pálil jako sto čertů. Otřel si hrdlo a ostražitě se podíval na svou sestru.

Byla menší než on a ne tak urostlá. Přesto by teď byl mrtvý muž, kdyby na ni nepromluvil právě v tom okamžiku, kdy to udělal. Stále ještě cítil Kitinu ruku, jak stahuje látku kolem jeho krku a připravuje ho o kyslík.

Mezi nimi se rozhostilo podivné ticho. Karamon viděl na své sestře něco zneklidňujícího, něco mrazivého. Nezpůsobil to samotný útok. To, co ho tak vyvedlo z míry, byla ohnivá nadšená radost v jejích očích, když zaútočila.

„Omlouvám se, hochu," řekla po chvíli. „Nechtěla jsem tě vyděsit." Přátelsky ho poplácala po tváři. „Ale už nikdy se kolem mě takhle tiše nemotej, když sním. Je to jasné?"

Vystrkala vzpouzejícího se Karamona ze dveří. „Ale no tak. Poslouchej svou starší sestru. Abys napravil to, jak jsi mě vyděsil, můžeš mi teď udělat snídani."

„Vyděsil!" zavrčel Karamon. „Tys nebyla vůbec vyděšená."

„Voják má *vždycky* strach," opravila ho Kit. Posadila se ke stolu a hladově se zakousla do zeleného jablka. Bylo to tuto sezónu první ovoce. „Jedná se o to, co děláš se strachem. Právě to se počítá."

„Cože?" Karamon zvedl hlavu a přestal krájet chleba.

„Strach tě může obrátit naruby," pravila Kit a silnýma bílýma zubama uhryzávala jablko. „Anebo můžeš strach nechat, aby ti pomáhal. Můžeš ho použít jako zbraň. Strach je zvláštní věc. Dokáže se postarat, že se ti roztřesou kolena, že si naděláš do kalhot, že fňukáš jako malé děcko. Anebo tě může přimět běžet rychleji, útočit silněji."

„Ano? Opravdu?" Karamon položil plátek chleba na opékači vidličku a přidržel ji nad kuchyňským ohněm.

„Jednou jsem byla v boji," začala Kitiara, opřela se zády o opěradlo a nohy si položila na druhou židli. „Vrhla se na nás banda skřetů. Jeden z mých druhů - chlápek, kterému jsme říkali Bart Modronos, protože měl podivně namodralý nos - zkrátka on právě bojoval s jedním skřetem, když se mu meč rozlomil rovnou v půli. Skřet radostí vřeštěl a byl si jistý, že má svou oběť v hrsti. Bart zuřil. Neměl vůbec žádnou zbraň; skřet na něj útočil ze šesti stran najednou a Bart musel poskakovat jako příšera z Propasti, aby se mu stačil vyhnout. Pak si vzal do hlavy, že potřebuje nějaký kyj, a tak popadl první věc, na kterou mu padla ruka. Byl to strom. Ne jenom obyčejná větev - byl to úplně celý zatracený strom. Vytrhl ho rovnou ze země - bylo slyšet, jak se lámou a praskají kořeny - a tím stromem skřeta praštil. Ten byl na místě mrtvý."

„Ale jdi!" protestoval Karamon. „Tomu nevěřím. On jen tak vytrhl ze země *strom*?"

„Byl to mladý strom," prohlásila Kit a pokrčila rameny. „Avšak znovu by to udělat už nedokázal. Také že to po tom souboji znovu zkoušel, vybíral si stromy stejné velikosti, ale nedokázal s nimi už ani pohnout. A to je právě to, co s tebou dokáže udělat strach."

„Už chápu," prohlásil Karamon a vážně se zamyslel.

„Hoří ti ta topinka," namítla Kitiara.

„Aha, ano! Omlouvám se. Já ji sním." Karamon stáhl spálený plátek chleba z vidlice a dal na ni další. V posledních dvou dnech ho trápila jedna otázka. Snažil se

přijít na nějaký chytrý způsob, jak ji položit, ale žádný nenacházel. Na chytrosti byl dobrý Raistlin. Karamon se v tom vždycky jen plácal. Teď se ale rozhodl, že by se možná mohl zeptat přímo, aby měl klid, dokud je, jak se zdálo, Kitiara v dobrém rozmaru.

„Proč ses vrátila?" zeptal se, aniž na ni pohlédl. Opatrně opékal kousek chleba, aby byl hnědý i z druhé strany. „Bylo to kvůli matce? Byla jsi přece na jejím pohřbu, nebo ne?"

Slyšel, jak Kitiny boty narazily do podlahy, a nervózně zvedl hlavu v obavě, že se jí snad dotkl. Kitiara k němu stála zády a dívala se ven malým oknem. Konečně přestalo pršet. Řásníkové listy, jež právě začaly nabírat podzimní barvy, se v ranním slunci zlatě leskly.

„Slyšela jsem o Gilonově smrti," řekla Kitiara. „Řekl mi to lesník, kterého jsem potkala v jednom hostinci na severu. Také jsem slyšela o Rosamunině... nemoci." Zkroutila rty a pokradmu se podívala na Karamona. „Abych byla upřímná, vlastně jsem se vrátila kvůli vám, kvůli tobě a Raistlinovi. Ale k tomu se hned dostanu. Dorazila jsem sem tu noc, co Rosamun zemřela. Já... hm... zdržela jsem se u přátel. A ano, přišla jsem na pohřeb. Ať se mi to líbilo nebo ne, byla to moje matka. Myslím, že pro tebe a pro Raistlina musela být její smrt pěkně hrozná, co?"

Karamon mlčky přikývl. Nechtěl na to myslet. Smutně přežvykoval spálenou topinku.

„Chceš trochu vajec? Usmažil bych je," řekl.

„Ano, umírám hlady. Dej mi taky pár Otikových brambor, jestli vám ještě nějaké zbyly." Kit dál stála u okna. „Ne že by pro mě Rosamun něco znamenala. Byla pro mě nikým." Její hlas ztvrdl. „Ale kdybych nepřišla, potkala by mě smůla."

„Co tím myslíš? Jaká *smůla*?"

„Ach ano, já vím, že to jsou všechno jen pověrčivé nesmysly," řekla Kit a smutně se usmála. „Ale byla to moje matka a teď je mrtvá. Měla bych projevit trochu úcty. Jinak..." Kit se zatvářila rozpačitě, „...jinak bych mohla být potrestána. Mohlo by se mi něco zlého přihodit."

„Teď zníš jako vdova Judita," řekl Karamon, který zatím začal rozbíjet vajíčka a nemotorně seje snažil dostat ze skořápek. O jeho smažených vejcích se vědělo, že byla vždycky poněkud křupavá. „Mluvila o tom, že nás potrestá nějaký bůh Belzor. To jsi tím myslela?"

„Belzor! Co je to za kripla? Bohové ale *jsou*, Karamone. Mocní bohové. Bohové, kteří tě potrestají, když se dopustíš něčeho, co se jim nelíbí. Když jim ale věrně sloužíš, odmění se ti."

„To myslíš vážně?" zeptal se Karamon a překvapeně na svou sestru pohlédl. „Neuraz se, ale takhle jsem tě ještě nikdy mluvit neslyšel."

Kitiara se odvrátila od okna. Dlouhým a rozhodným krokem vyrazila ke Karamonovi, opřela se rukama o stůl a podívala se mu zpříma do tváře.

„Pojď se mnou!" řekla, aniž by odpověděla na jeho otázku. „Nahoře na severu je město jménem Sankce. Dějí se tam velké věci, Karamone. Důležité věci. Já mám v plánu být jejich součástí a ty můžeš být také. Vrátila jsem se záměrně. Vrátila jsem se pro tebe."

Karamona to lákalo. Cestovat s Kitiarou a vidět ten velký širý svět za Útěšínem. Už žádná únavná farmářská práce, žádné okopávání a rytí, žádné přehazování slámy, ze které jeden pomalu necítí ruce. Raději by v nich držel meč a bojoval se skřety a ogry, trávil noci u ohniště se svými kamarády nebo popíjel v hospodě s nějakou dívkou na klíně.

„A co bude s Raistlinem?" zeptal se.

Kit potřásla hlavou. „Doufala jsem, že ho najdu silnějšího. Už umí čarovat?"

„Já... já myslím, že ne," řekl Karamon.

„Tak to tedy znamená, že se to nejspíš nenaučí nikdy. Slyšela jsem, že mágové už mohou procvičovat kouzla ve věku dvanácti let! Přesto jsem si jistá, že bych pro něj práci našla. Je přece docela vzdělaný, či ne? A já tam vím o jednom chrámu. Hledají písaře. Je to snadná a dobře placená práce. Co tomu říkáš? Mohli bychom vyrazit hned, jak bude Raistlin schopen cesty."

Karamon si ještě jednou v duchu představil, jak se prochází po městě zvaném Sankce, slyšel cinkání svého brnění a cítil, jak se mu na boku pohupuje meč, jak po něm ženy vrhají obdivné pohledy. Pak tu vidinu zahnal a zhluboka si povzdechl.

„Já nemůžu, Kit. Raistlin nikdy neodejde z té své školy. Tedy alespoň ne do té doby, než složí zkoušku, která se má konat někde v nějaké velké věži."

„Dobrá, ať si tam tedy zůstane," odsekla zlostně Kitiara. „Můžeš jít sám."

Pokradmu se na Karamona podívala a tvářila se při tom téměř stejně jako jeho vymyšlené ženy ze Sankce. I když ne tak docela. Kit na něj pohlížela jako na válečníka. Byl si sám sebou jistý, a tak zůstal rovně stát. Byl vyšší než chlapci jeho věku, vyšší než většina mužů v Útěšíně. Díky těžké farmářské práci byl také velmi svalnatý.

„Kolik je ti let?" zeptala se Kit.

„Šestnáct."

„Vypadáš ale klidně na osmnáct. Cestou na sever bych tě mohla naučit všechno, co budeš potřebovat. Raistlin bude sám úplně v pořádku. Má tady dům. Váš otec ho nechal vám dvěma, nebo snad ne? No výborně! Takže by tě nemělo už nic zastavit."

Karamon možná skutečně byl hlupák a poleno - jak mu jeho bratr často říkal - a pomalý v uvažování. Jenže jakmile si něco vzal do hlavy, bylo to stejně neotřesitelné jako hora Prosebníkovo oko.

„Já nemůžu opustit Raistlina, Kit."

Kitiara se zamračila. Měla vztek. Nebyla zvyklá, když jí někdo odporoval. Složila si ruce na prsa a zlostně si Karamona změřila. Nohou zuřivě podupávala o podlahu. Karamon se pod jejím pronikavým pohledem cítil dost nepříjemně, a tak sklonil hlavu a vylil vajíčka z misky.

„Mohla by sis s Raistlinem promluvit," pronesl Karamon a hlas měl zastřený, protože mluvil do límce košile. „Možná jsem se unáhlil. Možná bude chtít jít."

„To udělám," řekla ostrým tónem Kitiara a začala přecházet sem a tam po malém pokoji.

Karamon už nic nedodal. Vylil zbytek vajec do pánvičky a postavil ji na oheň. Slyšel Kitino zlostné podupávání, pak jednou hlasitě a vztekle dupla a on vylekaně zamrkal. Jakmile byla vajíčka hotová, posadili se ke stolu a mlčky pojídali snídani.

Když se Karamon odvážil na svou sestru opět pohlédnout, všiml si, že si ho měří s přívětivým, okouzlujícím úsměvem.

„Ta vajíčka jsou vážně moc dobrá," řekla a plivala malé kousky skořápek. „Vyprávěla jsem ti, jak se mě jednou jeden bandita pokusil ve spánku probodnout? Udělal jsi něco, co mi ten příběh připomnělo. Toho dne jsme tvrdě bojovali a já byla na smrt unavená. No a ten bandita..."

Během dne Karamon vyslechl nejen tento příběh, ale také celou řadu jejích dalších dobrodružství. Poslouchal a to, co slyšel, se mu velice líbilo - Kit byla skvělá vypravěčka. Čas od času se Karamon zvedl, aby se šel do ložnice podívat na Raistlina. Ten stále pokojně spal. Když se vrátil, vyslechl další příběh o odvaze, síle, bitvách, vítězstvích a získaném bohatství. V těch správných místech se pak smál nebo udiveně vzdychal. Karamon však velmi dobře věděl, o co se jeho sestra pokouší. Nabízela se jenom jediná odpověď. Když půjde Raistlin, půjde i Karamon. Když Raistlin zůstane, Karamon také.

Raistlin se večer konečně probudil. Byl velmi slabý, natolik slabý, že nedokázal bez cizí pomoci ani zvednout hlavu z polštáře. Ale vnímal už ostře a byl si dokonale vědom svého okolí. Když uviděl Kitiaru, nezdál se být ani trochu překvapený.

„Zdálo se mi o tobě," řekl.

„Mnoha mužům se o mně zdá," odpověděla s úsměvem Kit a spiklenecky na něj mrkla. Posadila se na kraj postele a zatímco Karamon svého bratra krmil kuřecím vývarem, oznámila mu tak jako předtím jeho bratrovi svou nabídku. Při pohledu do jeho upřených očí, které se dívaly skrz ni a ještě někam dál, rázem přestala být tak výmluvná.

„A pro koho vlastně pracuješ?" zeptal se Raistlin, když skončila.

Kitiara pokrčila rameny. „Pro lidi," řekla.

„A co je to za chrám, ve kterém bys chtěla, abych pracoval? Kterému bohu je zasvěcený?"

„No, rozhodně to není Belzor, to je jisté!" řekla se smíchem Kitiara.

Když se Karamon, nabíraje na lžíci polévku, pokusil něco říct, Raistlin ho chladně umlčel.

„Díky, sestro," řekl nakonec, „ale nejsem ještě připravený."

„Připravený?" Kit nechápala, o čem to mluví. „Co tím myslíš? Jak *připravený*? Číst přece umíš, nebo ne? Psát také umíš, je to tak? A pro magii nemáš žádný talent, i když ses tak moc snažil. To však není důležité. Moc se dá získat i jinak. Já to vím. Našla jsem způsob."

„To stačí, Karamone!" Raistlin odstrčil lžíci a unaveně ulehl zpět na polštáře. „Potřebuji si odpočinout."

Kit vstala. Dala si ruce v bok a zlostně na něj pohlédla „Naše přihlouplá matka tě chovala jako v bavlnce, aby se ti něco zlého nepřihodilo. Ale teď je čas, abys konečně viděl kus světa."

„Jenže já ještě nejsem připravený," řekl Raistlin a zavřel oči.

Tu noc Kitiara odešla z Útěšína.

„Vyrážím jen na krátkou cestu," řekla Karamonovi, když si oblékala kožené rukavice. „Jdu do Qualinestu. Víš o tom místě něco?" zeptala se jakoby jen mimocho-

dem. „Co jeho obrana? Kolik tam žije lidí? A takové věci?"

„Vím, že tam žiji elfové," řekl Karamon po chvilce soustředěného uvažování.

„To ví každý," odsekla zamračeně Kitiara.

Oblékla si plášť a přetáhla si přes hlavu kápi.

„Kdy se vrátíš?" zeptal se Karamon.

Kit pokrčila rameny. „Těžko říct. Možná za rok. Možná za měsíc. Možná už nikdy. Záleží na tom, jak se budou věci vyvíjet."

„Snad se na mě nezlobíš, Kit?" zeptal se vážně Karamon. „Nerad bych, aby ses zlobila."

„Já nejsem rozzlobená. Jen zklamaná. Byl by z tebe výborný válečník, Karamone. Lidi, které znám, by z tebe udělali skutečně někoho. A co se týče Raistlina, on je náš velký omyl. Touží po moci a já vím, kde by ji mohl získat Když se zahrabete tady, nebude z vás nikdy nic. Ty budeš farmář a on -jako ten chlápek Waylan - obyčejný kejklíř, co tahá z klobouku králíky a čaruje drobné mince. Nejméně polovině Útěšína bude pro smích. A to je velká škoda."

Poplácala Karamona po tváři. Mělo to být sice jen přátelské poplácání, ale Karamonovi na tváři zůstal červený otisk její ruky. Kit otevřela dveře, vykoukla ven a rozhlédla se na obě strany. Karamon netušil, proč je tak ostražitá. Bylo už dlouho po půlnoci. A celý Útěšín spal.

„Sbohem, Kit," řekl.

„Sbohem, můj malý bratříčku."

Karamon si třel bolavou tvář a díval se za ní, jak kráčí mezi měsícem ozářenými větvemi řásníků. Vypadala jako černý stín na stříbrném podkladu.

2. kapitola

RAISTLINA PROBUDIL DÉŠŤ BUBNUJÍCÍ DO střechy. Hromy na obloze burácely a otřásaly zemí, řásníkové stromy se chvěly. Šedavý rozbřesk zbarvovaly růžové blesky. Na nově vykopané hroby padaly velké dešťové kapky a vytvářely kolem řásníkových sazenic, vysazených na každém hrobu, malé kaluže.

Raistlin ležel v posteli a díval se, jak se temná šeď s ustupující bouřkou pomalu vytrácí a jak se vyjasňuje. Nyní bylo ticho, jen na mokré listí ještě nepřetržitě padala voda. Raistlin se nehýbal. Pohyb vyžadoval úsilí a on byl příliš unavený. Smutek ho zanechal úplně prázdného. Kdyby se pohnul, zaplavila by ho znovu ta tupá bolest nad utrpěnou ztrátou. A i když ta prázdnota byla nepříjemná, nebyla zdaleka tak hrozná jako bolest.

Necítil pod sebou prostěradlo. Necítil ani pokrývku na svém těle. Nic nevážil, byl zcela nehmotný. Bylo to pravé takové uvnitř rakve? V hrobě? Kdy člověk už nikdy nic neucítí? Kdy už nebude nic vědět? Život, svět, lidé na něm půjdou dál a vy nebudete nic vědět, protože budete navždy obklopení chladnou, prázdnou, tichou temnotou?

Zaplavila ho bolest, vplula do něj, aby vyplnila prázdnotu. Z duše mu prýštily bolest a strach, spalující žár. Slzy ho pálily pod víčky. Zavřel oči, pevně je stiskl a plakal. Oplakával sám sebe, svou matku, svého otce, všechny, kteří se narodí

z temnoty, zvednou své udivené oči ke světlu, ucítí na své kůži teplo a pak se musí opět do té temnoty vrátit.

Plakal docela tiše, aby neprobudil Karamona. Nedělal to však proto, že by mu tak záleželo na bratrovi, ale proto, že se za tuto svou slabost sám styděl.

Slzy oschly a zanechaly po sobě v jeho ústech nepříjemnou příchuť soli a železa, ucpaný nos a stažené hrdlo, jak se snažil udusit v sobě hlasité vzlyky. Postel měl úplně promočenou, bylo to nejspíš tím, jak horečka v noci ustoupila. Matně si vzpomínal, že byl nemocný - byla to vzpomínka plná hrůzy - Rosamun se kolem něho v jeho horečnatých snech ovinula. Stal se svou matkou, ubohou malou mrtvolou. Lidé stáli kolem postele a dívali se na něj.

Antimodes, Mistr Teobald, vdova Judita, Karamon, trpaslík, šotek, Kitiara. Prosil je a škemral, aby mu dali nějaké jídlo, ale oni tvrdili, že je mrtvý a že žádné jídlo tedy nepotřebuje. Neustále jím zmítal strach, že ho uloží do rakve a spustí do vyhloubeného hrobu, do hrobu v laboratoři Mistra Teobalda.

Vzpomínka na ty sny je zbavila části jejich síly. Hrůza sice zůstávala, ale už nebyla tak strašlivá. Vlněná pokrývka, kterou měl na sobě, byla drsná a škrábala ho na kůži; a pod ní na sobě neměl nic.

Odhodil pokrývku na stranu. Po prodělané nemoci byl bolavý a slabý, ale přesto vstal. V pokoji bylo chladno, až se z toho roztřásl. Rychle sáhl pro košili, která ležela přehozená přes opěradlo židle. Přetáhl si ji přes hlavu a vsunul ruce do rukávů. Pak zůstal stát uprostřed malé ložnice a přemýšlel, co dál?

V pokoji byly dvě dřevěné postele, každá z nich vestavěná do zdi. Raistlin přešel

napříč místností, aby se podíval na svého spícího bratra. Karamonův spánek býval hluboký a klidný. Obvykle ležel pohodlně na zádech, tělo měl rozvalené přes celou postel, ruce rozpažené, jednu nohu pověšenou přes okraj, druhou ohnutou v koleni a zapřenou o zeď.

Raistlin na rozdíl od něj spával stočený do klubíčka s koleny přitaženými těsně pod bradu a s pažemi přitisknutými na prsa.

Dnes byl však Karamonův spánek stejně neklidný jako spánek jeho bratra. Únava ho připoutala na lůžko, byl tak strašlivě vyčerpaný, že ho nedokázaly probudit ani ty nejděsivější sny. Házel sebou, převracel se ze strany na stranu a hlavou trhal sem a tam. Jeho polštář ležel na zemi společně s přikrývkami. Prostěradlo měl tak zmuchlané, že se kolem něj obtočilo jako rubáš.

Mumlal, blábolil, supěl a tahal se za límec kabátku u pyžama. Vlasy měl vlhké a tvář zbrocenou potem. Vypadal tak nemocně, že mu Raistlin znepokojeně položil ruku na čelo, aby zjistil, jestli nemá horečku.

Karamonova kůže však byla chladná. Ať už ho tedy trápilo cokoliv, byla to záležitost jeho duše a nikoliv těla. Když se ho Raistlin dotkl, Karamon se otřásl a zaprosil: „Nenuť mě tam jít, Raiste! Nenuť mě tam jít!"

Raistlin svému bratrovi odhrnul jednu dlouhou kučeru, která mu padala do očí, a přemýšlel, zda by ho neměl přece jen vzbudit. Jeho bratr musel probdít mnoho nocí, takže si potřeboval řádně odpočinout, ale tohle nebyl spánek, bylo to spíš mučení. Raistlin Karamonovi položil ruku na široké rameno a zatřásl s ním.

„Karamone!" řekl rozhodně.

Karamon vytřeštil oči. Hleděl upřeně na Raistlina a zděšeně se krčil. „Neopouštěj mě! Neopouštěj! Neopouštěj mě! Prosím!" Začal sebou na posteli házet tak zběsile, že z ni málem spadl.

Tohle nebyl obyčejný sen. Raistlinovi to bylo vzdáleně povědomé a pak náhle děsivě povědomé.

Rosamun. Ona se chovala také tak.

Možná to nebyl spánek. Možná to byla extáze podobná těm, jakými trpěla Rosamun a z jejichž spárů se nakonec už nikdy nevymanila.

Až dosud se však u Karamona neprojevil žádný náznak, že by po své matce zdědil její podivný talent. Přesto byl její syn, byla to její krev - se všemi těmi podivnými fantaziemi - která proudila v jeho žilách. Jeho tělo bylo zesláblé od dlouhých nocí, které strávil bděním nad svým nemocným bratrem. Jeho mysl byla zmatená tragickou ztrátou milovaného otce a pak ještě musel bezmocně stát a dívat se, jak se mu před očima ztrácí matka. Jak se obranyschopnost Karamonova těla zmenšovala, jak se jeho mysl zmítala ve zmatku a napětí, jeho duše zůstala nahá a zranitelná. A tak bylo možné, že se vydala do temných říší, o nichž dosud nevěděla, že vůbec existují, a tam hledala útočiště před tvrdými ranami života.

Co když Karamona ztratím?

Zůstanu sám. Sám bez rodiny, bez přátel. S Kitiarou nemohl Raistlin jako s rodinou počítat a vlastně ani sám nechtěl. Její krutost a divoká zvířecí povaha v něm vzbuzovaly ten největší odpor. Tedy to si alespoň stále namlouval. Ve skutečnosti z ní měl strach. Tušil, že jednoho dne mezi nimi dojde k boji o moc, a on si nebyl

vůbec jistý, jestli dokáže být natolik silný, aby se jí ubránil. A co se týkalo přátel, ani tady si vůbec nic nenamlouval. Žádné totiž neměl. Jeho přátelé vlastně vůbec nebyli jeho přátelé. Byli to Karamonovi přátelé.

Karamon byl často protivný, dost často otravný. Jeho pomalé uvažování rychleji přemýšlejícího Raistlina rozčilovalo, takže měl často chuť Karamona popadnout a řádně s ním zatřást v chabé naději, že z něj přece jen vypadne nějaká rozumná myšlenka. Ale nyní, když najednou stál před možností, že o svého bratra přijde, Raistlin pohlédl na prázdnotu, která by po Karamonovi zůstala, a uvědomil si, jak moc by mu chyběl. A nebylo to jen proto, že mu dělal společnost, nebo proto, že se měl o koho opřít. Upřímně řečeno, Karamon sice nebyl kdovíjak dobrý šermíř, ale přesto byl v boji poměrně slušný partner.

Kromě toho byl ze všech lidí, co jich Raistlin znal, ten jediný, který ho dokázal rozesmát. Obrázky ze stínů na zdi, směšní králíci...

„Karamone!" Raistlin se svým bratrem znovu zatřásl.

Karamon jen zasténal a zvedl ruce, jako by se chtěl chránit před prudkou ránou. „Ne, Raiste, já to nemám! Přísahám, já to nemám!"

Vystrašený Raistlin přemýšlel, co má dělat. Vyšel z ložnice a vydal se hledat svou sestru. Napadlo ho, že by Kit poslal pro Bláznivou Meggin.

Jenže Kitiara byla pryč. Její věci byly pryč. Musela odejít někdy během noci.

Raistlin stál v jídelně tichého domu, příliš tichého domu. Kitiara sbalila všechny Rosamuniny šaty a osobní věci, které mívala v dřevěné truhle, a nacpala je pod postel. Zůstalo tu jen matčino houpací křeslo, byla to ta jediná věc, kterou Kitiara neodstranila. Neudělala to hlavně proto, že v domě bylo i tak dost málo míst k sezení. Rosamunina přítomnost se vznášela ve vzduchu jako vůně uvadajících růží. Ta děsivá prázdnota, skutečnost, že tu už není, v něm probouzely živé vzpomínky na jeho matku.

Příliš živé vzpomínky. Rosamun seděla v křesle a houpala se. Pohodlně se pohupovala sem a tam a šaty jí při tom šustily. Prsty na drobných chodidlech, obutých v měkkých kožených botách, se zlehka dotkly podlahy a poté zmizely pod lemem šatů, když se křeslo zhouplo zpátky. Její hlava a oči zůstávaly ve stejné úrovni, když se dívala na Raistlina a usmívala se.

Raistlin hleděl před sebe a celým svým srdcem si přál, aby to byla pravda, přestože věděl, že to tak už nikdy být nemůže.

Rosamun se přestala houpat a půvabně a s lehkosti vstala z křesla. Jak kolem něj prošla, ucítil sladkou vůni růží...

Ve vedlejším pokoji se ozval bratrův vyděšený výkřik, byl to strašlivý řev, jako by ho někdo pohřbíval zaživa.

S vůní růží v nose začal Raistlin prohledávat pokoj, až našel, co hledal. Na stole ležela miska se sušenými růžovými lístky, které měly rozptýlit nemocí páchnoucí vzduch. Zabořil ruce do misky a přenesl růžové lístky do ložnice.

Karamon rukama svíral okraje postele tak silně, že měl klouby na hřbetech úplně bílé. Postel se pod ním třásla. Oči měl dokořán a díval se na nějakou hrůzu, kterou viděl jen on sám.

Raistlin se nepotřeboval podívat do svého kouzelnického slabikáře, aby si při-

pomněl slova. Měl je totiž ohněm vypálené do mozku. A jak se divý oheň šíří vysušenou trávou, tak magie proudila z jeho hlavy do páteře, rozpalovala každičký nerv v jeho těle a zaplavovala ho svým žárem.

Rozmačkal růžové lístky a poházel je po zničeném bratrově těle.

„*Ast tasarak sinuralan kyrnawi*."

Karamonovi se chvěla víčka. Povzdechl si, otřásl se a pak zavřel oči. Několik okamžiků nehybně ležel na posteli a nedýchal a Raistlin poznal ten největší strach, jaký někdy ve svém životě zažil. Myslel si, že je jeho bratr mrtvý.

„Karamone!" zašeptal. „Neopouštěj mě, Karamone! Neopouštěj!"

Rukama začal z Karamonovy nehybné tváře jemně sbírat suché lístky.

Potom se Karamon znovu nadechl, bylo to silné, dlouhé a hluboké nadechnutí plné úlevy. Pomalu vydechl a znovu se nadechl. Hruď se mu zvedala a klesala. Jeho tvář se uklidnila, zlé sny se nejspíš nezařízly příliš hluboko, nezanechaly v jeho duši vytesané rány. Vrásky únavy, smutku a lítosti se brzy vytratí a zbudou z nich jen pouhé drobné trhliny na jeho obvykle klidné tváři.

Raistlin byl úlevou úplně zesláblý, a tak se posadil na bratrovu postel a položil si hlavu na ruce. A právě v tom okamžiku, když zavřel oči a neviděl nic než temnotu, si Raistlin uvědomil, co vlastně udělal.

Karamon spal.

Já jsem přivolal kouzlo, řekl si v duchu Raistlin. Magie mi slouží.

Oheň kouzla zahořel a opět uhasí a zanechal Raistlina slabého a roztřeseného tak, že se ani nemohl udržet na nohou. Přesto se Raistlina zmocnila radost tak veliká, jakou v životě ještě nikdy nezažil.

„Díky!" zašeptal a sevřel ruce v pěsti, až se mu nehty zaryly do kůže. Opět uviděl to oko. Bílé, rudé a černé. Spokojeně se na něj dívalo. „Já vás nezklamu!" opakoval neustále dokola. „Nezklamu vás!"

Oko zamrkalo.

Raistlina bodl pocit neklidu, pocit žárlivých pochybností.

Opravdu byl Karamon v extázi? A je možné, že by také on zdědil magické schopnosti?

Raistlin otevřel oči a dlouho se na svého spícího bratra díval. Karamon ležel na zádech, jedna ruka mu visela přes okraj postele, druhou měl položenou přes čelo. Měl otevřená ústa a hlasitě chrápal. Nikdy nevypadal hloupěji.

„Zmýlil jsem se," řekl Raistlin a vstal. „Byl to jen zlý sen, nic víc." Zachmuřeně se sám nad sebou usmál. „Jak mě vůbec mohlo napadnout, že by tenhle velký osel mohl zdědit něco z magie?"

Raistlin po špičkách vyšel z pokoje. Pohyboval se velmi tiše, aby svého bratra nevyrušil, a opatrně za sebou zavřel dveře. Došel do jídelny, posadil se do matčina křesla, začal se v něm mírně pohupovat sem a tam a nechal se unášet pocitem svého vítězství.

3. kapitola

KARAMON SPAL CELÝ DEN A PROSPAL I CELOU noc. Když se druhého dne ráno probudil, na zlé sny si vůbec nepamatoval, a když mu o tom bratr vyprávěl, tvářil se pobaveně a dokonce i nedůvěřivě.

„Pch, Raiste!" pravil Karamon. „Ty víš, že mně se nikdy nic nezdá."

Raistlin se s ním nepřel. On sám opět rychle nabíral síly, takže toho rána mohl společně se svým bratrem usednout ke kuchyňskému stolu. Byl teplý den; jemný vánek přinášel veselé a rozesmáté ženské hlasy. Byl den velkého prádla, a tak ho ženy rozvěšovaly mezi řásníkovými větvemi, aby rychle uschlo. Sluneční paprsky začínajícího podzimu pronikaly zbarvujícím se listím a vytvářely stíny, které poletovaly po kuchyni jako ptáci. Chlapci mlčky pojídali snídani. Měli si o čem povídat, potřebovali si ujasnit a vyřešit spoustu věcí, ale to mohlo počkat.

Raistlin se dotýkal každého uplynulého okamžiku, nabíral každý z nich do své mysli a nechal ho protékat mezi prsty, aby ho vzápětí nahradil jiným. Minulost a všechna ta lítost už byly pryč; už se nebude nikdy ohlížet zpátky. Před ním ležela budoucnost se svými přísliby i obavami, svítila mu do obličeje jako teplé sluneční paprsky, vrhala mu do tváře temné stíny. V této chvíli se však Raistlin volně vznášel mezi minulostí a budoucností.

Venku začal zpívat pták a jiný mu odpovídal. Dvě mladé ženy upustily mokré prostěradlo na městského strážníka, který právě prováděl na zemi pravidelnou pochůzku. Soudě podle jeho tlumeného bručení se kolem něj prostěradlo zřejmě omotalo. Mladé ženy se smály a protestovaly, že to byla jen nehoda. Seběhly dolů po schodech, aby si vzaly své mokré prádlo, a nějakou chvíli s pohledným strážcem vesele flirtovaly.

„Raistline," řekl váhavě Karamon, jako by i on podlehl slunečnímu kouzlu, lehkému vánku a smíchu a jen nerad to rušil. „Musíme se rozhodnout, co budeme dělat."

Raistlin neviděl svému bratrovi do tváře, protože mu do očí svítilo slunce. Vnímal jen to, že Karamon sedí na židli proti němu. Cítil jeho silnou, pevnou a uklidňující přítomnost. Raistlin si vzpomněl, jaký měl strach, když si myslel, že je Karamon mrtvý. Z jeho duše prýštila bratrská láska, pálila ho pod víčky. Raistlin se odtáhl od slunce a rychle zamrkal, aby se rozkoukal. Okamžiky začaly plynout rychleji a rychleji a on už se jich nemohl dotýkat.

„Jaké máme možnosti?" zeptal se.

Karamon se zavrtěl na židli. „Odmítli jsme odejít s Kitiarou..." Nechal větu pomalu doznít v naději, že si to snad jeho bratr rozmyslel.

„Ano," řekl rozhodně Raistlin.

Karamon si odkašlal a pokračoval. „Lady Ostromečová se nabídla, že bychom mohli bydlet u nich."

„*Lady* Ostromečová," opakoval po něm pohrdavě Raistlin.

„Je to žena Solamnijského rytíře," bránil ji Karamon.

„To tvrdí ona."

„Ale no tak, Raiste!" Karamon měl Annu Ostromečovou rád, neboť k němu byla vždy milá. „Ukázala mi knihu s rodinným erbem. A také se chová jako pravá dáma, Raiste."

„A jak ty můžeš vědět, jak se chová pravá dáma, můj bratře?"

Karamon se nad tím zamyslel. „No, chová se tak, jak si představuju, že by se chovala dáma. Jako ty dámy z příběhů..."

Zmlkl a nahlas větu nedokončil, zůstala viset jen v myslích obou bratrů. *Jako ty dámy z příběhů, co nám kdysi vyprávěla matka*. Kdyby o ní mluvili nahlas, probudili by jejího ducha, který se stále zdržoval v domě.

Na druhou stranu Gilonův duch už odešel. Vlastně tady nikdy ani nebyl, takže po něm zůstala jen příjemná vzdálená vzpomínka. Karamonovi otec stále scházel, ale Raistlin si musel pokaždé vzpomenout, že je Gilon pryč.

„Nebylo by mi jedno, kdybych měl Sturma Ostromeče za bratra," prohlásil Raistlin. „Pana Má-čest-je-můj-život. Je až moc samolibý a arogantní, prochází se sem tam po ulici a věčně předvádí svou poctivost. Jednomu by se z toho chtělo zvracet."

„Ale Sturm není tak špatný," řekl Karamon. „Prožil si drsné chvíle. My alespoň víme, jak náš otec zemřel," dodal zasmušile. „Ale Sturm ani neví, jestli je jeho otec naživu, nebo jestli je mrtvý."

„Když mu to dělá takové starosti, proč se tedy nevrátí a nezjistí pravdu?" řekl zlostně Raistlin. „Starý je na to už dost."

„Nemůže opustit svou matku. Slíbil to svému otci tu noc, co utekli. Slíbil mu, že se o ni postará, a on svůj slib určitě dodrží.

Když chátra napadla jejich hrad..."

„Hrad!" odsekl Raistlin.

„...měli štěstí, že vyvázli s holým životem. Sturmův otec poslal jeho i matku společně s doprovodem ven do noci. Řekl jim, aby se vydali do Útěšína, že se tam s nimi setká, až bude moci. A to bylo naposledy, co ho viděli."

„Rytíři museli udělat něco, čím ten útok vyprovokovali. Lidé se přece jen tak bez hlavy nevrhají na po zuby ozbrojenou pevnost."

„Sturm tvrdí, že se na sever do Solamnie stěhují podivní lidé. Prý jsou to zlí lidé, kteří podněcují nepokoje proti rytířům, aby mohli zaujmout jejich místa a převzít kontrolu."

„A kdo jsou ti neznámí zloduchové?" zeptal se kousavě Raistlin.

„To on neví, ale myslí si, že to má něco společného se starými bohy," řekl Karamon a pokrčil rameny.

„Skutečně?" Raistlin byl rázem ve střehu, vzpomněl si na Kitinu nabídku, na její řeči o mocných bozích. Také si vzpomněl na svou vlastní zkušenost s bohy, na zážitek, který ho do dnešního dne stále udivoval. Opravdu se to stalo? A nebo se to stalo jen proto, že to tak moc chtěl?

Karamon vylil na stůl trochu vody a nyní se ji snažil zahradit nožem a vidličkou a zastavit směr malé řeky, aby voda nezačala kapat na podlahu. Když znovu promluvil, měl plné ruce práce, a tak se na svého bratra nedíval. „Řekl jsem ne. Ona by

ti nedovolila pokračovat ve studiu."

„O čem to mluvíš?" zeptal se ostře Raistlin a zvedl hlavu. „*Kdo* by mi nedovolil pokračovat ve studiu?"

„Paní Ostromečová."

„Ona ti to řekla?"

„Jo," odpověděl Karamon. Přidal do své přehrady ještě lžíci. „Není to tím, že by proti tobě něco měla, Raiste," dodal, a když zvedl hlavu, viděl, jak tvář jeho bratra ochladla a ztuhla. „Solamnijští rytíři si myslí, že uživatelé magie stojí stranou od přirozeného řádu věcí. Podle toho, co povídal Sturm, nepoužívají kouzelníky ani ve svých bitvách. Prý jim schází disciplína a jsou příliš nezávislí."

„Rádi myslíme sami za sebe," pronesl Raistlin. „Nechceme jen slepě poslouchat příkazy nějakého hloupého velitele, který ani nemá rozum v hlavě. Přesto ale tvrdí," dodal, „že po Humově boku jeden mág bojoval a že to byl navíc Humův nejlepší přítel."

„O Humovi vím," řekl Karamon a byl rád, že může změnit téma hovoru. „Sturm mi vyprávěl příběh o tom, jak Huma před dávnými časy bojoval s Královnou Temnot a jak vyhnal všechny draky. O žádném mágovi jsem ale neslyšel."

„O tom nepochybuji. Rytíři na tuhle část příběhu velice rádi zapomínají. Stejně tak jako byl Huma tím nejlepším bojovníkem všech dob, byl jeho přítel Magius tím nejlepším kouzelníkem. Během bitvy, kdy zápasili s armádou bohyně Takhisis, došlo k tomu, že od sebe byli Huma a kouzelník odtrženi. Magius tedy bojoval sám obklopený nepřítelem, až byl tak vyčerpaný a zničený, že už nedokázal nasbírat žádné síly k tomu, aby mohl vytvořit další kouzlo. To bylo ještě v dobách, kdy kouzelníci nesměli u sebe nosit žádné zbraně, mohli používat jen svou magii. A tak byl Magius zajat a odvlečen do tábora Královny Temnot.

Tři dny a tři noci ho mučili, pokoušeli se ho všemožně přinutit, aby prozradil místo Humova tábora, kam chtěli poslat vrahy, kteří by rytíře zavraždili. Magius zemřel, aniž by tajemství prozradil. Říká se, že když se Huma o přítelově smrti dozvěděl a když se mu doneslo, jakým způsobem zemřel, začal ho oplakávat tak, že se jeho druzi báli, že ztratí i jeho.

Huma nařídil, že od této chvíle budou kouzelníci smět nosit malou řeznou zbraň, kterou by mohli použít jako poslední obranu v případě, že by je opustila jejich magie. A my to ve jménu tohoto velkého čaroděje děláme dodnes."

„To je skvělý příběh," prohodil Karamon a byl tak dojatý, že nechal svou malou řeku přetéct. Rychle se zvedl pro kousek hadříku, aby mohl vodu setřít. „Budu to muset vyprávět Sturmovi."

„To udělej," řekl s úšklebkem Raistlin. „Moc by mě zajímalo, co na to řekne." Sledoval Karamona, jak vytírá podlahu, a potom dodal: „Rozhodli jsme se nepřipojit se společně s naší sestrou k armádě. Rozhodli jsme se, že nestojíme ani o ochranná křídla nějaké ušlechtilé solamnijské dámy. Co tedy navrhuješ, že bychom měli udělat?"

„Já říkám, abychom žili tady, Raiste," odpověděl rozhodně Karamon a narovnal se. Dal si ruce v bok a začal se po domku rozhlížet, jako by byl potenciálním kupcem. „Dům je přece celý náš. Otec ho postavil vlastníma rukama. Nezůstaly po něm

ani žádné dluhy, takže nikomu nic nedlužíme. Ty máš školu zaplacenou. S tím si také nemusíme dělat starosti. A já u farmáře Třtiny vydělám dost na jídlo i oblečení pro nás dva."

„Ale až budu v zimě pryč, budeš se tu cítit osamělý," namítl Raistlin.

Karamon pokrčil rameny. „Vždycky můžu zůstat u Třtinových. Někdy, když sníh zatarasí cesty, to stejně dělám. Můžu také zůstat u Sturma nebo u některého z našich přátel."

Raistlin mlčky seděl, mračil se a uvažoval.

„Co je to s tebou, Raiste?" zeptal se znepokojeně Karamon. „Ty si myslíš, že to není dobrý plán?"

„Já myslím, že to je skvělý plán, můj bratře. Přesto se mi ale nelíbí, že mě chceš takhle podporovat."

Karamonova znepokojená tvář se okamžitě rozzářila. „Co na tom záleží? Co je moje, to patří rovněž tobě, Raiste. A ty to víš."

„Mně na tom záleží," odpověděl Raistlin. „A hodně. Musím udělat něco, čím bych uhradil svůj podíl."

Karamon o tom nejméně tři minuty soustředěně přemýšlel, ale jak se zdálo, byl to pro něj proces poněkud bolestivý, protože si začal třít čelo a nakonec prohlásil, že už bude nejspíš čas k obědu.

Vypravil se na malý průzkum do špižírny, zatímco Raistlin vážně přemýšlel, co by mohl udělat, aby pomohl s příjmy do rodinného rozpočtu. Nebyl dost silný, aby mohl pracovat na poli, a když studoval, na žádnou další práci neměl vlastně ani čas. Navíc byla jeho studia nyní dvakrát důležitější než kdykoliv předtím. Každé kouzlo, které se naučil, rozšiřovalo jeho znalosti... a zvětšovalo jeho moc.

Moc nad ostatními. Vzpomněl si, jak silný a svalnatý Karamon upadl do hlubokého spánku, jak zůstal na příkaz svého slabšího bratra nehybně ležet. Raistlin se usmál.

Karamon se vrátil ze spíže s bochníkem chleba a s hliněným džbánkem s medem a postavil před Raistlina prázdnou skleničku. „Tohle patří té staré babizně Bláznivé Meggin. Byla v tom šťáva ze stromu nebo něco takového. Kit ti to dávala, aby ti srazila horečku. Asi bych jí to měl jít vrátit," řekl neochotně a pak vážným tónem dodal: „Raistline, ty jsi věděl, že má vlka, který pospává na jejím zápraží, a že má přímo na kuchyňském stole lidskou lebku?"

Bláznivá Meggin. Najednou Raistlina něco napadlo. Vzal lahvičku ze stolu, otevřel ji a přičichl k ní. Elixír z vrbového kmenu. To poznal docela snadno. Některé byliny z jeho zahrady se daly také použít jako lék. Navíc měl nyní tu moc vyvolávat drobná kouzla. Lidé by mu jistě rádi slušně zaplatili, kdyby pomohl dítěti s kolikou usnout, kdyby dokázal manželovi srazit horečku nebo kdyby někomu pomohl od nepříjemné vyrážky.

Raistlin si pohrával s lahvičkou mezi prsty. „Já ji dojdu vrátit sám. Jestli se ti tam nechce jít, tak nemusíš."

„Já tam dojdu," prohlásil rozhodně Karamon. „Kde vlastně vzala tu lebku? Jen se jí na to zeptej. Nerad bych tam přišel a viděl na jejím stole pro změnu tvou hlavu. Jsme teď jen ty a já, Raiste. Od této chvíle budeme držet pohromadě. Máme teď jen

jeden druhého."

„To není tak docela pravda, můj bratře," řekl tiše Raistlin. Rukou sáhl do malého sáčku na opasku. Byl to sáček, ve kterém nosil magické komponenty. Nyní v něm sice byly jen růžové lístky, ale zanedlouho tam toho bude víc. Mnohem víc.

„To není tak docela pravda."

KNIHA 4

Kdo vlastně chce nebo potřebuje nějaké bohy? Já rozhodně ne. Můj život neovládá žádná božská síla a mně se to tak líbí. Jenom já rozhoduji o svém osudu. Nejsem otrokyni žádného muže. Proč bych tedy měla být otrokyni nějakého boha a dovolit, aby mi nějaký kněz nebo duchovni říkal, jak mám žít?

Kitiara uth Matar

1. kapitola

UPLYNULY DVA ROKY. DROBNÝ JARNÍ DEŠTÍK a letni slunce se postaraly, že se řásníkové sazenice na hřbitově narovnaly a obrazily novými zelenými lístky. Raistlin trávil zimy ve škole. Do jeho slabikáře přibylo další základní kouzlo - bylo to kouzlo, které mu pomohlo určit, zda je ten či onen předmět magický. Karamon v zimě pracoval ve stájích a v létě u farmáře Třtiny. Během zimy se doma příliš nezdržoval. Bez bratra byl dům opuštěný a naháněl mu „husí kůži". Když se ale Raistlin vrátil, téměř se z domova nehnul.

Toho jara se v Útěšíně konala jedna z největších oslav roku, festival Květnového dne. Na velké mýtině v jižní části města lidé uspořádali obrovskou pouť.

Teď když se po oblevě uvolnily cesty, obchodníci mohli konečně opět vyrazit ze všech částí Ansalonu, aby prodali zboží, které celou zimu vyráběli.

Nejprve dorazili uzavření, podivně vyhlížející obchodníci z Planin, přicházeli z vesnic s nezvyklými barbarskými názvy, jako například Que-teh a Que-kiri. Lidé z Planin se oblékali do zvířecích kožešin zdobených jednoduchými ornamenty, které prý nosili na počest svých předků, jež uctívali. Tito lidé se drželi stranou od ostatních obyvatel žijících ve stejné oblasti, ačkoliv jejich mincemi nikdy nepohrdli. Jejich hliněné hrnce byly vysoce ceněné a jejich ručně tkané vlněné pokrývky byly neobyčejně krásné. Po některém dalším zboží, jako například po korálky zdobených lebkách malých zvířat, toužily hlavně děti - obvykle k velkému zděšení jejich vlastních rodičů.

Z podzemní říše v Thorbardinu dorazili také dobře oblečení trpaslíci se zlatými řetězy kolem krku. Ti přiváželi převážně kovodělné práce, kterými byli tak proslavení. Nabízeli všechno možné, od hrnců a pánví, přes sekery a přezky až po nože.

A právě tito trpaslíci z Thorbardinu se postarali o první nepříjemnou příhodu sezóny. Seděli v hostinci Ztracený domov a popíjeli Otikovo pivo. Pak ale spustili nevybíravé poznámky týkající se vypitého piva a tvrdili, že se toto pivo ani zdaleka nevyrovná tomu jejich. Místní lesní trpaslík vzal jejich námitky na Otikovu adresu

za své a přidal pár jadrných slov o tom, že by horský trpaslík nepoznal dobrou sklenici piva, ani kdyby mu ji někdo nalil na hlavu, což se také následně stalo.

Několik elfů z Qualinestu, kteří s sebou přivezli pár vzácných kousků stříbrných a zlatých šperků, se do toho vložilo s tím, že trpaslíci jsou stejně jen banda tupců horších než lidi - a že ti už sami o sobě za nic nestojí.

A pak došlo ke rvačce. Museli přijít strážci pořádku.

Obyvatelé Útěšína se postavili na stranu lesního trpaslíka. Vyděšený Otik, jenž nechtěl přijít o žádného svého hosta, se současně zastával obou stran. Domníval se, že jeho pivo možná skutečně neodpovídá své obvyklé vysoké kvalitě, a tak byl nucen připustit, že pánové z Thorbardinu možná mají v tomto bodě pravdu. Na druhou stranu byl ovšem Flint Křesadlo vynikajícím znalcem piva, protože ho za svůj život ochutnal už celé moře, takže se Otik musel sklonit před jeho znaleckým posudkem.

Nakonec ale bylo dohodnuto, že pokud se lesní trpaslík omluví horským trpaslíkům a horští trpaslíci se omluví Otikovi, na celý incident bude zapomenuto. Vůdce thorbardinských trpaslíků si utřel krev z nosu a otráveným tónem prohlásil, že se to pivo možná přece jen dá pít. Lesní trpaslík si promasíroval bolavou čelist a zamumlal, že horští trpaslíci možná přece jen o pivu něco vědí, když vezme v úvahu, kolik nocí strávili na podlaze hostince tváří dolů. Thorbardinským trpaslíkům se sice jeho omluva příliš nelíbila, protože se dala vykládat jako další hrubá urážka, ale Otik všem rychle nabídl jednu rundu zdarma, aby oslavili nově nalezené přátelství.

Žádný řádný trpaslík nikdy neodmítá pivo zdarma. A tak se obě rozhádané strany opět usadily na svá místa s přesvědčením, že to byla právě jejich skupina, která ve sporu vyhrála. Otik odklidil polámané židle, šenkýřky posbíraly střepy, strážci pořádku si dali na hostinského jednu sklenici, elfové se na všechny kolem sebe dál dívali s opovržením a celá událost tak skončila.

Raistlin a Karamon se o tom doslechli druhého dne, když se prodírali davem mezi stánky.

„Škoda, že jsem tam nebyl," prohlásil Karamon, prudce se nadechl a sevřel obrovskou ruku v pěst.

Raistlin na to nic neodpověděl, nevěnoval mu pozornost. Rozhlížel se v davu a snažil se určit to nejvhodnější místo, kde by se usadil. Po nějaké době objevil bod, který se nacházel v místě, kde se křižovaly dvě uličky. Na jedné straně od něj byl výrobce stužek z Ochranova a na druhé prodavač vína z Pax Sarkasu. Raistlin položil před kořen stromu velkou dřevěnou misku a dal Karamonovi patřičné instrukce.

„Dojdi na konec téhle řady, tam se otoč a vrať se zpátky. Nezapomeň, že pro dnešek jsi farmářský synek. Až dojdeš ke mně, zastav se, začni se dívat, ukazovat prstem a vykřikovat, zkrátka udělej rozruch. Jakmile se kolem mě soustředí dav, vyjdeš na kraj toho kruhu a začneš chytat kolemjdoucí a pobízet je, aby se také šli podívat. Rozuměl jsi?"

„To se vsaď!" prohlásil Karamon a vesele se ušklíbl. Nesmírně ho to těšilo.

„A až požádám o jednoho dobrovolníka z davu, víš, co máš dělat?"

Karamon přikývl. „Řeknu, že jsem tě nikdy v celém svém životě neviděl a že v té krabici nejspíš vůbec nic není."

„A ne abys přeháněl," nabádal ho Raistlin.

„Ne, ne. Nebudu. Na mě se můžeš spolehnout," slíbil Karamon.

Raistlin měl sice své pochybnosti, ale s tím se nedalo nic dělat. Noc před tím svému bratrovi všechno vysvětlil a nyní mu nezbývalo než doufat, že si to všechno dobře zapamatoval.

Karamon odešel. Zamířil na konec uličky, jak mu přikázal. Téměř okamžitě se mu do cesty postavil malý buclatý chlápek v křiklavě červené vestě a začal Karamona lákat do svého stanu. Sliboval mu, že uvnitř uvidí ztělesnění ženské krásy, ženu vyhlášenou odsud až ke Krvavému moři, která bude předvádět rituální svatební tanec Severních Ergotanů, tanec, o němž se říká, že dokáže uvést muže do stavu šílenství. A Karamon tohle celé mohl vidět za pouhé dvě mince.

„Opravdu?" Karamon natáhl krk a snažil se podívat za stanový závěs.

„Karamone!" Hlas jeho bratra jako by mu uštědřil řádný políček.

Karamon provinile poskočil a pokračoval dál ke všeobecnému zklamání malého zavalitého muže, který po Raistlinovi vrhal zlostné pohledy, dokud se mu nepodařilo polapit dalšího hlupáka, jehož by svými řečmi obalamutil.

Raistlin umístil dřevěnou misku tak, aby do ní bylo co nejlépe vidět, vhodil do ní jednu minci jako „první vlaštovku" a pak kolem sebe začal rozkládat své věci. Měl tu žonglérské míčky; mince, které se budou vynořovat z uší lidí; kousek provázku, jenž se dá přeseknout a opět dát vmžiku dohromady; hedvábné šátky, které se vytahují z úst; a krabici natřenou zářivými barvami, odkud se objeví zmuchlaný králík.

Na sobě měl jakési bílé roucho, které si s vynaložením značného úsilí sám vytvořil ze starého prostěradla. Prošoupaná místa byla zakrytá hvězdami a tvářemi měsíců: červeného a černého. Žádný skutečný kouzelník by na sebe takovou přemrštěnou maškaru nikdy nevzal, ale o tom neměli prostí lidé vůbec tušení a navíc křiklavé barvy upoutávaly pozornost.

Raistlin vzal do rukou žonglérské míčky a vylezl na vystouplý kořen. Pak zahájil vystoupení. Hbitými prsty roztočil barevné míčky - byly to jeho a Karamonovy hračky z dětství - a vyhodil je do vzduchu. Hned se k němu rozběhlo několik dětí, aby se podívaly. Své rodiče táhly s sebou.

Dorazil i Karamon a začal příliš hlasitě vykřikovat o divech, jichž byl právě svědkem. Přicházeli další lidé, aby se podívali a podivili. Do dřevěné misky padaly mince.

Raistlin se začal dobře bavit. Ačkoliv nepředváděl skutečnou magii, tyhle lidi rozhodně očaroval. A celé kouzlo bylo znásobené ještě tím, že oni mu chtěli věřit, byli připraveni mu věřit. Ze všeho nejvíc se mu však líbil obdiv dětí. Možná to bylo tím, že si ještě dobře pamatoval, jaký sám býval v tomtéž věku. Vzpomínal si na svůj vlastní údiv a také si dobře pamatoval, kam ho ten údiv dovedl.

„Páni! Podívejte se na to!" ozval se v davu pisklavý hlas. „Ty jsi ty šátky doopravdy spolykal? A když je vytahuješ ven, nelechtá tě to?"

Raistlin si v prvním okamžiku myslel, že ten hlas patří dítěti, ale pak si všiml šotka. Měl na sobě jasně zelené kalhoty, žlutou košili, oranžovou vestu a neuvěřitelně dlouhé vlasy stažené na hlavě do culíku. Šotek se začal nevybíravě prodírat davem. Lidé před ním neklidně ustupovali a všichni rychle schovávali sáčky s penězi. Šotek se zastavil až před Raistlinem a s pusou dokořán na něj obdivně hleděl.

Raistlin vylekaně mrknul na Karamona a ten rychle přispěchal k němu a postavil se vedle dřevěné misky, v níž byly peníze.

Šotek Raistlinovi připadal povědomý, jenže šotkové se od lidí výrazně liší, že se nezkušenému oku jeví všichni stejní.

Raistlina napadlo, že by bylo moudré, kdyby odpoutal šotkovu pozornost od dřevěné misky. A to se mu také podařilo. Nejprve vytáhl žonglérské míčky z šotkovy mošničky a pak k úžasu a potěšení všech přihlížejících nechal z jeho nosu pršet mince. Diváci - a už jich byla řádná hrstka - začali nadšeně tleskat. Do misky spadlo dalších pár mincí.

Raistlin se chystal jednu minci zvednout ze země, když se náhle ozval hlas: „Taková hanba!"

Raistlin zvedl hlavu od misky a podíval se přímo do tváře - do opuchlé, žilkami prokvetlé rozzuřené tváře - svého školního Mistra.

„Taková hanba!" vykřikl znovu Mistr Teobald. Natáhl třesoucí se prst a namířil jej na svého žáka. „Předvádět se před davem!"

Raistlin, dobře si vědom přihlížejících zvědavců, se snažil zachovat chladný postoj, přestože se mu do tváří nahrnula krev. „Já vím, že s tím nesouhlasíš, pane, ale musím si na živobytí vydělávat tak, jak dovedu."

„Promiň, pane, ale stojíš mi ve výhledu," řekl zdvořile šotek, natáhl se, aby muže v bílém rouchu zatahal za rukáv a získal si tak jeho pozornost.

Jenže šotek byl malý a Mistr Teobald křičel a rozhazoval rukama, takže se stalo, že šotek jeho rukáv minul a místo toho zatahal za měšec s magickými komponenty, který Teobaldovi visel na opasku.

„Už jsem slyšel, jak si nyní vyděláváš na živobytí!" opáčil Mistr Teobald. „Dáváš se do spolku s tou starou čarodějnicí! Používáte plevel k tomu, abyste hlupáky přiměli věřit, že se jím léčí. Přišel jsem sem záměrně, abych to viděl na vlastní oči, protože jsem nemohl uvěřit, že by to mohla být pravda!"

„A ty doopravdy znáš nějakou čarodějnici?" zeptal se nadšeně šotek a zvedl hlavu od sáčku s magickými komponenty.

„A to bys byl raději, kdybych zemřel hlady, pane?" zeptal se Raistlin.

„Dřív bys měl žebrat na ulici, než začneš zneužívat své umění a tropit si ze mě a mé školy blázny!" křičel Teobald.

Natáhl ruku, aby Raistlina shodil z vystouplého kořene.

„Dotkni se mě, pane," zasyčel zlověstně Raistlin, „a budeš toho litovat."

Teobald se rozzuřil. „Tak ty mi vyhrožuješ..."

„Hej, mužíku!" zvolal Karamon a postavil se mezi ty dva. „Hoď mi sem ten sáček!"

„Skřítkův míč," vykřikl šotek. „Ty jsi skřet," informoval Mistra Teobalda a hodil sáček mágovi přes hlavu.

„To bylo tvoje co říkáš, kouzelníku?" pošťuchoval ho Karamon a zamával Teobaldovi sáčkem přímo před obličejem. „Že je to tak?"

Mistr Teobald poznal svůj sáček a rychle sáhl k opasku, kde měl dosud být. Na čele mu vystoupily modré žíly a on celý zbrunátněl.

„Dej mi to, ty jeden chuligáne!" vykřikl.

„Dolů středem!" zvolal šotek a těsně kolem Teobalda proběhl.

Karamon hodil sáček a šotek ho chytil. Lidé kolem se smáli a povzbuzovali, protože jim to připadalo ještě zábavnější než magie. Raistlin stál na kořeni stromu, klidně to celé sledoval a ve tváři měl drobný úsměv.

Šotek se rozmáchl, aby sáček velikým obloukem hodil zpět Karamonovi, když vtom mu jej někdo vytrhl z ruky.

„Co to..." Šotek ohromeně zvedl hlavu.

„Já si to nechám," ozval se přísný hlas.

Sáčku se zmocnil asi tak dvacetiletý vysoký muž s očima modrýma jako solamnijské nebe a s dlouhými vlasy spletenými podle starodávného zvyku do dlouhého copu. Měl vážnou a přísnou tvář, protože byl vychován ve víře, že život je vážný a přísný. Byl svázán tvrdými pravidly, jejichž železné mříže se jen stěží daly ohnout nebo zlomit. Sturm Ostromeč zatáhl šňůrku sáčku, oprášil ho a se zdvořilou úklonou ho vrátil rozzuřenému mágovi.

„Děkuji," řekl strojeně Mistr Teobald. Popadl sáček a zasunul si ho na bezpečné místo do dlouhého volného rukávu. Vrhl zlostný pohled na šotka, potom se obrátil a mrazivě si změřil Raistlina.

„Buď odejdeš z tohoto místa, nebo budeš muset opustit mou školu. Tak která možnost to bude, mladý muži?"

Raistlin se podíval na dřevěnou misku. Za tu krátkou dobu stejně vydělali docela dost peněz. A v budoucnu se postará o to, že co Mistr neuvidí, to ho také nebude bolet. Raistlin si jednoduše bude dávat větší pozor.

Chlapec s výrazem pokory ve tváři sestoupil z kořene.

„Omlouvám se, Mistře," řekl kajícně Raistlin. „Už se to nebude opakovat."

„To doufám," pronesl odměřeně Teobald. Ve stavu nejvyšší zlosti odešel, ale když se vrátil domů, jeho dopal ještě vzrostl, protože zjistil, že mu zmizely téměř všechny magické komponenty a o sáčku s penězi ani nemluvě - a nezpůsobila to magie.

Dav se zatím začal rozcházet. Lidé byli většinou spokojení, protože viděli představení, které za tu jednu či dvě mince rozhodně stálo. Kolem vystouplého kořene zůstali stát jen Karamon, Raistlin, Sturm a šotek.

„Ach, Sturme," řekl Karamon. „Ty jsi zkazil celou legraci!"

„Legraci?" zamračil se Sturm. „To byl Raistlinův školní Mistr, kterého jste trápili, že je to tak?"

„Ano, ale..."

„Promiňte," ozval se šotek a protlačil se k Raistlinovi. „Mohl bys z té krabice ještě jednou vytáhnout králíka?"

„Raistlin se měl ke svému Mistrovi chovat s větší úctou," prohlásil Sturm.

„Nebo bys mohl udělat, aby mi z nosu zase padaly mince," nedal se tak snadno šotek. „Vůbec jsem nevěděl, že ve svém nose nějaké mám. Jeden by řekl, že bych třeba kýchal nebo tak něco. Tady, já si tam tuhle strčím a..."

Raistlin vzal šotkovi minci z ruky. „Nedělej to. Mohl by sis ublížit. Kromě toho to jsou naše peníze."

„Opravdu. Musel jsi tu minci asi upustit." Šotek natáhl ruku. „Velice rád jsem tě

poznal. Já jsem Tasslehoff Bosonožka. A ty?"

Raistlin byl připravený šotka odmítnout - žádný člověk, který má všech pět pohromadě a který chce, aby to tak také zůstalo, se nikdy dobrovolně nedá do spolku se šotkem. Pak si ale Raistlin vzpomněl na přihlouplý výraz ve tváři Mistra Teobalda, když zjistil, že se jeho vzácné magické komponenty ocitly v rukou šotka. Při té vzpomínce se usmál a cítil, že je šotkovým dlužníkem. Tak tedy nabízenou ruku přijal. A nejen to. Dokonce šotka představil ostatním.

„Tohle je můj bratr Karamon a tohle je jeho přítel Sturm Ostromeč."

Sturm se tvářil velice neochotně při představě, že by si měl potřásl rukou se šotkem, ale byl mu formálně představen, takže se nemohl stisku ruky vyhnout, aniž by přitom vypadal nezdvořile.

„Těší mě, prcku," řekl Karamon a dobrosrdečně mu stiskl ruku. Tasslehoffova malá ručka se v jeho obrovské dlani úplně schovala a šotek trochu zamžikal bolestí.

„Nerad se o tom zmiňuju, Karamone," prohlásil vážně šotek, „protože jsme si právě byli představeni, je však velmi nezdvořilé vysmívat se velikosti jiné osoby. Tobě by se také asi nelíbilo, kdybych tě například nazval Velkým pivním břichem, že ne?"

To jméno bylo tak směšné a celá scéna tak absurdní -jako když komár vyhrožuje medvědovi - že Raistlin vyprskl smíchy. Smál se tak, až se z té námahy dost vyčerpal a musel se posadit na kořen stromu. Karamona velice potěšilo, ale zároveň udivilo, když uviděl svého bratra v tak neobvykle dobré náladě, že se začal také srdečně řehtat, plácat šotka dobrosrdečně po zádech a nakonec ho ještě zvedl do vzduchu.

„Pojď, můj bratře," řekl Raistlin, „měli bychom si posbírat věci a vydat se domů. Pouť za chvíli skončí. Moc rád jsem tě poznal, Tasslehoffe Bosonožko," dodal upřímně.

„Já vám pomůžu," nabídl se Tasslehoff a vrhal toužebné pohledy na pestrobarevné míčky a zářivě natřenou krabici.

„Díky, ale my to zvládneme," řekl rychle Karamon a sebral šotkovi králíka právě v okamžiku, kdy mizel v jedné z jeho kapes.

„Měli byste si na své věci dávat větší pozor," prohlásil důležitě Tasslehoff. „Je moc dobře, že jsem tu byl a ty věci vám našel. Jsem rád, že jsem tu byl. Ty jsi doopravdy skvělý mág, Raistline. Můžu ti říkat Raistline? Díky. A tobě budu říkat Karamone, když mi ty budeš říkat Tasslehoffe, protože to je moje jméno. Jenom mí přátelé mi říkají Tasi, ale jestli chceš, můžeš mi tak taky říkat. A tobě budu říkat Sturme. Ty jsi rytíř? Já jsem byl jednou v Solamnii a tam jsem viděl spoustu rytířů. Všichni měli knír jako ty, akorát jejich knír byl mnohem hustší než ten tvůj, víš? Ten tvůj je teď tak trochu zubatý, ale jak vidím, pracuješ na tom."

„Díky," řekl Sturm a sebevědomě si pohladil nový knír.

Bratři se začali prodírat davem směrem k východu. Tasslehoff prohlásil, že už viděl všechno, co vidět chtěl, a tak se k nim připojil. Sturm, který nestál o to, aby byl na veřejnosti spatřen ve společnosti šotka, se je právě chystal opustit, když vtom se Tasslehoff zmínil o Solamnii.

„Ty jsi tam opravdu byl?" zeptal se ho.

„Prošel jsem celý Ansalon," prohlásil pyšně Tas. „Solamnie je moc hezké místo.

Jestli chceš, budu ti o tom vyprávět. Poslyš, mám nápad. Proč se mnou nezajdete domů na večeři? Vy všichni? Flint to snese."

„Kdo je Flint. Tvoje žena?" zeptal se Karamon.

Tasslehoff se hlasitě rozřehtal. „Moje žena! Jen počkej, až mu to povím! Ne, Flint je trpaslík. Je to můj nejlepší přítel na světě. A já jsem zase jeho nejlepší přítel a je docela jedno, co na to *on* říká. A pak je tu ještě Tanis Půlelf, to je další můj přítel, akorát že ten tady teď není. Odešel do Qualinestu, kde žijí elfové." V tomto bodě se odmlčel, ale bylo to jen proto, že mu došel dech.

„Už si vzpomínám!" zvolal náhle Raistlin a zastavil se. „Já věděl, že mi připadáš povědomý. Byl jsi tam, když zemřel Gilon. Ty, ten trpaslík a půlelf." Na okamžik se zarazil, zamyšleně se na šotka podíval a pak řekl: „Díky, Tasslehoffe. Tvé pozvání na večeři přijímáme."

„Opravdu?" ozval se překvapeně Karamon.

„Ano, můj bratře," řekl Raistlin.

„Ty půjdeš rovněž, že jo?" zeptal se Tasslehoff nadšeně Sturma.

Sturm se podrbal ve vousech. „Matka mě sice doma čeká, ale myslím, že ji nebude vadit, když se zdržím s přáteli. Jen se u ní zastavím, abych jí řekl, kam jdu. Kterou část Solamnie jsi navštívil?"

„Já ti to ukážu." Tasslehoff se natáhl pro mošnu, kterou měl na zádech - šotek byl celý ověšený nejrůznějšími sáčky a mošnami. Tas vytáhl mapu. „Víš, já totiž miluju mapy. Podržel bys tady ten roh? Tohle je Tarsis u Moře. Tam jsem nikdy nebyl, ale doufám, že se tam jednoho dne vypravím, až Flint nebude tak moc potřebovat mou pomoc, což právě teď zoufale potřebuje. Nevěřil bys, do jakých malérů by se dostal, kdybych tu nebyl, abych na něj dohlížel. Ano, tohle je Solamnie. Mají tam *děsivě* úžasné vězení..."

Oba šli dál, vysoký Sturm se hrbil nad mapou, zatímco mu Tasslehoff ukazoval nejrůznější zajímavá místa.

„Sturm se asi dočista zbláznil," prohlásil Karamon. „Ten šotek zřejmě nikdy nebyl ani blízko Solamnie. Všichni lžou jako... no, jako šotci. A ty nás teď přinutíš, abychom s jedním z nich povečeřeli. Se šotkem a ještě k tomu s *trpaslíkem*. To... to se nehodí. Měli bychom se držet našich vlastních lidí. Otec říká..."

„Ne, otec už nic neříká," přerušil ho Raistlin.

Karamon zbledl a celý nešťastný rázem ztichl.

Raistlin mu omluvně položil ruku na rameno. „Nemůžeme navěky zůstat v našem domě zabalení v bezpečné kukle," řekl mírně. „Konečně máme šanci zbavit se svých pout, Karamone. A my tu šanci využijeme! Potřebujeme jen trochu času, aby nám na slunci oschla křídla, ale zanedlouho budeme dost silní, abychom vzlétli. Rozumíš mi?"

„Ano, myslím, že ano. Jen si nejsem jistý, jestli chci létat, Raiste. Ve výškách se mi totiž točí hlava." Karamon zamyšleně dodal: „Ale jestli jsi mokrý, pak bys rozhodně měl jít domů a tam se usušit."

Raistlin si povzdechl a poplácal svého bratra po rameni. „Ano, Karamone. Já se převléknu. A pak půjdeme na večeři k tomu trpaslíkovi. A k šotkovi."

2. kapitola

DŮM FLINTA KŘESADLA BYL POVAŽOVÁN ZA velmi zvláštní a zajeden z divů Utěšína. Nejen že stál na zemi, ale kromě toho byl celý vyrobený z kamene, který sem trpaslík přivlekl až od hory Prosebníkovo oko. Flintovi bylo jedno, co o něm nebo o jeho domě lidé říkají. Každopádně za celou slavnou historii trpaslíků žádný z nich nikdy nežil na stromě.

Na stromech žili ptáci. Na stromech žily také veverky. Na stromech žili i elfové. Jenže Flint nebyl ani pták, ani veverka, ani elf, díky bohu Kováři Reorxovi. Flint neměl křídla ani chlupatý ocas, ani špičaté uši - což jsou nezbytné součásti těch druhů, co žijí na stromech, jak každý ví.

On považoval život na stromě za nepřirozený stejně tak jako nebezpečný.

„Vypadneš z postele a bude to tvůj poslední pád v životě," říkával přiškrceným tónem trpaslík.

Bylo zcela zbytečné mu vysvětlovat, jak mu to často říkal jeho přítel a obchodní partner Tanis Půlelf, že když člověk vypadne z postele v domě na stromě, přistane na tvrdé podlaze a nestane se mu nic horšího, než že si nadělá pár modřin na zádech.

Jenže podlahy v domech na stromě se dělaly jenom ze dřeva, trval na svém Flint. A dřevo, jak známo, je nedůvěryhodný stavební materiál, stává se pochoutkou myší a termitů a předmětem tlení, kdykoliv může vzplát, propouští déšť a v zimě průvan. A navíc ho silný vítr může úplně odnést pryč.

A kámen? Není nic lepšího než tvrdý pevný kámen. V létě chladí, v zimě drží teplo. Kamenné zdi nepropustí ani jedinou dešťovou kapku. Vítr může fučet, jak jen chce, může vám ošlehat tvář doruda, ale kamenem to ani nehne. Bylo všeobecně známo, že Pohromu přežily výhradně domy postavené z kamene.

„S výjimkou Ištaru," prohlašoval škádlivě Tanis Půlelf.

„Nedalo se ani čekat, že by kamenné domy mohly přežít, když se na ně zřítí velká hořící hora," bránil se Flint a pokaždé dodal: „Kromě toho nepochybuji, že na dně Krvavého moře, kam se město Ištar potopilo, jak všichni vědí, dnes docela spokojeně žije pár šťastných ryb."

Dnes se Flint nacházel ve svém domě a snažil se nějak uspořádat nepořádek, v němž žil. Tento nepořádek tu nastal od chvíle, kdy se k němu nastěhoval šotek.

Tito dva tak rozdílní spolubydlící se potkali na trhu. Flint předváděl své zboží a Tasslehoff, který se jen tak procházel po městě a hledal něco zajímavého, se zastavil u jeho stánku, aby mohl obdivovat mimořádně vydařený náramek.

Popis toho, co se stalo potom, záleží na tom, kdo zrovna příběh vypráví. Podle Tase to bylo tak, že šotek náramek vzal, aby si ho vyzkoušel, a přitom zjistil, že mu skvěle padne, a tak se vydal hledat někoho, kdo by mu prozradil cenu.

Podle Flinta se trpaslík šel jen maličko osvěžit trochou piva, a když se vrátil, zjistil, že se Tasslehoff snaží i s náramkem zmizet v davu. Flint šotka popadl a ten začal křičet, že je nevinný. Lidé se zastavovali a přihlíželi. Nic nekupovali. Jen očumovali.

Potom se na scéně objevil Tanis Půlelf. Vložil se do hádky a rozehnal dav čumilů. Trpaslíkovi tichým hlasem připomněl, že takové scény nejsou dobré pro obchod, a přesvědčil ho, že ve skutečnosti vůbec nechce šotka vidět visícího za palce na nejbližším řásníkovém stromě. Tasslehoff velkoryse přijal trpaslíkovu omluvu, na niž si Flint nemohl vzpomenout, že by ji kdy vyslovil.

Toho večera se šotek objevil u Flintových dveří se džbánem skvělého brandy, o kterém tvrdil, že ho koupil v hospodě Ztracený domov a přinesl trpaslíkovi na usmířenou. Když se Flint druhého dne odpoledne s nepříjemným bušením v hlavě probudil, zjistil, že se šotek mezitím usadil v jeho ložnici pro hosty.

Nic z toho, co se Flint pokusil udělat nebo říct, Tasslehoffa k odchodu už nepřimělo.

„Slyšel jsem, že šotkové trpí - jak se tomu jen říká? - cestovní mánií. Ano, to je ono. Cestovní mánie. Myslím, že tebe to také co nevidět postihne," narážel nenápadně trpaslík.

„Ne, mě ne," prohlásil rozhodně Tas. „Já už jsem tím prošel. Dalo by se říct, že jsem z toho vyrostl. Teď bych se chtěl usadit. Není to štěstí? Ty opravdu potřebuješ někoho, kdo by na tebe dohlédl, Flinte. A nyní jsem tady já. Přes zimu spolu budeme sdílet tenhle pěkný dům a v létě s tebou budu cestovat. Jen tak mimochodem, mám vynikající mapy. A navíc znám *všechny* opravdu dobré věznice..."

Takové vyhlídky Flinta doopravdy vyděsily. Ještě nikdy v celém svém životě neměl takový strach, ani tehdy, když ho zajali ogrové, a tak trpaslík vyhledal svého přítele Tanise Půlelfa a požádal ho, aby mu pomohl šotka buď vystěhovat, nebo zabít. K Flintově úžasu se Tanis dal do srdečného smíchu a jeho prosbu odmítl. Podle Tanise by Flintovi, který byl příliš mrzoutský a uzavřený, mohlo soužití s Tasslehoffem jen prospět.

„Ten šotek ti pomůže zachovat mládí," řekl Tanis.

„Jo, takže já nakonec umřu mladý," zavrčel Flint.

Díky soužití se šotkem se Flint seznámil s mnoha lidmi v Útěšíně. Ze všeho nejlépe však znal místní strážce pořádku, kteří se ze všeho nejdříve zastavovali právě v jeho domě, kdykoliv se ve městě ztratilo něco cenného. Šerifa brzy unavilo neustále vodit Tase do vězení, poněvadž tam pokaždé snědl větší příděl jídla, než mu patřil, odešel s klíči nebo nabízel nejrůznější řešení, jak by svou věznici mohli ještě vylepšit. Na základě Tanisova doporučení se šerif nakonec rozhodl přestat šotka věznit pod tou podmínkou, že zůstane v trvalé vazbě u Flinta. Trpaslík sice vehementně protestoval, ale nikdo ho neposlouchal.

A tak od té doby Flint potom, co každé ráno uklidil dům, položil každý podivný nový předmět, jejž našel, ven za dveře. Pro věci se tady pak buď zastavil strážník, nebo se sem přišli podívat sousedé, jestli mezi věcmi nenajdou něco, co před tím „ztratili" a co šotek ve své moudrosti opět „našel".

Život se šotkem udržoval Flinta neustále v pohybu. Například polovinu dnešního rána strávil hledáním svého nářadí, které nikdy nebylo na svém místě. Své velmi vzácné a vysoce ceněné stříbrné kladívko objevil na hromadě ořechových slupek. Tas ho zřejmě použil místo louskáčku. Jeho nejlepší kleště nebyly k nalezení už vůbec. (Objevily se až za tři dny v potoce za domem, Tasslehoff se s nimi totiž po-

koušel chytat ryby.) Flint právě přivolával na šotkovu culíkatou hlavu celý vozík nadávek, hledaje po domě čajovou konvici, když vtom Tasslehoff s děsivým rámusem vrazil do dveří.

„Ahoj, Flinte! Hádej co? Jsem doma. Ach, ty ses praštil do hlavy? A co jsi tam dole vůbec dělal? Nevidím důvod, proč bys měl čajovou konvici hledat právě pod postelí. Který hlupák by ji tam dával... Aha, opravdu? No to je tedy divné. To by mě moc zajímalo, jak se tam dostala. Možná to bylo kouzlo! Magická čajová konvice!

Když už mluvíme o magii, Flinte, tohle jsou moji noví přátelé. Dávej pozor na hlavu, Karamone. Na tyhle dveře jsi moc velký. Tohle je Raistlin a jeho bratr Karamon. Oni jsou dvojčata, Flinte, není to zajímavé? Vypadají trochu stejně, zvlášť když se na ně podíváš ze strany. Otoč se na stranu, Karamone. A ty také, Raistline, aby se mohl Flint podívat.

A tohle je můj nový přítel Sturm Ostromeč. On je Solamnijský rytíř! Všichni se zdrží na večeři, Flinte. Doufám, že máme co jíst."

V tom okamžiku se Tas musel opět odmlčet. Dmul se pýchou a navíc na tak dlouhou řeč potřeboval nejméně dvě nadechnutí.

Flint se zahleděl na Karamona a v duchu rovněž doufal, že mají dost jídla pro všechny. Trpaslíkem zmítaly rozpaky. V okamžiku, kdy překročili jeho práh, stali se tito mladí muži jeho hosty, a to podle trpasličího zvyku znamenalo, že se k nim musí chovat se stejnou pohostinností, s jakou by jednal s vládci jeho klanu, kdyby ho tito pánové přišli navštívit, což bylo přece jen vysoce nepravděpodobné. Flint neměl lidi příliš rád, zvláště pak ty mladé. Lidé byli prudcí a nestálí, jednali zbrkle a impulzivně a podle trpaslíkova názoru rovněž nebezpečně. Někteří trpasličí učenci tyto vlastnosti přisuzovali příliš krátkému věku, jehož se lidé dožívali, ale Flint byl přesvědčený, že to je jen výmluva. Podle jeho názoru byli lidé jednoduše zkažení.

Trpaslík se tedy uchýlil ke starému řešení, které vždycky dobře fungovalo, když musel čelit lidským návštěvníkům.

„Byl bych nesmírně potěšen, kdybyste zůstali na večeři," řekl trpaslík, „ale jak vidíte, nemáme tu jedinou židli, která by se k vám hodila."

„Já nějaké vypůjčím," nabídl se Tasslehoff a zamířil ke dveřím. Tam ho však vzápětí zastavil děsivý výkřik „Ne!", který vyšel současně ze čtyř hrdel.

Flint si dlouhými vousy otřel tvář. Při představě, jak se na něj vrhají všichni lidé z Útěšína zbavení svých židlí, mu na čele vystoupil studený pot.

„Prosím, nedělej si žádné starosti," řekl Sturm se svou zatraceně typickou zdvořilostí Solamnijského rytíře. „Mně nevadí, když budu sedět na zemi."

„Já se můžu posadit tady," přidal se Karamon, přitáhl si dřevěnou truhlu a usedl na ni. Jeho těžká váha však způsobila, že ručně vyřezávané víko truhlice znepokojivě zavrzalo.

„Ty přece máš židli, na kterou by se vešel Raistlin," připomněl trpaslíkovi Tasslehoff. „Je ve tvé ložnici. Víš přece která, sedává na ní vždy Tanis, když tě přijde navš... Proč na mě děláš ty obličeje? Máš snad něco v oku? Hned se na to podívám..."

„Zmiz ode mě!" zařval Flint.

Trpaslík celý rudý v obličeji sáhl do kapsy a vytáhl z ní klíč od ložnice. Vždycky

dveře zamykal a nejméně jednou za týden také vyměňoval zámek. Šotkovi to sice v přístupu do ložnice nezabránilo, ale alespoň ho to trochu zpomalilo. Flint vrazil do ložnice a vytáhl odtamtud židli, kterou měl výhradně pro svého přítele a již v ložnici schovával v době, kdy ji nepotřeboval.

Umístil židli na příslušné místo a věnoval svým hostům řádně tvrdý pohled. Mladý muž jménem Raistlin byl hubený, podle trpaslíkova názoru - velmi hubený. Navíc plášť, který měl na sobě, byl celý ošoupaný a rozhodně nevhodný do chladného podzimního počasí. Raistlin se třásl a rty měl zimou úplně promodralé. Trpaslík se trochu zastyděl za nedostatek své pohostinnosti.

„Tady máš," řekl. Postavil židli k ohni a zavrčel: „Zdá se mi, že je ti zima, hochu. Posaď se a trochu se zahřej. A ty -" zlostně pohlédl na šotka - „abys byl trochu užitečný, dojdi k Otikovi do hospody a kup - to ti povídám - *kup* džbánek jablečného moštu."

„Než ovce dvakrát zatřese ocasem, budu zpátky," slíbil Tas. „Ale proč dvakrát? Proč ne třikrát? A mají vůbec ovce ocasy? Já nevím, jak..."

Flint za ním práskl dveřmi.

Raistlin se posadil na židli, ale za chvíli si ji přitáhl ještě blíž k ohni. Jeho neobyčejně jasné modré oči si trpaslíka prohlížely s takovou vážností, až z toho měl Flint nepříjemný pocit.

„Vlastně není nutné, abys nám připravoval večeři..." začal Raistlin.

„Opravdu?" zvolal vylekaně Karamon. „A proč jsme sem tedy přišli?"

Jeho hubený bratr po něm šlehl tak zlostným pohledem, že se silák přikrčil a rozpačitě sklonil hlavu. Raistlin se obrátil, zpátky k Flintovi.

„Důvod, proč jsme sem přišli, je tento: Můj bratr a já jsme ti chtěli osobně poděkovat, že ses nás zastal před tou ženskou -" odmítal vyslovit její jméno - „na otcově pohřbu."

Nyní si Flint konečně vzpomněl, odkud tyhle dva mladíky znal. Pravda, vídával je ve městě ještě v dobách, kdy byli oba malí, ale toto spojení se mu jednoduše nevybavilo.

„Na tom nebylo nic zvláštního," protestoval trpaslík, jenž cítil rozpaky z toho, že mu někdo děkuje. „Ta ženská byla blázen! Belzor!" odfrkl pohrdavě Flint. „Který bůh, jenž si zaslouží nosit svůj vous, by si dal tak příšerné jméno, jako je Belzor? Bylo mi to líto, když jsem se doslechl o vaší matce, hoši," dodal o něco přívětivěji.

Raistlin na tuto poznámku neodpověděl, jen několikrát prudce zamrkal. „Zmínil jsi jméno *Reorx*. Prováděl jsem takovou drobnou studii a zjistil, že Reorx je jméno boha, kterého tví lidí kdysi uctívali."

„Možná ano," řekl Flint, uhladil si vousy a nedůvěřivě se na mladíka zadíval. „I když mi není jasné, proč by v nějaké lidské knize měla být zmínka právě o bohu trpaslíků."

„Byla to stará kniha," vysvětlil mu Raistlin. „Velmi stará kniha a psalo se v ní nejen o Reorxovi, ale také o ostatních starých bozích. Uctívají tví lidé nebo ty, pane, boha Reorxe i dnes? Neptám se na to jen tak zbůhdarma," dodal Raistlin a ve tvářích se mu objevil slabý ruměnec. „Ani nechci být nezdvořilý. Jen mě to zajímá. Skutečně bych rád věděl, co si o tom myslíš."

„Já také, pane," ozval se Sturm Ostromeč. Ačkoliv seděl na zemi, jeho záda byla rovná jako pravítko.

Flinta to ohromilo. Za celých sto třicet let, co byl trpaslík na světě, dosud žádný člověk neprojevil zájem o nějaké trpasličí náboženství. To v něm vzbudilo podezření. O co těm mladíkům šlo? K Flintovi se donesly řeči o tom, že někteří z vyznavačů Belzora kázali cosi o tom, že elfové a trpaslíci jsou kacíři, které je třeba upálit.

Nu což, pomyslel si Flint. Jestli jsou tady tihle mladíci proto, aby mě dostali, dám jim lekci nebo dvě. Poradím si i s tím velikým. Praštím ho do kolenní jamky a hned bude stejně vysoký jako já.

„Ano," řekl rozhodně Flint, „my věříme v Reorxe. A je mi jedno, kdo o tom ví."

„Znamená to snad, že jsou na světě mezi trpaslíky kněží?" zeptal se Sturm a se zájmem se naklonil blíž. ,.Kněží, kteří provádějí ve jménu Reorxe zázraky?"

„Ne, mladíku, nic takového," řekl Flint. „Od Pohromy se žádné zázraky nekonaly."

„Když tedy nemáte žádný náznak toho, že by se Reorx stále staral o váš osud, jak v něj můžete věřit?" nesouhlasil Raistlin.

„Jenom slabá víra si žádá neustálé ujišťování, mladíku," odpověděl Flint. „Reorx je bůh, a my nejsme od toho, abychom bohům rozuměli. To je přesně důvod, proč se dostal do maléru Kněz-král Ištaru. Myslel si totiž, že rozumí bohům, a sám se považoval za jednoho z nich. Tak jsem to já alespoň slyšel. A právě proto na něj bohové svrhli ohnivou horu.

Ani v dobách, kdy ještě Reorx chodil mezi námi, jsme mnoho jeho skutků nechápali. Například proč stvořil šotky," dodal zasmušile Flint. „Nebo třeba tupé trpaslíky. Já si ale představuju, že Reorx je jako já - muž, co rád cestuje. Objeví jiný svět, který by chtěl navštívit, a tak se tam vydá. Já také na léto opouštím svůj dům, ale pokaždé se na podzim zase vracím. A můj dům tu stojí a čeká na mě. My trpaslíci musíme čekat, až se Reorx prostě vrátí ze své cesty."

„To mě dosud ještě nikdy nenapadlo," prohlásil Sturm a ten názor ho skutečně zaujal. „Možná Paladin ze stejného důvodu opustil naše lidi. Musel odejít vytvořit nějaké jiné světy."

„Já si nejsem jistý," pronesl zamyšleně Raistlin. „Já vím, že to bude znít nepravděpodobně, ale co když se jednoho dne ráno vzbudíš a místo abys ty opustil svůj dům, zjistíš, že ten dům mezitím opustil tebe?"

„Tenhle dům tu bude ještě dlouho potom, co už tu já nebudu," zavrčel Flint, který měl dojem, že mladík svou poznámkou naráží na jeho stavitelské umění. „Jen se podívej na tu řezbu a na to, jak kameny pěkně sedí! Odsud až po Pax Sarkas žádný takový dům nikde nenajdeš."

„Tak jsem to nemyslel, pane," řekl Raistlin a mírně se pousmál. „Jenom mě tak napadlo... zdálo se mi..." Na chvilku se odmlčel, aby dokázal vyjádřit přesně to, co měl na srdci. „Co když bohové nikdy neodešli? Co když prostě čekají, až se k nim vrátíme my?"

„Pch! Reorx by na nic nečekal, neplýtval by zbytečně časem bez toho, aby dal trpaslíkům nějaké znamení. Víte, byli jsme jeho oblíbenci," prohlásil hrdě Flint.

„A jak víš, že trpaslíkům nedal vůbec žádné znamení, pane?" zeptal se chladně

Raistlin.

Na tuto otázku Flint hledal těžko odpověď. On totiž *nevěděl*, tedy nevěděl to jistě. Doma v rodných lesích už nebyl celé roky. A přestože touto oblastí cestoval, jen zřídkakdy potkal nějaké jiné trpaslíky. Možná se Reorx *skutečně* vrátil a thorbardinští trpaslíci to drželi v tajnosti!

„To by jim bylo podobné, k čertu s jejich břichy a vousy," zamumlal Flint.

„Když mluvíme o břichu, nemá snad někdo z vás hlad?" ozval se vyčítavě Karamon. „Já hlady umírám."

„Něco takového není možné," prohlásil suše Sturm.

„Ale je," protestoval Karamon. „Od snídaně jsem neměl nic v ústech."

„Já jsem mluvil o tom, co říkal tvůj bratr," opáčil Sturm. „Paladin nemůže být na tomto světě a být svědkem útrap, které musejí moji lidé snášet, aniž by nějak zasáhl."

„Podle toho, co jsem slyšel, vaši lidé přijímali příkoří od těch, kteří jim vládli, poměrně s lehkostí," odpověděl Raistlin. „Možná to bylo tím, že byli sami za velkou většinu zodpovědní."

„To je lež!" vykřikl Sturm, vyskočil na nohy a pohrozil pěstí.

„Jen klid, Sturme, Raist to tak nemyslel..." ozval se Karamon.

„Chceš mi snad říct, že Solamnijští rytíři *nepronásledovali* uživatele magie?" zeptal se Raistlin s předstíraným úžasem. „Řekl bych, že mágy prostě jednoho dne unavilo žít ve Věži Vysoké magie v Palantasu, a tak z ní v obavě o své životy prchli!"

„Raiste, jsem si jistý, že Sturm neměl v úmyslu..."

„Někdo tomu říká perzekuce. Jiní to nazývají vymítání zla!" prohlásil zlostně Sturm.

„Takže ty mágy srovnáváš se zlem?" zeptal se Raistlin se zlověstným klidem.

„Copak to lidé, kteří mají nějaký rozum, nedělají?" odpověděl Sturm.

Teď vstal se zaťatými pěstmi Karamon. „Já bych řekl, že jsi to tak jistě nemyslel, že ne, Sturme?"

„V Solamnii máme takové pořekadlo: Když jedna bota tlačí..."

Karamon se po Sturmovi neohrabaně ohnal, ten se přikrčil, vrhl se na svého protivníka a zasáhl ho do bránice. Karamon hlasitě zasténal a padl na záda, Sturm na něj skočil a začal do Karamona bušit pěstmi. Oba narazili do dřevěné truhly, rozlámali ji na kusy a rozbili hliněné nádobí, které bylo uloženo uvnitř. Pak pokračovali dál na podlaze. Převalovali se z jedné strany na druhou, funěli, vrhali se po sobě a oháněli se pěstmi.

Raistlin zůstal sedět u ohniště a klidně je sledoval. Ve tváři měl slabý úsměv. Flinta jeho chlad vyvedl z míry, byl tak rozrušený, že propásl okamžik, kdy mohl ještě boj zastavit. Raistlin nevypadal znepokojený, vystrašený ani šokovaný. Flint ho málem podezíral, že tu rvačku sám vyprovokoval pro své vlastní pobavení, nebýt toho, že Raistlin ani v nejmenším nevypadal, že by si toho představení užíval. V jeho obličeji nebyl potěšený úsměv. Byl to spíš mírně posměšný úsměv a výraz v jeho tváři byl pohrdavý.

„Ty jeho oči mi nahánějí husí kůži," řekl Flint později Tanisovi. „Je v něm něco

chladnokrevného, jestli víš, co tím myslím."

„Tím si právě nejsem jistý. Ty mi tady tvrdíš, že ten mladík záměrně vyprovokoval rvačku mezi svým bratrem a jeho přítelem?"

„Ne, tak to úplně nebylo." Flint uvažoval. „Ta jeho otázka byla upřímná. O tom nemám pochybnosti. Ale on také musel dobře vědět, jak tyhle řeči o bozích a všechno to tlachání o magii zapůsobí na Solamnijského rytíře. A jestli tady kdy chodil nějaký Solamnijský rytíř bez brnění, tak je to mladý Sturm. Jak my říkáme, narodil se s mečem na zádech.

Ale ten Raistlin..." trpaslík potřásl hlavou. „Já myslím, že ho těší vědomí, že je dokáže přinutit k boji, přestože jsou nejlepší přátelé."

„Tak počkat!" vykřikl Flint, když si uvědomil, že jestli nezasáhne, nezbude mu žádný nábytek. „Co si myslíte, že vlastně děláte? Rozbili jste mi nádobí! Přestaňte! Povídám, abyste toho nechali!"

Mladíci však Flintovi nevěnovali pozornost. A tak se trpaslík do rvačky vložil. Rychle a dobře mířenou ranou zasáhl Sturma pod kolenem. Mladík se převalil na stranu, pak spadl na hromadu rozbitého nádobí a popadl se za nohu. Musel pevně stisknout zuby, aby nezačal křičet bolestí.

Flint chytil Karamona za husté vlnité vlasy a nevybíravě mu s nimi trhnul. Karamon vykřikl bolestí a neúspěšně se pokusil trpaslíka setřást. Jenže Flintův stisk byl jako ze železa.

„Podívejte se na sebe!" řekl znechuceně trpaslík, zatřásl Karamonovi znovu hlavou a věnoval Sturmovi další kopanec. „Chováte se jako párek opilých skřetů. A kdo váš učil bojovat? Vaše prateta Minnie? Oba jste nejméně o celou stopu vyšší než já, ty, obře, možná dokonce o dvě, a podívejte se, jak jste dopadli? Ty ležíš na zádech a na prsou máš botu trpaslíka. Vstávejte! Oba!"

Oba zahanbení mladíci s očima plnýma slz od bolesti pomalu vstali ze země. Sturm balancoval na jedné noze a neodvažoval se přenést váhu na bolavé koleno. Karamon pomrkával a třel si zraněnou lebku. Vůbec by ho nepřekvapilo, kdyby tam měl lysinu.

„Toho nádobí je nám líto," zamumlal Karamon.

„Ovšem, pane, to opravdu je," přidal se upřímně Sturm. „Přirozeně ti vzniklou škodu nahradíme."

„Já vím o něčem lepším. My ti za ni zaplatíme," nabídl se Karamon.

Raistlin neříkal nic. Už odpočítával z peněz, které vydělali na pouti.

„To tedy zatraceně ano, že mi za to zaplatíte," řekl trpaslík. „Kolik je vám let?"

„Dvacet," odpověděl Sturm.

„Osmnáct," řekl Karamon.„Raistlinovi je také osmnáct."

„Vzhledem k tomu, že ví, že jsme dvojčata, jsem si jistý, že na to pan Křesadlo přišel sám i bez tebe," prohlásil kousavě Raistlin.

Flint se podíval na Sturma. „A ty máš v plánu stát se rytířem." Trpaslík obrátil zlostný pohled na Karamona. „A ty, siláku, ty zřejmě chceš být velkým válečníkem, mám pravdu? Sloužit nějakému pánovi."

„Přesně tak!" vydechl Karamon. „Jak jsi to věděl?"

„Viděl jsem tě párkrát ve městě s tím tvým mečem. Držel jsi ho úplně špatně,

jestli mohu dodat. A já vám tady teď na místě něco povím. Když se na tebe rytíři podívají a uvidí, jak bojuješ, Sturme Ostromeči, vysvlečou se smíchy z brnění. A co se týče tebe, Karamone Majere, ty bys své schopnosti neprodal ani mé staré babičce."

„Já vím, že se mám ještě co učit," ozval se strojeně Sturm. „Kdybych žil v Solamnii, byl bych již panošem nějakého šlechetného rytíře a učil se jeho umění. Ale já nežiju v Solamnii. Jsem tady v exilu," řekl hořkým hlasem.

„V Útěšíně není nikdo, kdo by nás to naučil," stěžoval si Karamon. „Tohle město je strašně klidné. Nic se tu neděje. Kdybychom tu měli alespoň nějaké nájezdy skřetů, aby to tu trochu ožilo. Nebo něco podobného."

„Raději se kousni do jazyku, hochu. Nevážíte si toho, že je dobře. A jestli chcete vidět učitele, jeden stojí před vámi." Flint se poklepal na prsou.

„Ty?" oba mladíci se tvářili nedůvěřivě.

Flint se pohladil po vousech. „Nebyla snad má noha na vašich prsou? A kromě toho -" natáhl se a dloubl Raistlina do žeber tak silně, až nadskočil - „si chci tady s tím knihomolem popovídat o jeho názorech na celou řadu věcí. Není třeba mluvit o penězích," dodal trpaslík, když viděl, jak si dvojčata vyměnila pochybovačné pohledy. Uhodl, na co asi oba myslí. „Můžete mi platit svou prací. A můžete hned začít tím, že dojdete do hospody a podíváte se, co se stalo s tím příšerným šotkem."

Jako by ho těmi slovy přivolal, náhle se rozrazily dveře a v nich stál „příšerný" šotek.

„Mám jablečný mošt a mám také koláč s ledvinkami, který nikdo nechtěl a... Aha, vida. Já to věděl!"

Tasslehoff se smutně podíval na to, co zbylo z truhly, a na rozbité nádobí. „Zde vidíš, co se stane, když tu nejsem, Flinte!" řekl vážně, až se mu rozkýval culík na hlavě.

3. kapitola

PODIVNÉ PŘÁTELSTVÍ MEZI MLADÍKY, Trpaslíkem a šotkem podle Tasslehoffa rostlo jako plevel po dešti. Flint měl výhrady k tomu, aby byl nazýván „plevelem", ale jinak se šotkem vesměs souhlasil. Ve svém mrzoutském srdci měl vždycky malou slabinu pro mladé lidi, zvláště pak pro ty, kteří byli sami a bez přátel. Nejprve se seznámil s Tanisem Půlelfem. Setkal se s tímto mladíkem, když žil v Qualinestu. Byl to sirotek, o nějž žádná z obou ras nestála. Pro lidi byl Tanis příliš elfský, pro elfy zase příliš lidský.

Tanis byl vychován v domě vůdce Qualinestu Mluvčího Slunce a Hvězd, vyrůstal s jeho dětmi. Ale Portios, jeden z dětí, ho za to, co byl, upřímně nenáviděl. Na druhou stranu jeho sestřenice Laurana ho zase příliš milovala. Ale to je docela jiný příběh.

Stačí jen říct, že Tanis před několika roky království elfů opustil. A pro pomoc se vydal za první osobou - za jedinou osobou, kterou mimo Qualinest znal - byl to Flint Křesadlo, Tanis neměl vůbec žádné zkušenosti s prací s kovem, ale zato se dobře vyznal v číslech a měl nos na obchody. Netrvalo dlouho a přišel na to, že Flint prodává své zboží hluboko pod cenou, takže sám sebe šidil.

„Lidé rádi zaplatí za kvalitní práci," tvrdil Tanis trpaslíkovi, jenž se děsil, že takto přijde o své klienty. „Sám uvidíš."

Jak se ukázalo, Tanis měl pravdu a k Flintovu úžasu začal trpaslík prosperovat. Tanis ho začal doprovázet při jeho letních cestách. Najal vůz a koně, postavil stánek na místních trzích a domluvil schůzky, aby mohl těm bohatším ukázat Flintovo zboží v soukromí.

Oba si mezi sebou vytvořili hluboké a trvalé přátelství. Flint půlelfovi nabídl, aby se k němu nastěhoval, ale Tanis prohlásil, že trpaslíkův dům je pro něj poněkud malý. A tak se Tanis usadil nedaleko od něj v domku mezi větvemi stromů. Jediné hádky, které mezi sebou tito dva měli - ony to vlastně ani hádky nebyly, spíš jen takové výměny názorů -se týkaly Tanisových cest zpět do Qualinestu.

„Vždycky, když se odtamtud vrátíš, vůbec nic s tebou není," prohlásil nevybíravě Flint. „Celý týden jsi pak v mizerné náladě. Oni tě tam nechtějí, dali ti to jasně najevo. Jenom jim komplikuješ život a komplikuješ ho také sobě. Jediné, co můžeš udělat, je omýt si qualinestskou hlínu ze svých bot a už se tam nikdy nevracet."

„Pochopitelně máš pravdu," prohlásil zamyšleně Tanis. „Pokaždé, když odtamtud odcházím, přísahám, že už se nikdy nevrátím. Ale ono mě to tam přitahuje. Když uslyším ve svých snech zpěv osikových stromů, vím, že je čas se vrátit domů. A Qualinest je můj domov. To nemohou zapřít a je jedno, jak moc se o to snaží."

„Pch! To je ten elf v tobě!" zavrčel Flint. „Hudba osikových stromů! Čerta starýho! Já jsem nebyl doma už sto let. A také ti tu nevykládám o hudbě vlašských ořechů, nebo snad ano?"

„Ne, ale slyšel jsem tě říkat, že se ti stýská po řádné trpasličí kořalce," poškádlil ho Tanis.

„To je ovšem úplně něco jiného," opáčil pohotově Flint. „Mluvíme tady o životabudiči. Je divné, že Otik to podle toho receptu nedokáže uvařit. Dal jsem mu ho už tolikrát. Asi to bude místními houbami nebo spíš tím, co lidé za houby považují."

Přes Flintovo naléháni Tanis na podzim opět vyrazil do Qualinestu. A byl pryč i přes Vánoce. Napadlo hodně sněhu, a tak to vypadalo, že se nevrátí dříve než na jaře.

Flint se vždy cítil trochu osamělý, když byl Tanis pryč, i když by si trpaslík raději vyřízl jazyk, než by se k tomu nahlas přiznal. Ticho vyplňovalo šotkovo veselé breptání, ačkoliv ho trpaslík vždy zlostně zarazil pokaždé, když zjistil, že ho to začíná příliš zajímat.

Učit mladé chlapce, jak si poradit v boji, Flintovi přinášelo skutečný pocit uspokojení. Ukazoval jim drobné triky a zručné manévry, které se naučil během svého života, kdy se potýkal s ogry, skřety, zloději a loupežníky a dalšími hazardy, jaké potkávaly ty, kdo se potulovali po nebezpečných cestách Abanasinie. Tento pocit uspokojení byl pro něj srovnatelný s pocitem, kdy v ruce otáčel nějaký znamenitý kousek kovodělné práce.

Svým způsobem vlastně dělal stále totéž - tvaroval a ohýbal tyto mladé životy stejně, jako opracovával a utvářel svůj kov. Jeden z mladíků však nebyl dostatečně kujný.

Raistlin mu stále naháněl „husí kůži".

V zimě bylo oběma dvojčatům devatenáct. Toto roční období trávili chlapci spolu.

Brzy na podzim lehla magická škola Mistra Teobalda popelem, takže se musel přestěhovat. V té době byl už Teobald v Útěšíně dobře známý a lidé mu důvěřovali. Vrchnost - potom, co se před tím ujistila, že požár byl způsoben přirozenými vlivy a nikoliv magickými - mu udělila povolení, aby si novou školu otevřel na území města.

A tak Raistlin už nemusel ve škole zůstávat na internátě. Mohl trávit zimy s Karamonem. Ale ani on, ani Karamon se doma příliš nezdržovali.

Raistlin měl rád trpaslíkovu a šotkovu společnost. Rád se dozvídal o světě za řásníkovým lesem, o světě, v němž on sám brzy rovněž zaujme své místo. Brzy již získá schopnost čarovat, a proto se nyní odvažoval snít o své budoucnosti.

Raistlin se ve škole stal Mistrovým zástupcem. Mistr Teobald doufal, že tím, že mladíkovi pomůže čestným způsobem vydělat nějaké peníze, Raistlin se vzdá veřejného vystupování. Raistlin sice nebyl dobrý učitel, poněvadž neměl trpělivost s hlupáky a byl neobyčejně sarkastický, ale chlapci byli aspoň zticha, když si Mistr Teobald užíval svého odpoledního spánku. A to bylo to jediné, co potřeboval. Mistr Teobald se jednou zmínil, že by si Raistlin možná časem mohl otevřít svou vlastní magickou školu, ale chlapec se mu vysmál do obličeje.

Raistlin toužil po moci. Nikoliv však po moci nad bandou ukňouraných spratků, hloupě opakujících magické *ááá* a *aiii*. Toužil po moci, kterou cítil nad lidmi, když ho sledovali, jak předvádí drobné triky. Jejich užaslé výrazy, jejich uznáním rozšířené oči mu přinášely hluboké uspokojení. Cítil, jak postupně nad ostatními získává moc.

Přirozeně získával moc dobrem.

Rozdávat peníze chudým, léčit nemocné, soudit darebáky. Bude milován, obdivován, lidé se ho budou bát a závidět mu. Pokud chtěl mít moc nad velkou spoustou lidí (a takové skutečně byly jeho mladé ambice!), bude se o nich muset dozvědět co možná nejvíc. A nejen o lidech, o všech rasách. Trpaslík a šotek pro něj tedy byli skvělým zdrojem právě takové studie.

První věc, kterou Raistlin zjistil, byla, že šotek má neobyčejně hbité prsty a nenechavé ruce. Když ho Tasslehoff poprvé připravil o jeho sáček, v němž mladý mág hrdě ukrýval svůj jediný magický komponent, Raistlin byl zlostí bez sebe.

„Podívej, co jsem našel!" prohlásil šotek. „Kožený sáček s písmenem R. Hned se mrknu, co je uvnitř."

Raistlin okamžitě sáček, jenž ještě před několika okamžiky visel na jeho opasku, poznal. „Ne! Počkej! Nedělej..."

Pozdě. Tas sáček otevřel. „Je tam jenom hrstka sušených růžových lístků. Raději je vysypu." Vysypal obsah na zem a znovu se podíval dovnitř. „Ne, nic jiného tam není. To je divné. Proč by někdo..."

„Dej mi to!" Raistlin mu sáček vytrhl z ruky. Doslova se třásl vzteky.

„Ach, to je tvoje?" Tas zvedl hlavu a upřel na něj své jasné oči. „Já jsem ho za tebe vyprázdnil. Někdo ti tam totiž nasypal mrtvý kytky."

Raistlin otevřel ústa, ale nenacházel žádná vhodná slova. Taková totiž ani neexistovala. Mohl tedy jen zlostně koulet očima, vydávat nesrozumitelné zvuky a nakonec si trochu zchladit žáhu tím, že vrhl rozzuřený pohled na svého smějícího se bratra.

Potom, co o svůj sáček se sušenými růžovými lístky přišel ještě dvakrát, došel Raistlin k závěru, že v případě šotka vztek, vyhrožování násilím nebo právním řízením zkrátka neplatí. Nikdy nedokázal chytit ty hbité prsty, co uměly rozvázat každičký uzel bez ohledu na to, jak pevně byl utažený, a odnést sáček s lehkostí pavouka. Vyjít se šotkem vyžadovalo jistý důvtip.

Raistlin tedy zkusil experiment. Umístil do sáčku kulatý kousek barevného sklíčka, které našel v odpadcích po sklářích. Když příště Tas sáček opět „našel", objevil v něm nějaké sklíčko. Celý okouzlený ho vytáhl a sáček odhodil na zem. A tak Raistlin získal zpět sáček i se svými magickými komponenty nedotčený. Od té doby do něj vkládal nejrůznější tretky či jinak zajímavé objekty (ptačí vajíčko, sušeného brouka, lesklý kámen). Pokaždé, když nemohl sáček najít, věděl, kde ho hledat.

A zatímco se Raistlin každým okamžikem dozvídal víc o šotkovi, Karamon se učil čestné i méně čestné způsoby trpasličího boje.

Vzhledem k tomu, že byli trpaslíci menšího vzrůstu a že téměř vždycky bojovali s mnohem vyšším protivníkem, než byli sami, nebyly techniky trpasličího boje příliš elegantní. Flint využíval celou řadu tahů - například kopance do rozkroku nebo údery zezadu do zátylku - které podle Sturma rozhodně nebyly příliš rytířské.

,.Nebudu bojovat jako nějaký pouliční rváč," protestoval.

V té době byla zrovna třeskutá zima. Krystalmirské jezero bylo zamrzlé a pokryté vrstvou sněhu. Lidé se většinou zdržovali doma v teple, ohřívali si nohy u ohně a

popíjeli teplý punč. Flint ale nutil Sturma a Karamona pracovat venku, až byli celí zpěnění, aby se „utužili".

„Skutečně?" Flint došel ke Sturmovi a postavil se před něj. Mladík měl vousy pokryté kapkami vody, jak se mu na nich srážela pára. Podle Tasslehoffa vypadal jako mrož.

„A co budeš dělat, když tě takový pouliční rváč napadne?" zeptal se Flint. „Zvedneš meč, abys ho pozdravil, zatímco tě on bez váhání kopne do rozkroku?"

Karamon se zachechtal. Sturm se zamračil nad vulgárností trpaslíkových slov, avšak nakonec došel k závěru, že má možná přece jen pravdu. Rozhodně neuškodí, když bude vědět, jak se s takovým útokem vypořádat.

„A teď skřeti," pokračoval ve výkladu Flint. „V zásadě jsou to zbabělci, pokud ovšem nejsou posilnění nějakou kořalkou, pak totiž pěkně vyvádějí. Skřet se vás pokaždé pokusí napadnou zezadu a podříznout vám krk dřív, než vůbec zjistíte, co se stalo. Asi takhle... Svou chlupatou rukou vám zakryje pusu, abyste nekřičeli, a druhou rukou vám takhle přejede přes hrdlo. Než vaše tělo dopadne na zem, vykrvácíte k smrti.

Takže, co můžete udělat? Využijete proti skřetovi jeho vlastní váhu a prudký pohyb dopředu. On na vás skočí asi takhle..."

„Dovol mi dělat skřeta!" prosil Tas a divoce mával rukama. „Prosím, Flinte! Dovol mi to!"

„Dobrá. Takže šotek..."

„Jsem skřet!" opravil ho Tas a skočil Flintovi na široká záda.

„...se na vás vrhne. Co uděláte? Tohle."

Flint popadl šotka za ruce, kterými svíral jeho krk, ohnul se dopředu a přehodil si Tase přes hlavu.

Tas tvrdě přistál na zmrzlé, sněhem pokryté zemi. Tam zůstal chvilku ležet, lapal po dechu a sípal.

„Vyrazil jsi mi dech!" pronesl, když mohl konečně opět mluvit. Namáhavě vstal. „Ještě nikdy jsem neměl vyražený dech, ty ano, Karamone? Je to zajímavý pocit. A také jsem viděl hvězdičky. A to ještě není noc. Chtěl bys to taky zkusit, Karamone?"

„Pch! Vždyť bys mě ani nezvedl!" zasmál se Karamon.

„To možná ne," připustil Tas. „Ale můžu udělat tohle."

Sevřel pěst a praštil Karamona přímo do bránice.

Karamon zařval, zlomil se v půli, popadl se za břicho a lapal po dechu.

„Dobrý zásah, šotku," ozval se přes burácivý smích ostatních čísi spokojený hlas.

„To nebylo špatné, Tasslehoffe. Vůbec ne špatné," přidal se další.

Sněhem se k nim brodili dva lidé oblečení v teplých kožešinách.

„Tanisi!" vykřikl nadšeně Flint.

„Kitiaro!" zvolal překvapeně Karamon.

„Tanis a Kitiara!" ječel šotek, přestože Kitiaru nikdy v životě neviděl ani se s ní nesetkal.

„No vida. Vy se vzájemně znáte?" zeptal se Tanis a užaslým pohledem klouzal z Raistlina a Karamona na Kitiaru.

„To bychom tedy měli," odpověděla s lišáckým úsměvem Kitiara. „Tihle dva jsou moji bratři. To jsou ta dvojčata, o kterých jsem ti vyprávěla. A co se týče tady Sturma, tak s tím jsem si jako malá holka hrávala." Lišácký úsměv dodal jejím slovům mírně erotický význam.

Karamon hlasitě písknul a dloubl Sturma do žeber. Sturm zrudl rozpaky a zlostí. Upjatě prohlásil, že musí domů, mrazivě se oběma příchozím uklonil, otočil se na patě a odkráčel.

„Co jsem řekla?" zeptala se Kit. Pak se zasmála, roztáhla paže a nabídla bratrům své objetí.

Karamon ji popadl jako medvěd, a aby jí předvedl svou sílu, zvedl ji nad zem.

„Výborně, můj malý bráško," řekla, a když ji konečně postavil, spokojeně si ho prohlédla. „Od té doby, co jsem tě neviděla, jsi pěkně vyrostl."

„O celé dva palce," prohlásil hrdě Karamon.

Raistlin své sestře nabídl tvář a vyhnul se jejímu objetí. Kitiara se zasmála, pokrčila rameny a vtiskla mu na tvář vynucený polibek. Raistlin zůstal nehybně stát před ní a s rukama složenýma na prsou klidně odolával jejímu zkoumavému pohledu. Měl na sobě bílé roucho mágů. Byl to dar od jeho rádce Antimoda.

„Ty jsi také vyrostl, bratříčku," prohlásila Kit.

„Raistlin se vytáhl o jeden palec," řekl Karamon. „Vděčí za to mému kuchařskému umění."

„Tak jsem to nemyslela," řekla Kit.

„Já vím. Díky, sestro," odpověděl Raistlin. Oba si v dokonalé souhře vyměnili pohledy.

„Vida," řekla Kitiara a obrátila se na Tanise. „Kdo by si to pomyslel? Opustím své bratry jako malé děti, a když se vrátím, zjistím, že z nich vyrostli dospělí muži. A tenhle -" otočila se na Flinta - „musí být Flint Křesadlo."

Natáhla k němu ruku v kožené rukavici. „Kitiara uth Matar."

„K vašim službám, madam," řekl Flint a přijal nabízenou ruku.

Oba si srdečně potřásli rukama a bylo na nich znát, že mají ze vzájemného setkání radost.

„A já jsem Tasslehoff Bosonožka," prohlásil Tas, natáhl k ní jednu ruku, aby si s ní potřásl, zatímco druhou už mířil ke Kitinu opasku.

„Jak se máš, Tasslehoffe," řekla Kitiara. „Dotkni se toho nože a uříznu ti s ním obě uši," dodala vesele.

Něco v jejím hlase Tase přesvědčilo, že to, co říká, myslí vážně. Jelikož měl svoje uši docela rád, protože mu hezky podpíraly jeho culík, začal se raději přehrabovat v Tanisově sáčku. Tanis zcela evidentně tento sáček nechtěl.

Flint usoudil, že hodina skončila, a pozval své hosty dovnitř na něco malého k jídlu a k pití.

Tanis a Kitiara si svlékli pláště. Kitiara na sobě měla dlouhou koženou tuniku, která jí sahala až do půli stehen. Pod tím měla pánskou košili s rozhalenkou, u krku přepásanou dokonale vypracovaným koženým opaskem, který byl jistě dílem nějakého elfa. Byla jiná než všechny ženy, jaké ostatní kdy viděli. A žádný z nich, včetně jejích bratrů, nevěděl, co si o ní má myslet.

Její pohled se podobal pohledu muže. Byl odvážný a přímý a nikoliv stydlivý a rozpačitý, jak by se hodilo k dobře vychované dívce. Měla elegantní pohyby - byla to však elegance dobře školeného šermíře - a bylo v ní sebevědomí a chlad pravého válečníka. Pokud v nich byla také trocha domýšlivosti, pak jenom tolik, aby zdůraznila její exotický vzhled.

„Všimli jste si mého opasku," řekla a hrdě ukázala ručně vyrobený kožený pásek, který obepínal její štíhlý pas. „Je to dar od jednoho obdivovatele."

Žádný z přítomných nemusel dlouho přemýšlet, kdo je asi ten zmíněný dárce. Tanis Půlelf sledoval každičký Kitiařin pohyb s neskrývaným obdivem.

„Hodně jsem o tobě slyšela, Flinte," dodala Kit. „A byly to samé dobré věci, to je jasné."

„Zato já nikdy neslyšel o tobě," opáčil trpaslík se svou typickou neomaleností. „Ale vsadím se, že teď o tobě uslyším."

Podíval se na Tanise a náklonnost k jeho příteli se smísila s mírným znepokojením. „Kde jste se vy dva seznámili?"

„Před Qualinestem," řekl Tanis. „Já jsem se vracel zpátky do Útěšína, když vtom jsem v lese zaslechl výkřik. Šel jsem se tam tedy podívat. Nejdřív jsem si myslel, že nějakou ženu napadl skřet. A tak jsem sejí rozběhl na pomoc. Jenže jsem se mýlil. Ten výkřik, co jsem slyšel, patřil tomu skřetovi."

„Qualinest," řekl Flint a pohlédl na Kit. „Co jsi dělala v Qualinestu, když jsi člověk?"

„Já jsem v Qualinestu *nebyla*" řekla Kit. „Byla jsem jen blízko. Zabloudila jsem do těch končin už několikrát. Vždy tamtudy chodím, když se vracím sem."

„Když se vracíš odkud?" podivil se Flint.

Kit však buď jeho otázku neslyšela, nebo ji jednoduše ignorovala. Chystal se jí tedy na to zeptat znovu, ale ona zatím mávla na své bratry, aby přistoupili blíž a také se seznámili.

„Já jsem Tanis Půlelf," řekl Tanis a natáhl ruku.

Karamon mu s ní zatřásl tak nadšeně, že mu ji málem utrhl. Raistlin se jen zlehka dotkl prsty jeho dlaně.

„Já jsem Karamon Majere a tohle je můj bratr Raistlin. Vlastně jsme Kitini nevlastní bratři," vysvětloval Tanisovi.

Raistlin neříkal nic. Zvědavě si půlelfa, o němž toho už tolik slyšel, prohlížel. Flint o něm mluvil téměř každý den. Tanis byl oblečený jako lovec. Měl na sobě hnědý kožený kabátec evidentně elfského původu, zelenou košili, hnědé kalhoty a pohodlné cestovní boty. U pasu se mu houpal meč, v ruce měl luk a přes rameno přehozený toulec se šípy. Kromě dokonale řezaných rysů v tváři na něm na první pohled jeho elfská krev nebyla vidět. Pokud měl špičaté uši, nebylo to vidět, protože mu je zakrývaly dlouhé, husté hnědé vlasy. Výškou odpovídal elfům, urostlou postavou lidem.

Byl to pohledný muž, vypadal velmi mladý, ale nescházela mu důstojnost a zralost mnohem staršího muže. Nebylo divu, že Kit tak zaujal.

Tanis si zatím prohlížel oba bratry a podivoval se nad tou shodou náhod. „Kit a já jsme se setkali na cestě čistě náhodou. Stali se z nás přátelé. A pak dojdeme domů

a zjistíme, že její bratři a můj nejlepší přítel se zatím také spřátelili! Tohle setkání musí být osudové, jinak to není možné."

„Pro osudová setkání platí, že se v budoucnu musí stát něco významného. Máš dojem, že by se něco takového mohlo přihodit, pane?" zeptal se Raistlin.

„Já... já myslím, že ano," vykoktal Tanis, jehož ta otázka vyvedla z míry. Nebyl si vůbec jistý, jak na ni odpovědět. „Po pravdě jsem to myslel jako žert. Neměl jsem v úmyslu..."

„Raistlina neber příliš vážně, Tanisi," přerušila ho Kitiara. „Je to hrozný myslitel. Jenom tak mimochodem, jediný v naší rodině. A přestaň se tvářit tak vážně, buď tak hodný," pronesla tichým hlasem k svému mladšímu bratrovi. „Mně se tenhle muž líbí a nechci, abys mi ho děsil."

Usmála se na Tanise a on jí úsměv nadšeně oplatil. Raistlin okamžitě pochopil, že půlelf a jeho sestra jsou něco víc než jen přátelé. Jsou milenci. To vědomí a představa, která se mu náhle vynořila v hlavě, ho uvrhly do rozpaků a probudily v něm nepříjemný pocit. Raistlin půlelfa rázem neměl rád.

„Velice rád vidím, že jste mému starému příteli Flintovi pomohli držet se stranou od malérů," pokračoval Tanis. Také cítil rozpaky, a tak doufal, že se mu podaří změnit téma hovoru.

„Pch! Stranou od malérů!" zavrčel Flint. „Málem mě utopili. Měl jsem štěstí, že jsem to vůbec přežil."

Všichni najednou začali vyprávět příběh o výletě na loďce, který nakonec nedopadl příliš šťastně.

„Já jsem našel loď..." začal Tasslehoff.

„To přerostlé nemehlo Karamon si do ní stoupl..."

„Jen jsem chtěl chytit rybu, Flinte..."

„Tu zatracenou loď převrátil a my všichni se řádně namočili..."

„Karamon se potopil jako balvan. Musím to vědět, protože jsem do vody naházel už hodně kamenů a všechny se potopily právě jako Karamon. Dokonce po nich nevyplavala ani bublinka..."

„Dělal jsem si starost o Raistlina..."

„Já byl celkem schopen se o sebe postarat sám, můj bratře. Pod převrácenou lodí vznikla vzduchová kapsa, takže mi vůbec žádné nebezpečí nehrozilo. Nebezpečné je snad jedině to, že mám bratra imbecila. Snažit se chytit rybu holýma rukama..."

„...skočil do vody za Karamonem. Vytáhl jsem ho ven..."

„To tedy ne, Flinte! Karamon vylezl z vody docela sám. A tebe jsem odtamtud vytáhl *já*. Copak si to nepamatuješ? Tady vidíš, do kolika malérů by ses beze mě dostal..."

„Pamatuju si to a vůbec to nebylo, jak říkáš, ty zatracený šotku. Povím ti jedno," prohlásil důrazně Flint a zmatenou historku tak téměř uzavřel. „Dokud budu žít, už na žádnou loď nevložím nohu. To bylo poprvé a také asi naposledy, co jsem to udělal, ať je mi Reorx svědkem."

„Věřím, že tvou přísahu Reorx vyslyší," řekl Tanis. Přátelsky trpaslíka uchopil kolem ramen a chystal se k odchodu. „Jdu se teď podívat, jestli je můj dům stále na svém místě. Chceš jít také?"

Tanis položil otázku sice Flintovi, ale očima zabloudil ke Kitiaře.
„Já půjdu!" prohlásil nadšeně Tas.
„Ne, ty nepůjdeš," řekl Flint, popadl šotka za límec a mrštil jím zpátky.
„Ty půjdeš s námi domů, že, Kitiaro?" zeptal se škádlivě Karamon.
„Možná později," řekla Kitiara. Natáhla se a vzala Tanise za ruku. „Mnohem později."
„Ach, mlč už," obořil se Raistlin na Karamona, když si všiml, že se to jeho bratr chystá rozebírat.

4. kapitola

DO ÚTĚŠÍNA PŘIŠLO JARO A PŘINESLO S SEBOU kvetoucí květiny, mladé ovce a hnízdící ptáky. Krev, která během zimy ochladla a zhoustla, se vlivem tepla začínala zahřívat a řídnout. Mladí muži vzdychali a dívky se chichotaly. Raistlin měl ze všech ročních období nejméně rád právě jaro.

„Kit se včera v noci nevrátila domů," prohlásil u snídaně Karamon.

Raistlin jedl chléb se sýrem a mlčel. Neměl ani nejmenší chuť povzbuzovat svého bratra právě v tomto rozhovoru.

Karamon však žádné povzbuzení nepotřeboval. „Nespala ve své posteli. Já se ale vsadím, že vím, v *čí* posteli spala. I když toho asi moc nenaspali."

„Karamone," řekl mrazivě Raistlin, vstal a nechal svou snídani téměř nedotčenou. „Jsi prase."

Vzal zbytky jídla a odnesl je dvěma myším, které si držel v kleci společně s ochočeným králíkem. Vytvořil několik teorií týkajících se užití jeho léčivých bylin a zdálo se mu moudřejší tyto teorie raději zkoušet na myších než na svých pacientech. Myši se daly snadno chytit a jejich držení téměř nic nestálo.

Raistlinův první pokus nevyšel, myš se totiž stala obětí sousedovy kočky. Také Karamonovi řádně vyčinil za to, že tu kočku vpustil do domu. Karamon, který měl kočky velmi rád, tedy slíbil, že od této chvíle si se zvířaty bude hrát výhradně venku. Myši tak byly nyní v bezpečí a Raistlin byl s výsledkem svého posledního pokusu více než spokojený. Prostrčil drobky mřížkou dovnitř klece.

„Je už dost špatné, že ze sebe naše sestra dělá děvku, nemusíš k tomu přidávat své nechutné poznámky," pokračoval Raistlin, zatímco králíkovi doléval čerstvou vodu.

„Ale no tak, Raiste!" protestoval Karamon. „Kitiara není... co jsi říkal. Ona toho chlápka miluje. Dá se to poznat z toho, jak se na něj dívá. A on je do ní také úplně blázen. Já mám Tanise rád. Flint mi o něm hodně vyprávěl. Flint mi řekl, že mě Tanis letos v létě naučí ohánět se mečem a zacházet s lukem a šípy. Flint tvrdí, že je Tanis nejlepší lukostřelec, jakého kdy viděl. Flint říká..."

Raistlin zbytek hovoru ignoroval. Oprášil si drobky z rukou a začal sbírat své knihy. „Musím jít," řekl a nezdvořile přerušil bratra uprostřed věty. „Jdu pozdě do školy. Předpokládám, že se uvidíme večer? Nebo máš snad v plánu se nastěhovat k Tanisi Půlelfovi?"

„Ne, Raiste. Proč bych se k němu měl stěhovat?"

U Karamona byl sarkasmus plýtváním časem.

„Víš, Raiste, být s děvčaty je náramná legrace," pokračoval Karamon. „Ty jsi nikdy s žádnou nemluvil a já vím, že nejedná z nich si o tobě myslí, že jsi velmi zvláštní. Kvůli magii a tak. A kvůli tomu, jak jsi děcku Zelenolistových vyléčil záškrt. Říkaly, že by ta malá holčička jistě zemřela, nebýt tebe, Raiste. Děvčatům se takové věci líbí."

Raistlin se zastavil u dveří. Tváře mu potěšením zrůžověly. „Byla to jen směs ča-

je a kořene, o kterém jsem se dočetl. Říká se mu hlavěnka dávivá. Víš, to dítě ze sebe muselo nemoc dostat, a právě tenhle kořen způsobil, že začalo zvracet. Copak... dívky o takovýchto věcech... mluví?"

Podle Raistlina byly dívky podivné bytosti stejně nesrozumitelné jako magická zaříkadla z tlusté knihy nějakého arcimága. A také stejně nedosažitelné. Přesto Karamon, který byl v některých věcech natvrdlý jako pařez, s děvčaty mluvil, na slavnostech s nimi tančil oblíbené tance a dělal s nimi celou řadu jiných věcí, o kterých Raistlin jen snil za temných nocí. Byly to však sny, které v něm vyvolávaly pocit jisté hanby a špinavosti. Avšak koneckonců Karamon se svou statnou postavou, kudrnatými vlasy, velkýma hnědýma očima a pohlednou tváří děvčata přitahoval. Zatímco Raistlin ne.

Časté nemoci, které ho tak soužily, zanechaly jeho tělo slabé a hubené a bez chuti k jídlu. Měl stejně dobře tvarovaný nos a bradu jako Karamon, jenže na Raistlinovi byly tyto rysy díky jeho vyhublosti o poznání zřetelnější, takže mu dodávaly spíš lstivý a prohnaný výraz lišky. Tanec neměl rád, považoval ho za ztrátu času a energie a kromě toho se mu při něm nedostávalo dechu, takže ho nepříjemně bolelo na prsou. Nevěděl ani, jak by si s dívkami měl povídat. Nevěděl o čem. Měl pocit, že i když ho zdvořile poslouchaly, za těma jejich jiskřivýma očima se pokaždé skrýval výsměch.

„Já neříkám, že mluvily o té hlavě... hlava... nebo jak se to vlastně jmenovalo," připustil Karamon. „Ale jedna z nich, jmenuje se Miranda, povídala, že to bylo nádherné, jak jsi tomu dítěti zachránil život. Byla to její neteř, víš? Chtěla, abych ti to řekl."

„Opravdu?" zamumlal Raistlin.

„Jo. Miranda je skvělá, že jo?" Karamon si prudce povzdechl. „Ještě nikdy jsem neviděl krásnější děvče. Páni -" vyhlédl ven a podíval se na vycházející slunce - „už musím jít. Dneska budeme sázet. Vrátím se domů až po setmění."

Karamon si začal vesele pohvizdovat, sbalil si věci a vyrazil ven.

„Ano, můj bratře, máš pravdu. Ona je velmi krásná!" řekl Raistlin prázdnému domu.

Miranda byla dcera bohatého obchodníka s oblečením, který se do Útěšína přistěhoval teprve nedávno, aby tu rozjel své obchody. Miranda svému otci dělala jedinečnou reklamu, oblékala se do vybraných šatů ušitých podle nejnovějších střihů. Dlouhé jahodově zbarvené světlé vlasy se jí v líných loknách vlnily až k pasu. Elegantní a vážná, křehká a půvabná, nevinná a dobrotivá Miranda působila nesmírně okouzlujícím dojmem, a tak nebyl Raistlin jediný mladík, který ji nesmírně obdivoval.

Raistlin si několikrát všiml, že se po něm Miranda letmo podívala a že to byl svůdný pohled. Ale on si pokaždé řekl, že to je spíš jeho toužebné přání. Jak by se jí jen mohl líbit? Pokaždé, když ji spatřil, srdce mu poskočilo a on se málem udusil. Krev se mu rozproudila v žilách a na kůži cítil mrazivý chlad. Jeho obvykle mrštný jazyk jako by rázem zdřevěněl, takže se nezmohl na víc než na hloupé plácání, a jeho mozek se proměnil v ovesnou kaši. Nedokázal se jí ani podívat do tváře. Kdykoliv se ocitl v její blízkosti, měl co dělat, aby se ubránil touze natáhnout ruce a

pohladit pramen těch ohnivě zbarvených vlasů.

Byla tu ale ještě jedna věc. Měl bych o tuto mladou ženu zájem, kdyby po ní Karamon tak netoužil? ptal se sám sebe Raistlin.

Jedna část jeho mysli mu okamžitě odpověděla: „Ano!" Druhá část však nad tou otázkou neklidně přemýšlela. Co to bylo za démona v Raistlinově těle, který ho neustále nutil soupeřit s jeho dvojčetem? Byla to však jednostranná soutěž, protože Karamon o ní neměl sebemenší tušení.

Raistlin si vzpomněl na příběh, který jim vyprávěl Tasslehoff. Byl to příběh o tom, jak jeden trpaslík přišel ke spícímu rudému drakovi. Trpaslík začal draka mlátit sekerou a ohánět se po něm mečem. Tloukl ho tak dlouho, až se z toho úplně vyčerpal. Jenže drak se vůbec neprobudil. Nakonec zívl, převalil se ve spánku na bok a trpaslíka zalehl.

Raistlin se ztotožňoval s tím trpaslíkem. Připadal si, jako by se svým bratrem neustále bojoval, a Karamon se potom otočil, zalehl ho a rozdrtil. Karamon lépe vypadal, každý ho měl raději, každý mu důvěřoval. Raistlin byl „nevyzpytatelný", jak to vyjádřila Kit, nebo „lstivý", jak to jednou řekl Tanis, nebo „úskočný", jak se o něm kdysi vyjadřovali jeho spolužáci. Většina lidí snášela jeho přítomnost jen proto, že měli rádi jeho bratra.

Alespoň že jsem si získal trochu uznání jako léčitel, pomyslel si Raistlin, když kráčel po široké lávce a snažil se nedýchat příliš zhluboka voňavý jarní vzduch, který ho pokaždé nutil do kýchání.

Ale nepatrný záblesk uspokojení se v něm ještě nestačil ani usadit a trochu ho zahřát, když se opět ozval ten ďábelský démon v jeho těle a zašeptal: Ano, a možná nic jiného nikdy ani nebudeš - malý mág a mizerný léčitel - a z tvého bratra se zatím stane významný válečník, který bude konat hrdinské skutky, vyslouží si úctu a lidé ho zahrnou slávou.

„Ach bože! Ach můj bože!"

Překvapený Raistlin se náhle zastavil, protože si uvědomil, že právě do někoho narazil. Soustředil se na své myšlenky a spěchal, aby nepřišel pozdě, takže nedával pozor, kam vlastně jde.

Pozvedl hlavu, chystal se zamumlat několik omluvných slov, vyhnout se a pokračovat, když před sebou náhle uviděl Mirandu.

„Ach bože," řekla znovu a naklonila se přes zábradlí. Pod ním leželo na zemi rozházených několik smotků látky.

„Je mi to strašně líto!" vydechl Raistlin. Nejspíš do ní narazil a způsobil, že smotky látky upustila. Ty se skutálely z lávky a jako barevná spirála se zřítily na zem. To bylo první, co ho napadlo. Když se nad tím ale zamyslel podruhé -a právě to v něm vyvolalo ještě větší zmatek - došlo mu, že lávka je dost široká na to, aby se na ni vešli čtyři lidé vedle sebe, ale oni tu byli jen dva. Ona přece musela vidět, kam jde.

„Počkej... počkej tady," vykoktal Raistlin. „Já... já ti pro ně doběhnu."

„Ne, ne, byla to moje chyba," odpověděla dívka. Její oči byly stejně zelené jako čerstvě vyrašené listí stromů, jež nad nimi roztahovaly své paže. „Dívala jsem se na párek hnízdících vrabců..." Zapýřila se a najednou vypadala ještě hezčí. „Nedívala

jsem se..."

„Já na tom trvám," řekl rozhodně Raistlin.

„Dojdeme pro ně tedy společně, souhlasíš?" nabídla se Miranda. „Pro jednoho je to docela slušný náklad."

Stydlivě vložila svou ruku do jeho.

Její dotek v Raistlinovi probudil plamen podobný tomu, jaký prožíval s magií. Jenomže tenhle byl mnohem žhavější. Tento plamen ho požíral, ten druhý ho zdokonaloval.

Oba se spolu vydali ruku v ruce po dlouhém schodišti dolů na zem. Všude kolem bylo dosud mírné příšeří, rannímu slunci se jen tu a tam podařilo proniknout novým lesklým listím. Miranda a Raistlin pomalu posbírali smotky s látkou. Dávali si při tom načas. Raistlin prohlásil, že doufá, že rosa nepoškodila látku. Miranda řekla, že o nějaké ranní rose nemůže být ani řeč a že bude stačit, když látku jen dobře očistí.

Raistlin jí pomohl poskládat dlouhé pruhy látky. Uchopil jeden konec, ona pak druhý. Pokaždé, když došli k sobě, jejich ruce se dotkly.

„Chtěla jsem ti poděkovat osobně," řekla Miranda a podívala se na něj ve chvíli, kdy jen tak stáli a drželi mezi sebou látku. Její oči, zářící pod závojem narudlých dlouhých řas, ho úplně okouzlily. „Zachránil jsi mé sestře dítě. Jsme ti všichni tak moc vděční."

„To nic nebylo," protestoval Raistlin. „Promiň. Nemyslel jsem to tak, jak to vyznělo! To dítě pro vás samozřejmě znamenalo vše. Já chtěl jen říct, že to - že jsem neudělal vůbec nic. Tedy to také není přesně. Měl jsem na mysli, že..."

„Já vím, jak jsi to myslel," řekla Miranda a svýma rukama stiskla jeho.

Upustili látku. Nastavila mu rty, zavřela oči. On se k ní naklonil.

„Mirando! Tady jsi! Přestaň lelkovat a přines sem tu látku. Potřebuji ji na živůtek paní Studnové."

„Ano, mami." Miranda se sehnula a rychle ze země posbírala látku. Ani seji neobtěžovala skládat. Vzala látku do náruče a tiše mu zašeptala: „Přijď mě někdy večer navštívit, Raistline. Přijdeš?"

„Mirando!"

„Už jdu, mami!"

Miranda odešla. Sukně a zmačkaná látka za ní vlály.

Raistlin zůstal stát na místě, kde ho nechala, jako by ho zasáhl blesk a nohy se mu vpily do země. Zmatený a omámený zvažoval její pozvání i co by to mohlo znamenat. Líbil se jí. On! Ona si vybrala jeho a ne Karamona. Ze všech mužů ve městě, kteří po ní toužili, si vybrala právě jeho.

Jeho tělem se rozproudil čistý a ničím nezkažený pocit štěstí, byl to pocit, jaký zažíval jen skutečně zřídkakdy. Liboval si v něm jako v horkém letním slunci a měl dojem, že roste jako čerstvě zaseté semínko. Během chvilky si vytvořil vzdušné zámky tak veliké, že by se do nich mohl hned nastěhovat.

Viděl se jako její oficiální nápadník. Tentokrát to bude pro změnu Karamon, kdo bude závidět *jemu*. I když ne že by záleželo na tom, co si Karamon myslí, protože Miranda milovala jeho, ona byla pro něj dobrá, sladká a nádherná. Ona v Raistlinovi probudí to, co je v něm dobré, a zažene ty odporné démony - žárlivost, ctižádost,

hrdost - kteří ho vždycky tak ničili. On a Miranda budou společně žít nad obchodem s oblečením. Raistlin sice nevěděl vůbec nic o tom, jak se dělají obchody, ale on se to kvůli ní naučí.

Kvůli ní by se vzdal i magie, kdyby ho o to požádala.

Dětský smích vytrhl Raistlina z radostného snění. Přicházel pozdě do školy a jistě si tím vyslouží zamračený pohled Mistra Teobalda.

Raistlin ale Teobaldovo mračení přijal tak pokorně a dokonce s úsměvem, který by se dal nazvat přátelským, že se Mistr nemohl ubránit pomyšlení, že jeho podivný a komplikovaný žák se nakonec dočista zbláznil.

* * *

Tu noc - poprvé od chvíle, kdy začal chodit do školy, když nepočítal noci, kdy byl nemocný - Raistlin neotevřel magickou knihu. Zapomněl zalít rostliny ve své zahradě, nechal myši a králíka škrábat o klec hlady, protože jim ten den nedal nic k jídlu. On sám se snažil jíst, ale nemohl pozřít ani sousto. Večeřel totiž lásku, potravu tak lahodnou a vyživující, že se jí nemohla vyrovnat ani hostina žádného vládce.

Raistlin se jen bál, že se jeho bratr vrátí předtím, než nastane noc, což by mělo za následek, že bude ztrácet čas tím, aby mu odpověděl na celou řadu hloupých otázek. Raistlin však už měl připravenou lež. Byla to lež, ke které ho inspirovala právě Miranda. Zavolali ho, aby přišel navštívit nemocné dítě. Ne, nebude Karamona potřebovat, aby ho doprovodil.

Naštěstí se Karamon domů nevrátil. Když začalo setí, nebylo to vůbec nic neobvyklého. Farmář Třtina často pokračoval v práci na poli i v jasném světle měsíce.

Raistlin vyšel z domu a vydal se po široké lávce. Ve své fantazii si připadal, jako by kráčel po měsícem zalitých obláčcích.

Šel k Mirandině domu, ale neměl v plánu ji navštívit. Přijít po setmění na návštěvu za mladou svobodnou ženou se nehodilo. Musel by si nejprve promluvit s jejím otcem a získat jeho svolení dvořit se dceři. Raistlin měl v úmyslu se jen podívat, kde žije, a doufal, že ji možná dokonce letmo zahlédne oknem. Představoval si, jak sedí u ohniště a sklání se nad večerním šitím. A možná o něm právě sní tak, jako on snil o ní.

Obchod se nacházel ve spodní části domu. Byl to jeden z největších domů v Útěšíně. Ve spodní části byla tma, protože obchod byl na noc zavřený. Avšak v horním patře se svítilo. Světlo pronikalo ven štítovými okny. Byl teplý jarní večer a Raistlin tiše stál na dřevěné lávce a hleděl do oken, čekaje a doufaje jen v pouhý pohled na světlo odrážející se od jejích rudě zlatých vlasů. A protože právě stál, zaslechl nějaký zvuk.

Přicházel zespoda z jedné chatrče na zemi pod obchodníkovým domem. Nejspíš to bylo skladiště. Raistlina okamžitě napadlo, že se do chýše možná právě vloupal nějaký zloděj. Kdyby ho chytil nebo se mu alespoň podařilo loupeži zabránit, mohl by tak dokázat, že je hoden Mirandiny lásky. Tak si to alespoň ve své horečnaté, láskou zmítané mysli představoval.

Aniž by promyslel, že to, co dělá, může být velice nebezpečné, že by se nemohl

nijak bránit, kdyby se se zlodějem setkal tváří v tvář, Raistlin bez váhání vyrazil dolů po schodech. Na cestu viděl docela snadno. Rudý měsíc Lunitár byl tu noc v úplňku a vrhal na jeho cestu rudé světlo.

Když dorazil na zem, vydal se tiše a pokradmu směrem k chatrči. Zámek na dveřích byl uvolněný, dveře zavřené. Chatrč neměla žádná okna, ale dírou po suku na jedné straně pronikalo sotva viditelné světlo. Někdo byl bezpochyby uvnitř. Raistlin už se chystal vrazit do dveří, ale zdravý rozum mu v tom zabránil. Překonal dokonce i lásku. Raději se nejprve podívá dovnitř dírou po suku, aby zjistil, co se děje. Stane se tak svědkem zlodějských aktivit. A pak spustí poplach a zabrání tomu padouchovi uprchnout.

Raistlin přiložil oko k otvoru.

Po stranách chatrče se povalovaly hromady látek a uprostřed bylo volné místo. Na zemi ležela rozložená pokrývka, na krabici v rohu stála dost tlustá svíčka. Na pokrývce se v chabém světle mihotající svíčky svíjela, proplétala a chvěla dvě těla.

Ti dva se převalili do světla svíčky. Rudé kučery zakryly nahý bílý prs. Mužská ruka ten prs stiskla a ozvalo se zasténání. Miranda se smála a ztěžka oddechovala. Její bílá ruka bloudila po zádech nahého muže.

Byla to široká svalnatá záda. Hnědé vlasy, hnědé kudrnaté vlasy se leskly ve světle svíčky. Karamonova nahá záda, Karamonovy zpocené vlasy.

Karamon se nosem otřel o Mirandin krk a roztáhl jí nohy. Potom se oba znovu odkutáleli z dosahu světla. Těžké oddechování, namáhavé lapání po dechu a tlumené špitání do tmy, smích, který se poznenáhlu měnil v tiché steny a křik z rozkoše.

Raistlin si zasunul ruce do rukávů roucha. Přestože byl teplý jarní večer, začal se neovladatelně třást. Tiše a rychle opět vystoupal po schodech, které mu ve světle samolibě se usmívajícího Lunitáru připadaly rudé jako krev.

5. kapitola

RAISTLIN BĚŽEL PO DŘEVĚNÝCH LÁVKÁCH. Neměl tušení, kde je ani kam jde. Věděl jen to, že domů se vrátit nemůže. Až Karamon ukojí svou rozkoš, půjde domů. A Raistlin se na svého bratra nemohl podívat, nemohl vidět ten jeho spokojený úsměv, nemohl cítit její vůni a dívat se na ten chtíč v jeho očích. Žárlivost a odpor svíraly Raistlinovi žaludek a naplňovaly jeho hrdlo hořkými slinami. Napůl slepý, slabý a omámený kráčel a kráčel. Bylo mu vše lhostejné, nedíval se kolem sebe, a tak ve tmě narazil přímo do kmene stromu.

Uhodil se tak silně do čela, až se mu zatmělo v hlavě. Zavrávoral a zachytil se zábradlí. Byl sám na měsícem ozářených schodech, jeho ruce pokropené krvavě rudým světlem se divoce třásly a chvěly návalem emocí. Přál si, aby byl Karamon i s Mirandou mrtvý. Kdyby v té chvíli znal nějaké kouzlo, které by dokázalo těla obou milenců proměnit v popel, Raistlin by ho použil.

V duchu to viděl naprosto jasně. Viděl, jak oheň pohlcuje svými plameny - rudými, oranžovými a bílými žhavými plameny - celou chatrč, jak oheň požírá dřevo a dvě lidská těla uvnitř, jak hoří a přináší očistu...

Tupá bolest v ruce a zápěstí ho přivedla zpět do přítomnosti. Sehnul hlavu a uviděl, že má klouby na ruce úplně bílé. Zvracel, uvědomil si podle zápachu a podle kaluže zvratků u svých nohou. Nevzpomínal si však na to. Tato očista mu, jak se zdálo, přece jen přinesla něco dobrého. Už se mu netočila hlava a přestal se mu zvedat žaludek. Vztek a žárlivost přestaly trýznit jeho tělo a už ho neotravovaly svým jedem.

Rozhlédl se kolem sebe, aby se zorientoval. Zpočátku nic nepoznával. Pak našel jeden známý bod a po něm další. Už věděl, kde je. Přešel téměř celý Útěšín, přesto si nevzpomínal, že by to skutečně udělal. Ohlížet se zpátky bylo stejné, jako by se díval do srdce požáru. Viděl jen rudý oheň, černý kouř a bílý popel. Zhluboka si povzdechl a pomalu uvolnil křečovitý stisk ze zábradlí.

Kousek opodál stál sud s vodou. Zatím se sice ještě neodvážil nabídnout něco svému roztřesenému žaludku, ale alespoň si navlhčil rty a omyl prkna, kde se před tím vyzvracel. Byl rád, že ho nikdo neviděl, rád, že tu nikdo nebyl. Tu ostudu by nepřežil.

Jak si Raistlin uvědomil, kde vlastně je, současně mu došlo, že tu vůbec nemá co dělat. Tato část Útěšína nebyla považována za nejbezpečnější. Patřila k těm nejstarším; z jednotlivých domků byly jen nuzné a dávno opuštěné chatrče. Jejich původní obyvatelé buď zbohatli a přesunuli se do vyšších společenských tříd Útěšína, nebo zchudli a město dávno opustili. Nedaleko odsud žila Bláznivá Meggin a kromě toho se tu také nacházela putyka Žleb. Ta musela být někde velmi blízko.

Listím se nesl opilecký smích, ale byl jen ojedinělý a tlumený. Většina lidí, dokonce i opilců, byla už dávno v posteli. Noc se přehoupla přes půlnoc, muselo být kolem jedné.

Karamon už bude jistě doma, a až zjistí, že tam jeho bratr není, bude šílený stra-

chy.

Výborně, pomyslel si kysele Raistlin. Jen ať se strachuje. Bude muset pro svou nepřítomnost vymyslet nějakou omluvu, ale to by neměl být problém. Karamon mu skočí na cokoliv.

Raistlinovi byla zima, byl unavený a celý se třásl; vyšel si ven bez pláště a domů ho čekala ještě dlouhá cesta. Přesto se dál držel zábradlí a neklidně vzpomínal na ten okamžik, kdy si přál, aby byli Karamon a Miranda mrtví. Ulevilo se mu, když byl schopen si říct, že to tak nemyslel, a náhle dokázal ocenit přísná pravidla a zákony, kterými se řídilo užívání magie. Tolik toužil po tom, až získá moc, že nedokázal nikdy pochopit důležitost Zkoušky, která stála jako ocelová brána do jeho budoucnosti a představovala jeho vstup do vyšších řad čarodějů.

Jedině ti, kdo vládnou disciplínou, aby zvládli tak mohutnou sílu, mohou získat právo ji používat. Když si však vzpomněl na své divoké emoce, na svou touhu, chtíč, žárlivost a zášť, vyděsilo ho to. Skutečnost, že jeho tělo - touhy a přání jeho těla - dokázalo zahnat disciplínu v jeho duši, v něm probouzela znechucení. Rozhodl se, že v budoucnu proti těmto destruktivním emocím bude bojovat.

A zatímco o tom uvažoval a chystal se vydat domů, náhle za sebou zaslechl blížící se kroky. Nejspíš to bude městský strážník na své pravidelné noční obchůzce. Už si představoval nepříjemné otázky, přísné poučování a možná dokonce i ozbrojený doprovod domů. A tak se přimáčkl ke kmeni stromu a přikrčil se v jeho stínu stranou od záře Lunitáru. Chtěl být sám, nechtěl s nikým mluvit.

Ta osoba pokračovala dál, vynořila se ze stínu hustého listí a vstoupila do kuželu měsíčního světla. Měla na sobě dlouhý plášť se zvednutou kápí, ale Raistlin Kitiaru okamžitě poznal, poznal ji podle chůze -její dlouhé, rychlé, netrpělivé kroky, které jako by ji nikdy nedonesly na místo jejího určení dostatečně včas.

Prošla těsně kolem Raistlina. Mohl natáhnout ruku a dotkl by se jejího tmavého pláště, jenže on se místo toho ještě více přikrčil ve stínu stromu. Ze všech osob, které dnes v noci netoužil potkat, byla Kitiara tou první. Doufal, že se z jeho blízkosti co nevidět ztratí, aby se on mohl vrátit domů.

Proto ho velmi otrávilo, když viděl, že se zastavila u sudu s vodou.

Čekal, až se napije a bude pokračovat dál, ale ona, přestože se skutečně z vydlabané dýně, přivázané na provázku ke straně sudu, napila, navzdory všemu dál nepokračovala. Hodila dýňový pohár zpátky do vody, až to hlasitě zašplouchalo. Složila si ruce na prsou, opřela se o nádrž a čekala.

Raistlin tu tedy uvázl. Nemohl opustit strom. Nemohl vykročit do měsíční záře, protože by si ho všimla. Jenže on by v této chvíli už stejně neodešel, i kdyby mohl. Byl zmatený a zvědavý. Co to Kitiara provádí? Proč se v tuto pozdní noční hodinu prochází po ulicích Útěšína, proč jde sama a proč tu nikde není její půlelfský milenec?

Bylo jasné, že tu na někoho čeká. Kit totiž nerada na něco čekala a ani tentokrát to nebyla žádná výjimka. Nestála tu ještě ani dvě minuty a už začala nervózně přešlapovat. Dala nohy křížem, potom je narovnala, zachrastila mečem na boku, několikrát bouchla rukama v kožených rukavicích o sebe, znovu se napila vody a několikrát se naklonila dopředu, aby se podívala dolů na lávku.

„Dám mu ještě pět minut," zamumlala. Bylo jasno a ticho, takže Raistlin dobře slyšel každé její slovo.

Pak se ozvaly kroky. Přicházely z míst, kam se předtím Kit dívala. Kitiara se narovnala a bez uvažování sáhla k boku pro svůj meč.

Druhý člověk byl muž. Měl na sobě také dlouhý plášť se zvednutou kápí a čpěl pivem. Přestože stál ani ne deset stop od něj, Raistlin cítil, jak z toho muže táhne kořalka. Kit znechuceně nakrčila nos.

„Ty ochlasto!" zasyčela. „Necháš mě tu v té zimě čekat celé hodiny a sám si zatím někde dáváš do nosu! Nejraději bych ti rozpárala to tvoje pivem nalité břicho!"

„Nepřišel jsem na schůzku pozdě," řekl ten muž a jeho hlas byl mrazivý a překvapivě střízlivý. „Možná jsem tu dokonce o něco dřív. A krom toho člověk nemůže sedět v hospodě - dokonce ani v takovém pajzlu jako je Žleb - bez toho, aby se napil. S radostí ti ovšem můžu říct, že toho odporného patoků, který hostinský ve své ukvapenosti nazval pivem, mám víc na sobě než v sobě. Jak se zdá, šenkýřka se vlastní vinou připravila o tučné spropitné. Podařilo se jí vylít na mě skoro celý džbán... Slyšela jsi to?"

Raistlin se velice tiše posunul, aby si ulevil od ochromující bolesti, která nečekaně zasáhla jeho levou nohu. Sotva při tom udělal sebemenší hluk, ale ten muž ho přesto slyšel, protože obrátil svou kápí zakrytou hlavu směrem k Raistlinovi.

Raistlin se ani nehnul, dokonce ani nedýchal. Nechtěl být přistižen, jak sleduje svou sestru. Kit by zuřila, navíc nikdy neměla výčitky svědomí, že si svůj vztek vylévala rukou. Teď by se mohla zachovat dokonce ještě hůř. A i kdyby to neudělala, i kdyby měla se svým malým bratříčkem soucit, ten muž s hlasem jako zamrzlé železo by se o to bezpochyby postaral.

Jak mu strach sevřel už tak roztřesený žaludek, Raistlin si uvědomil, že se nebojí, že bude chycen, poněvadž by měl strach z trestu, ale proto, že by přišel o možnost zjistit jedno z Kitiných tajemství. Kit už se jednou pokusila ho vtáhnout do svého světa a uplatnit na něj svůj vliv. Raistlin si byl jistý, že se o to pokusí znovu, a on neměl v úmyslu hrát komukoliv nějakou ponižující roli. Jednoho dne se bude muset přáním své umíněné sestry postavit. A na ten souboj bude potřebovat všechny dostupné zbraně.

„Nejspíš tě šálí uši," řekla Kit po chvilce mlčení, během něhož oba napjatě poslouchali.

„Nejspíš to byla kočka. Kdo by sem v tuhle noční hodinu chodil. Raději se pusťme do obchodu."

Raistlin zahlédl, jak se měsíční záře odrazila od jílce Kitina meče; odhrnula totiž na stranu plášť, aby vytáhla kožené pouzdro na svitky, které měla ukryté pod opaskem.

„Mapy?" zeptal se muž a podíval se na pouzdro.

„Podívej se sám," řekla.

Muž sejmul kryt a vytáhl několik listů papíru. Zpola je rozmotal a rozložil je na víko sudu s vodou, aby si je mohl ve světle měsíce lépe prohlédnout.

„Je tam úplně všechno," řekla spokojeně Kitiara a ukázala prstem. „Navíc je tam ještě víc, než tvůj pán žádal. Opevnění Qualinestu je zakreslené na hlavní mapě;

počet strážných bodů, počet strážců držících hlídky, jak často se strážci mění, jaké druhy zbraní s sebou nosí a tak dále. Sama jsem dvakrát obešla hranice Qualinestu. Na nejrůznějších mapách jsem vyznačila slabá místa v jejich obraně, možné oblasti, kudy by se dalo proniknout, a také jsem zakreslila nejsnadnější přístupovou cestu ze severu."

„To je skvělé," řekl muž. Smotal papíry, opatrně je zasunul zpátky do koženého pouzdra a pouzdro si uložil do holínky. „Můj pán bude mít radost. Co dalšího jsi o Qualinestu zjistila? Slyšel jsem, že sis jako milence pořídila půlelfa, který se narodil v... au!"

Kit popadla konce provázků mužovy kápě. Zkušeným pohybem šňůrky zatáhla, trhla s ním a napůl uškrceného si ho přitáhla k sobě.

„Jeho z toho vynech!" řekla tichým, avšak o to důraznějším hlasem. .Jestli si myslíš, že bych se dokázala natolik ponížit, že bych se s někým vyspala jen proto, abych získala nějaké informace, tak se šeredně pleteš, příteli. A mohlo by se ti pěkně vymstít, kdybys řekl nebo udělal cokoliv, co by u něj vyvolalo sebemenší podezření."

Ve světle měsíce se zaleskla ocel. Kit držela v ruce nůž. Muž sklonil hlavu a podíval se na něj, pak se zadíval Kitiaře do očí, které zářily jasněji než nůž. Na důkaz své porážky zvedl obě ruce.

„Omlouvám se, Kit. Já tím nic nemyslel."

Kitiara ho pustila. Muž si začal třít krk v místech, kde se mu provázek zařízl do kůže. „A jak ses ho dnes v noci zbavila?"

„Řekla jsem mu, že strávím večer se svými bratry. A teď chci svoje peníze."

Muž sáhl pod plášť, vytáhl kožený měšec a podal jí ho. Kitiara měšec otevřela, přidržela ho na světle a znaleckým okem rychle odhadla sumu, jež byla uvnitř. Vytáhla jednu velkou minci, prohlédla si ji a pak ji zastrčila do rukavice. Nakonec si měšec spokojeně přivázala k opasku.

„Mohla bys mít ještě mnohem víc, kdybys náhodou kápla na nějaké další informace o Qualinestu a elfech. Myslím informace, které ti prostě jen tak přijdou pod ruku."

Kitiara se zasmála. Peníze ji uvedly do dobré nálady. „Jak se s tebou spojím?"

„Nech vzkaz ve Žlebu. Pokaždé, až tudy půjdu, se tam zastavím. Ale nechystáš se náhodou co nevidět na sever?" zeptal se.

Kit pokrčila rameny. „Myslím, že ne. Zatím jsem tady docela spokojená. Musím myslet na své malé bratříčky."

„Hm, hmm," zabručel muž.

„Začínají přicházet do let, kdy by se nám mohli dost hodit," pokračovala Kit, ignorujíc jeho mručení.

„Zahlédl jsem je ve městě. Ten velký by se nám možná hodil jako válečník, i když je neohrabaný jako poleno a vypadá, že bude asi stejně tak chytrý. Zato ten druhý... je mág. Povídá se, že je velmi talentovaný. Mého pána by potěšilo, kdyby se přidal do našich řad."

„Co se povídá, jsou nesmysly! Raistlin ti dokáže z nosu vyčarovat minci. Ale to je asi tak všechno, co dovede." Kit natáhla ruku.

Muž Kitiaře rukou potřásl, ale hned ji nepustil. „Pan Ariakas bude velmi potěšen, že ses k nám také připojila, Kit. A to natrvalo. Bude z tebe výborný velitel. Tak to říkal."

Kit vykroutila ruku z mužova sevření a položila ji na jílec meče. „To jsem nevěděla, že jsme já a jeho lordstvo skoro jako staří dobří známí," prohlásila šelmovsky. „Nikdy jsem se s ním nesetkala."

„Ale on zná tebe, Kit. Od vidění a také podle pověsti. Udělala jsi na něj dojem a tohle..." ukázal na pouzdro s mapami - „ho potěší ještě více. Je připravený ti nabídnout místo ve své nové armádě. Je to skvělá příležitost. On bude jednoho dne vládnout celému Ansalonu a pak i všem lidem na Krynnu."

„Skutečně?" Kit tázavě nadzvedla obočí. Vypadala, že to na ni udělalo dojem. „Rozhodně má velké plány, co?"

„Proč by neměl? Má mocné spojence. Což mi připomíná, jaký je tvůj názor na draky?"

„Draci?" To Kit skutečně pobavilo. „Já myslím, že jsou dobří k tomu, aby děsili malé děti k smrti. Ale to je asi tak vše. Co tím myslíš?"

„Nic mimořádného. Já jen, jestli by ses jich nebála."

„Já se nebojím ničeho ani na tomto světě, ani na onom světě," řekla Kit a v jejím hlase zazněl nebezpečný podtón. „Říká snad někdo něco jiného?"

„Nikdo nic neříká, Kit," odpověděl muž. „Můj pán nás všechny slyšel mluvit o tvé odvaze. To je také důvod, proč chce, aby ses přidala k nám."

„Mně je dobře tady," pravila Kitiara a odmítla nabídku. „Tedy alespoň na nějakou dobu."

„Jak chceš. Ta nabídka... Krucinál, u všemocné Takhisis, teď jsem to slyšel!"

Raistlin cítil nepříjemně pichlavou bolest, která mu vystřelovala z nohou až do zad. Pokusil se nohou trochu pohnout, zahýbat prsty a pokusil se to udělat tiše. Naneštěstí prkno, na němž stál, bylo uvolněné, a tak jakmile pohnul chodidlem, hlasitě zavrzalo.

„Špion!" řekl mrazivým hlasem muž.

Černý plášť se zavlnil, muž vyskočil a hned stál přímo před Raistlinem a držel ho za kabát. Z hlavy mladého mága rázem na křídlech hrůzy odletěla všechna magická slova.

Muž vytáhl Raistlina zpoza stromu. Přinutil ho klesnout na kolena a strhnul mu kápi. Popadl ho za vlasy a prudce mu trhnul hlavou dozadu. V rudém světle měsíce se zaleskla čepel.

„Tohle děláme v Nerace se zvědy."

„Ty jeden hlupáku! Přestaň!" Kitiara muže praštila do ruky, zkroutila mu paži za záda a vyrazila mu nůž z ruky.

Muž se na ni otočil a v očích mu blýskala touha pro krvi. Hrot meče na jeho hrudi ho však zchladil.

„Proč jsi mě zastavila? Já jsem ho nechtěl zabít. Ještě ne. Nejprve by musel mluvit. Chci vědět, kdo mu platí, aby mě špehoval?"

„Nikdo mu neplatí, aby tě špehoval," řekla zlostně Kitiara. „Pokud někoho špehuje, tak mě."

„Tebe?" odsekl skepticky muž.

„Je to můj bratr," vysvětlila mu Kitiara.

Raistlin klečel na kolenou s hlavou skloněnou. Zmítaly s ním stud a rozpaky. Raději by zemřel, než aby se musel dívat na projev sestřiny zlosti, nebo ještě hůř, na projev jejího opovržení.

„Vždycky to byl takový malý zvědavec," řekla Kitiara. „Říkáme mu Tichošlápek. Tak vstávej!"

Uštědřila Raistlinovi ránu do obličeje. Ucítil krev.

K jeho úžasu ho hned po té ráně vzala kolem krku a pevně ho objala.

„To bylo za to, že jsi zlobil," řekla žertem. „Teď, když jsi tady, Raiste, dovol mi, abych ti představila svého přítele. Jmenuje se Balif. Je mu líto, že tě tak vyděsil. Myslel si, že jsi zloděj. Že je ti to líto, Balife?"

„Jo, omlouvám se," řekl muž a podíval se na Raistlina.

„A ty ses také jako *zloděj* choval. Takhle číhat uprostřed noci. Co jsi tady vlastně dělal? A kde jsi byl?"

„Byl jsem u Bláznivé Meggin," řekl Raistlin a setřel si krev z prasklého rtu. „Našla mrtvou lišku. Tak jsme ji pitvali."

Kit nakrčila nos a zamračila se. „Ta ženská je čarodějnice. Měl by ses od ní držet dál. Takže, bratříčku," řekla jako mimochodem, „co si myslíš o tom, co jsme tu s Balifem rozebírali?"

Raistlin se zatvářil přihlouple. Napodobil tupý a užaslý výraz svého bratra. „Nic." Pokrčil rameny. „Moc jsem toho neslyšel. Prostě jsem jen tak šel a..."

„Lháři!" zavrčel na něj rozzuřeně muž. „Když jsem začal mluvit s Kit, zaslechl jsem nějaký podivný hluk. Byl tady celou tu dobu."

„Ne, to jsem tedy nebyl, pane," prohlásil smířlivým tónem Raistlin. „Chtěl jsem jít dál, ale slyšel jsem vás mluvit o dracích. A tak jsem se zastavil, abych si to poslechl. Nemohl jsem si pomoci. Vždycky jsem se zajímal o příběhy ze starých dob. A zvláště o draky."

„To je pravda," řekla Kitiara. „Vždycky měl nos zabodnutý v knihách. Je neškodný, Balife. Přestaň si dělat starosti. A ty běž domů, Raistline. A o tom, že jsi byl za tou starou ježibabou, se nikomu nezmíním."

Jejich pohledy se střetly.

A já zase neřeknu Tanisovi, že jsi byla v noci venku s jiným mužem, slíbil jí tiše Raistlin.

Kitiara se usmála. Někdy jeden druhému dokonale rozuměli.

„Tak jdi!" řekla a postrčila ho.

Raistlin měl celé tělo ztuhlé a bolavé, krev a strach mu v ústech zanechaly podivnou pachuť, ze které se mu zvedal žaludek. Vyrazil po lávce. Když za sebou ale zaslechl kroky, dostal strach, že se za ním Balif rozběhl, a tak se ohlédl za sebe.

Balif právě scházel po schodech, plášť za ním vlál.

Kitiara vylovila z rukavice minci. Vyhodila ji do vzduchu a zaseji chytla. Naklonila se přes zábradlí a zavolala za Balifem. „Zůstaneme ve spojení!"

Raistlin ještě zaslechl, jak se muž jen krátce, ale mrazivě zasmál. Kroky pokračovaly dál, až nakonec docela utichly, když Balif došel na zem.

Kitiara zůstala stát u sudu s vodou. Hlavu měla dost skloněnou a ruce složené křížem na prsou. Urputně přemýšlela. Po chvilce to však ze sebe setřásla, jako kdyby ze sebe chtěla setřást veškeré pochybnosti a otázky. Stáhla si kápi hluboko do čela, aby si zakryla tvář, a rychlým krokem vyrazila.

Raistlin se domů vrátil oklikou. Byla to sice cesta o něco delší, ale on nechtěl své sestře znovu zkřížit cestu. Celou dobu přemýšlel, o čem Kit mluvila. Snažil se z toho vytušit nějaký význam, jenže byl úplně otupělý únavou, takže v tom žádný smysl nenacházel. Jeho tělo bylo úplně vysáté. Jediné, k čemu se dokázal přinutit, bylo klást jednu nohu před druhou a klopýtat domů.

Karamon bude jistě vzhůru. Bude bez sebe strachy a bude mu klást všemožné otázky.

Raistlin se smutně usmál. Nebude muset lhát. Jednoduše mu řekne, že strávil večer s jejich sestrou.

6. kapitola

TO LÉTO BYLO DVOJČATŮM DVACET LET.

Den jejich plnoletosti měl být dnem bujaré oslavy. Kitiara pro ně uspořádala malý večírek, pozvala jejich přátele do hospody Ztracený domov a objednala večeři a piva, co kdo chtěl, což bylo v případě trpaslíka povážlivě velké množství. Všichni se dobře bavili, s výjimkou dvou oslavenců.

Raistlin byl už od jara v poměrně špatné náladě a častěji než obvykle kousavý a sarkastický. Obzvlášť ke svému bratrovi. A jejich společné narozeniny s nezbytným připomenutím smrti jejich rodičů zřejmě jeho špatnou náladu ještě více přiostřily.

Také Karamon byl smutný, neboť se právě dozvěděl zprávu o tom, že Miranda, dívka, již v současné době zbožňoval, se nečekaně vdala za mlynářova syna. Nezvyklý spěch, s jakým se svatba chystala, rozpoutal spekulace nejskandálnějšího druhu. Karamonovo zklamání z celé té věci tak nějak ochablo, když si všiml, že zpráva o Mirandině zasnoubení vyvolala v Raistlinově tváři úsměv. Byl to sice úsměv temný a zlomyslný, nikoliv úsměv, který by zahřál u srdce, ale přece jen to byl úsměv. Karamon to považoval za dobré znamení a toužebně doufal, že se jeho současný neveselý domácí život poněkud napraví.

Oslava plnoletosti trvala dlouho do noci a teplo a dobrá nálada všech ostatních brzy rozpustily i Raistlinův chlad.

Byla to první oslava, na kterou se Kitiara kvůli svým bratrům dostavila od dob, co byli ještě tak malí, že si na to sotva pamatovali. Pro ni to však bylo to nejdelší období v životě, jaké v Útěšíně strávila.

„Tohle zatuchlé město přece jenom není tak nudné, jak si ho pamatuju," odpověděla na kousavou otázku svého bratra Raistlina. „A navíc po nějakou dobu ještě nikam nemusím. Takže se dobře bavím, bratříčku."

Tu noc byla v báječné náladě a Tanis Půlelf rovněž. Seděli vedle sebe a na první pohled na nich byla znát vzájemná náklonnost. Jeden na druhého hleděli se zářivýma očima plnýma něhy. Vzájemně se povzbuzovali, aby ten druhý vyprávěl svůj nejoblíbenější příběh. S jistým tajemným úsměvem a postranními pohledy si pak připomínali některé vtipy, které znali jen oni dva.

„Dnešní oslava je na mě," řekla Kit, když se začal počítat účet. „Za všechno platím."

Hodila na stůl tři velké mince. Otik se nadšeně rozzářil a natáhl se pro ně. Raistlin však protáhl svou mrštnou ruku pod Otikovou paží, jednu minci ze stolu sebral a přidržel si ji na světle.

„Ocel. Vyrobená v Sankci," prohlásil, když si peníz náležitě prohlédl. „Řekl bych, že byla vyražená teprve nedávno."

„Sankce," opakoval po něm Tanis a mračil se. „To město má hodně špatnou pověst. Jak jsi přišla k penězům právě ze Sankce, Kit?"

„Ano, kde jsi vzala tak zajímavé mince, sestro?" připojil se Raistlin. „Podívej se na to - je na ní vyražený pětihlavý drak."

„To je symbol zla," pronesl Tanis a tvářil se velmi vážně. „Starodávný symbol Královny Temnot."

„Nebuď hlupák! Je to jenom mince, žádné ztělesnění zla. Vyhrála jsem jen nad jedním námořníkem v kartách," řekla s bezelstným úsměvem Kit. „Štěstí ve hře, neštěstí v lásce, tak se to říká. Ale já jsem důkazem toho, že to neplatí, protože hned druhý den jsem poznala tebe, lásko." Naklonila se k Tanisovi a políbila ho na tvář.

Její tón byl lehký, přirozený a její úsměv upřímný. Raistlin by neměl sebemenší důvod o ní pochybovat, kdyby podobnou minci neviděl již před měsícem, jak se leskla ve světle Lunitáru.

Půlelf jí věřil, to bylo jisté. Ale Tanis byl do Kitiary tak zahleděný, že kdyby mu řekla, že se na gnómské lodi vypravila na měsíc a zpátky, ještě by ji požádal, aby mu o té cestě povyprávěla.

Ani nikdo z ostatních už se jí dál na nic nevyptával. Flint se po všech svých přátelích rozhlížel s výrazem starostlivého otce nebo dědečka, ale jeho pohled byl s každým dalším pivem čím dál rozostřenější. Tasslehoff vesele poskakoval po celé hospodě a rozčiloval tím ostatní hosty. Účastníci večírku chodili střídavě před šotkem zachraňovat ostatní lidi, protože se je Tas po dvou vypitých pivech rozhodl potěšit svými oblíbenými historkami o strýčku Pastiskočovi. Flint a Tanis vraceli zákazníkům jejich věci nebo je nahrazovali v případě, že se „vypůjčené, ztracené nebo jinak zapomenuté" osobní předměty nenávratně ztratily v jedné z mnoha šotkových kapes.

Co se týkalo Karamona, ten svého bratra sledoval s téměř soucit budící starostlivostí a zoufale si přál, aby se Raistlin bavil. A tak ho nesmírně potěšilo, když jeho zasmušilý bratr zvedl hlavu od jediné sklenky vína, jíž se dosud ani nedotkl, a zeptal se: „Když už mluvíme o dracích, o těchto starodávných příšerách provádím studii. Zná snad někdo nějakou historku o dracích?"

„Já jednu znám," nabídl se Sturm, který byl díky dvěma džbánkům medoviny, které vypil na jejich počest, neobvykle hovorný.

Vyprávěl tedy ostatním příběh o Solamnijském rytíři Humovi a o tom, jak se zamiloval do stříbrného draka, který na sebe vzal podobu krásné lidské ženy. Příběh udělal dojem, a tak se rozpoutaly další spekulace. Kdysi na Krynnu žili dobří i zlí draci - ve starých příbězích o nich bylo mnoho historek. Ale jsou ty příběhy pravdivé? Skutečně draci existovali? A pokud ano, tak co se s nimi stalo?

„Já na tomhle světě žiju už dlouho," ozval se Tanis, „ale nikdy jsem žádného draka neviděl. Takže já bych řekl, že draci žijí jen ve verších básníků."

„Jestli chceš popřít existenci draků, pak jako bys popíral existenci Humy Drakobijce," prohlásil Sturm. „Byl to právě on, kdo draky vyhnal z tohoto světa. Dobří draci souhlasili, že odejdou společně se zlými, aby se zachovala rovnováha. A to je důvod, proč už tu žádné draky nevidíš."

„Strýček Pastiskoč jednou draka potkal..." začal nadšeně Tasslehoff, ale ostatní neměli chuť ho poslouchat. Flint mu podkopl stoličku a šotek se i se svým pivem svalil na zem.

„Draci jsou jen výplodem fantazie v šotcích báchorkách," prohlásil znechuceně Flint. „Nic víc."

„Trpaslíci si ale také o dracích vyprávějí," řekl Tas, aniž by ho to nějak vyvedlo z míry. Zvedl se, smutně pohlédl na prázdný pivní džbánek a odvlekl se k Otikovi, aby ho požádal o další.

„Trpaslíci vyprávějí ty nejlepší dračí příběhy," prohlásil Flint. „To je ovšem přirozené, když vezmete v úvahu, že jsme kdysi s těmito velkými netvory bojovali o místo k životu. Jelikož byli draci dost rozumné bytosti, dávali přednost životu pod zemí. Často se stávalo, že si trpasličí vládce vybral pro své lidi útulnou suchou horu a pak zjistil, že nějakého draka napadla úplně stejná myšlenka."

Tanis se zasmál. „Nemůžeš mít obojí, starý příteli. Není možné, aby draci z trpasličích příběhů byli opravdoví, zatímco z šotcích falešní."

„A proč ne?" zeptal se zlostně Flint. „Už jsi někdy viděl šotka, který říká pravdu? A už jsi někdy viděl ulhaného trpaslíka?"

Byl se svým argumentem spokojený. Nebylo divu, když se na něj jeden díval ze dna pivního džbánku.

„Co říkáš ty, Raiste?" zeptal se Karamon. Zdálo se, že jeho bratra toto téma zajímá o poznání víc, než ho až dosud zajímalo kterékoliv jiné.

„Jak jsem řekl, ve svých knihách jsem o dracích četl," odpověděl Raistlin. „Mluvilo se v nich o magických kouzlech a předmětech spojených právě s draky. Připouštím, že to byly knihy staré, ale proč by někdo taková kouzla nebo předměty vytvářel, kdyby draci byli jen mytologické příšery?"

„.Přesně tak!" zvolal Sturm. Postavil džbánek na stůl a zcela výjimečně věnoval Raistlinovi souhlasný pohled. „Co říkáš, zni docela logicky."

„Raist zná příběh o Humovi." Karamon rád viděl, že se z těch dvou stali téměř přátelé. „Pověz ho, Raiste."

Když se Sturm dozvěděl, že ten příběh má co do činění s uživateli magie, opět se zamračil a zatahal se za vousy. Ale jak Raistlin pokračoval ve svém vyprávění, Sturmův zamračený pohled postupně zmizel. Když příběh skončil, nespokojeně nad tím zabručel a s pokývnutím dodal: „Ten kouzelník prokázal velkou odvahu - na mága."

Karamon prudce zamrkal v obavě, že jeho bratra tato poznámka urazí a vrhne se do protiútoku. Jenže když Raistlin příběh dokončil, podíval se upřeně na Kitiaru, takže to vypadalo, že Sturmův komentář vůbec neslyšel. Karamon se tedy uklidnil, dopil pivo, objednal si další a vykřikl bolestí, když se k němu zezadu přiblížila malá dívka s rudými loknami a jako pavouk se mu pověsila na záda.

„Au! Nech toho, Tiko!" Karamon se snažil dítě setřást. „Neměla bys náhodou být v posteli?" zeptal se a s předstíranou zlostí se po dívce ohnal. Ta se však jen smála. „Kde je Waylan? Ten tvůj táta je úplně k ničemu."

„Já nevím," odpovědělo děvčátko lhostejně. „Někam odešel. On pořád někam chodí. A tak zůstávám u Otika, dokud se nevrátí."

Otik vrazil dovnitř, omlouval se, současně však nadával. „Promiň, Karamone. Tady jsi, ty rarachu, jak to, že tu obtěžuješ hosty?" Rozhodně dívku popadl a odvedl ji pryč. „Víš, že se to nesmí!"

„Sbohem, Karamone!" zavolala Tika a vesele mu zamávala.

„To je ale ošklivé děcko," zamručel Karamon a otočil se zpátky ke svému pití.

„Už jste někdy viděli někoho takhle pihatého?"

Raistlin toho vyrušení využil a na okamžik se naklonil ke své sestře. „Co myslíš ty, Kit?" zeptal se jí s mírným úsměvem.

„O čem?" zeptala se lhostejně. Pohledem sledovala Tanise, který se vypravil k baru pro dvě další piva.

„O dracích," řekl.

Kit po něm šlehla očima.

Raistlin nevinně opětoval její pátravý pohled.

Kit pokrčila rameny a afektovaně se zasmála. „Já na draky vůbec nemyslím. Proč bych měla?"

„Já jen, že jsem si všiml, jak se ti změnila tvář, když jsem o tom začal mluvit. Připadalo mi to, jako bys chtěla něco říct, ale pak sis to rozmyslela. Hodně jsi toho procestovala. Proto bych od tebe moc rád slyšel, co si o tom myslíš," dodal uctivě.

„Pch!" odsekla příkře Kitiara a zdálo se, že ji to dost rozrušilo. „Za tu změnu v obličeji může bolest. Bolí mě žaludek. Myslím, že to srnčí, co nám Otik dnes večer přichystal, bylo zkažené. Udělal jsi dobře, žes to nejedl. Už jsem toho o Solamnijských rytířích a dracích slyšela hodně," dodala, když se Tanis vrátil. „Je hloupé hádat se o něco, co nikdo nemůže dokázat. Změníme téma."

„Výborně," řekl Raistlin. „Tak si pojďme popovídat o bozích."

„Bozi! To je ještě horší!" zasténala Kitiara. „Řekla bych, že jsi asi začal věřit v Belzora, můj malý bratře, a že se nás teď budeš snažit obrátit na víru. Raději půjdeme, Tanisi, než s tím kázáním začne."

„Já nemluvím o Belzorovi," řekl naoko příkře Raistlin. „Mám na mysli staré bohy. Ty, které jsme uctívali před Pohromou. Staří bohové si byli rovni s draky, a také se říká, že někteří z nich existovali v dračí podobě. Například Královna Temnot. Na té minci je právě její symbol. Zdá se mi, že víra v draky musí nezbytně vyvolávat také víru v tyto bohy. Nebo naopak."

Každý - s výjimkou Kitiary, která obrátila oči v sloup a pod stolem kopla Tanise do nohy - na to měl nějaký názor. Sturm prohlásil, že od chvíle, kdy o tom naposledy mluvili, o tom trochu uvažoval. Promluvil si o Paladinovi se svou matkou a ta mu řekla, že rytíři v boha světla stále věří. Čekají, že se vrátí domů s omluvou, že byl tak dlouho pryč. Pokud se tak stane, rytíři jsou ochotni mu odpustit a na minulé špatné skutky svého boha zapomenout.

Podle Tanise byli elfové přesvědčení, že bohové - všichni bohové - odešli z tohoto světa kvůli lidské zlovůli. Až ale budou lidé konečně vyhubení - což se jistě stane, poněvadž jsou chorobně bojovní — praví bohové se opět vrátí.

Flint celou záležitost nejprve důkladně promyslel a pak vyjádřil své přesvědčení, že horští trpaslíci nejspíš Reorxovi navykládali hromadu lží a ukryli ho někde v srdci Thorbardinu, takže bůh nemá sebemenší tušení, že lesní trpaslíci potřebují jeho božskou pomoc.

„Horští trpaslíci předstírají, že vůbec neexistujeme. Přejí si, abychom se zřítili nadobro z tváře Krynnu, tak to je. Jsme pro ně hanba a ostuda," uzavřel to Flint.

„A mohli byste se zřítit z tváře Krynnu?" zeptal se dychtivě Tas. „Jak byste to udělali? Mně se zdá, že já mám obě nohy pevně na zemi. Nemyslím si, že bych

mohl spadnout. Ale co kdybych stál na hlavě?"

„Pokud by na tomto světě skutečně nějaký bůh byl, všichni šotkové by se už dávno zřítili z tváře Krynnu," zamumlal

Flint. „Jenom se podívejte na toho hlupáka. On se staví na hlavu!"

Přesnější vyjádření však bylo, že se Tasslehoff pokoušel postavit na hlavu. Opřel se hlavou o zem a vykopával nohy do vzduchu. Moc se mu to ale nedařilo. Nakonec se na okamžik na hlavu přece jen postavil, ale vzápětí se převrátil a spadl. To ho neodradilo, zkusil to znovu. Tentokrát ale přijal bezpečnostní opatření a přesunul se ke zdi. Naštěstí pro členy večírku a ostatní hosty tato zábava upoutala šotkovu pozornost a energii na poměrně dlouhou dobu.

„Jestli tady staří bohové stále někde jsou," pravil Tanis a položil Kitiaře konejšivě ruku na její, aby ji uklidnil a přiměl zůstat ještě o něco déle, „pak by se někde měl objevit nějaký náznak jejich přítomnosti. Za starých časů se povídalo, že kněží těchto bohů mají schopnost léčit mnohé nemoci a zranění, že dokonce mohou probudit mrtvého k životu. Jenže oni těsně před Pohromou zmizeli a od té doby už je nikdo neviděl. Tak to alespoň tvrdí elfové."

„Reorxovi klerici žijí," prohlásil poněkud hořkým tónem Flint. „Jsem o tom přesvědčený. Žijí v srdci Thorbardinu. V síních našich předků, kde by nyní měli podle práva žít lesní trpaslíci, dochází k celé řadě zázraků!" Flint zlostně uhodil pěstí do stolu.

„Ale jdi, starý brachu," pokáral ho mírně Tanis. „Vzpomínáš si, jak jsme vloni na podzim potkali na pouti v Ochranově toho horského trpaslíka? Ten přece tvrdil, že to byli lesní trpaslíci, kdo mají kleriky ve své moci a odmítají se o ně podělit se svými bratranci v horách."

„No jistě že to říkal," zahřímal Flint. „Aby ulevil svému pocitu viny!"

„Vyprávěj nám tedy příběh o Reorxovi," navrhl Karamon smířlivě, ale trpaslík byl rozzlobený, a tak nechtěl mluvit.

„Někteří stoupenci nových bohů tvrdí, že mají onu moc," prohlásil Tanis, aby se Flint mohl uklidnit. „Například Belzorovi klerici. Když jsem byl naposledy v Ochranově, dělali z toho ohromné představení. Chromé přinutili vstát, němé mluvit. Co na to říkáš, Kit?"

Přistihl ji uprostřed znuděného zívnutí, které se ani v nejmenším nesnažila zakrýt. Prohrábla si kudrnaté vlasy a bezstarostně se zasmála. „Kdo chce nebo potřebuje nějaké bohy? Já rozhodně ne. Žádná božská síla nebude ovládat můj život a přesně tak se mi to líbí. Já rozhoduji o svém osudu. Nejsem otrokyní žádného muže. Proč bych tedy měla být otrokyní boha a dovolila nějakému knězi nebo klerikovi, aby mi říkal, jak mám žít?"

Když skončila, Tanis jí zatleskal a na důkaz svého uznání zvedl sklenici. Flint se tvářil zamyšleně a zachmuřeně. Když jeho pohled sklouzl na Tanise, jeho zamračený výraz se ještě více prohloubil. Sturm zaujatě hleděl do ohně a jeho tmavé oči byly neobvykle zářivé, jako by viděl Paladinovy rytíře vjíždět ve jménu boha do boje. Karamon už nějakou dobu pospával. Hlavu měl položenou na stole, rukama stále svíral džbánek s pivem a tiše chrápal. Tasslehoffovi se zatím k úžasu všech přítomných přece jen podařilo postavit na hlavu. Nadšeně pištěl a volal, aby se na

něj podívali - než se zřítí z tváře Krynnu.

„Myslím, že jsme tu pobyli dost dlouho," zašeptala Kitiara Tanisovi. „Dokázala bych vymyslet mnohem zajímavější věci, než tady jen tak zbůhdarma posedávat." Vzala ho za ruku, přitáhla si ji ke rtům a políbila ji.

Jak je to staré přísloví - své srdce měl v očích. Jeho láska a touha po ní na něm byla tak znát, že si toho museli všimnout všichni, kdo se na něj podívali. Všichni kromě Kit, která nyní jemně okusovala klouby na jeho ruce, kterou před chvílí políbila.

„Brzy budu muset opustit Útěšín, Kit," řekl jí tiše. „Flint by měl každým dnem vyrazit na cestu."

Kitiara povstala. „O důvod víc neplýtvat časem, co nám ještě zbývá. Sbohem, bratříčci," řekla, aniž na ně pohlédla. „A všechno nejlepší k narozeninám."

„Jo, všechno nejlepší," řekl Tanis, obrátil se na Raistlina a přátelsky se usmál. Chrápajícího Karamona jen poplácal po zádech.

Kitiara objala půlelfa kolem pasu a opřela se o něj. Tanis jí pak jemně položil ruku na rameno. Kráčeli tak těsně bok po boku, že si málem vzájemně zakopávali o nohy. Odešli z hospody.

Flint si povzdechl a potřásl hlavou. „Dám si pivo," zamručel.

„Viděl jsi mě, Flinte? Viděl jsi mě?" Tasslehoff byl ještě celý rudý v obličeji, když usedl zpátky ke stolu. „Já jsem stál na hlavě! A nezřítil jsem se z tváře Krynnu. Moje hlava stála pevně na zemi tak jako obvykle nohy. Řekl bych, že bys nespadl, i kdybys stál na kterékoliv části těla. Myslíš, že kdybych skočil ze střechy hospody...?"

„Ano, ano, ano. Jen do toho," zamumlal roztržitě Flint.

Šotek okamžitě odběhl.

„Já ho zastavím," nabídl se Sturm a rychle vyšel ven.

Raistlin strčil do svého bratra a probudil ho.

„Um? Co se děje?" zavrčel Karamon, otevřel oči a začal se kolem sebe krhavým zrakem rozhlížet. Zdálo se mu právě o Mirandě.

Raistlin zvedl zpola dopitou skleničku s vínem. „Chtěl bych si připít, můj bratře. Na lásku."

„Na lásku," zamumlal Karamon a vyšplíchl pivo na stůl.

7. kapitola

JAK SE UKÁZALO, TANIS A FLINT TO LÉTO Útěšín neopustili. Karamon odešel brzy ráno za rozbřesku do práce a Raistlin si chystal knihy a připravoval se do školy, když vtom se ozvalo zaklepání na dveře.Ty se současně rozletěly a dovnitř vpadl Tasslehoff Bosonožka.

Flint se šotka pokoušel naučit, že klepání na dveře je mezi civilizovanými lidmi považováno za oznámení něčí přítomnosti a žádost o vpuštění dovnitř.

Tasslehoff to ale jednoduše nechápal. V domově šotků se totiž klepání neprovozovalo. Nebylo ani nutné. Dveře šotků totiž zpravidla zůstávaly dokořán otevřené. Jediný důvod, proč zavírali, bylo nevlídné počasí.

Když takový na návštěvu jdoucí šotek vrazil ke svým hostitelům a zjistil, že právě provádějí nějakou činnost, o niž on sám nemá příliš velký zájem, mohl si sednout do salonku a čekat, až se jeho hostitelé ukáží, nebo mohl kdykoliv zase odejít - přirozeně potom, co celé obydlí důkladně prohledal pro případ, že by tam našel něco zajímavého.

Někteří neinformovaní lidé na Ansalonu byli přesvědčení, že tento jejich zvyk byl způsobený tím, že šotci na svých dveřích neměli zámky. To ovšem nebyla pravda. Každý šotčí domek měl zámek, dokonce hned několik zámků různého druhu a velikosti. Šotci je používali jen tehdy, když chystali nějakou oslavu. Ani v takových případech se neklepalo.

Od hostů se očekávalo, že zámek otevřou, aby se dostali dovnitř, což bylo považováno za hlavní zábavu večera.

Flintovi se tedy zatím aspoň podařilo naučit Tase klepat, což on skutečně dělal. Jenže klepal právě v tom okamžiku, kdy vcházel do dveří, anebo nejprve otevřel a pak zaklepal, aby tak dal hlasitě najevo svou přítomnost pro případ, že by si toho někdo nevšiml.

Raistlin byl na Tasslehoffův příchod připravený, protože šotka nejméně o šest domů dál slyšel křičet bez dechu jeho jméno, zatímco ho sousedi rozčileně napomínali, jestli ví, jak moc brzy vlastně je. Také slyšel, že se Tas na okamžik zastavil, aby jim řekl, kolik je hodin.

„No oni se mě přece ptali," prohlásil rozhořčeně Tasslehoff v okamžiku, kdy otvíral dveře. „A jestli to nechtěli vědět, tak proč to za mnou křičeli? Já ti řeknu," povzdechl si, když usedal ke kuchyňskému stolu, „že někdy lidem vážně nerozumím."

„Dobré ráno," řekl Raistlin a sebral šotkovi z ruky konvičku na čaj. „Přijdu pozdě na hodinu. Chtěl jsi něco?" prohlásil přísně, když viděl, jak se Tasslehoff natahuje pro opékači vidličku a kus chleba.

„Ach ano!" Šotek odhodil vidličku na zem, až hlasitě zacinkala, a vyskočil na nohy. „Málem jsem na to zapomněl! Dobře, žes mi to připomenul, Raistline. Dělám si totiž strašlivé starosti. Ne, díky, nepozřel bych ani sousto. Jsem příliš rozčílený. No, možná bych snesl oplatku. Máš nějakou marmeládu? Já..."

„Tak co chceš?" přerušil ho Raistlin.

„Jedná se o Flinta," řekl šotek, vyjídaje lžičkou ze džbánku džem. „Nemůže stát. Nemůže si ani lehnout a nemůže se ani posadit. Je v hrozně špatném stavu a já se o něj bojím. Opravdu se bojím."

Šotek musel být skutečně rozčílený, protože džbánek odstrčil na stranu, přestože v něm ještě nějaký džem zbýval. Lžičku si strčil do kapsy, ale to se dalo čekat.

Raistlin mu ji sebral a zeptal se na příznaky trpaslíkovy nemoci.

„Stalo se to dneska ráno. Flint vylezl z postele a já ho slyšel, jak vykřikl, což on někdy po ránu dělá, jenže on to obvykle dělá tehdy, když vejdu do jeho pokoje, abych mu řekl, že je ráno, zatímco on ještě není tak docela připravený, aby už bylo ráno. Ale dneska jsem v jeho pokoji ještě ani nebyl a on už křičel. A tak jsem se tam šel podívat, abych zjistil, co se stalo. A on tam byl a ohýbal se jako elf ve větru. Myslel jsem si, že se dívá na něco na podlaze, tak jsem šel blíž, abych se mrknul, na co se to dívá, ale pak jsem zjistil, že se na nic nedívá, a jestli ano, tak to ale neměl v úmyslu. Díval se na podlahu, protože se nemohl dívat na nic jiného.

‚Nemůžu se hýbat, ty mizerný šotku!' Přesně tohle řekl. Opravdu mi bylo kvůli němu mizerně, takže to docela trefil. Zeptal jsem se ho, co se stalo.

‚Ohnul jsem se pro boty a odešla mi záda.' Nabídl jsem se, že bych mu pomohl se narovnat, ale on mi pohrozil, že mě praští pohrabáčem, jestli se k němu přiblížím - i když by to mohlo být zajímavé, nechat se praštit pohrabáčem, něco takového se mi ještě nestalo — ale já jsem došel k závěru, že když mě Flint praští, moc si tím nepomůže, a tak jsem se rozběhl k tobě, protože mě napadlo, že ty bys mohl něco vymyslet."

Tasslehoff pohlédl na Raistlina s výrazem napjatého očekávání. Mladík předtím položil knihy zpátky na stůl a nyní se přehraboval mezi sklínkami, v nichž měl uložené masti a lektvary, které vyráběl z bylin ze své zahrady.

„Ty víš, co s ním je?" zeptal se Tas.

„Stěžoval si někdy předtím na bolest v zádech?"

„Ach ano," řekl vesele Tas. „Říkal, že ho ta záda bolí od té doby, co se ho Karamon pokusil utopit v té loďce. Mluvil o zádech a levé noze."

„Aha. To jsem si myslel. Mám dojem, že Flint trpí revmatismem," odpověděl Raistlin.

„Tak revma," opakoval po něm pomalu Tas, jako by si to slovo chtěl vychutnat. Pak vyvalil oči. „To je nádhera! Je to nakažlivé?" zeptal se s nadějí v hlase.

„Ne, není to nakažlivé. Jedná se o infekci kloubů. Také se tomu říká houser. I když," dodal Raistlin a zamračil se, „ta bolest v levé noze by mohla znamenat něco vážnějšího. Původně jsem si myslel, že bych ti dal trochu oleje, aby si jím potíral bolavá místa, ale teď si myslím, že bych se za ním měl raději sám podívat."

* * *

„Flinte, ty máš housera!" křičel nadšeně Tas a vrazil do dveří, které cestou ven dočista zapomněl zavřít a na které trpaslík při svém trápení nedosáhl.

Flint se sotva pohnul z místa, kde ho šotek předtím zanechal. Byl zlomený v půli

těla a vousy se otíral o podlahu. Jakýkoliv pokus narovnat se způsobil, že hlasitě zasténal bolestí a na čele mu vyrazily krůpěje studeného potu. Boty měl stále ještě rozvázané. Nakláněl se dopředu a střídavě nadával a hekal.

„Housera?" zvolal trpaslík. „Co má tohle všechno společného s houserem?"

„Revma," upřesnil to Raistlin. „Jedná se o infekci kloubů způsobenou dlouhodobým vystavením se chladu a vlhku."

„Já to věděl! Ta zatracená loď!" prohlásil Flint s hořkou jistotou. „A říkám to znovu - na ten nemožný výmysl nepoložím nohu, dokud budu živ, to přísahám, ať je mi Reorx svědkem." Na důkaz své přísahy chtěl dupnout nohou, jak bylo u trpaslíků zvykem, ale ten nepatrný pohyb způsobil, že hlasitě vykřikl bolestí a chytil se zezadu za levou nohu.

„Letos v létě musím prodat své zboží. Copak ale takhle můžu cestovat?" zeptal se zlostně.

„Nikam nepojedeš," řekl Raistlin. „Lehneš si do postele a zůstaneš tam, dokud se ti svaly neuklidní. Jsi celý namožený. Tenhle olej ti trochu uleví od bolesti. Budu potřebovat tvou pomoc, Tasi. Zvedni mu košili."

„Ne, drž se ode mě zpátky! Nesahej na mě!"

„Jen se ti snažíme pomoci..."

„Co je to za vůni? Z čeho je ten olej? Z borovice! Snad mě nechceš krmit nějakou šťávou ze stromu!"

„Ne, chci tě tím natřít."

„Já to však nechci, to ti povídám! Au! Au! Zmiz! Nebo vezmu pohrabáč!"

„Tasi, jdi sehnat Tanise," nařídil Raistlin, když pochopil, že tento pacient bude poněkud obtížný.

Přestože se mu ukrutně nechtělo odejít od tak vzrušující situace, šotek se přece jen rozběhl, aby předal zprávu. Tanis dorazil celý udýchaný. Vyděsilo ho Tasslehoffovo zmatené vyprávění o tom, že Flint byl napaden housery a že se ho teď Raistlin snaží vyléčit tím, že ho nutí polykat borovicové jehličí.

Raistlin mu tedy celou věc vysvětlil poněkud podrobněji a o poznání srozumitelněji. Tanis souhlasil jak s diagnózou, tak se způsobem léčení. Ignorovali trpaslíkovy vehementní protesty (nejprve mu násilím z ruky vytrhli pohrabáč), vetřeli mu olej do kůže a masírovali svaly na nohách a pažích tak dlouho, až se konečně mohl zčásti narovnat a ulehnout do postele.

Flint celou dobu hudroval, že si do žádné postele nelehne a v každém případě toto léto vyrazí na cestu, aby prodal své zboží. Tvrdil, že neexistuje způsob, jak by mu v tom mohli zabránit. Trval stále na svém, zatímco mu Tanis pomáhal odbelhat se do postele, trval na tom i přesto, že musel zatínat zuby, aby odolal nepříjemné bolesti, kterou popisoval, jako by mu do nohy nějaký skřet bodnul otrávený nůž. A na tom všem trval do té doby, než Raistlin nařídil šotkovi, aby doběhl do hospody a požádal Otika o láhev brandy.

„K čemu to bude?" zeptal se podezíravě. „Budeš mě tím snad potírat?"

„Každou hodinu si dáš jeden doušek," odpověděl Raistlin. „Je to proti bolesti. Budeš to dělat, dokud budeš v posteli."

„Každou hodinu?" Trpaslík se rozzářil a ještě pohodlněji se uvelebil mezi polštá-

ři. „No, možná bych si dneska mohl udělat volno. Můžeme vyrazit zítra. A postarej se, aby mi Otik poslal dobré pití!" zavolal za Tasem.

„Zítra nikam nepůjde," řekl Raistlin Tanisovi. „Ani pozítří, ani v nejbližší budoucnosti. Musí zůstat v posteli do té doby, než bolest úplně ustoupí a on bude moct začít znovu chodit. Kdyby neposlechl, bude z něj do konce života mrzák."

„Víš to jistě?" zeptal se skepticky Tanis. „Flint si na bolesti a píchání stěžuje, co ho znám."

„Tohle je ale něco jiného. Je to hodně vážné. Má to co do činění s páteří a s nervy, které procházejí do nohy. Bláznivá Meggin kdysi léčila někoho, kdo měl podobné příznaky, a já jí tehdy pomáhal. Vysvětlila mi to na lidské kostře, kterou rozebrala. Kdybys mě doprovodil do jejího domu, mohl bych ti to ukázat."

„Ne, ne! To nebude nutné," pravil rychle Tanis. „Beru tě za slovo." Poškrábal se na bradě a potřásl hlavou. „Ale jak chceš, ve jménu Kováře světa, udržet toho starého mrzoutského trpaslíka v posteli? Pokud ho k ní nepřivážeme, tak opravdu nevím."

V jejich úsilí jim řádně pomohlo brandy. Pacient byl díky němu poměrně klidný, i když ne tak docela tichý, ale v docela dobré náladě. Skutečně udělal to, co mu nařídili, a dobrovolně zůstal v posteli. Všichni byli příjemně překvapení. Tanis nešetřil chválou na to, jaký je Flint vzorný pacient.

Co však nikdo z nich nevěděl, byl fakt, že se Flint hned první noc od začátku své nemoci pokusil vstát. Zmocnila se ho však nesnesitelná bolest a levá noha mu vypověděla poslušnost. Tato nehoda trpaslíka velice vyděsila. Začal uvažovat, že Raistlin má možná přece jen pravdu. Odplazil se tedy zpátky do postele a tajně si slíbil, že v ní zůstane tak dlouho, dokud se nevyléčí. Mezitím se bavil tím, že každého komandoval a v Karamonovi rozdmýchával pocit viny, že právě on je tím vším vinen.

Tanisovi přirozeně vůbec nevadilo, že bude muset místo cestování po Abanasinii zůstat v Útěšíně. Také Kitiara zůstala k úžasů svých bratrů ve městě.

„Nikdy mě nenapadlo, že uvidím Kitiaru zamilovanou do nějakého muže," prohlásil jednou u večeře Karamon na adresu svého dvojčete. „Nepřipadá mi, že by byla nějak příliš něžný typ."

Raistlin s úšklebkem odpověděl: „Láska není jen slovo, bratře. Láska znamená péči, úctu a pochopení. Ale vztah naší sestry k tomu půlelfovi by se dal spíš popsat jako ‚vášeň', nebo možná ‚chtíč' by bylo ještě lepší vyjádření. Myslím, že v tomhle ohledu je Kítiara, soudě podle matčina vyprávění, celá po svém otci."

„Možná," prohlásil Karamon a zatvářil se neklidně. Nerad mluvil o jejich matce a pokud nemusel, raději se tomu vyhýbal. Neměl na ni příjemné vzpomínky.

„Gregorova láska k Rosamun byla nesmírně vášnivá — dokud trvala," řekl Raistlin s ironickým důrazem na poslední část věty. „Připadala mu jiná než ostatní ženy, bavila ho. A já jsem si jistý, že v Kitiařině vztahu k půlelfovi hraje také důležitou roli faktor pobavení. V každém případě je Tanis zcela jiný muž, než jaké kdy poznala."

„Já mám Tanise rád," bránil ho Karamon, protože měl dojem, že Raistlin jejich přítele shazuje. „Je to skvělý chlap. Dává mi lekce v boji s mečem. Už jsem v tom docela dobrý. Tak to říkal. Budu ti to muset někdy ukázat."

„Pochopitelně že máš Tanise rád. Všichni ho mají rádi," pronesl Raistlin a pokrčil rameny. „Je čestný, důvěryhodný, věrný, uctivý. Jak jsem řekl, je úplně jiný než většina mužů, jaké naše sestra dosud poznala."

„To ale nemůžeš vědět jistě," protestoval Karamon.

„Ale mohu, můj bratře. To tedy mohu," řekl Raistlin.

Karamon chtěl vědět, jak je to možné, ale Raistlin to odmítl vysvětlit. Oba bratři zmlkli a dokončili jídlo. Karamon jedl s velkou chutí, vylízal celý talíř a ještě se rozhlížel po něčem dalším. Stačilo mu jenom počkat. Raistlin se ve svém jídle nimral, jedl jen vybraná sousta, odstrkoval na stranu každý kousek masa, na němž našel chrupavku, nebo každičkou malou část, která nebyla dobře propečená. Karamon byl ale vždycky ochotný dojíst, co jeho bratr nechal.

Karamon odnesl dřevěnou misku, aby ji umyl. Raistlin nakrmil myši, vyčistil jim klec a pak se vrátil do kuchyně pomoct svému bratrovi.

„Nechtěl bych, aby se Tanisovi něco zlého stalo, Raiste," řekl Karamon, aniž zvedl hlavu od práce.

„Můj milý bratře, máš víc vody na zemi než ve džberu. Ne! Dokonči nejdřív to, cos dělal. Já to utřu." Raistlin popadl hadr, sehnul se k zemi a mokrou louži setřel. „A co se týče Tanise, ten je dost starý na to, aby se o sebe postaral, Karamone. Mám dojem, že je mu něco přes sto let."

„Možná je mu hodně let, Raiste, ale v některých věcech není tak starý jako třeba ty a já," řekl Karamon. Narovnal mokré misky a nádobí na hromadu, vyždímal utěrku, oklepal si vodu z rukou a pak si je utřel o košili.

Raistlin pohoršené odfrkl, evidentně mu nevěřil.

Karamon se to tedy pokusil objasnit. „Protože je čestný, myslí si, že všichni ostatní jsou také čestní. A věrní a uctiví. Ale ty a já - my prostě víme, že to není pravda. V každém případě to není pravda u Kit."

Raistlin prudce zvedl hlavu. „Jak to myslíš?"

Karamon zrudl. Styděl se za svou sestru. „Ona Tanisovi lhala ohledně těch peněz, Raiste. O těch mincích ze Sankce. Řekla, že je vyhrála v kartách nad nějakým námořníkem. Jenže já jsem s ní byl pár dní předtím. Přišla za mnou, jestli bych si to s ní nechtěl rozdat s mečem. Když se pak chystala zase odejít, požádala mě, abych jí přinesl plášť. Byl ve skříni v ložnici. Jak jsem ten kabát bral, vypadl z něj měšec a z toho se vysypaly nějaké mince. Jednu z nich jsem si prohlédl, protože jsem ještě nikdy žádnou takovou neviděl. Zeptal jsem se jí, odkud ty peníze má."

„A co ti řekla?"

„Řekla, že to je odměna za práci, kterou odvedla na severu. Také mi řekla, že tam, odkud ty peníze pocházejí, je jich ještě víc. A že bych si mohl i já přijít na své. A taky ty. Pokud by ses ovšem vybodl na tu svou magii a vydal se s námi. Řekla mi, že ještě není připravená vydat se na sever a že se tu docela dobře baví. A já prý stejně potřebuju cvičit víc s mečem a ty se musíš nechat přesvědčit, že jsi..." Karamon zaváhal.

„Že jsem co?" pobízel ho Raistlin.

„Že jsi jako mág k ničemu. To ale řekla *ona*, Raiste. Nebyl jsem to já, tak se nerozčiluj."

„Já se nerozčiluju. Proč by ale něco takového říkala?"

„To je tím, že tě nikdy neviděla čarovat, Raiste. Povídal jsem jí, že jsi vážně dobrý, ale ona se mi smála a řekla mi, že jsem tak hloupý, že uvěřím každému hokus-pokusu. Ale to není pravda. Už jsi mě toho hodně naučil," prohlásil důrazně Karamon.

„Vidím, že jsem tě toho naučil víc, než jsem si vůbec uvědomil," řekl Raistlin a pohlédl na svého bratra s jistým náznakem obdivu. „A ty jsi tohle všechno věděl, a přesto jsi o tom dokázal mlčet?"

„Řekla mi, že o tom nemám nikomu říkat. Dokonce ani tobě. A já jsem to doopravdy nechtěl prozradit, jenže se mi nelíbilo, že lhala kvůli těm penězům, Raiste. Kdoví odkud se vlastně vzaly? Ty peníze se mi taky vůbec nelíbily." Karamon se otřásl. „Měl jsem z nich divný pocit."

„Tobě nelhala," prohlásil zamyšleně Raistlin.

„Cože?" zeptal se udiveně Karamon. „Jak to víš?"

„Jen hádám," řekl vyhýbavě Raistlin. „Už předtím jednou mluvila o tom, že pracuje pro nějaké lidi na severu."

„Já tam nahoru ale jít nechci, Raiste," prohlásil Karamon. „Rozmyslel jsem si to. Raději se stanu rytířem jako Sturm. A tobě možná dovolí stát se válečným čarodějem, jako byl Magius."

„Rád bych se stal válečným mágem," řekl Raistlin. „Jenže rytíři by mě asi nepřijali, a troufám si říct, že tebe také ne. Ale mohli bychom pracovat společně. Možná jako žoldáci. Spojili bychom ocel a magii."

Karamon se nadšeně rozzářil. „To je báječný nápad, Raiste! A kdy myslíš, že bychom s tím mohli začít?" Vypadal, že je připravený vyběhnout každým okamžikem ze dveří.

„Ještě to nějakou dobu potrvá," pravil Raistlin, aby zchladil bratrovu netrpělivost. „Musel bych opustit školu. Mistra Teobalda by z toho ranila mrtvice, kdybych mu něco takového řekl. Podle něj by se magie měla používat jen ve výjimečných případech. Například k rozděláni ohně, když je dřevo mokré. Ale my se do toho nesmíme hnát, můj bratře," pokáral ho, když viděl, že Karamon už leští meč. „Potřebujeme peníze. Ty potřebuješ zkušenosti. A já potřebuji do své knihy přidat další kouzla."

„Jistě, Raiste. Myslím, že to je skvělý nápad, a mám v plánu být připraven." Karamon se najednou zarazil, zvedl hlavu a tvářil se vážně a znepokojeně. „Ale co řekneme Kit?"

„Nic. Alespoň do té doby, než přijde čas," řekl Raistlin. A po chvilce ticha se smutným úsměvem dodal: „A nech ji, aby si dál myslela, že pro magii nemám žádný talent."

„Jasně, Raiste, jestli si to tak přeješ." Karamon tomu sice vůbec nerozuměl, ale vzhledem k tomu, že Raistlin vždycky věděl všechno nejlépe, vždycky jeho přání ctil. „A co uděláme s Tanisem?"

„Nic," řekl tiše Raistlin. „S ním nemůžeme nic dělat. Nikdy by nám nevěřil, kdybychom mu o Kit řekli něco nehezkého, protože on by nám prostě věřit nechtěl. Ty bys mi asi taky nevěřil, kdybych ti řekl něco ošklivého o Mirandě, že ne?" zeptal

se Raistlin s nádechem hořkosti.

„Ne, myslím, že ne." Karamon si zhluboka povzdechl. Stále tvrdil, že má zlomené srdce, přestože se nyní vídal se třemi dívkami najednou. Tedy nejméně se třemi. „A co můžeme dělat s Kit?"

„Budeme ji sledovat, můj bratře. - A budeme ji sledovat velmi pozorně."

8. kapitola

LETNÍ DNY PLYNULY V MLŽNÉM KOUŘI Z Ohnišť, prachu zvířeném poutníky, procházejícími po útěšínské cestě, a ranních mlhách, které se vinuly jako přízraky mezi kmeny řásníkových stromů.

Flint zůstával jako překvapivě poslušný pacient v posteli, ačkoliv přitom brblal jako třicet trpaslíků, jak to vyjádřil Tasslehoff, a stěžoval si, že takhle přichází o všechnu zábavu. Ve skutečnosti však měl díky tomu velmi jednoduchý život. Šotek ho neustále obskakoval, Karamon a Sturm ho chodili střídavě každé odpoledne navštěvovat, aby mu ukázali, jak pokročili ve výcviku s mečem. Raistlin za ním chodil denně, aby mu vetřel do namožených svalů léčivý olej, a dokonce i Kitiara se tu a tam zastavila, aby Flinta pobavila historkami o boji se skřety či ogry.

Flint byl tak spokojený, až se Tanis začal bát, že si to lenošení trpaslík užívá až příliš. Bolest v zádech a v noze už téměř docela ustoupila, ale zatím to vypadalo, že Flint už nikdy nebude znovu chodit.

Tanis tedy svolal všechny své přátele, aby se poradili, jak přinutit trpaslíka vylézt z postele. Bez použití „gnómského prášku", jak se půlelf vyjádřil.

„Slyšel jsem, že se do Útěšína chystá nějaký nový kovář," prohlásil Tasslehoff Bosonožka jedno ráno, když trpaslíkovi naklepával polštáře.

„Cože?" řekl překvapeně Flint.

„Nový kovář," opakoval šotek. „No, co jiného se dalo čekat. Rozneslo se, že jsi odešel na odpočinek."

„To není pravda!" prohlásil pobouřeně Flint. „Já jen trošičku odpočívám. Dělám to pro své zdraví."

„Slyšel jsem, že to je trpaslík. Z Thorbardinu."

Když zůstane otrávený oštěp zabodnutý v ráně, je jisté, že se rána zapálí. A tak po těch slovech šotek vyrazil na svou každodenní obchůzku po Útěšíně, aby zjistil, co je ve městě nového, a co bylo ještě důležitější, aby našel nějaké zajímavé předměty, které by mohly skončit v jeho kapsách.

Hned po něm přišel Sturm. Přinesl s sebou hrnek horké polévky od své matky. Na trpaslíkovu rozčilenou otázku odvětil, že skutečně slyšel, že se do města chystá nějaký nový kovář. Pak ovšem dodal, že on sám jen zřídkakdy dá na klepy, takže mu nemůže poskytnout žádné další podrobnosti.

Zato Raistlin byl o poznání sdílnější. Prozradil Flintovi o thorbardinském trpaslíkovi celou řadu zajímavých detailů. Věděl o jeho klanu, znal délku i barvu jeho vousů a také dodal, že hlavní důvod, proč si tento trpaslík vybral za místo svého obchodního působení právě Útěšín, je, že tady ve městě už velmi dlouhou dobu nikdo kovářské řemeslo neprovozuje.

Když později odpoledne dorazil i Tanis, s potěšením - i když ne s velkým překvapením - zjistil, že se Flint mezitím přesunul do své dílny a zapálil oheň v celé léto vyhaslé peci. Trpaslík sice stále ještě trochu kulhal (když si na to vzpomněl) a stále si stěžoval na bolesti v zádech (zvláště když měl jít zachránit Tasslehoffa od

nějakých drobných katastrof). Do postele se však už nevrátil.

A co se týkalo toho thorbardinského trpaslíka, ten zjistil, že mu útěšínské podnebí příliš nesvědčí. Tak to alespoň říkal Tanis.

Pro lidi z Útěšína to bylo dlouhé a úrodné léto. Městem prošlo mnoho poutníků (snad nejvíc, co si kdo pamatoval).

Cesty byly poměrně bezpečné. Přirozeně na nich tu a tam číhali zloději a loupežnici, ale takový byl život poutníků, takže to nepovažovali za nic víc než za pouhou nepříjemnost. Cestování mohla vážně ohrozit jedině válka, ale v této době nikde na Ansalonu žádná válka nezuřila a žádná se ani neočekávala. V Ansalonu už tři sta let vládl mír a všichni lidé v Útěšíně považovali za jisté, že mír bude trvat i dalších tři sta.

Tedy téměř všichni. Raistlin na to měl jiný názor, a právě proto se rozhodl soustředit své studium hlavně na oblast válečné magie. Nebylo to však rozhodnutí založené na ideálech mladého muže, představujícího si válku jako něco vzrušujícího a nádherného. Raistlin si nikdy na válku nehrál, když byli ještě malí. Nijak mu neučaroval vojenský život a ani nebyl příliš nadšený představou, že by měl vstoupit do bitvy. Bylo to však rozhodnutí postavené na mnoha výpočtech a dlouhém zvažování a mělo co do činění s jedinou věcí - s penězi.

Vyslechnutý rozhovor mezi Kitiarou a tím záhadným cizincem měl s Raistlinovými plány také co dělat. Uměl ten hovor nazpaměť a téměř každou noc ho slovo od slova znovu procházel.

Nahoře na severu — nejspíš v Sankci — se nějaký pán s velkou hromadou peněz neobyčejně zajímal o Qualinest. Také měl zájem naverbovat zdatné válečníky; pracovali pro něj oddaní a chytří agenti. I dítě tupého trpaslíka by dokázalo vzít tyto důkazy a vytvořit z nich logický závěr.

Jednoho dne někde velmi blízko bude někdo muset postavit armádu, která by se ubránila tomuto muži, a ten někdo ji bude muset dát dohromady velmi rychle. A právě ten někdo dobře zaplatí vojákům a ještě více mágům znalým umění spojit ocel s kouzly.

Raistlin celkem správně usoudil, že se mu dohoda se smrtí vyplatí víc, než když bude dál míchat byliny a léčit nemocné děti.

Jakmile dospěl k rozhodnutí, začal přemýšlet nad tím, jak by měl nejlépe jednat. Potřeboval nyní získat bojová magická kouzla, to bylo jisté. Pak také potřeboval kouzla na svou obranu, jinak se jeho první boj stane také bojem posledním. Ale proti čemu by se měl bránit? Co takový velitel od válečného mága očekává? A jaké získá válečné postavení? Jaká útočná kouzla budou potřeba? Raistlin toho o vojenství věděl jen velmi málo; dobře si uvědomoval, že jestli se chce stát účinným válečným mágem, bude potřebovat vědět mnohem víc.

Jediná osoba, která mu mohla na tyto otázky odpovědět, byla zároveň jediná osoba, které se neodvážil zeptat - Kitiara. Neměl zájem jí nasadit do hlavy brouka. Zeptat se Tanise Půlelfa v těchto dnech znamenalo totéž, jako zeptat se své sestry, neboť Tanis by bezpochyby všechno, co Raistlin řekl, prozradil Kit. Ani Sturm a Flint mu nemohli pomoci; rytíři a trpaslíci magii neobyčejně silně nedůvěřovali, takže by se ve válečné situaci jen těžko chtěli spolehnout na nějakého mága. Tassle-

hoff byl mimo veškerou diskusi. Každý, kdo položí nějakou otázku, si podle šotků zaslouží odpověď.

Raistlin se tajně pokusil prohledat knihovnu Mistra Teobalda, ale nic užitečného v ní nenašel.

„Toto období Krynnu bude nazýváno Věkem míru," předpovídal s oblibou Mistr Teobald. „Dnes jsme úplně jiní lidé. Válka je záležitost tmářských generací minulosti. Národy se naučily, jak společně žít v míru. Lidé, elfové a trpaslíci se naučili společně pracovat."

Tím, že záměrně ignorují jeden druhého, pomyslel si Raistlin. Jenže to není soužití. To je zaslepenost.

Když se zadíval do budoucnosti, uviděl ohnivé plameny zbarvené krví. Viděl blížící se války tak jasně, až se někdy podivoval, jestli nezdědil něco z jasnovideckých schopností své matky.

Raistlin byl přesvědčený, že jsou jeho předpoklady správné, že by s jejich pomocí mohl získat slávu i bohatství. On tedy nyní jenom potřeboval vědění, s jehož pomocí by to dokázal. A toto vědění se dalo získat jen z jediného zdroje — z knih. Z knih, které jeho Mistr neměl. Jak si je tedy opatřit?

Ve Věži Vysoké magie ve Žďárské cestě se nacházela ta - největší magická knihovna na celém Krynnu. Ale jako začínající mág, jako právě přijatý mág, který zatím není ani učedníkem, by si Raistlin jen stěží dokázal získat do Věže přístup. Jeho první návštěva v této bájné a obávané stavbě bude, až ho pozvou, aby tam složil Zkoušku. Takže Věž Vysoké magie byla také mimo dosah.

Byly však ještě další zdroje, kde se daly opatřit magické knihy a knihy o magii - obchody s magickými předměty.

V dnešní době jich sice nebylo mnoho, ale přesto existovaly. Zrovna jeden takový byl v Ochranově; Raistlin o něm slyšel mluvit Mistra Teobalda. Nenápadným vyptáváním se mu podařilo získat přesné místo toho obchodu.

Jednou v noci, krátce po Flintově zázračném uzdravení, si Raistlin klekl k dřevěné truhle, kterou měl ve svém pokoji. Truhla byla zavřená s pomocí jednoduchého čarodějnického triku. Bylo to jedno z těch kouzel, které se každý mág naučí ze všeho nejdříve, kouzlo, které je ve světě plném šotků naprosto nezbytné.

Raistlin jediným slovem kouzlo zrušil. Bylo to slovo, které si mohl každý mág, který toto kouzlo používal, určit tak, aby mu vyhovovalo. Raistlin otevřel víko od truhly a vytáhl z ní malý kožený měšec. Zcela zbytečně přepočítal mince. Věděl totiž na půlpenci přesně, kolik v měšci měl. Soudil, že to bude stačit.

Následující ráno o tom pohovořil se svým bratrem.

„Řekni farmáři Třtinovi, že si musíš vzít volno, Karamone. Vydáme se do Ochranova."

Karamon vykulil oči tak, až to vypadalo, že už je snad nikdy nezavře. Vněmem úžasu hleděl na svého bratra. Největší vzdálenost, kterou Karamon ve svém životě překonal, byla asi pět mil dlouhá cesta z Útěšína do bývalé školy Mistra Teobalda. Avšak cesta do panského města Ochranova měřila možná tak devadesát mil, a Karamonovi to tedy připadalo jako cesta na konec světa.

„Flint se do Ochranova vydá příští týden. Budou tam dožínkové slavnosti. Slyšel

jsem ho včera večer, když to říkal Tanisovi. Půlelf a Kitiara půjdou nepochybně s ním. Navrhnu jim, že bychom se také připojili."

„To se vsaď!" vykřikl Karamon. Samou radostí začal tančit u dveří na verandu a způsobil, že se celý dům mezi větvemi stromu otřásl v základech.

„Uklidni se, Karamone," okřikl ho zlostně Raistlin. „Jinak zase rozbiješ prkna v podlaze a my si nemůžeme dovolit utrácet peníze za opravu."

„Promiň, Raiste." Karamonovo nadšení pohaslo, jakmile nad tím začal rozumně uvažovat. „Když už mluvíme o penězích, máme jich vůbec dost? Cesta do Ochranova nás bude dost stát. Tanis se sice nabídne, že za nás zaplatí, ale my bychom mu to neměli dovolit."

„Když budeme skromní, budeme mít dost. O to se postarám já. Nemusíš se o nic bát."

„Zeptám se Sturma, jestli nechce jít také," řekl Karamon, jemuž se opět vrátila radost. Spokojeně si mnul ruce. „Bude to skvělé dobrodružství!"

„Já myslím, že ne," řekl jízlivě Raistlin. „Vozem nám to po dobré cestě bude trvat tři dny. A v tom já žádné dobrodružství nevidím."

Což jen dokázalo, že Raistlin nakonec přece jen nezdědil nic z jasnovideckých schopností své matky.

9. kapitola

CESTA ZAČALA TAK NORMÁLNĚ, JAK SI KAŽDÝ z nich jen mohl přát. Snad jen s výjimkou dvou nadšených mladíků aspirujících na válečníky, kteří by rádi vyzkoušeli své čerstvě získané znalosti. Počasí bylo jasné a dost chladné a odpolední slunce příjemně hřálo. Nedávný deštík smyl prach z cest. Cesta do Ochranova byla plná poutníků, protože dožínková slavnost patřila ve městě k těm největším.

Tanis řídil vůz, po strop naložený trpaslíkovým zbožím. Flint doufal, že se mu na slavnostech podaří prodat tolik, že mu to vynahradí i to, oč přišel během léta. Raistlin seděl vedle Tanise, aby půlelfovi dělal cestou společnost. Kitiara se střídavě vezla a střídavě šla pěšky. Byla příliš neklidná, aby vydržela dělat dlouho jednu věc. Flint si našel místo v zadní části vozu, kde se pohodlně usadil mezi řinčícími pánvemi a hrnci, a soustředěně hlídal své drahocenné zboží - stříbrné náramky a řemínky, náhrdelníky osázené vzácnými kameny. Sturm a Karamon kráčeli vedle vozu a byli připravení na jakékoliv potíže.

Oba mladíci viděli na každém kroku bandy zlodějů, legie skřetů (přestože jim Tanis pobaveně prozradil, že v Útěšíně nikdo žádného skřeta neviděl už od Pohromy) a hordy nenasytných netvorů od vlků až po bazilišky.

Jejich naděje, že se dočkají nějakého boje (nemuselo to ani být nic vážného, stačila by jim jen drobná potyčka), ještě rozdmýchával Tasslehoff, který jim s neobyčejným potěšením vyprávěl každou historku, kterou kdy slyšel, a ještě si jich k tomu pár na místě vymyslel. Byly to historky o poutnících, jimž ogrové vyrvali zaživa srdce a potom ho snědli, o poutnících, které odvlekli medvědi, o poutnících, kteří se proměnili v nemrtvé duchy.

Výsledkem bylo to, že Sturm ani na okamžik nepouštěl ruku z jílce svého meče a každého pocestného, kterého cestou potkali, si prohlížel s takovým soustředěním, že si většina z nich pomyslela, že je Sturm zloděj, a raději se mu klidila z cesty. Karamon měl ve své obvykle veselé tváři trvale zamračený výraz, neboť se domníval, že díky tomu bude vypadat zlověstně, i když spíš působil dojem mrzouta, jak řekl Raistlin.

Na konci prvního dne měl Sturm od věčného držení meče v ruce mravence a o Karamona se vlivem toho, že měl čelist stisknutou v nepřirozeném úhlu, pokoušela úporná bolest hlavy. Kitiaru zase bolela žebra, jak zadržovala smích, protože jí Tanis zakázal, aby se mladíkům otevřeně vysmívala.

„Musejí se učit," pravil. Bylo krátce po obědě a Kitiara seděla na voze mezi Tanisem a Raistlinem. „Neuškodí jim, když si během cesty zvyknou být ve střehu a neustále se rozhlížet kolem sebe. A je docela jedno, jestli to trochu přehánějí. Vzpomínám si, že když jsem byl mladý, choval jsem se úplně opačně. Vyrazil jsem z Qualinestu bez obav z okolního světa a bez rozumu v hlavě. Každého, koho jsem potkal, jsem považoval za přítele. Jen zázrakem jsem neskončil někde v nějaké jámě s rozraženou lebkou."

„Když jsi byl *mladý*," odfrkla Kit a zmáčkla mu ruku. „Mluvíš jako nějaký stařec. Pořád jsi přece mladý, milý příteli."

„Možná podle elfských měřítek," pravil Tanis. „Ale rozhodně ne podle lidských. Copak jsi o tom nikdy nepřemýšlela, Kit?"

„A o čem?" zeptala se dost lhostejně. Popravdě mu vlastně vůbec nevěnovala pozornost. Jelikož nedávno od Flinta koupila nůž s čepelí z jemné oceli, soustředila se nyní na to, aby jeho rukojeť dobře ovázala kouskem kožené šňůrky.

Tanis se však nedal. „O skutečnosti, že podle vašich lidských let už žiju více než jedno století. A budu žít ještě několik stovek dalších let."

„Pch!" Kit se hrbila nad svým dílem. Měla sice rychlé prsty, ale práce jí příliš od ruky nešla. Kožená šňůrka sloužila k tomu, aby se nůž lépe držel, ale bohužel mu příliš nepřidala na kráse. Kit však bylo jedno, jak nůž vypadá. Když byla hotová, zasunula nůž za okraj holínky. „Jsi přece elf jen z poloviny."

„Ale můj život je delší v porovnání s..."

„Hej, Karamone!" vykřikla Kit s předstíraným zděšením. „Myslím, že jsem támhle v houští něco zahlédla! Podívejte se na toho přerostlého idiota. Kdyby na něho něco skočilo, nejspíš by si nadělal do kalhot... Co jsi říkal?"

„Nic," odpověděl Tanis a usmál se na ni. „To nebylo důležité."

Kit pokrčila rameny, seskočila z vozu a šla poškádlit Sturma. Tvrdila mu, že si je jistá, že je sledují skřeti.

Raistlin se podíval na Tanise. V půlelfově hladké tváři - na té tváři se nejméně ještě sto let neobjeví žádné vrásky nebo záhyby - se zračilo zoufalství. On bude stále ještě mladík, až se z Kitiary stane stařena. Bude se dívat, jak stárne a umírá, zatímco jeho se zub času téměř nedotkne.

Pěvci znali spoustu písní o nešťastné lásce elfa a lidské ženy. Jaké to asi je? uvažoval Raistlin.

Dívat se, jak ty, které milujete, postupně opouští mládí a krása. Vidět je, jak stárnou a jak se o ně pokouší senilita, zatímco vy jste stále mladí a plní života. Ale přesto, přemýšlel dál Raistlin, kdyby se Tanis zamiloval do elfky, čekal by ho podobný osud jen s tím rozdílem, že by to byl on, kdo by vedle své milované stárnul.

Raistlin se na půlelfa podíval a náhle ho chápal. Dokonce s ním soucítil. Je prokletý, pomyslel si mladý mág. Byl prokletý už od svého narození. Ani v jednom z těchto dvou světů nebude nikdy doopravdy šťastný. Bohové si s některými lidmi krutě zahrávají!

Ta myšlenka v něm probudila vzpomínku na prastaré bohy. Raistlin pocítil výčitky svědomí. Nesplnil slib, který jim dal. Jestliže v ně skutečně věřil, jak jim před lety tvrdil, proč o své víře neustále pochybuje? Toho dne si na bohy vzpomněl ještě jednou. Bylo to později odpoledne, když na cestě potkali skupinu kněží.

Kněží - bylo jich téměř dvacet, muži i ženy - kráčeli ve dvou řadách středem cesty. Šli velmi pomalu a tvářili se neobyčejně vážně, jako kdyby doprovázeli tělo mrtvého na hřbitov. Nedívali se ani nalevo, ani napravo, tváře měli namířené před sebe a oči sklopené.

Zástup, pomalu se pohybující středem cesty, měl za následek - ať už to bylo úmyslné či nikoliv - že se vážně zablokoval průjezd.

Na cestě do Ochranova bylo ten den mnoho lidí. Flint byl pouze jedním z mnoha obchodníků, kteří cestovali stejným směrem. Vozili své zboží na koňském povozu, na ručních vozících nebo svázané v pytlích, které měli buď přehozené na zádech, nebo umístěné na hlavách. Vozy nemohly kněze předjet, a tak musely také zpomalit na pohřební tempo. Ti, kdo cestovali pěšky, měli větší štěstí. Tedy alespoň to tak zpočátku vypadalo. Začali zástup kněží obcházet, ale když byli asi v polovině, náhle se zastavili, jako by se báli pokračovat, nebo se dokonce rychle vrátili zpátky.

Ti, kdo měli koně, se pokusili skupinu objet, ale ani těm se to nepodařilo, neboť se jejich zvířata začala plašit a uskakovat do okolních keřů nebo se zastavila docela a odmítla se ke kněžím byť jen přiblížit.

„Co to je? Co se děje?" ozval se Flint, který se právě probudil z dřímoty na teplém podzimním slunci. Vstal a potácel

se napříč vozem dopředu. „Proč jsme zpomalili? Takovým tempem do Ochranova nedorazíme včas a nestihneme si ani zatančit."

„To je kvůli těm kněžím vepředu," řekl Tanis. „Nechtějí sejít z cesty a nikdo je nemůže objet."

„Možná nevědí, že jsme za nimi," napadlo Flinta. „Někdo by jim to měl říct."

„Ten muž na prvním voze se o to právě pokusil. Křičel na ně — tedy zdvořile křičel — aby ustoupili z cesty. Jenže kněží si ho vůbec nevšímali. Možná jsou do jednoho všichni hluší. Pokračovali dál středem cesty."

„To je směšné," prohlásila Kit. „Já si s nimi promluvím."

Vyrazila dopředu. Plášť za ní vlál a meč hlasitě řinčel. Tasslehoff se rozběhl za ní.

„Ne, Tasi, Kit! Počkejte... Zatraceně!" ulevil si Tanis.

Předal otěže překvapenému Raistlinovi, rychle seskočil z vozu a rozběhl se za těmi dvěma. Raistlin se neochotně otěží ujal. Ještě nikdy předtím žádný vůz neřídil. Naštěstí Karamon naskočil dovnitř. Zastavil vůz a čekal.

Jen málo bytostí na Krynnu se dokáže pohybovat stejně rychle jako rozrušený šotek. Než mohl Tanis dohonit Kitiaru, Tasslehoff už běžel daleko před nimi. Tanis sice na šotka volal, aby zastavil, ale jen málo bytostí na Krynnu je tak hluchých jako rozrušený šotek. Než ho Tanis dohonil, Tas už poskakoval vedle jednoho kněze. Byl to nejvyšší muž v řadě a byl holohlavý. Uzavíral zástup na pravé straně.

Tas natáhl ruku, aby se představil, a pak provedl něco neuvěřitelného. Vyskočil současně dvě stopy do výšky a tři stopy dozadu. Nakonec přistál i se svými taškami a mošnami na živém plotě.

Tanis a Kit k němu doběhli právě v okamžiku, kdy se šotek pokoušel vyprostit sebe i bezpočet mošen z pichlavých jehliček živého plotu.

„On má hada, Tanisi, hada!" ječel Tasslehoff a obíral si ze svých nejlepších oranžovozelených kostkovaných kalhot listí a větvičky. „Každý z těch kněží má kolem paže omotaného hada!"

„Hadi?" Kit nakrčila nos a zhnuseně se zadívala za řadou kněží. „A k čemu jim ti hadi jsou?"

„Bylo to vzrušující," hlásil Tas. „Přišel jsem k prvnímu knězi a chystal jsem se mu představit, což je pochopitelně zdvořilé. Jenže on se na mě ani nepodíval, ani na

mě nepromluvil. Tak jsem natáhl ruku a zatahal ho za rukáv, protože mě napadlo, že mě třeba neviděl. No a ten had otočil hlavu a zasyčel na mě," dodal Tasslehoff. Byl tak rozrušený, že málem nemohl ani mluvit. Málem.

„Chtěl jsem se ho zeptat, jestli bych si toho hada mohl pohladit - mají totiž krásně suchou kůži - jenže ten had proti mně vyrazil, a právě proto jsem tak hrozně nadskočil. Když jsem byl ještě malý šotek, jednou mě had kousl, ale i když je hadí kousnutí ohromně zajímavá věc, nemusím to zažívat až tak často. Jak správně říkáš, Tanisi, neprospívá to zdraví. Zvlášť když si myslím, že zrovna tenhle had patřil k těm jedovatým. Měl na hlavě takový klobouček a rozeklaný jazyk a malé černé oči. Mohl by mi některý z vás pomoct uvolnit tuhle mošnu? Zachytila se mi mezi větvemi."

Tanis rozmotal pásky na mošně. Mezitím k nim dorazili i Sturm, Flint a Raistlin. Rozladěný Karamon musel zůstat, aby pohlídal vůz.

„Podle tvého popisu by ten had mohla být zmije," pravil Sturm. „Nedokážu si představit, že by někdo příčetný mohl cestovat s jedovatým hadem na ruce!"

„Tak to máš tedy pěkně malou představivost, bratře," odpověděl podomní obchodník, jenž je právě došel. „I když neříkám, že máš pravdu ohledně té příčetnosti. Jejich bůh má podobu zmije. Had je jejich symbol a zkouška jejich víry. Jejich bůh jim dává nad zmijemi moc, takže jim neublíží."

„Jinými slovy jsou to hadí šarlatáni," prohlásil Raistlin a zkroutil rty.

„Dávej pozor, ať tě neslyší, jak jim říkáš," varoval ho podomní obchodník a nervózně se po knězích podíval. Potom ztlumeným hlasem pokračoval. „Netolerují jakýkoliv projev neúcty. Netolerují doslova vůbec nic, když na to tak přijde. Jestli mají namířeno do Ochranova, budou to pěkně nevydařené dožínkové slavnosti."

„Proč? Co by mohli udělat?" zeptala se s úšklebkem Kit. „Zavřít pivnice?"

„Co jste to říkali?" Flint zaslechl jen část rozhovoru, protože probíhal příliš vysoko nad jeho hlavou. Přistoupil blíž, aby lépe slyšel. „Co jste to říkali? Zavřít pivnice?"

„Ne, nic takového, kněží by se totiž piva nikdy ani nedotkli," odpověděl podomní obchodník. „Dobře vědí, že něco tak drastického by jim nikdy neprošlo. Ale udělat by to mohli. Nerad je tady vidím. Překvapilo by mě, kdyby se na slavnosti vůbec někdo ukázal. Všichni půjdou do chrámu, aby viděli ‚zázraky'. Mám chuť se otočit a vrátit se zpátky domů."

„Jak se jmenuje ten jejich bůh?" zeptal se Raistlin.

„Belzor nebo tak nějak. No, přeji vám všem pěkný den, pokud je to ještě vůbec možné." Podomní obchodník zasmušile vyrazil na cestu. Vracel se zpátky domů.

„Hej! Co se děje?" zavolal z vozu Karamon.

„Belzor," opakoval vážně Raistlin.

„To je jméno boha, o kterém mluvila ta vdova, že ano?" zeptal se Flint a zatahal se za vousy.

„Vdova Judita. Ano, Belzor, to byl ten bůh. Ona byla také z Ochranova. Úplně jsem na to zapomněl." Raistlin se zamyslel. Neuměl si představit, že by někdy mohl na vdovu Juditu zapomenout, ale další události v jeho životě vzpomínku na ni z jeho mysli vytlačily. Nyní se ta vzpomínka vrátila, a vrátila se v celé své síle. „Zajímalo

by mě, jestli ji tady najdeme."

„To tedy nenajdeme," řekl rozhodně Tanis, „protože my se k těm kněžím vůbec nepřiblížíme. Půjdeme na slavnost a budeme se soustředit jen na obchody. Nestojím o žádné potíže." Natáhl ruku a popadl šotka za límec.

„Ach, prosím, Tanisi! Já se chci ještě jednou mrknout na ty hady."

„Karamone!" zavolal Tanis a jen těžko udržel svíjejícího se šotka nad zemí. „Sjeď s vozem z cesty. Na noc zastavíme."

Flint se chtěl hádat, ale když Tanis promluvil tímto tónem, dokonce i Kitiara raději držela jazyk za zuby. Jen potřásla hlavou, nahlas neřekla nic.

Došla k Raistlinovi a jakoby mimochodem pronesla: .Judita. To byla ta žena, co je zodpovědná za smrt naší matky?"

„*Naší* matky?" opakoval po ní udiveně Raistlin. Když Kitiara mluvila o Rosamun - což nebylo příliš často - vždycky říkala „vaše" matka. A vždy to říkala kousavým tónem. Toto tedy bylo poprvé, co ji Raistlin slyšel, že by se Kit přiznala k nějakému pokrevnímu svazku.

„Ano, byla to Judita," řekl, když se vzpamatoval z počátečního šoku a byl opět schopen promluvit.

Kit přikývla. Pokradmu se podívala na Tanise, pak se naklonila k Raistlinovi a zašeptala: „Jestli umíš držet jazyk za zuby, možná bychom si na tomhle výletě mohli přece jen užít nějakou legraci, bratříčku."

Sturm a Karamon trvali na tom, že budou v noci držet v jejich táboře hlídky, i když se jich Kitiara se smíchem ptala: „A kde si vlastně myslíte, že jste? V Sankci?"

Rozdělali oheň a rozložili kolem něj pokrývky. Nedaleko od nich hořely další ohně. Mnoho poutníků se rozhodlo dopřát Belzorovým kněžím solidní náskok.

Flint měl za úkol vaření, a tak připravil své proslulé dušené maso. Byl to starý trpasličí recept. Sušená zvěřina a lesní bobule pozvolna vařené v pivu. Raistlin k tomu přidal i trochu bylin, které nasbíral po cestě. Trpaslík se na ně sice díval s jistým podezřením, ale přesto je byl nakonec nucen do pokrmu přidat. Nikdy by však nepřiznal, že byliny jeho jídlu přidaly na chuti - trpasličí recepty přece nepotřebovaly žádné úpravy. Musel si tedy čtyřikrát přidat, aby se o tom ujistil.

Celou noc udržovali oheň, aby zahnali chlad. Posadili se kolem, podávali si láhev a vyprávěli nejrůznější historky, až byl oheň už docela malý.

Flint se naposledy napil a prohlásil, že je čas jít spát. Měl v plánu nocovat ve voze, aby své zboží chránil před zloději. Kit a Tanis se odtáhli do stínu, kde si společně něco špitali a tiše se smáli. Karamon a Sturm se chvilku hádali o to, kdo bude držet první hlídku, a nakonec si museli hodit mincí. Karamon vyhrál. Raistlin se zamotal do pokrývky a chystal se strávit svou první noc venku. Ulehl na zem pod hvězdy.

Spaní na zemi se ukázalo být přesně tak nepohodlné, jak si představoval.

Karamon, který svým tělem zastínil skomírající světlo ohniště, si pro sebe tiše pískal, a aby se na hlídce nenudil, vyřezával si klacík. Než Raistlin upadl do neklidného spánku, naposledy ještě uviděl Karamonovo mohutné tělo rýsující se v záři hvězd.

10. kapitola

NÁSLEDUJÍCÍ RÁNO ŠOTEK NEUSTÁLE Vyhlížel Belzorovy kněze, ale ti museli jít celou noc - nebo někde sešli z cesty - protože na ně ten den ani ten následující už nenarazili.

Podomní obchodník byl ohledně úspěchu letošních slavností možná přece jen poněkud příliš pesimistický, v každém případě ostatní lidé v Abanasinii byli jiného názoru. Cesta byla čím dál rušnější a nabídla šotkovi tolik zajímavých věcí, že Tasslehoff, k Tanisově úlevě, brzy docela zapomněl na hady.

Bohatí obchodníci, kteří poslali sluhy se svým zbožím napřed, cestovali na zdobených nosítkách položených na ramenou urostlých nosičů. Kolem prošla jedna šlechtická rodina doprovázená sloužícími. Pán jel v čele na mohutném válečném koni, jeho žena, dcera a dceřina gardedáma jely za ním na malých ponících. Koně měli barevné čabraky a ten dceřin navíc ještě na uzdě malé stříbrné zvonky a do hřívy vpletené hedvábné stužky.

Dcera - půvabná, asi šestnáctiletá dívka - Karamonovi a Sturmovi věnovala milosrdný úsměv, jako by házela mince chudým. Sturm smekl klobouk a zdvořile se uklonil. Karamon na ni mrknul a rozběhl se za jejím koněm v naději, že si s dívkou promluví. Její otec se však na něj zamračil. Sloužící vytvořili kolem rodiny těsnější řadu. Gardedáma začala nespokojeně kdákat, přehodila dívce přes hlavu šátek a hlasitě ji napomenula, aby si vůbec nevšímala lůzy, kterou cestou potká.

Ta drsná slova se však hluboce dotkla Sturma. „Chováš se jako křupan," řekl Karamonovi. „Úplně jsi nás zesměšnil."

Karamon to nicméně považoval za docela vydařenou epizodu a další míli afektovaně kráčel po špičkách vedle vozu, zakrýval si tvář kapesníkem, předstíral, jak ho všichni znechucují, a pisklavým hlasem vykřikoval: „Lůza!"

Až do odpoledne ubíhala cesta bez zvláštních příhod.

A právě tehdy se Flint prudce vymrštil ze svého místa v zadní části vozu, vykřikl: „Pozor!" a praštil Tanise do ramene, aby zdůraznil nebezpečí. „Jeďte rychleji! Dohánějí nás!"

Očekávaje, že uvidí něco přinejmenším tak strašného jako zběsilou armádu minotaurů, Tanis se vylekaně otočil.

„Pozdě!" zasténal Flint a ve stejném okamžiku byl vůz obklopený skupinkou asi patnácti smějících se šotků.

Naštěstí pro trpaslíka se šotkové zajímali víc o Tasslehoffa než o Flintovo zboží. Jelikož Tase vždycky nesmírně potěšilo, když potkal někoho ze své rasy, vyskočil s nataženou rukou z vozu do houští.

Když se potkají šotci, kteří se jinak neznají, probíhá u toho zvláštní rituál. A tento rituál se koná pokaždé, ať už se setkají šotci dva anebo třeba dvacet.

Nejprve si potřesou rukama a formálně se představí celým jménem. Vzhledem k tomu, že je považováno za nesmírně nezdvořilé, když šotek zapomene nebo poplete jméno jiného šotka, trvá toto představování nějakou dobu.

„Jak se máte? Já jsem Tasslehoff Bosonožka."
„Jílonožka?"
„Ne, Bosonožka. Boso - jako když nemáte žádné boty na nohou."
„Aha, Bosonožka! Velice mě těší. Já jsem Kajka Bodláček."
„Kudláček?"
„*Bodláček*. Křestním jménem Kajka. A tohle je Silák Švitořík."
„Moc mě těší, Tussleháfe Horkonožko."
„Tasslehoff Bosonožka," opravil ho Tas. „Je mi ctí, že tě poznávám, Milánku Piskoříku." A tak to šlo stále dokola.

Jakmile se všichni šotci vzájemně představili a každý konečně věděl jména všech ostatních, mohli přistoupit k druhé fázi, ke které dochází, pokud jsou šotci spříznění. Mezi šotky se traduje známý fakt, že každý z nich dokáže vystopovat své předky tak, že nakonec přímo nebo oklikou dojde ke slavnému strýčku Pastiskočovi. Pak je tedy nutné tento příbuzenský vztah vyjasnit.

„Strýček Pastiskoč byl třetí bratranec matčiny tety z otcovy strany," řekl Kajka Bodláček.

„No to je ohromné!" zvolal Tasslehoff. „Strýček Pastiskoč byl druhý bratranec manželky strýčka mého otce."

„Bratře!" vykřikl Kajka a rozpřáhl ruce.

„Bratře!" vykřikl Tas a vrhl se k němu.

Tak to pokračovalo dál, až se nakonec ukázalo, že Tasslehoff je spřízněný se všemi patnácti šotky, z nichž ani jednoho nikdy předtím neviděl.

Pak nastala třetí fáze. Tasslehoff se zdvořile zeptal, zda některý z jeho kamarádů čistě náhodou nenarazil během své cesty na nějaké zajímavé nebo neobvyklé předměty. Ostatní šotkové stejně zdvořile prohlásili, že by to měl být Tasslehoff, kdo ukáže přírůstky ve své sbírce jako první, následkem čehož se do sebe všichni šotci uprostřed cesty pustili. Vyprázdnili své kapsy a mošny a začali se přehrabovat ve věcech těch ostatních, zatímco se provoz za nimi docela zastavil.

„Jeď okamžitě dál, Tanisi!" pobízel svého přítele šeptem Flint. „Rychleji, rychleji! Možná se ho zbavíme!"

Jelikož Tanis dobře věděl, že Tas se touto záležitostí bude bavit nejméně celý den, vzal si trpaslíkovu radu k srdci, přestože věděl, že není vůbec žádná naděje, že by šotka setřásli. A je zcela lhostejné, jak rychle pojedou.

Tasslehoff se skutečně v noci opět ukázal v táboře. Byl unavený, hladový, dokonce neměl ani své původní šaty, ale byl dokonale šťastný.

„Chyběl jsem ti, Flinte?" zeptal se a svalil se vedle trpaslíka.

Naprosto ignoroval Flintovo mrzuté „Ne!" a začal ukazovat svým společníkům nově získané poklady. „Podívej se, Flinte. Mám úplně nové mapy. Jsou to moc dobré mapy. Tak skvělé mapy jsem ještě nikdy neviděl. Můj bratranec říkal, že pocházejí z Ištaru, který už neexistuje. Město bylo totiž během Pohromy smeteno ze země. Na těchhle mapách jsou nakreslené malé hory a malé cesty a taky je tu malinkaté jezero. Dokonce jsou tu i napsaná jména. Nikdy jsem o žádném z těch míst neslyšel, ani nevím, kde jsou, ale kdybych se tam někdy chtěl vypravit, mám tu mapu, která mi ukáže, kde co je a jak se tam dostanu."

„Když nevíš, kde to místo je, tak k čemu ti ta mapa bude, ty troubo?" zeptal se Flint.

Tas se nad tím zamyslel a pak našel v trpaslíkově logice trhlinu. „No, bez mapy bych se tam rozhodně nedostal, že ne?"

„Ale vždyť jsi právě řekl, že nevíš, kde to místo je, takže to znamená, že se tam nedostaneš ani s mapou!" zasupěl Flint.

„To jo, ale kdybych se tam někdy ocitl, hned bych věděl, kde jsem!" prohlásil vítězoslavně Tasslehoff. V té chvíli už musel zasáhnout Tanis. Rychle změnil téma, než trpaslíkovi, který už byl úplně rudý v obličeji, praskne nějaká důležitá cévka.

Následující den kolem poledne projeli branami panského města Ochranova.

* * *

Byli to právě obyvatelé Ochranova, kteří svému městu dali grandiózní přídomek panské. Podle jejich názoru byl Ochranov největším konkurentem legendární severní metropole Palantasu. Nikdo z obyvatel Ochranova v Palantasu nikdy nebyl, což byl možná důvod pro toto nevhodné pojmenování. Ochranov nebyl totiž ve skutečnosti ničím víc než pouhou velkou farmářskou kolonií postavenou na neobyčejně úrodné půdě, která byla pravidelně obohacována živinami vlivem záplav, jež každý půlrok přinášela řeka Bílého hněvu.

V dobách relativního míru mezi tak odlišnými rasami obývajícími celou Abanasinii sytilo ochranovské obilí jak trpaslíky z Thorbardinu, tak lidské jedince z Pax Sarkasu. Elfům z Qualinestu jídlo vypěstované lidmi nechutnalo, ale přesto objevili, že na vinicích na slunných stráních Karoliských hor roste neobyčejně sladká réva. Proto si do Qualinestu tuhle révu nechali dovážet, aby z ní mohli vyrobit víno, které bylo proslulé po celém Ansalonu. Lidé z Planin si zase oblíbili ochranovské konopí. Vyráběli z něj velmi silné a houževnaté provazy. Obyvatelé Útěšína vozili z Ochranova dřevo na stavbu svých domů a obchodů.

A tak byly dožínkové slavnosti nejenom oslavou dalšího skvělého úrodného roku, ale také oslavou samotného Ochranova, jakousi poctou jeho zemědělské prosperitě.

Město bylo obklopené dřevěnou palisádou, která sloužila spíš k tomu, aby ho ochránila před bandami záškodnických vlků než před armádami. Ochranov nebyl nikdy napaden a ani se neočekávalo, že by k tomu někdy mohlo dojít. Koneckonců byl přece Věk míru. Brány dřevěné palisády se zavíraly jenom na noc, přes den však byly dokořán. Muži u bran sloužili spíš jako uvítací výbor než jako stráže. Návštěvníky, které si pamatovali z předchozích let, přátelsky zdravili a nové příchozí srdečně vítali.

Flinta a Tanise znali dobře a měli je rádi. Vrchní strážce si přišel osobně s trpaslíkem a půlelfem srdečně potřást rukou a přitom se obdivně zadíval na Kitiaru. Prohlásil, že jim chyběla Flintová pravidelná návštěva, a zeptal se, kde celé léto byli. S hlubokým zaujetím si vyslechl příběh o trpaslíkových strastech a pak ho ujistil, že na něj jeho obvyklý stánek na tržišti už čeká.

Jak se zdálo, také Tasslehoff tu byl velmi dobře známý. Vrchní strážný se na

šotka zamračil a prohlásil, že by se měl hned zamknout do vězení, aby tím všem ostatním ušetřil čas a potíže.

Tas řekl, že to je od strážného sice neobyčejně velkorysá nabídka, ale že ji bohužel bude muset odmítnout.

„Víš, Flint by se beze mě neobešel," prohlásil šotek, ale naštěstí ho trpaslík neslyšel.

Strážný přivítal rovněž tři mladíky, a když se dozvěděl, že to je jejich první návštěva v Ochranově, vyjádřil svou naději, že nestráví celý čas prací, ale že si také najdou chvilku na to, aby se podívali po místních pamětihodnostech. Ještě jednou si s Flintem potřásl rukou a potom tiše oznámil Tanisovi, že by měl za šotka převzít zodpovědnost. Uklonil se Kitiaře a zamířil k dalšímu vozu, který právě vjížděl do hlavní brány.

Jakmile byli uvnitř, přistoupil k nim mladík v jasně modrém rouchu a mávl na ně, aby zastavili.

„O co jde?" zeptal se Tanis.

„To je jeden z Belzorových kněží," prohlásil zasmušile Flint.

„A má u sebe hada? Chtěl bych se podívat!" Tasslehoff už se chystal seskočit z vozu.

„Teď ne, Tasi," prohlásil Tanis tak přísným hlasem, že ho šotek kupodivu poslechl. Karamon ho pro všechny případy popadl zezadu za zelenofialovou pruhovanou vestu a pevně ho přidržel.

„Co pro tebe můžeme udělat, pane?" zavolal hlasitě Tanis, aby překřičel rachotící vozy, řehtání koní a tlačící se dav.

„Chtěl bych si promluvit s tím mladíkem v bílém rouchu," odpověděl kněz a obrátil svou pozornost na Raistlina. „Ty ovládáš magii, že je to tak, bratře?"

„Jsem zatím ještě novic, pane," odpověděl pokorně Raistlin.„Dosud jsem nesložil Zkoušku."

Kněz z boku obešel vůz, aby byl k Raistlinovi blíž, a upřeně si ho změřil.

„Jsi velmi mladý, bratře. Jsi si vědom zla, do něhož ses nechal zaplést - pravděpodobně z nevědomosti, tím jsem si jistý."

„Zlo?" Raistlin se naklonil přes okraj vozu. „Ne, pane. Rozhodně nemám v úmyslu páchat nějaké zlo. Co tím myslíš?"

Kněz vzal Raistlina za ruku. „Přijď si nás poslechnout před chrám boha Belzora, bratře. Vysvětlíme ti to. Jakmile pochopíš, že uctíváš špatné bohy, zřekneš se nejen jich, ale i jejich zlovolného umění. Svlékneš si to ohavné roucho a opět vyjdeš na slunce. Přijdeš tedy, bratře?"

„Rád!" zvolal Raistlin. „To, co říkáš, mě děsí, pane."

„Cože? Ale Raiste..." Karamon se chystal protestovat.

„Buď zticha, pitomče!" Kitiara zaryla Karamonovi nehty do paže.

Kněz Raistlinovi vysvětlil, jak chrám najde. Podle něj to byla největší budova v Ochranově a nacházela se v samém středu města.

„Pověz mi, pane," řekl Raistlin, jakmile si nechal popsat cestu, „bude v tom chrámu osoba, která si říká Judita?"

„Ano, pane! Je to naše nejvyšší kněžka. Právě ona nám předává Belzorovu vůli.

Ty ji znáš?"

„Jen z doslechu," řekl s úctou Raistlin.

„Je to moc velká škoda, že jsi uživatel magie, bratře. Jinak bych tě mohl pozvat do chrámu, abys mohl být svědkem Zázraku. Kněžka Judita dnes v noci požádá Belzora, aby se nám zjevil. Bude hovořit s blahoslavenými boha Belzora, kteří již skonali."

„To bych moc rád viděl," řekl Raistlin.

„Bohužel, milý bratře. Mágům není dovoleno, aby se stali svědky Zázraku. Odpusť mi, co teď řeknu, bratře, ale Belzora vaše zlovolné způsoby urážejí."

„Já ale nejsem mág," ozvala se Kit a věnovala mladému knězi zářivý úsměv. „Já bych do chrámu přijít nemohla?"

„Ale jistě! Vy všichni ostatní budete vítáni. Uvidíte úžasné zázraky. Zázraky, které vás ohromí, zbaví vás pochybností a přimějí vás v Belzora věřit celým srdcem i duší."

„.Děkuji," řekla Kit. „Budu tam."

Kněz jim všem ve jménu Belzora požehnal, rozloučil se s nimi a vydal se se svými otázkami k dalšímu přijíždějícímu vozu.

Flint opovržlivě zavrčel a oprášil si knězovo požehnání z šatů. „Nepotřebuju žádné požehnání od boha, který má rád hady. A ty, hochu, přiznávám, že mi magie příliš nevoní — žádnému trpaslíkovi nevoní — ale mám pocit, že bys byl zatraceně lepší kouzelník než stoupenec nějakého Belzora."

„V tom s tebou souhlasím," řekl vážně Raistlin. Teď nebyla vhodná doba na to, aby trpaslíkovi připomínal všechna jeho kázání proti magii ve všech možných tvarech a podobách. „Ale neuškodí, když si s tím knězem promluvím a zjistím, co vlastně uctívání Belzora obnáší. Možná je Belzor skutečně ten bůh, kterého my všichni hledáme. A také bych moc rád viděl ty zázraky, o kterých mluvil."

„Ano, mě samotnou ten Belzor také zajímá," ozvala se Kitiara. „Myslím, že do toho chrámu dnes večer půjdu. Ty bys mohl jít také, bratříčku. Jediné, co musíš udělat, je převléct si šaty, aby tě nikdo nepoznal."

„Nebudeš chtít, abych šel s vámi, že ne?" zeptal se znepokojeně Karamon. „Nic proti Belzorovi, ale slyšel jsem, že místní hostince jsou tu mimořádně živé, zvlášť během slavností a..."

„Ne, můj bratře," prohlásil odměřeně Raistlin. „Ty s námi jít nemusíš."

„Nikdo z vás ostatních tam nemusí jít," dodala Kitiara. „Raist a já jsme duchovní členové této rodiny."

„No, já myslím, že jste spíš poněkud blázniví členové této rodiny," poznamenal Karamon. „Tohle je naše první noc v Ochranově a vy chcete jít do jakéhosi chrámu. A co to mělo vůbec znamenat s tou kněžkou Juditou?" Náhle se zarazil a prudce zamrkal. „Judita," opakoval a mračil se u toho jako čert. „Ou!" Pak se podíval na Kit a na svého bratra a řekl: „Já jdu taky."

„Já půjdu taky!" ozval se Tas. „Možná budu mít šanci zase vidět ty hady, a to nemluvím o těch, co skonali. Co to vlastně znamená? Jaké skonali? Jako že něco vykonali?"

„Myslím, že měl na mysli, že hovoří s mrtvými," vysvětlil mu Raistlin.

Tas vykulil oči. „Já jsem ještě nikdy s žádným mrtvým nemluvil. Myslíš, že mě nechají promluvit si se strýčkem Pastiskočem? I když ne všichni jsme přesvědčení, že je mrtvý. Jeho pohřeb byl tak trochu zmatený. Jednu chvíli tam to tělo bylo a vzápětí bylo pryč. Strýček Pastiskoč byl na stará kolena tak trochu popleta, takže si někteří myslí, že jednoduše zapomněl, že je mrtvý, a odkráčel si pryč. Nebo to možná zkusil, jaké to je být mrtvý, moc se mu to nelíbilo, a tak raději zase ožil. Nebo se taky mohlo stát, že to hrobař celé popletl. V každém případě tohle by mohl být způsob, jak zjistit pravdu."

„Tím se to celé vyřešilo," zavrčel Flint. „Já k tomu chrámu ani nepáchnu! Už tak je dost hrozné, že musím mluvit s živým šotkem, natož pak ještě s mrtvým."

„Já však půjdu," pravil Sturm. „Je to má povinnost. Jestli tam skutečně ve jménu boha Belzora provádějí zázraky, pak bych to měl oznámit ostatním rytířům."

„I já půjdu," přidal se Tanis. I když to bylo už předem jasné vzhledem k tomu, že tam šla Kitiara.

„Všichni jste blázni," uzavřel to Flint, když se vůz opět rozjel a všichni zamířili k tržnici.

„Vypadá to, že si neužijeme takovou legraci, v jakou jsem doufala," řekla tiše Kitiara Raistlinovi a podívala se směrem k Tanisovi.

Raistlin jí však nevěnoval pozornost. Dával pozor, až uvidí Bylinkářskou ulici, ve které se měl podle Mistra Teobalda nacházet také obchod s magickými předměty.

11. kapitola

ULICE OCHRANOVA NEBYLY POJMENOVANÉ, ačkoliv to byla jedna z městských vymožeností, o nichž se v poslední době uvažovalo. Došlo k tomu vlastně poté, co se jeden dobrodruh zmínil, že v Palantasu mají ulice nejenom jména, ale že na každé z nich visí také veliká tabule, na níž je toto jméno napsané, což přináší velké výhody zmateným poutníkům. Návštěvníci Ochranova však zpravidla nebloudili. Když byl člověk dost vysoký, dohlédl z jednoho konce vesnice na druhý. Přesto se starosta Ochranova domníval, že cedule s nápisy jsou skvělý nápad, a byl již rozhodnut je zavést.

Mnoho ulic Ochranova už svá jména mělo. Byly to logické názvy odvozené od zboží, které se v té či oné ulici prodávalo. Například Tržní ulice, Mlynářská ulice, Čepelová ulice. Jiné ulice získaly svůj název díky jejich samotné povaze. K těm například patřily Zahnutá ulice nebo ulice Tří vidlic. Pár ulic bylo dokonce pojmenovaných podle rodin, které v nich žily. Bylinkářská ulice se dala poměrně snadno najít po čichu.

Ve vzduchu se vznášely vůně rozmarýnu, levandule, šalvěje a skořice a příjemně kontrastovaly s ostrým zápachem koňské mrvy, která zůstávala na ulicích. Stánky a obchody jednotlivých kupců se daly snadno poznat podle trsů sušených květin zavěšených vzhůru nohama na slunci. Před obchody byly rozložené koše se semínky a sušenými lístky, které měly přilákat kolemjdoucí a přimět je ke koupi.

Raistlin požádal Tanise, aby zastavil vůz. „Mají tady byliny, které doma nepěstuji. Některé z nich dokonce ani neznám. Rád bych si doplnil vlastní zásoby a trochu pohovořil o jejich využití."

Tanis tedy Raistlinovi vysvětlil, jak se na tržišti dostane k Flintovu stánku, a ještě mu popřál pěknou zábavu. Raistlin seskočil z vozu. Karamon ho přirozeně následoval. Tasslehoff prožíval muka nad svou nerozhodností. Nevěděl, jestli se má raději vypravit s Raistlinem anebo zůstat s Flintem. Nakonec vyhrál Flint a tržnice. Hlavním důvodem bylo to, že když Tas pohledem přejel celou ulici, neviděl na ní nic než suché květy. A přestože rostliny rozhodně byly dost zajímavé, jen stěží se mohly vyrovnat divům, které ho čekaly v tržnici.

Raistlin by vůbec nikdy nedovolil, aby ho šotek doprovázel, a tak ho Tas svým rozhodnutím ušetřil zbytečné hádky. Ovšem zatím nevěděl, co bude dělat s Karamonem. Raistlin měl v plánu navštívit magický obchod tajně a sám. Nikomu neřekl, že má v úmyslu tento obchod navštívit. Nikomu neřekl ani to, že doufá, že tam nakoupí. Instinkty mu radily, aby o tom pomlčel a aby svému bratrovi nařídil pokračovat dál s Flintem.

Raistlin jen zřídkakdy hovořil o tomto tajemném umění se svým bratrem a už vůbec o něm nehovořil se svými přáteli. Od dob svého mládí - tedy od dob, na něž dnes pohlížel s jistým studem a rozpaky - se nikdy nechlubil ani nepředváděl své magické schopnosti.

Byl si moc dobře vědom faktu, že magie u některých lidí vzbuzovala nedůvěru a

neklid. A tak to také mělo být. Magie mu dávala moc nad lidmi, moc, jíž se rád oddával. Přesto byl natolik moudrý, aby si uvědomoval, že tato moc se může oslabit, pokud ji bude používat příliš často. Dokonce i magie zevšední, když se používá každý den.

Raistlinův pohled na lidi se za ta léta změnil. Kdysi toužil po tom, aby byl obdivován a milován tak jako jeho bratr. Nyní, když už Raistlin sám sebe pochopil, konečně se postavil čelem ke skutečnosti, že nikdy nezíská takové ocenění, jaké si získával Karamon. Dveře do domu Karamonovy duše zůstávaly neustále dokořán, okna byla otevřená, aby do nich každý den proudilo slunce a každý byl vítán. V tom Karamonově domě nebylo mnoho nábytku, a tak návštěvník viděl do každého koutu.

Dům Raistlinovy duše byl o poznání jiný. Dveře byly zavřené a návštěvníci do něj mohli nahlédnout jen nepatrnou škvírkou a jen málo z nich dostalo povolení překročit práh. A pakliže se jim to podařilo, zpravidla už nemohli postoupit o mnoho dále. Rovněž okna byla zavřená a zajištěná petlicí. Uvnitř jen tu a tam zazářila svíce jako teplý bod uprostřed šera. Jeho dům byl plný nábytku a nejrůznějších krásných i podivných předmětů. Přesto tu nebyl nepořádek, ani to tu nebylo příliš přecpané. Kdykoliv tu okamžitě našel přesně to, co potřeboval. Návštěvníci do koutů neviděli, natož aby v nich mohli slídit. Nebylo divu, že se tu nikdy příliš dlouho nezdrželi a zřídkakdy měli chuť se sem vracet.

„Kam jdeš?" zeptal se Karamon.

Raistlin už měl na jazyku nařídit svému bratrovi, aby se vrátil do vozu. Pak si to ale rozmyslel. Aniž by odpověděl, nasadil hodně rychlé tempo a zamířil ulicí. Karamon zůstal stát uprostřed cesty.

„Zdravý rozum mi radí, abych mu dovolil mě doprovázet," řekl si Raistlin. „Jsem v tomto cizím městě naprostý cizinec. Nemám vůbec žádnou ochranu, kterou bych byl zcela ochoten použít. Pokud by ovšem nenastaly mimořádné okolnosti. Právě teď potřebuji Karamonovu pomoc a nejspíš ji budu potřebovat i v budoucnu. Jestli se mám stát válečným mágem, jak mám v úmyslu, budu se muset naučit bojovat po jeho boku. Takže bych si měl zvyknout, že je stále se mnou."

Tu poslední myšlenku pronesl jen s tichým povzdechem, zvláště když ho Karamon dohonil. Těžkými botami kolem sebe rozvířil prach a neustále se vyptával, kam to vlastně jdou, co vlastně hledají a jestli by cestou nemohli zaskočit do nějaké hospody.

Raistlin se zastavil. Obrátil se tváří ke svému bratrovi tak nečekaně, že Karamon musel uskočit dozadu, aby na Raistlina nešlápl.

„Poslouchej mě, Karamone. Poslouchej, co ti teď řeknu, a nezapomeň to." Raistlin promluvil přísným a drsným tónem a s uspokojením viděl, že to na Karamona zapůsobilo jako políček do tváře. „Jdu na jisté místo, abych se tam setkal s jistým člověkem, od kterého mám v plánu koupit jisté zboží. Dovolil jsem ti, abys šel se mnou, protože jsme mladí a tím pádem bychom mohli být považovaní za snadný cíl. Ale věz jedno, můj bratře. Co udělám, co řeknu a co koupím, je tajemství, o kterém budeme vědět jenom ty a já. Ani slovem se o tom nezmíníš před Tanisem, Kitiarou, Sturmem či kýmkoliv dalším. O tom, kde jsme byli, co jsme viděli nebo co jsme dělali, budeš prostě mlčet. A to mi teď musíš slíbit, Karamone."

„Ale oni se to dozvědí. Budou klást otázky. Co jim řeknu?" Karamon z toho byl očividně nešťastný. „Já nemám tajemství rád, Raiste."

„Tak to tady se mnou nemáš co dělat. Vrať se zpátky!" prohlásil mrazivě Raistlin a mávl rukou. „Vrať se zpátky za svými přáteli. Já tě nepotřebuji."

„Ale ano, Raiste, potřebuješ," pravil Karamon. „A ty to dobře víš."

Raistlin se zarazil. Upřeně a soustředěně se zadíval na svého bratra. Toto byl významný okamžik, na jehož výsledku záležela celá jejich budoucnost.

„Tak to se budeš muset rozhodnout, bratře. Buď se mi teď zaručíš, anebo se vrať ke svým přátelům." Raistlin zvedl ruku, aby Karamonovi zabránil v unáhlené odpovědi. „Uvažuj o tom, Karamone. Jestli zůstaneš se mnou, musíš mi úplně věřit, musíš mě bez výhrad poslouchat, nesmíš mi klást zbytečné otázky a musíš má tajemství střežit ještě lépe než svá vlastní. Tak jak se tedy rozhodneš?"

Karamon nezaváhal. „Půjdu s tebou, Raiste," řekl prostě. „Jsi přece můj bratr. Patříme k sobě. Tak nám to bylo předurčené."

„Možná," řekl Raistlin s hořkým úsměvem. Pokud to tak bylo, uvažoval, kdo to tak chtěl a proč. Jednoho dne by si o tom s tou osobou rád popovídal.

„Tak tedy pojď, můj bratře. Následuj mě."

* * *

Podle Mistra Teobalda se obchod nacházel na samém konci Bylinkářské ulice. Když jeden stál směrem na sever, byl po jeho levici. Postával stranou od ostatních obchodů a obydlí a ukrýval se uprostřed dubového háje.

Teobald mu předtím dům podrobně popsal. „Obchod je ve spodním patře, nahoře se pak nachází obytná část. Stavba není z ulice téměř vidět, protože ji obklopují urostlé duby a kromě toho také vysoká zeď. Venku uvidíš nápis - je to dřevěná tabule a na ní namalované oko v barvě červené, černé a bílé.

Já sám jsem tam nikdy nebyl. Víš, když něco potřebuji, přinesu si to z Věže ve Žďárské cestě," dodal Mistr Teobald s úšklebkem. „Přesto vím jistě, že tam Lemuel má pár drobností, které by se mágovi nižší třídy mohly hodit."

Pokud se Raistlin od Mistra Teobalda něco naučil, pak to, že je lepší držet jazyk za zuby. Polkl tedy sarkastickou poznámku, kterou by kdysi jistě bez zaváhání pronesl, místo toho Mistrovi zdvořile poděkoval a byl odměněn následující informací, která pro něj mohla mít neodhadnutelnou cenu.

„Slyšel jsem, že Lemuel se zajímá o býlí stejně jako ty," řekl Teobald. „Takže byste si mohli rozumět."

Právě proto si s sebou Raistlin vzal pár vzácných rostlin, které před časem objevil, vykopal, odnesl domů a nyní byl ochoten se o ně rozdělit. Doufal, že si tímto způsobem získá Lemuelovu přízeň, a pokud se ukáže, že knihy, které potřebuje, jsou přece jen příliš drahé, možná se mu s pomocí těch rostlin podaří srazit cenu.

Dvojčata kráčela po Bylinkářské ulici; Karamon přijal svou novou povinnost a zodpovědnost s takovou vážností, že málem šlapal svému bratrovi na paty, aby ho dobře chránil, a na každého, kdo se na ně podíval víckrát než jednou, vrhal jenom ty nejzlostnější pohledy a neustále rachotil mečem.

Raistlin si nad ním tiše povzdechl, ale bylo mu jasné, že s tím nemůže nic dělat. Výhrady k jeho chování nebo nabádání, aby se Karamon trochu uklidnil a přestal být tak podezíravý, by ho s největší pravděpodobností ještě více zmátly. Karamon si jistě časem na svou roli osobního strážce zvykne, ale nějakou dobu to bude trvat. Raistlinovi tedy nezbývalo než být trpělivý.

Naštěstí nebylo na ulici příliš mnoho lidí, kteří by je viděli, neboť většina bylinkářů si právě chystala zboží do tržnice. Když došli na konec ulice, byla úplně opuštěná a žádní lidé v dohledu.

Raistlin našel obchod s magickými předměty velmi snadno. Byl to jediný dům na levé straně. Ukrýval se mezi duby a zahradu obepínala vysoká kamenná zeď. Avšak tabule magického obchodu se symbolem oka chyběla. Dveře i okna byly pevně zavřené. Dům se zdál být docela opuštěný, ale když Raistlin pohlédl přes plot, všiml si, že zahrada je dobře udržovaná.

„Víš jistě, že tohle je to správné místo?" zeptal se Karamon.

„Ano, můj bratře. Tu ceduli možná shodil vítr."

„Když to říkáš," zamumlal Karamon a pevně uchopil jílec meče. „Dovol mi, abych šel ke dveřím první."

„To rozhodně ne!" vyděsil se Raistlin. „Kdyby tě kouzelník uviděl, jak kolem sebe máváš mečem a hrozivě se mračíš, vyděsil by se k smrti. Mohl by tě proměnit v žábu nebo něco takového. Počkáš tady na cestě, dokud tě nezavolám. A žádný strach. Všechno bude v pořádku," prohlásil sebejistě Raistlin, přestože v duchu to tak necítil.

Karamon se chystal protestovat. Pak si ale vzpomněl na svůj slib a raději zmlkl. To, že tak rychle poslechl, mohla způsobit i zmínka o té žábě.

„Jasně, Raiste. Ale buď opatrný. Já těmhle mágům moc nevěřím."

Raistlin zamířil ke dveřím. Chvěl se očekáváním i strachem. Očekáváním, že získá, co potřebuje, a strachem z toho, že možná podstoupil tuto dlouho cestu, aby vzápětí zjistil, že mág zatím odešel. Raistlin byl tak nervózní, že než dorazil až ke dveřím, málem ho opustila veškerá síla; nedokázal zvednout ruku, aby zaklepal, a když se mu to konečně podařilo, bylo to zaklepání tak tiché, že to musel ještě jednou zopakovat.

Nikdo neotevřel. Žádná zvědavá tvář nevykoukla z okna.

Raistlin začal propadat zoufalství. Jeho naděje a sny do budoucnosti byly postavené právě na tomto obchodě; nikdy si nepřipustil, že by mohlo být zavřeno. Tolik se těšil, že konečně získá knihy, po nichž tak dlouho toužil. Ušel tak dlouhou cestu a byl už tak blízko, takže si nedokázal představit, že by mohl snést to zklamání. Zaklepal tedy znovu o něco víc a zvýšil hlas.

„Mistře Lemueli? Jsi doma, pane? Přišel jsem od Mistra Teobalda z Útěšína. Jsem jeho žák a..."

Uprostřed dveří se nepatrně otevřelo malé okénko. Zevnitř na Raistlina pohlédlo čísi oko. Bylo plné strachu.

„Mně je jedno, čí jsi žák!" ozval se skrz malou škvírku slabý hlas. „Co si myslíš, že děláš? Jak si to představuješ, vykřikovat tady z plných plic, že jsi mág. Jdi pryč!"

Okénko se zavřelo.

Raistlin tedy zaklepal o něco rozhodněji znovu a hlasitě řekl: „On mi tento obchod doporučil. Přišel jsem, abych nakoupil..."

Okénko se znovu otevřelo a znovu se objevilo oko. „Obchod je zavřený."

Pak se okno zase zabouchlo.

Raistlin změnil taktiku. „Mám tady s sebou pár neobvyklých druhů rostlin. Myslel jsem si, že ty bys je možná mohl znát. Bryonia černá..."

Okno se znovu otevřelo. V oku se zaleskl zájem. „Povídáš bryonia černá? A máš nějakou?"

„Ano, pane." Raistlin sáhl do sáčku a opatrně vytáhl svazek lístků, stonků, plodů a kořenů. „Možná že bys měl zájem..."

Okno se opět zavřelo, ale Raistlin tentokrát slyšel skřípání závory. Pak se dveře otevřely. Uvnitř stál muž ve vybledlém rudém rouchu. Kolena měl zamazaná od hlíny, jak byl zvyklý klečet ve své zahradě. Aby se mohl podívat okénkem ven, musel stát na špičkách, protože byl téměř stejně malý jako trpaslík. Byl zavalitý a jeho tvář musela být kdysi zdravě červená a veselá jako letní slunce. Nyní to však vypadalo, jako by to slunce procházelo zatměním. V očích se mu zračily obavy a obočí měl starostlivě nakrčené. Nervózně se podíval na ulici, a když spatřil Karamona, vyděšeně vyvalil oči a už už se opět chystal dveře zavřít.

Raistlin je však rychle zablokoval nohou a uchopil kliku. „Smím ti představit svého bratra? Karamone, pojď sem."

Karamon poslušně přistoupil blíž, sklonil hlavu a sebevědomě se usmál.

„Víš jistě, že je tím, kým říká, že je?" zeptal se mág a podezíravě si Karamona změřil.

„Ano, vím jistě, že to je můj bratr," odvětil Raistlin a znepokojeně si pomyslel, že před sebou nejspíš má nějakého lunatika. „Když se na nás lépe podíváš, uvidíš jistou podobnost. Jsme totiž dvojčata."

Karamon se ze všech sil snažil vypadat co nejvíce jako jeho bratr. A Raistlin se pokusil napodobit bratrův otevřený upřímný úsměv. Lemuel si je hodnou chvíli oba velice pozorně prohlížel a Raistlin měl během té doby strach, že se vlivem tohoto podivného rozhovoru snad rozletí na kusy.

„Myslím, že máš pravdu," řekl mág, ale neznělo to příliš přesvědčeně. „Sledoval vás někdo?"

„Ne, ne, pane," prohlásil Raistlin. „Kdo by nás sledoval? Většina lidí je na tržišti."

„Víte, oni jsou všude," namítl zasmušile Lemuel. „Přesto si myslím, že máš pravdu." Opět se pátravě zadíval na ulici. „Vadilo by tvému bratrovi, kdyby se zašel podívat, jestli se támhle ve stínu toho domu nikdo neskrývá?"

Karamona mágova prosba jaksepatří ohromila, ale když viděl, jak jeho bratr netrpělivě přikývl, provedl, o co byl požádán. Vrátil se zpět na ulici k polorozbořené chatrči a prohledal nejen stín kolem ní, ale také nahlédl dovnitř. Pak vyšel na cestu, zvedl ruce a pokrčením ramen naznačil, že nic neobjevil.

„Tak vidíš, pane," řekl Raistlin a mávl na svého bratra, aby se vrátil., Jsme sami. A ta bryonia černá je mimořádně dobrá. S úspěchem ji používám na léčení jizev a zacelování ran."

Raistlin si položil rostlinu na dlaň.
Lemuel se na ni se zájmem podíval. „Ano, četl jsem o ní. Ale ještě nikdy jsem žádnou neviděl. Kde jsi ji našel?"
„Kdybych mohl na chvilku dovnitř, pane..."
Lemuel si soustředěně Raistlina změřil, pak se toužebně zadíval na rostlinu a chvilku se rozhodoval. „Tak dobrá. Ale navrhuji, aby se tvůj bratr postavil ke dveřím na hlídku. Jeden musí být velmi opatrný."
„Jistě," řekl Raistlin a úlevou se mu podlomila kolena.
Mág vtáhl Raistlina dovnitř a zabouchl dveře tak rychle, že mu do nich přivřel lem jeho bílého roucha. Musel tedy znovu otevřít a roucho ze dveří vyprostit.
Když byl bratr pryč, Karamon chvilku přešlapoval sem a tam, drbal se na hlavě a přemýšlel, co bude dělat. Nakonec si našel vhodné místo na polorozbořené zdi, usadil se a dával pozor. Přitom přemýšlel, co má vlastně vyhlížet a co by měl dělat, kdyby to něco uviděl.
Uvnitř mágova obchodu bylo značné šero. Okenice bránily slunečním paprskům proniknout dovnitř. Lemuel zapálil dvě svíčky. Jednu pro sebe, druhou pro Raistlina. V tom chabém světle si s hrůzou všiml, že je všechno ve velikém nepořádku. Kolem postávaly zpola prázdné bedny a soudky. Na policích nebylo téměř nic. Všechno zboží bylo z větší části sbalené.
„Světelné kouzlo by bylo méně nákladné a mnohem účinnější, já vím," řekl Lemuel, „ale jsem kvůli tomu jejich týrání tak rozčílený, že jsem už více jak měsíc žádné kouzlo nepoužil - i když neříkám, že jsem v tom býval kdovíjak dobrý." Zhluboka si povzdechl.
„Promiň, pane," řekl Raistlin, „ale kdo tě týrá?"
„Belzor," pronesl tichým hlasem mág a vystrašeně se kolem sebe po tmavé místnosti rozhlédl, jako by se bál, že na něj bůh vyskočí ze skříně.
„Aha," řekl Raistlin.
„Znáš přece Belzora, mladíku, že ano?"
„Když jsem přijel do města, setkal jsem se s jedním z jeho kněží. Varoval mě před zlou magií a naléhal, abych přišel do chrámu."
„Nedělej to!" vykřikl Lemuel a celý se otřásl. „Vůbec se k tomu místu nepřibližuj. Víš o těch hadech?"
„Viděl jsem, že s sebou nosí zmije," řekl Raistlin. „Myslím, že měly vytržené jedové zuby."
„Ne tak docela!" odpověděl Lemuel. „Ti hadi jsou smrtelně jedovatí. Kněží je chytají na Prašných pláních. Považují to za zkoušku víry, když dokáží udržet hada, aniž by je kousl."
„A co se stane s těmi, kteří nemají dost víry?"
„Co myslíš ty? Jsou potrestáni. Řekl mi to můj přítel. Zúčastnil se jedné jejich schůzky. Já sám jsem tam chtěl jít také, odmítli mě tam však pustit. Řekli mi, že bych svou přítomností znesvětil jejich chrám. Nakonec jsem ale byl rád, že jsem se tam nedostal. Toho dne tam had uštknul jednu mladou ženu. Za pár okamžiků byla mrtvá."
„A co udělali kněží?" zeptal se užasle Raistlin.

„Nic. Velekněžka prohlásila, že to byla Belzorova vůle." Lemuel se otřásl tak divoce, až se plamínek jeho svíčky zachvěl. „Teď možná už chápeš, proč jsem požádal tvého bratra, aby držel přede dveřmi stráž. Mám strašlivý strach, že se jednoho dne ráno probudím a najdu zmiji ve své posteli. Ale nebudu už v tomto strachu žít příliš dlouho. Oni vyhráli. Já se vzdávám. Jak vidíš," mávl rukou směrem ke krabicím, „stěhuji se odsud."

Nastavil svíčku blíž. „Mohl bych se lépe podívat na tu bryonii?"

Raistlin mu podal malý svazeček.„A co ti udělali?" Musel otázku několikrát zopakovat a pak dokonce do mága strčit, aby odpoutal jeho pozornost od rostliny.

„Přišla sem za mnou sama velekněžka. Řekla mi, abych obchod zavřel, jinak že mě čeká Belzorův hněv. Zpočátku jsem odmítal, ale začali být čím dál horší. Před obchodem neustále postával nějaký kněz. A když se k mému domu někdo přiblížil, začal vykřikovat, že jsem nástroj zla.

„Já?" Lemuel si povzdechl. „Nástroj zla? Umíš si to představit? Ale ti kněží vyděsili lidi tak, že sem přestali chodit A pak jsem jednu noc našel na dveřích pověšeného hada. A tehdy jsem se rozhodl, že obchod zavřu a odstěhuji se."

„Promiň, jestli ti budu připadat neuctivý, pane, ale když se jich tak bojíš, proč ses pokoušel dostat do toho chrámu?"

„Myslel jsem, že bych si je tak mohl usmířit. Napadlo mě, že bych mohl předstírat, že s nimi souhlasím, a oni by mě pak přestali obtěžovat. To ale nefungovalo." Lemuel smutně pokýval hlavou. „To, že se odstěhuji, mi až tak moc nevadí. Obchod nikdy nevydělával moc peněz. Ale mé byliny a rostliny mi budou velmi chybět. Snažím se je vykopat a doufám, že je někde přesadím. Jenže mám strach, že o většinu z nich přijdu."

„Obchod nepřinášel zisky?" zeptal se Raistlin a tesklivě se rozhlédl po prázdných policích.

„.Kdybych žil ve velkém městě, jako je třeba Palantas, obchod by vydělával. Ale tady v Ochranově?" Lemuel jen pokrčil rameny. „Většina z toho, co jsem prodával, pocházela ze sbírky mého otce. Byl to vynikající čaroděj. Byl arcimág. Chtěl, abych kráčel v jeho šlépějích, jenže pro mě ty šlépěje byly příliš velké. Neměl jsem naději, že bych se mu vyrovnal. Prostě jsem na to nebyl dělaný. Chtěl jsem být farmářem. Miloval jsem rostliny, jenže otec o tom nechtěl ani slyšet. Trval na tom, abych studoval magii. Nijak mi to nešlo, ale on doufal, že se to věkem třeba zlepší.

No - a potom už jsem byl dost starý na to, abych složil Zkoušku. Jenže Konkláve mi to nedovolilo. Par-Salian mému otci řekl, že by to bylo srovnatelné s vraždou. Otec byl nesmírně zklamaný. Toho dne odešel z domu - bylo to asi před dvaceti lety - a od té doby jsem o něm už neslyšel."

Raistlin téměř neposlouchal. Byl nucen si přiznat, že tento výlet podnikl zcela zbytečně.

„To je mi líto," pravil, ale litoval víc sebe než nebohého mága.

„To nic," prohlásil vesele Lemuel. „Abych řekl pravdu, vlastně jsem byl rád, když otec odešel. Ten den jsem zryl celý dvorek a založil si zahradu. Když o ní tak mluvím, napadá mě, že bychom měli tuhle rostlinku okamžitě dát do vody."

Lemuel odešel do kuchyně, která se nacházela za obchodem v zadní části domu.

Tam byly okenice otevřené, takže dovnitř mohlo slunce. Lemuel sfoukl svíčku.

„A k jakým Čarodějům patřil tvůj otec?" zeptal se Raistlin a také zhasl svou svíčku.

„Byl válečný mág," odpověděl Lemuel a s láskou uchopil bryonii. „Tohle je opravdu krásný kousek. Říkal jsi, že je pěstuješ? A jaké používáš hnojivo?"

Raistlin mu odpověděl. Podíval se z okna do Lemuelovy zahrady, která byla vskutku úžasná, přestože už v ní polovina rostlin chyběla. Za jiných okolností by se o mágovu zahradu jistě zajímal, ale v této chvíli neviděl nic než pouhou zeleň.

Válečný mág...

V Raistlinově mysli se začal tvořit plán. Nějakou chvíli musel hovořit o bylinách, ale po nějaké době se mu podařilo obrátit rozhovor zpět na arcimága.

„Byl považován za jednoho z nejlepších," řekl Lemuel. Evidentně byl na svého otce pyšný, bylo znát, že vůči němu necítí ani hořkost, ani zášť. Když o něm mluvil, celý se rozzářil. „Jednou ho dokonce pozvali elfové ze Silvanestu, aby jim pomohl bojovat proti minotaurům. Je to velmi domýšlivá rasa. S lidmi nechtějí mít nic společného. Můj otec tedy říkal, že to byla velká čest. Nesmírně ho to potěšilo."

„A když tvůj otec odešel, vzal si s sebou své magické knihy?" zeptal se váhavě Raistlin. Neodvážil se totiž doufat.

„Vím jistě, že pár si jich odnesl. Nepochybně ty nejlepší. Ale o ten zbytek se nezajímal. Já bych řekl, že se usadil ve Věži ve Žďárské cestě. A pokud to tak skutečně bylo, své elementární magické knihy už nepotřeboval, víš? Jaký druh půdy bys mi doporučil?"

„Přidej do ní trochu písku. A máš je ještě? Myslím ty knihy. Moc rád bych se na ně podíval."

„Blahořečený Gileane, to víš, že jsou stále tady. I když nemám tušení, kolik jich je ani jestli vůbec k něčemu jsou. Mnoho mágů, které znám... nebo spíš, které jsem znával-" Lemuel si povzdechl - „se zajímalo o válečnou magii.

V poslední době sem dost často chodili elfové, zvláště ti z Qualinestu. Někdy chodili pro to, čemu říkají ‚lidská magie', jindy pro mé byliny. To by tě asi nenapadlo, že ne, mladíku? Elfové jsou sami mimořádně dobří pěstitelé. Oni ale tvrdili, že mám několik rostlinných druhů, které oni nejsou schopni vypěstovat. Jeden mladý muž mi řekl, že musím v sobě mít trochu elfské krve. Byl to také mág. Možná ho dokonce znáš. Jmenoval se Giltanas."

„Ne, pane, je mi líto," řekl Raistlin.

„Myslel jsem si, že ho nebudeš znát. A já pochopitelně nemám žádnou elfskou krev. Moje matka se narodila a žila tady v Ochranově. Byla to farmářova dcera. Měla však tu smůlu, že byla velmi krásná, a proto se do ní můj otec zamiloval. V opačném případě jsem si jistý, že jsem mohl být synem nějakého čestného farmáře. Ona s mým otcem nebyla šťastná. Říkala, že žila stále v obavě, že nám otec podpálí dům. Říkal jsi, že bryonii používáš na zacelení ran? A kterou část? Šťávu z plodů? Nebo rozdrcené lístky?"

„Ještě k těm knihám..." řekl Raistlin, když konečně ukojil Lemuelovu zvědavost, jak o rostlinu pečovat, jak ji zalévat a využívat.

„Ach ano. Jsou v knihovně. Nahoru po schodech a potom chodbou. Jsou to druhé

dveře nalevo. Já jenom zasadím tuhle rostlinu do květináče. Buď tu jako doma. Předpokládám, že tvůj bratr by si na té hlídce možná dal něco k jídlu."

Raistlin se rozběhl po schodech, předstíraje, že neslyší Lemuelův dotaz o tom, jestli by měl rostlinu dát na přímé slunce nebo raději do polostínu. Mířil přímo do knihovny, jako by ho lákala nějaká magická píseň, nějaká mučivá melodie. Dveře byly zavřené, avšak nikoliv zamčené. Když je Raistlin otevřel, panty hlasitě zaskřípaly.

V pokoji byla cítit plíseň, evidentně se zde celé roky nevětralo. Raistlin botou rozšlápl sušenou myš, a když vešel, zahlédl v rozích malé temné stíny. Uvažoval, co tu asi myši hledaly k snědku, a zděšeně doufal, že to nebyly stránky magických knih.

Knihovna byla malá, byl tu jen stůl, pár polic s knihami a několik poliček na svitky. Ty byly ovšem k Raistlinovu velkému zklamání prázdné. Nemohl však říct, že by ho to překvapilo. Magická zaklínadla zapsaná na svitcích mohl nahlas přečíst kdokoliv, kdo znal magický jazyk. Takováto kouzla nevyžadovala ani zdaleka tolik energie ani schopností jako kouzla „ruční". Tak se to alespoň říkalo. Dokonce i pouhý novic, jakým byl Raistlin, mohl přečíst svitek zapsaný arcimágem za předpokladu, že věděl, jak má správně vyslovit jednotlivá slova.

Proto byly svitky poměrně vzácné a také dobře střežené. Mágové si je mezi sebou mohli prodávat, pokud pro ně jejich majitel neměl žádné využití. Proto si tedy arcimág odnesl svitky s sebou.

Alespoň tu nechal mnoho ze svých knih.

Knihy byly rozházené bez ladu a skladu - některé stály vzhůru nohama, jiné se zas povalovaly po zemi, jako kdyby o nich uvažoval a poté to zamítl. Raistlin viděl mezi policemi mezery, odkud arcimág pravděpodobně vytáhl některé vzácnější svazky, zatímco ty, o něž nestál, nechal dál plesnivět na polici.

Kdysi bílé vazby opuštěných knih byly nyní zaprášené a šedivé, stránky měly zažloutlé a jejich původní majitel je podle všeho považoval za zcela bezcenné. Ale v Raistlinových očích tyhle knihy zářily jasněji než dračí poklad. Zachvátilo ho vzrušení. Srdce se mu rozbušilo tak prudce, až z toho měl lehkou hlavu, jako by měl omdlít.

Ta náhlá slabost ho vyděsila. Posadil se na rozvrzanou židli a několikrát se zhluboka nadechl. Tento způsob léčby se však pro něj málem ukázal být osudný, poněvadž vzduch byl plný prachu. Raistlin se divoce rozkašlal, začal se dávit a nějakou dobu trvalo, než mohl opět popadnout dech.

Těsně u jeho nohou se povalovala jedna kniha. Raistlin ji zvedl a otevřel.

Arcimág měl pevný rukopis s ostrými úhly. Podle výrazného levého náklonu písma Raistlin usoudil, že se jednalo o uzavřeného muže, který dával přednost samotě před větší společností. Raistlin prožil velké zklamání, když zjistil, že toto nebyla vůbec magická kniha. Byla napsaná v komonštině a obsahovala výrazy, které podle Raistlina odpovídaly mluvě žoldáků, byl to jakýsi žargon profesionálních vojáků. Když si však přečetl první stránku, jeho zklamání bylo rázem pryč.

V knize byly popsány přesné pokyny, jak očarovat prosté zbraně, jakými byly například meče nebo válečné sekery. Raistlin knihu označil jako svazek nesmírné

hodnoty - tedy alespoň pro něj. Odložil ji stranou a vzal do ruky další. Jednalo se o knihu kouzel, i když zřejmě těch nejzákladnějších, protože tato kniha neměla vůbec žádný magický zámek, který by znemožňoval její čtení. Raistlin dokázal přečíst několik slov, avšak zbytek mu zůstával utajen. Kniha mu alespoň posloužila v tom smyslu, že si uvědomil, kolik se toho ještě musí učit.

Díval se na ni s jistým pocitem hořkosti a zklamání. Velký arcimág tuto knihu odhodil, protože kouzla, která v ní byla zapsaná, nepotřeboval. Přesto je Raistlin nedokázal ani rozšifrovat!

„Chováš se jako hlupák," pokáral se Raistlin. „Když byl tenhle mág v mém věku, nejspíš ani zdaleka nevěděl to, co dnes vím já. Jednoho dne tuto knihu přečtu. A jednoho dne to budu já, kdo ji odhodí."

Položil knihu na tu první a pokračoval dál ve svém pátrání.

Raistlin se tak zabral do práce, že úplně přestal vnímat čas. To, že se mezitím začalo stmívat, poznal až podle toho, že si musel knihu přidržet přímo u nosu, aby z ní mohl vůbec něco přečíst. Právě se chystal jít podívat po nějakých svíčkách, když vtom Lemuel zaklepal na dveře.

„Co chceš?" zeptal se zlostně Raistlin.

„Odpusť mi, že tě ruším," řekl pokorně Lemuel a strčil hlavu dovnitř. „Ale tvůj bratr říká, že bude co nevidět tma a že byste raději už měli jít."

Raistlin si vzpomněl, kde vlastně je, a současně si uvědomil, že je v domě tohoto muže jako jeho host. Zahanbeně a zmateně vyskočil na nohy. Jedna z knih mu přitom sklouzla na zem.

„Pane, odpusť mi, že jsem byl tak nezdvořilý! Tolik mě to zaujalo, je to tak fascinující, že jsem úplně zapomněl, že nejsem ve svém vlastním domě..."

„To je úplně v pořádku!" přerušil ho Lemuel a přátelsky se na něj usmál. „Nic si z toho nedělej. Zněl jsi jen jako můj otec. Vrátilo mě to zpátky v čase. Na okamžik se ze mě opět stal malý chlapec. Našel jsi tu něco užitečného?"

Raistlin ukázal na tři hromady knih kolem židle.

„Tyto všechny. Věděl jsi, že je tady příběh o tom, jak minotauři bojovali o Silvanest? A tady je popsáno, jak správně použít válečná kouzla bez toho, aby jeden ohrozil své vlastní jednotky. Tyhle tři knihy obsahují magická zaříkadla. Ale ještě budu muset projít tady tyhle. Nabídl bych ti, že je od tebe koupím, ale vím, že bych na ně nikdy neměl." Smutně se na hromadu knih zadíval a v duchu zoufale přemýšlel, jak by jen mohl našetřit tolik peněz.

„Klidně si je vezmi," řekl Lemuel a ledabyle mávl rukou po místnosti.

„Opravdu? Opravdu, pane? Myslíš to vážně?" Raistlin se musel přidržet opěradla židle, aby neupadl. „Ne, pane," řekl, když se trochu vzpamatoval. „To by bylo příliš. Nikdy bych ti to nemohl nijak oplatit."

„Pch! Když si ty knihy nevezmeš, budu je muset hned někam odstěhovat. A mně už pomalu docházejí bedny." Lemuel sice o svém odchodu z tohoto domu hovořil, jako by o nic nešlo, ale přestože se pokoušel o tom vtipkovat, neustále se kolem sebe smutně rozhlížel. „Naskládám je na půdu a tam je brzy sežerou myši. Byl bych mnohem raději, kdyby ty knihy ještě někdo využil. A navíc si myslím, že by to mého otce potěšilo. Ty jsi přesně takový syn, po jakém toužil."

Raistlinovi se do očí nahrnuly slzy. Únava z třídenní cesty, která obnášela nejen jízdu po cestách, ale také stoupání do horských vršků naděje a prudké klesání do údolí zklamání, ho neobyčejně zdolala a zanechala ho velmi slabého. Lemuelova srdečnost a zdvořilost Raistlina naprosto odzbrojily. Nenacházel slova, aby tomu muži dostatečně poděkoval, a tak tam jen pokorně stál, radostně mlčel a zadržoval slzy, které ho pálily pod víčky a svíraly mu hrdlo.

„Raiste?" ozval se ze schodiště Karamonův znepokojený hlas. „Začíná se stmívat a já mám hrozný hlad. Jsi v pořádku?"

„Budeš potřebovat vůz, abys to mohl odvézt domů," namítl Lemuel.

„Mám... přítele... s vozem... na tržišti..." Raistlin se nezmohl na souvislou větu.

„Skvělé. Až tedy trhy skončí, zajeď si sem pro to. Já ti ty knihy zatím zabalím a připravím je na cestu."

Poté Raistlin vytáhl měšec a vtiskl ho Lemuelovi do ruky. „Prosím, vezmi si to. Není to moc, jen stěží to vyrovná, co ti jsem dlužen, ale byl bych moc rád, kdyby sis to ode mě vzal."

„Opravdu?" usmál se Lemuel. „Tak tedy dobrá. Ale není to nutné, to ti povídám. I když si vzpomínám, že mi otec jednou říkal, že magické předměty by se měly kupovat a nikdy nerozdávat darem. Peníze totiž zlomí pouto, které k těm věcem předchozí majitel měl, a osvobodí je pro jejich dalšího vlastníka."

„A kdybys někdy náhodou zabloudil do Útěšína," pravil Raistlin, a než Lemuel stačil zavřít dveře, ještě jednou se zadíval do knihovny, „dám ti sazenice a odnože všech rostlin, co jich ve své zahradě mám."

„Jestli jsou všechny tak báječné jako bryonie černá," řekl upřímně Lemuel, „pak to jako platba bude víc než stačit."

12. kapitola

NEŽ BRATŘI DORAZILI NA TRŽIŠTĚ, KTERÉ SE nacházelo asi tak míli od městské palisády, snesla se na krajinu tmavá noc. Cestu našli velmi snadno. V táboře obchodníků zářily jako světlušky bezpočty ohnišť. Jejich světlo bylo teplé a lákavé. Na samotném tržišti se to hemžilo lidmi, přestože byly do následujícího rána všechny stánky ještě zavřené. I nadále sem proudili další a další obchodníci, jejich vozy hlasitě rachotily po cestě. Lidé na dálku zdravili své přátele, a když vykládali zboží, vesele si dobírali své konkurenty.

Mnoho domků na tržišti tu stálo natrvalo. Vybudovali je obchodníci, kteří sem přijížděli prodávat pravidelně. Tyhle domky byly po zbytek roku zatlučené prkny. Jeden z nich patřil Flintoví - malý stánek se střechou. Dveře, které visely na mohutných pantech, byly v době trhů dokořán otevřené, aby zákazník dobře viděl na zboží. To bylo vyskládané na stolech a policích. V zadní části domku se nacházela malá ložnice.

Flint měl ideální místo. Byl téměř uprostřed tržnice, hned vedle pestrobarevného stanu elfského výrobce fléten. Flint si neustále stěžoval na zvuk flétny, který se ze stanu linul, ale Tanis tvrdil, že to alespoň přiláká zákazníky jejich směrem, takže si trpaslík bručel už jen pro sebe. Pokaždé, když Tanis Flinta přistihl, jak si v rytmu hudby podupává, trpaslík mu začal tvrdit, že má v noze mravence a že ji potřebuje trošku rozhýbat.

V tržnici byl kromě čtyřiceti nebo padesáti obchodníků také bezpočet nejrůznějších atrakcí - pivní stany, prodavači cukrovinek, tančící medvědi, hry štěstí, při kterých se důvěřiví hlupáci nechali obrat o své drobné mince, provazochodci, žongléři a pokoutní kouzelníci. Obchodníci, kteří už dorazili do tržnice, vybalili své zboží a připravili je na zítřejší rušný den. Když byli hotoví, šli si také trochu užít. Usedli k ohni, jedli a popíjeli nebo se procházeli a dívali, kdo tu už je a kdo ještě ne, vyměňovali nejnovější klepy a polní láhve s vínem.

Tanis předtím oběma dvojčatům vysvětlil, jak se dostanou k Flintovu stánku; stačilo tedy jen položit pár doplňujících otázek kolemjdoucím obchodníkům a hned byli na místě. Tam našli Kitiaru, jak sem a tam prochází před stánkem, který byl na noc zavřený a dveře pevně zajištěné závorou.

„Kde jste byli?" zeptala se zlostně Kitiara a dala si ruce bojovně v bok. „Čekám na vás už celé hodiny! Ještě pořád máte v plánu jít do toho chrámu? Nebo jak? Co máte za lubem?"

„My jsme byli..." začal Karamon.

Raistlin svého bratra dloubl zezadu do žeber.

„Hm... jen jsme se procházeli po městě," opravil se Karamon a provinile se zapýřil, čímž by se Kitiaře býval prozradil, kdyby se jeho sestra už nesoustředila na něco jiného, takže si toho vůbec nevšimla.

„Vůbec jsme si neuvědomili, že už je tak pozdě," dodal Raistlin, což byla vlastně pravda.

„No, hlavně že už jste tady, nic jiného mě teď nezajímá," řekla Kit. „Támhle ve stanu máš šaty na převlečení, bratře. A pospěš si."

Raistlin našel košili a kožené kalhoty. Obojí patřilo Tanisovi. Proto to také bylo mladému hubenému muži příliš velké, přesto mu to muselo pro tuto chvíli stačit. Ovázal si kalhoty v pase provazem ze svého roucha, jinak by mu sahaly až pod kolena. Dlouhé vlasy si smotal a zastrčil pod klobouk, který patřil Flintoví, a když vyšel ze stanu, musel snášet přidušený smích Kitiary a Karamona.

Jelikož byl Raistlin zvyklý na pohodlné roucho, kalhoty ho nepříjemně škrábaly na kolenou, rukávy košile mu klouzaly po tenkých rukou a klobouk mu padal do očí. Přes to prese všechno byl Raistlin se svým převlekem spokojený. Byl si jistý, že by ho ani vdova Judita nepoznala.

„Tak pojďme," řekla netrpělivě Kitiara a zamířila do města. „Už tak jdeme dost pozdě."

„Ale já jsem ještě nic nejedl!" protestoval Karamon.

„Na to není čas. Raději by sis měl zvyknout na nepravidelnou stravu, mladý muži, jestli chceš být vojákem. Myslíš si, že snad v armádě lidé odkládají zbraně, aby se mohli chopit pánví?"

Karamon se zatvářil zděšeně. Věděl, že být vojákem je nebezpečné, že žoldáci mají drsný život, ale dosud ho nikdy nenapadlo, že by nemusel dostat najíst. Kariéra, na kterou se těšil už od svých šesti let, náhle viditelně ztratila na svém lesku. Zastavil se u studny a vypil dvě misky vody v naději, že alespoň trochu uchlácholí svůj kručící žaludek.

„A nenadávejte mi," řekl tichým hlasem svému bratrovi, „když moje kručení poleká ty hady."

„Kde jsou Tanis, Flint a ostatní?" zeptal se Raistlin své sestry, když se vraceli zpátky do Ochranova.

„Flint si zašel k Hloupému gnómovi. Je to jeho nejoblíbenější pivnice. Sturm už šel napřed do chrámu, protože nevěděl, jestli nás vy dva poctíte svou návštěvou či nikoliv. No a šotek někam zmizel - žádná škoda, řekla bych." Kit se nikdy netajila tím, že Tasslehoffa považuje za pěkného neplechu. „Díky šotkovi se mi ale podařilo zbavit se Tanise. Myslím, že bychom nebylí moc rádi, kdyby šel s námi."

Karamon vrhl na svého bratra nešťastný pohled. Raistlin se zamračil a prudce potřásl hlavou, ale jeho dvojče bylo
příliš rozčilené na to, aby pochopilo tohle bratrovo jemné varováni.

„Co tím myslíš, že ses zbavila Tanise? Jak?"

Kit pokrčila rameny. „Řekla jsem mu, že přišel posel se zprávou, že byl Tasslehoff uvržen do zdejšího vězení. Tanis městskému strážci slíbil, že na sebe převezme za šotka zodpovědnost, a tak mu nezbylo nic jiného než to jít dát do pořádku."

„Támhle je chrám. Tam, co svítí to světlo." Raistlin ukázal před sebe a doufal, že se jeho bratr dovtípí a změní téma hovoru. „Navrhuji, abychom tady zahnuli." Ukázal na ulici Podkoních.

Karamon se však nedal. „A *je* Tas skutečně ve vězení?"

„Jestli tam není, tak tam brzy bude," odvětila Kit s úsměvem a spiklenecky mrkla. „Tolik jsem zase nelhala."

„Já myslel, že máš Tanise ráda," řekl tiše Karamon.

„Ale jdi, Karamone!" odsekla popuzeně Kit. „Ovšemže mám Tanise ráda. Mám ho nejraději ze všech mužů, které jsem kdy poznala. Ale že ho mám ráda, ještě neznamená, že chci, aby se mnou trávil každou minutu mého dne! Sám musíš uznat, že Tanis je tak trochu kazisvět. Jednou jsme chytili živého skřeta. Chtěla jsem si trochu užít, ale Tanis řekl..."

„Myslím, že tohle je ten chrám," pronesl Raistlin.

Belzorův chrám byla velká a impozantní stavba ze žuly, kterou vytěžili v Karoliských horách a dovlekli do Ochranova na saních tažených voly. Budova byla postavená ve velkém spěchu, takže postrádala jakékoliv kouzlo či šarm. Měla čtvercový tvar, byla nízká, završená nevkusnou kopulí. Chrám neměl žádná okna. Žulové stěny pak zdobily nepříliš vydařené výjevy zmijí s malými kloboučky na hlavách. Stavba měla přísně funkční charakter, byla domovem kněží a kněžek, kteří sloužili Belzorovi a starali se o slavnosti, pořádané na počest jejich boha.

Před chrámem stálo ve dvou řadách asi dvacet kněží. A ti vháněli do otevřených dveří věrné i zvědavé. Všichni kněží drželi v rukou louče, tvářili se docela přátelsky, na každého se usmívali a zvali dál každého, kdo se chtěl stát svědkem Belzorova zázraku. Po obou stranách dveří stálo šest velkých košů na uhlí z tepaného železa, jejich nožky byly vytvarované do podoby zkroucených hadů. Koše byly naplněné uhlím, které bylo, soudě podle vůně, něčím napuštěné. Plameny vyskakovaly vysoko do výšky, jiskry se ztrácely v temné noci a vzduch byl cítit nasládlou vůní.

Kit nakrčila nos. Karamon se rozkašlal; zdálo se, že se mu kouř usadil v hrdle. Raistlin si čichl a také se začal dávit. „Zakryjte si nos a ústa! Rychle!" varoval svou sestru a bratra. „A nedýchejte ten kouř!"

Kit si přitiskla koženou rukavici na nos. Raistlin si zakryl tvář rukávem košile. Karamon zašátral po kapesníku, jenže vzápětí zjistil, že žádný nemá. (Teprve druhý den ho objevil v Tasslehoffově kapse, kam ho šotek uložil, aby se neztratil.)

„Zadržujte dech!" zamumlal Raistlin do rukávu košile.

Karamon se snažil, ale jak vstupoval do chrámu, šouraje se za davem lidí, kteří mířili stejným směrem, jeden ministrant mu obřím ptačím brkem vehnal kouř přímo do tváře. Karamon zamrkal, otevřel ústa a zhluboka se nadechl.

„Dej tu věc od nás dál!" obořila se na ministranta Kit, a když se mladík nepohnul tak rychle, jak si představovala, nevybíravě do něj strčila, až ho málem srazila k zemi.

Kit popadla Karamona, který se mezitím opilecky odpotácel doprava. Pevně ho chytila a rychle se vmísila do davu vstupujícího do chrámu. Raistlin se protáhl mezi těly a držel se blízko svého bratra a sestry.

Vstoupili do široké chodby, která se otvírala do široké arény, nad níž se klenula mohutná kopule. Kolem ustupujícího středového podstavce stály dokola žulové lavice. Kněží vodili lidi na svá místa a pobízeli je, aby postupovali do středu, aby se za nimi netvořil dav.

„Támhle je Sturm!" řekla Kitiara.

Kit, ignorujíc knězovy pokyny, seběhla několik schodů a zamířila do přední části arény.

Karamon klopýtal za ní. „Cítím se hrozně divně," pravil svému bratrovi a rukama si tiskl hlavu. „Všechno se to se mnou točí."

„Říkal jsem ti, abys ten kouř nedýchal," zamumlal Raistlin a dělal co mohl, aby svého klopýtajícího bratra navedl správným směrem.

„Co v tom bylo za svinstvo?" zeptala se Kit přes rameno.

„Pálí v těch koších semínka máku. Ten kouř ve vás pak vyvolá pocit příjemné euforie. Připadá mi zajímavé, že Belzor má zřejmě rád, když jsou jeho věrní v poněkud omámeném stavu."

„Přesně tak," souhlasila Kit. „Ale co bude s Karamonem? Bude v pořádku?"

Karamon měl ve tváři přihlouplý výraz a tiše si pro sebe zpíval.

„Časem ho to přejde," řekl Raistlin. „V každém případě s ním nejméně hodinu raději nepočítej. Sedni si, můj bratře. Není ani vhodný čas, ani správné místo na tancování."

„Co se tady zatím dělo?" zeptala se Kit Sturma, kterému se podařilo pro ně udržet pár míst v přední řadě hned vedle arény.

„Nic moc," řekl.

Nebylo třeba mluvit tiše, jelikož v celé kapli byl příšerný randál. Lidé, omámení kouřem, se vesele smáli a pokřikovali na své přátele, zatímco se je kněží pokoušeli odvést na správná místa.

„Přišel jsem dost brzy. Co se to s těmi lidmi děje?" Sturm se kolem sebe nespokojeně rozhlédl. „Vypadá to tu spíš jako v pivnici, a ne v chrámu!" Zamračeně pohlédl také na Karamona.

„Já nejsem opilý!" bránil se chabě Karamon a svalil se z lavice na zem. Když opět vstal, třel si zadnici a hloupě se hihňal.

„To je těmi koši před chrámem. Vychází z nich něco jako jedovatý kouř," vysvětlila mu Kit. „Ty ses toho asi nenadýchal, že ne?"

Sturm potřásl hlavou. „Ne, když jsem přišel, právě se to chystali zapálit. Kde je Tanis? Myslel jsem, že přijde také."

„Šotek už je zase zavřený," odpověděla Kit s pokrčením ramen. „Tanis ho musel jít vytáhnout z vězení."

Sturm se zatvářil dost zasmušile. Přestože měl Tasslehoffa rád, šotkovo neustálé „půjčovaní" ho rozčilovalo. Sturm vždycky Tasovi kázal o tom, že krást se nemá, a citoval mu přitom pasáže ze solamnijského Zákona cti a povinnosti. Tas ho pokaždé vážně vyslechl s očima navrch hlavy, souhlasil s tím, že krádež je strašlivý hřích, a ještě k tomu dodal, že si nedokáže představit, co to musí být za osobu, když si jen tak odejde s nejcennějším majetkem někoho druhého. A přesně v tom okamžiku Sturm zjistil, že mu chybí nůž nebo měšec s penězi nebo chleba a sýr, které si chtěl dát k obědu. Tyto chybějící předměty se posléze našly u šotka, který využil jeho přednášky k tomu, aby je od něj mohl získat.

Tanis Sturmovi zcela zbytečně říkal, že tím jen ztrácí čas. Šotek je šotek, tak to bylo už od dob Šedokamu a tak to také zůstane. Přesto budoucí rytíř cítil povinnost pokusit se změnit alespoň jednoho z nich. Až dosud však neměl příliš velké štěstí.

„Možná Tanis přijde později" řekl Sturm. „Budeme mu držet místo."

Kit zachytila Raistlinův pohled a spiklenecky se na něj usmála.

Jakmile našli svá místa a přinutili Karamona posadit se mezi Kit a Raistlina, aby na něj mohli dávat pozor, Raistlin se konečně mohl kolem sebe trochu rozhlédnout. Střed arény byl jen velmi slabě osvícený čtyřmi koši na uhlí, které stály na zemi přímo v aréně. Raistlin opatrně začichal a snažil se objevit vůni, která by ho upozornila na přítomnost opiátů. Necítil však nic neobvyklého. Jak se zdálo, kněží chtěli, aby byli jejich posluchači unavení, ale nikoliv v bezvědomí.

Světlo vycházející z košů s uhlím dopadalo na obrovskou sochu hada, který se tyčil v nejvzdálenější části arény. Socha byla jen hrubě otesaná, a kdyby na ni svítilo přímé světlo, vypadala by poněkud groteskně, ne-li přímo směšně. Pokud ovšem na sochu dopadlo jen sporé světlo, zdála se být poměrně impozantní. Zvláště pak oči, které byly vytvořené z drobných sklíček, v nichž se odráželo světlo ohně. Díky zářivým očím vypadala obří zmije jako živá a dokonce naháněla strach. Několik dětí začalo mukat a dokonce i jedna žena vykřikla, když hada poprvé uviděla.

Kolem arény byl natažený provaz, aby tam nikdo nemohl vstoupit. Na několika místech stáli na hlídce kněží pro případ, že by se o to někdo přece jen pokusil. Uprostřed arény se vyjímal jeden jediný předmět. A tím byla dřevěná židle s vysokým opěradlem.

„To je nějakej velkej had, co?" podotkl hlasitě Karamon a mžoural směrem k soše.

„Mlč, můj bratře!" napomenul ho Raistlin a štípl ho dost citelně do ruky.

„Buď zticha!" ozvala se z druhé strany Kit a loktem Karamona šťouchla do žeber.

Karamon se ztišil a začal si něco pro sebe mumlat. To bylo také jediné, co od něj slyšeli do té doby, než mu hlava klesla na široká prsa a on začal hlasitě chrápat. Kit ho opřela o žulový schod za nimi a soustředila svou pozornost na arénu.

Venkovní dveře se s hlasitým bouchnutím zavřely a vyděsily tak většinu přítomných. Kněží požádali, aby se všichni utišili. Lidé ještě chvilku pokašlávali, špitali a vrtěli se, než se docela uklidnili v očekávání slibovaného zázraku.

Do arény vstoupili dva flétnisti a začali hrát nějakou hodně truchlivou melodii. Dveře na obou stranách sochy se otevřely a do arény vstoupilo procesí kněžek a kněží ve světlemodrých pláštích. Každý z nich měl v košíku stočenou zmiji. Raistlin se pozorně zadíval na kněžky a hledal mezi nimi vdovu Juditu.

Zklamalo ho, když ji nenašel. Hudba fléten poněkud ožila. Zmije zvedly hlavy a začaly se kývat sem a tam podle rytmu svých nosičů. Raistlin kdysi četl v jedné knize Mistra Teobalda, jak se dá manipulovat s hady. Byl to způsob, se kterým přišli elfové, kteří by nikdy nezabili žádnou živou bytost, a tak používali tento drobný trik, aby s jeho pomocí vyhnali ohavné plazy ze svých zahrad.

Podle té knihy se skutečně jednalo o pouhý trik a nikoliv kouzlo. Hadi se totiž dali omámit hudbou. Tehdy bylo pro Raistlina těžké něčemu takovému uvěřit, ale nyní, když sledoval zmije a jejich reakce na změny rytmu, začínal si myslet, že na tom možná přece jen něco bude.

Diváci byli ohromení. Lidé užasle vzdychali a třásli se strachy. Ženy si omotaly sukně kolem kotníků a posadily si své děti na klín. Muži jen cosi mumlali a sahali do kapes pro nože. Kněží se tvářili, jako by se jich to netýkalo. Byli naprosto klidní.

Když byl jejich zahajovací tanec u konce, postavili košíky s hady na zem arény. Zmije zůstaly uvnitř košů, jenom kývaly hlavami sem a tam v ospalém rytmu. Lidé, sedící v prvních řadách, hady ostražitě sledovali.

Kněží a kněžky vytvořili kolem sochy půlkruh a začali se modlit... modlitbu vedl muž středního věku s dlouhými černými vlasy s šedými pramínky na skráních. Jeho roucho mělo tmavší odstín modré než roucha ostatních kněží. A bylo z kvalitnější látky. Kolem krku měl zlatý řetěz, na němž mu visel symbol zmije. Místností se šeptem neslo, že to je Belzorův velekněz. Tvářil se mírně a zcela klidně, ale Raistlin si povšiml, že jeho oči jsou stejné jako oči té sochy; světlo se v nich odráželo, ale ty oči žádné světlo nevyzařovaly. Odříkával modlitbu ospalým monotónním hlasem a jenom tu a tam ve velmi podivných momentech cosi vykřikl. Ty výkřiky zřejmě měly probrat ty diváky, kteří zatím usnuli.

Tak to pokračovalo stále dál a dál. Zpočátku to bylo jen trochu nepříjemné, ale brzy to začalo být otravné a nakonec už to šlo příšerně na nervy.

„To je hrůza," zamumlal Sturm.

Raistlin souhlasil. Díky tomu monotónnímu zvuku, díky kouři z košů a také díky zápachu několika stovek lidí uzavřených v jediné místnosti bez oken se Raistlinovi začínalo čím dál hůř dýchat. Rozbolela ho hlava a pálilo ho v hrdle. Nevěděl, jak dlouho ještě bude schopen toto snášet, a tak mu nezbývalo než doufat, že to co nevidět skončí. Měl strach, že se mu udělá zle a bude muset odejít. On však musel najít Juditu. Musel se stát svědkem zázraku.

Hlasy najednou ustaly. Mezi diváky to zašumělo, jestli to však bylo z úcty nebo úlevou, to Raistlin nedokázal říct. Náhle se otevřely tajné dveře uprostřed sochy a z nich do arény vystoupila nějaká žena.

Raistlin se naklonil dopředu a pozorně si ji prohlédl. Přestože už tomu bylo mnoho let, kdy ji viděl naposledy, nebylo pochyb, že to je ona. Musel si však být naprosto jistý. Popadl tedy Karamona za paži a prudce s ním zatřásl, aby se vzbudil.

„Co je?" Karamon se kolem sebe ospale rozhlédl. Pak zaostřil a rázem se narovnal. Pohled upíral na kněžku, jež právě vešla, a podle toho, jak byl ztuhlý, Raistlin okamžitě pochopil, že ji Karamon také poznal.

„Vdova Judita!" řekl přiškrceným hlasem.

„To je ona?" zeptala se Kit. „Já ji viděla jen jednou. Víte to jistě?"

„Já na ni nikdy nezapomenu," řekl vážně Karamon.

„Já ji rovněž poznávám," přidal se Sturm. „To je ta žena, kterou jsme znali jako vdovu Juditu."

Kitiara se spokojeně usmála. Zkřížila paže na prsou, potom se pohodlně usadila, jednu nohu si přehodila přes koleno a zadívala se na kněžku stejně upřeně jako všichni ostatní v chrámu.

Také Raistlin Juditu pozorně sledoval, přestože v něm pohled na ni probudil bolestivé vzpomínky. Čekal, až ta žena učiní zázrak.

Velekněžka na sobě měla stejně modré roucho jako ostatní kněží. Pouze s dvěma rozdíly. Její roucho bylo prošívané zlatou nití a zatímco všichni ostatní měli těsné rukávy, ty její byly volné. Když rozhodila rukama, rukávy se zavlnily a vzbuzovaly dojem, jako by jejich majitelka nebyla z tohoto světa. Tento účinek ještě navíc zvý-

razňovala její neobyčejně bledá pleť. Raistlin však vytušil, že za tuto pobledlost vděčí zkušeným rukám, které umí znamenitě používat křídu. Víčka měla začerněná uhlíkem a korálovým práškem si nalíčila rty, aby se ostře rýsovaly ve světle plamenů.

Vlasy měla stažené dozadu tak pevně, že se jí napnula kůže na lícních kostech, vyhladily vrásky a ona tak vypadala o poznání mladší. Působila skutečně velmi silným dojmem a diváci omámení opiáty to také náležitě ocenili. Sálem se neslo obdivné mumlání a udivený šepot.

Judita zvedla ruce, aby se všichni utišili. Diváci okamžitě poslechli. Všichni ztichli, nikdo nezakašlal, dokonce ani žádné dítě nezaplakalo.

„Ti prosebníci, kteří jsou považováni za přijatelné, nyní smějí přistoupit blíž, aby si promluvili s těmi, kdo skonali," zvolal velekněz. Na tak urostlého muže měl podivně vysoký hlas.

Osm lidí, kteří byli předtím vehnáni do jakési ohrady na jedné straně arény, sešlo pod vedením několika kněží ve spořádané řadě po schodech. Prosebníkům nebylo dovoleno vstoupit do arény, a tak museli zůstat za provazy.

Šest z nich byly ženy středního věku v černých smutečních šatech. Když kráčely za kněžími, tvářily se sebejistě a důležitě. Sedmá prosebnice byla mladá žena asi v Raistlinově věku. Byla bledá a čas od času si rukou otřela oči. Také ona na sobě měla smuteční roucho a bylo vidět, že její zármutek je velmi čerstvý. Osmý byl urostlý farmář kolem čtyřicítky. Stál jako vytesaný z kamene, díval se přímo před sebe a dával pozor, aby se z jeho tváře nedaly vyčíst žádné emoce. On jediný na sobě neměl smuteční roucho a vypadal, jako by sem vůbec nepatřil.

„Přistupte blíž a proneste svou žádost. Na co se chcete Belzora zeptat?" zvolal velekněz.

Kněží přivedli dopředu první ženu. Ta se postavila před velekněžku a vyslovila svou žádost.

Chtěla mluvit se svým zemřelým manželem Arginonem. „Chtěla bych vědět, jak se mu daří a jestli nosí flanelovou vestu, aby mu nebyla zima," řekla. „To ho totiž zabilo."

Velekněžka Judita ji vyslechla, a když žena skončila, velekněžka se laskavě uklonila. „Belzor zváží tvou prosbu," řekla.

Další žena pak přistoupila téměř se stejnou žádostí, chtěla mluvit se svým zesnulým manželem. Totéž chtěly i čtyři další.

Velekněžka se ke každé z nich chovala laskavě a každé slíbila, že ji Belzor vyslechne.

Pak kněží přivedli mladou ženu. Ta prosebně sepnula ruce a upřela oči na velekněžku.

„Moje malá holčička zemřela na... horečku. Bylo jí jen pět. A ona se tolik bála tmy! Já chci jen vědět... jestli tam, kde teď je... je tma..." Truchlící matka se usedavě rozplakala.

„Ubohá dívka," řekl tiše Karamon.

Raistlin neřekl nic. Viděl, jak se Judita nepatrně zamračila, pevně sevřela rty a pak se odporně usmála. Raistlin ten úsměv dobře znal.

Velekněžka slíbila o poznání chladnějším hlasem, než jakým hovořila s ostatními ženami, že se na její žádost Belzor také podívá. Mladá žena byla odvedena zpátky do řady a dopředu přistoupil farmář.

Zdál se být nervózní, ale odhodlaný. Sepnul ruce a odkašlal si. Potom začal sytým hlasem mluvit. Hovořil rychle a nedělal pomlky, aby se nadechl nebo oddělil jednotlivé myšlenky. Řekl: „Můj otec zemřel před šesti měsíci, věděli jsme, že má peníze, když zemřel, poněvadž o nich mluvil, když si pro něj přišla zubatá, jenže je nejspíš někam schoval, ale myje nemůžeme nikde najít, a tak bychom chtěli vědět, kam je mohl ukrýt, děkuji."

Farmář se zdvořile uklonil a vrátil se do řady. Cestou málem porazil kněze, který ho chtěl odvést.

Diváci začali bručet, někteří se smáli, jiné to pohoršilo.

„Divím se, že mu dovolili přijít s tak přízemní žádostí," prohlásil Sturm tichým hlasem.

„Právě naopak," řekl Raistlin. „Vsadím se, že jeho žádost Belzor vyřídí přednostně."

Sturm se zatvářil pohoršené a zatahal se za dlouhé vousy. Pak potřásl nechápavě hlavou.

„Počkej a hned uvidíš," nabádal ho Raistlin.

Velekněžka znovu zvedla ruce a požádala o ticho. Diváci podvědomě zatajili dech, vzduch se chvěl očekáváním a elektrizoval všechny přítomné. Mnoho z nich už se takovéto události zúčastnilo mnohokrát předtím. Právě kvůli tomu sem přišli.

Judita dramatickým gestem spustila paže dolů a volné rukávy jí zakryly ruce tak, že nebyly vůbec vidět. Velekněz začal zpívat píseň, přivolával Belzora. Judita sklonila hlavu, zavřela oči a jen pohybovala rty v tiché modlitbě.

Pak se socha pohnula.

Raistlin se soustředil na Juditu, takže ten pohyb zahlédl jen koutkem oka. Obrátil pozornost na sochu a současně strčil do Karamona, aby se také podíval.

„Cože?" Karamon sebou prudce trhnul.

Kamenná socha zmije ožila. Kroutila se a svíjela, přesto, když Raistlin přimhouřil oči, aby se na sochu lépe podíval, nebyl si vůbec jistý, jestli je to kámen, co se pohybuje.

„Je to jako stín," řekl si pro sebe. „Je to, jako by ožil stín toho hada... Zajímalo by mě..."

„Viděl jsi to?" vyhrkl ze sebe Karamon a sotva popadl dech. „Ono je to živé! Kit, viděla jsi to? Sturme? Ta socha je živá!"

Přízračný stín zmije se začal plazit napříč arénou. Zmije byla obrovská, kývající se hlavou sahala až k vrcholu kopule. Vystrkovala jazyk a blížila se směrem k velekněžce. Ženy začaly ječet, děti plakat, muži varovně pokřikovat.

„Ničeho se nebojte!" zvolal velekněz, zvedl ruce a nastavil je dlaněmi k věřícím na znamení, aby se utišili. „To, co vidíte, je Belzorův duch. Nikomu z věřících neublíží. Přišel, aby nám pověděl o onom světě."

Had se zastavil těsně za Juditou. Jeho hlava se kývala těsně nad ní a očima bloudil mezi věřícími. Raistlin se podíval na kněze a kněžky v aréně. Někteří z nich -

zvláště ti mladí - na hada zírali s údivem a nelíčenou vírou. Také diváci sdíleli jejich víru. Všichni věřili v zázrak. Obvykle pochybovačná Kit se zdráhala uvěřit. Karamon věřil bez výhrad. Jen Sturm stále váhal, jak se zdálo. Potřeboval mnohem víc než pouhou oživlou sochu, aby přestal věřit v Paladina.

Judita zvedla hlavu. Vypadala, jako by byla v extázi, oči měla obrácené vzhůru tak, že z nich bylo vidět jen bělmo, a ústa měla dokořán. Na čele se jí leskly krůpěje potu.

„Belzor volá Obadiaha Millera."

Vdova zesnulého Millera přistoupila váhavě blíž. Ruce měla sepnuté. Judita zavřela oči a nepatrně se pohupovala ve stejném rytmu jako had.

„Můžeš mluvit se svým manželem," řekl velekněz.

„Obadiahu, jsi šťastný?" zeptala se vdova.

„Velmi šťastný, Lark!" odpověděla změněným hlasem Judita. Mluvila hlubokým vážným tónem. „Lark!" vdova si přitiskla ruce na prsa. „Tak mi říkal jen on! Opravdu *je* to Obadiah!"

„A velmi by mě potěšilo, moje drahá," pokračoval Obadiah, „kdybys věnovala peníze, které po mně zůstaly, Belzorovu chrámu."

„Udělám to, Obadiahu. Udělám!"

Vdova chtěla se svým mužem hovořit dál, avšak kněz jí jemně naznačil, aby ustoupila zpátky a uvolnila místo další vdově.

Další žena svého muže nejprve pozdravila a pak chtěla vědět, jestli mají příští rok zasadit zelí nebo raději pozemek na slunné stráni osázet řepou. Její muž, jenž promluvil slovy Judity, trval na zelí a dodal, že by ho velmi potěšilo, kdyby část úrody věnovala Belzorovu chrámu.

Po těch slovech se Kit prudce napřímila a vrhla ostrý tázavý pohled na Raistlina.

Její bratr se na ni pokradmu podíval a nepatrně kývl hlavou.

Kit nadzvedla obočí, mlčky ho vyslýchala.

Raistlin potřásl hlavou. Teď na to nebyla vhodná chvíle.

Kit se opět pohodlně usadila. Byla spokojená, na její tváři se objevil samolibý úsměv.

Také ostatní vdovy promluvily se svými mrtvými. Pokaždé, když se některý zemřelý manžel ozval, nejprve řekl něco, co mohla vědět jen jeho žena. A pak všichni do jednoho zakončili hovor tím, že požádali o peníze pro Belzora, což truchlící vdovy slíbily učinit, zatímco si z tváří stíraly slzy radosti.

Judita požádala farmáře, který pátrá po svém ztraceném dědictví, aby přistoupil blíž.

Po krátké výměně názorů mezi otcem a synem ohledně toho, jak se co nejúčinněji zbavit mandelinky bramborové, která, jak se zdálo, Belzorovi - ústy Judity - připadala poněkud nudná, obrátila Judita jejich pozornost zpět k ukrytému pokladu.

„Řekl jsem Belzorovi, kde najdeš peníze," pravila Judita hlasem mrtvého farmáře. „Neřeknu to však nahlas, protože by toho nějaká nečestná osoba mohla zneužít, až nebudeš doma. Vrať se tedy se svými dary zítra do chrámu a já ti to tajemství prozradím."

Farmář se několikrát hluboce uklonil a tvářil se tak vděčně, jako by mu Belzor

na místě daroval truhlu plnou mincí. Nakonec přišla na řadu truchlící mladá matka.

Když si Raistlin vzpomněl na odporný výraz v Juditině tváři, zamrazilo ho v zádech. Bylo mu jasné, že od této chudé ženy toho Belzor nemohl příliš mnoho očekávat. Měla na sobě obnošené šaty a boty nejspíš předtím patřily někomu jinému, protože jí byly příliš veliké. Přes tenká ramena měla přehozený otrhaný šátek. Byla ale čistá a vlasy měla pečlivě učesané. Kdysi bývala jistě velmi pěkná, a zase bude, až čas z její tváře vyžene smutek nad hořkou ztrátou.

Judita začala otáčet hlavou a kývat s ní ze strany na stranu. Když opět promluvila, ozval se vysoký hlásek malého dítěte. Vyděšeného dítěte.

„Mami! Mami! Kde jsi? Mami! Já se bojím! Pomoz mi! Mami! Proč si pro mě nepřijdeš?"

Mladá žena se otřásla a natáhla ruce. „Máma je tady, Mio, ty moje zlatíčko! Máma je tady! Ničeho se neboj!"

„Mami! Mami! Já tě nevidím! Mami, jdou si sem pro mě strašné příšery! Pavouci, mami! A rovněž krysy! Mami, pomoz mi! Pomoz mi!"

„Ach, moje zlatíčko!" Mladá žena srdceryvně vykřikla a pokusila se vběhnout do arény. Kněz ji však zadržel.

„Nechtě mě k ní jít! Co se jí to stalo? Kde je?" plakala zoufalá matka.

„Mami! Proč mi nepřijdeš pomoct?"

„Přijdu!" Matka zalomila ruce. „Jen mi řekni jak?"

„Otcem toho dítěte je elf, že ano?" zeptala se Judita. Mluvila svým vlastním hlasem a nikoliv hlasem dítěte.

„On je... jen zčásti elf," odpověděla vyděšeně a překvapeně žena. „Jeho pradědeček byl elf. Proč? Záleží na tom?"

„Belzor nepohlíží shovívavě na sňatek člověka s členem nějaké nižší rasy. Takové sňatky bývají zosnovány elfy s cílem oslabit naši humanitu, abychom nakonec podlehli nadvládě elfů."

Diváci souhlasně zahučeli. Mnoho z nich začalo přikyvovat.

„A kvůli té elfské krvi," pokračovala vážně Judita, „je tvé dítě nyní prokleté. A proto musí žít ve věčné temnotě a utrpení!"

Zničená matka se rozplakala a vypadalo to, že se co nevidět zhroutí.

„Co je tohle za nesmysl?" zeptal se tichým rozhořčeným hlasem Sturm.

Sousedi, kteří ho zaslechli, po něm vrhli rozzlobený pohled.

„A pěkně nebezpečný nesmysl," řekl Raistlin a štíhlými prsty uchopil svého přítele za zápěstí. „Mlč, Sturme. Nic neříkej! Teď na to není vhodná chvíle."

„Ty a tvůj manžel nejste v Ochranově vítáni," prohlásila Judita. „Ihned odejděte, jinak vás postihne další neštěstí."

„Ale kam máme jít? Co máme dělat? Půda je to jediné, co máme. A není jí mnoho! A mé dítě! Co bude s mou nebohou holčičkou?"

Judita promluvila o něco mírnějším hlasem. „Belzor tě lituje, sestro. Daruj svou půdu chrámu a Belzor se možná nad tvým dítětem smiluje a odvede ho z temnoty na světlo."

Judita sklonila hlavu až k prsům. Paže jí visely volně podél těla. Oči měla zavřené.

Přízračný stín hada se vrátil zpět k soše, opět s ní splynul a pak zmizel.

Judita zvedla hlavu a začala se kolem sebe rozhlížet, jako by vůbec nevěděla, kde je ani co se s ní stalo. Velekněz ji uchopil za ruku a podepřel ji. Judita se podívala na diváky a blaženě se usmála.

Velekněz postoupil dopředu a řekl: „Belzorovo slyšení je u konce."

Kněží a kněžky zvedli ze země košíky s omámenými zmijemi. Vytvořili procesí, třikrát obešli arénu a poté, zpívajíce ve jménu Belzora, odešli dveřmi uprostřed sochy. Ministranti začali obcházet přítomné, velkoryse přijímali dary pro Belzora a jménem svého boha všem žehnali.

Velekněz doprovodil Juditu ke dveřím vedoucím z chrámu. Judita zdravila věřící, kteří si k ní při odchodu přišli vyprosit požehnání - u jejích nohou stál na zemi velký koš. Kdykoliv zacinkala nějaká mince, dotyčný obdržel boží požehnání.

Mladá žena zůstala stát bosá a sama. Chytila jednoho ministranta a začala ho prosit: „Smilujte se nad mým dítětem. Ono za své předky nemůže!"

Ministrant chladně setřásl její ruku ze svého rukávu. „Slyšela jsi Belzorovu vůli, ženo. Máš štěstí, že je náš bůh tak milostivý. To, co od tebe žádá, je jen velmi malá cena za to, že osvobodí tvé dítě od věčné temnoty."

Mladá matka si zakryla rukama tvář.

„Kam ten had odešel?" zeptal se Karamon a nejistě se zakymácel.

Raistlin svého bratra pevně uchopil a zabránil mu vpadnout do arény, jinak by toho obřího hada šel určitě hledat. „Kitiaro, odveďte se Sturmem Karamona zpátky do tržnice a uložte ho do postele. Já za vámi přijdu."

„Já tomu zázraku nechci věřit," řekl Sturm a zadíval se na sochu, „ale nedokážu si to jinak vysvětlit."

„Já bych to vysvětlit mohl, ale neudělám to," řekl Raistlin. „Tedy ne teď."

„Co budeš dělat?" zeptala se Kit a popadla rozevlátého Karamona za límec u košile.

„Setkám se s vámi později," řekl Raistlin a odešel, než ho Kit stačila přemluvit, aby ji vzal s sebou.

Protlačil se mezi ministranty s jejich košíky na milodary a zamířil k okraji arény, kde osaměle stála matka mrtvého dítěte. Jeden muž, který právě procházel kolem ní, do ženy nevybíravě strčil a zvolal: „Elfská děvko!" Pak k ní přistoupila nějaká žena a nahlas řekla: „Je dobře, že je tvé dítě mrtvé. Stejně by z ní nebylo nic jiného než parchant se špičatýma ušima!" Matka se před těmi krutými slovy přikrčila, jako by dostala ránu pěstí.

V Raistlinovi se vzdouval vztek. Byl to vztek, jejž v něm probudila už před lety stejně ostrá slova. Slova, která používají slaboši proti těm, o nichž si myslí, že jsou ještě slabší. A ve žhavém ohni jeho vzteku se náhle zrodila myšlenka. Vynořila se z plamenů jako rozžhavená ocel připravená pro kovadlinu. Než sešel pouhé tři schody, vykoval ve své mysli plán, s jehož pomocí veleknězku Juditu úplně zničí, znemožní všechny falešné Belzorovy kněze a postará se o strmý pád jejich falešného boha.

Když došel k nešťastné matce, položil jí ruku na rameno, aby upoutal její pozornost. Přestože byl jeho dotek jemný - když chtěl, dokázal být velmi jemný - žena před ním vyděšeně ucukla. Obrátila na něj vystrašené oči.

„Nech mě být!" prosila. „Smilování. Už jsem si toho vytrpěla dost."

„Já jsem tě nepřišel trápit, paní," pronesl Raistlin tichým a uklidňujícím hlasem, jakým byl zvyklý utěšovat nemocné. Vzal ji jemně za ruku a cítil, jak se celá třese. Povzbudivě ji po ruce pohladil, naklonil se k ní blíž a zašeptal: „Belzor je podvodník. Je to klam. Tvé dítě odpočívá v pokoji. Spí stejně klidně, jako bys ji sama houpala v její kolébce."

Ženě se do očí nahrnuly slzy. „Já jsem ji kolébala. Držela jsem ji v náruči a ke konci, jak jsi sám řekl, se jí skutečně ulevilo. ‚Už je mi lépe, mami,' řekla a zavřela oči." Žena křečovitě sevřela Raistlinovu ruku. „Já ti chci věřit! Ale jak to mám udělat? Můžeš mi to nějak dokázat?"

„Přijď zítra večer znovu do chrámu."

„Mám se sem vrátit?" Žena potřásla rozhodně a odmítavě hlavou.

„Musíš," naléhal na ni Raistlin. „Dokážu ti, že to, co jsem říkal, je pravda."

„Věřím ti," řekla a pokusila se na něj usmát. „Věřím ti. Přijdu."

Raistlin se podíval zpátky do arény na dlouhou řadu věřících lísajících se do Juditiny přízně. Mince v košíku se ve světle loučí zářivě leskly. A přibývalo dalších. Belzor dneska večer řádně vydělal.

Jeden z ministrantů přistoupil k Raistlinovi a zachrastil mu košíkem před obličejem.

„Věřím, že přijdeš na zítřejší oslavu, bratře."

„Můžeš se mnou počítat," řekl Raistlin.

13. kapitola

RAISTLIN SE VRÁTIL DO TRŽNICE A CESTOU SI v hlavě rovnal svůj plán. Kovářský oheň se rozhořel neobyčejně silně, ale když ho vystavil chladnému nočnímu vzduchu, plameny rázem uhasly. Raistlin se zmítal v nemalých pochybnostech a hluboce litoval, že té truchlící ženě něco sliboval. Jestli se mu to nepodaří, lidé ho se smíchem vyženou z Ochranova.

Pro Raistlina byla mnohem horší vidina hanby a výsměchu než nějakého fyzického potrestání. Když si představil, jak se lidé prohýbají smíchy, velekněz marně zakrývá soucitný úsměv a velekněžka Judita se na jeho neúspěch dívá s výrazem vlastního triumfu, prudce se při té myšlence otřásl. Začal vymýšlet různé výmluvy. Zítra do chrámu nepůjde. Necítí se dobře. Mladá matka bude zklamaná, odejde zničená, ale nebude na tom o nic hůř, než byla nyní.

Správným a nejvhodnějším řešením by bylo oznámit celou věc Konkláve čarodějů. Oni jsou ti nejlepší na to, aby si s takovou věcí poradili. On je příliš mladý, příliš nezkušený... Ale přesto si jenom představ ten triumf, kdyby se ti to podařilo, pomyslel si.

Nejenže by tím zbavil truchlící matku jejího zármutku, ale také by na sebe strhl pozornost. Bylo by skvělé nejen Konkláve celý problém oznámit, ale rovněž skromně dodat, že to byl právě on, kdo ho vyřešil. Velký Par-Salian, který s největší pravděpodobností o Raistlinu Majereovi nikdy neslyšel, by si ho konečně všiml. Raistlina zachvátilo vzrušení. Třeba by ho dokonce pozvali, aby se zúčastnil setkání Konkláve! A tím by zároveň sobě i ostatním dokázal, že je schopen v krizové situaci používat magickou moc. Jistě by ho za to odměnili. Takže za tu cenu rozhodně stojí za to riskovat.

„Kromě toho konečně splním slib, který jsem kdysi dal třem bohům, co o mě projevili zájem. Pokud nedokážu jejich existenci ostatním, alespoň rozbiju tvář falešného boha, který se je pokouší uzurpovat. A tím si současně získám jejich přízeň."

Znovu si tedy v duchu prošel svůj plán, tentokrát v něm proudilo nadšení, a on se snažil v plánu objevit nějaké trhliny. Jediná vada, kterou našel, se skrývala v něm samotném. Byl dost silný, dost zkušený, dost statečný? Naneštěstí na žádnou z těchto otázek nemohl odpovědět dříve, než nastane ten správný čas.

Pomohou mu jeho přátelé? Zakáže mu Tanis, který byl považován za jejich vůdce, aby se o to byť jen pokusil?

„Ano, pokud jim to správně vysvětlím."

Našel je sedět kolem ohniště, které založili za Flintovým stánkem.

Tanis a Kit seděli vedle sebe. Z toho plynulo, že půlelf zřejmě dosud neodhalil Kitinu drobnou lež. Karamon seděl na kládě a držel si hlavu v dlaních. Flint se vrátil z hospody v poněkud rozjařené náladě, jelikož tam natrefil na několik lesních trpaslíků, kteří, přestože nepatřili do jeho klanu, na svých cestách prošli nedaleko kolem jeho rodné země, a tak se s ním s radostí rozdělili nejen o poslední novinky, ale také

o pivo. Tasslehoff poskakoval kolem ohniště a pražil na pánvi kaštany.

„Tak už jsi zpátky," řekla Kit, jakmile se Raistlin objevil. „Dělali jsme si starosti. Právě jsem se chystala za tebou poslat Tanise. Dneska už musel jednou zachraňovat šotka."

Když se Tanis nedíval, Kit rošťácky mrkla. Raistlin pochopil. A jak se zdálo, došlo to i Karamonovi. Zvedl hlavu, nakrčil obočí, podíval se na svého bratra, pak si povzdechl a opět vložil hlavu do dlaní.

„.Hrozně mě bolí hlava," zamumlal.

Tanis vysvětlil, že Tasslehoffa našel spolu s dalšími dvaceti šotky zavřeného ve zdejší věznici. Musel zaplatit pokutu určenou těm, kdo se „ať už vědomě či nevědomě přátelí se šotkem", vytáhl Tase z vězení a násilím ho odvedl zpět do tržnice. Tanis doufal, že zítřejší atrakce natolik upoutají šotkovu pozornost, že ho nenapadne znovu se do města vrátit. Tasslehoff hluboce litoval, že přišel o večerní dobrodružství. Zvláště ho mrzelo, že neviděl obřího hada a nenačichal se toho jedovatého kouře. Vězení v Ochranově ho hluboce zklamalo.

„Byla tam špína, Raistline, a taky tam měli krysy! Umíš si to představit? Krysy! Kvůli krysám jsem přišel o obřího hada a jedovatý kouř. Život je strašně nespravedlivý!"

Tas však nikdy nedokázal smutnit příliš dlouho. Když si vzpomněl, že nemůže být současně na dvou místech (to jen strýčku Pastiskočovi se to jednou podařilo), zase se rozveselil. Tas docela zapomněl na kaštany (takže byly spálené tak, že už se nedaly jíst) a začal se přehrabovat ve svých nově objevených pokladech. Nakonec pod vlivem celodenního vzrušení usnul s hlavou položenou na jedné ze svých mošen.

Flint nad příběhem o Belzorovi jen kroutil hlavou. Uhladil si dlouhé vousy a pak prohlásil, že ho to ani v nejmenším nepřekvapuje. Od lidí se nic dobrého nedá čekat. Přirození s výjimkou přítomných.

Kit to celé považovala za vydařený žert.

„Měl jsi vidět Karamona," řekla a dala se do smíchu. „Potácel se jako opilý medvěd."

Karamon zasténal a postavil se na nejisté nohy. Pak zamumlal něco o tom, že je mu špatně, a odklopýtal směrem k pánským toaletám.

Sturm se zamračil. Nelíbilo se mu, že Kitiara o tak vážné věci mluví tak lehkovážně. „Já ty Belzorovy vyznavače nemám příliš v lásce, ale musíte uznat, že to, co se v té aréně dělo, rozhodně jako zázrak vypadalo. Dalo by se to snad vysvětlit jinak, než že je Belzor skutečný bůh a jeho kněží mají zázračnou moc?"

„Já ti to snadno vysvětlím," řekl Raistlin. „Je to magie."

„Magie?“

Kit se znovu rozesmála. Sturm se mračil. Flint řekl: „Já to věděl." Nikdo však netušil, jak na to mohl přijít.

„Víš to jistě, Raistline?" zeptal se Tanis.

„Vím," odpověděl Raistlin. „Znám totiž kouzla, která tam prováděla."

Tanis se tvářil pochybovačně. „Odpusť mi to, Raistline, nechci zpochybňovat tvé znalosti, ale ty jsi přece ještě novic."

„A jako takový nejsem dobrý k ničemu jinému než k tomu, abych umýval nočník Mistra Teobalda, to tím chceš říct, Tanisi?"

„Tak jsem to nemyslel..."

Raistlin zlostným mávnutím ruky odmítl jeho omluvu. „Já vím, co jsi chtěl říct. A mně je úplně jedno, co si myslíš o mně nebo o mých schopnostech. Mám totiž důkazy, které potvrdí, že to, co říkám, je pravda. Ale Tanis to zřejmě nechce slyšet."

„Já to chci slyšet!" vyhrkl Karamon. Vrátil se ze své krátké procházky a zdálo se, že už se cítí mnohem lépe.

„Tak nám to řekni," řekla Kit a tmavé oči se jí ve světle ohně jasně zaleskly.

„No jistě, hochu, ukaž nám ty svoje důkazy," řekl Flint. „Ale to ti povídám, já to věděl celou dobu, že v tom je magie."

„Přines mi deku, bratře," nařídil Raistlin. „Jinak tady nastydnu, jestli budu sedět na té studené zemi." Když se konečně omotal přikrývkou, usadil se pohodlně k ohni a vypil sklenici svařeného jablečného moštu, který mu Kit přinesla, začal se svým vysvětlováním.

„Poprvé jsem pojal podezření, když jsem se dozvěděl, že do chrámu nesmějí vstoupit uživatelé magie. A nejen to. Oni totiž hodně aktivně pronásledují jednoho mága, který tady v Ochranově žije. Je to příslušník Rudých plášťů a jmenuje se Lemuel. Karamon a já jsme se s ním setkali dnes odpoledne. Kněží ho přinutili zavřít jeho obchod s magickými předměty.Vyděsili ho tak, že se rozhodl opustit svůj domov, opustit dům, v němž se narodil. Kromě toho kněží zakázali všem mágům, aby vstupovali do chrámu právě v době, kdy se tam konají zázraky. Proč? Protože by každý mág, dokonce i pouhý novic, jako jsem já," dodal naprosto ledovým tónem Raistlin, „poznal kouzla, která tam Judita provádí."

„Proč přinutili toho tvého přítele, toho mága Lemuela, aby zavřel svůj obchod s magickými předměty?" zeptal se Karamon. „Jak by jim ten obchod mohl ublížit?"

„Tím, že Lemuel svůj obchod zavřel, mohli si být konečně jistí, že kouzelníci, kteří k němu chodili nakupovat - kouzelníci, kteří by mohli Juditu odhalit - přestanou mít důvod cestovat do Ochranova. Až Lemuel opustí město, knězi se budou cítit v bezpečí."

„Ale proč tě tedy ten kněz pozval ke chrámu, bratře?" zeptala se Kit.

„Aby se ujistil, že nebudu dělat žádné potíže," řekl Raistlin. „Jenom si vzpomeň, co mi řekl. Nedovolili by mi vstoupit dovnitř a stát se svědkem 'zázraku'. Nepochybně kdybych tam přišel, přinutili by mě vzdát se magie a přijmout Belzora."

„Já bych ho s radostí přijal," zavrčel Karamon a sevřel ruku v pěst. „Mám nejhorší kocovinu, jakou jsem kdy ve svém životě zažil, a to jsem nevypil ani kapku. Život je nespravedlivý, jak říká šotek."

„Avšak lidé, co s Belzorem mluvili -" Sturm se stavěl na stranu zázraku. „Jak toho o nich mohla vdova Judita tolik vědět? Jak by mohla vědět, jakým jménem ten mrtvý manžel oslovoval svou ženu či kam starý farmář ukryl peníze?"

„Nezapomínej, že ti lidé, kteří se postavili před Belzora, byli předem vybraní," odvětil Raistlin. „Judita s nimi zřejmě předtím pohovořila. S pomocí chytrých otázek od nich mohla získat informace o jejich mužích, o jejich rodinách, zkrátka informace, které jí oni nevědomky poskytli. A co se týče toho farmáře a jeho ztrace-

ných peněz, veřejně mu přece neřekli, kde by je měl hledat. Až přijde do chrámu, řeknou mu, aby hledal pod matracemi. A když to nevyjde, tak ho nařknou, že nevěří v Belzora dostatečně silně, ale že pokud mu nabídne nějaké peníze, prozradí mu jiné místo, kde by měl hledat."

„Je tady ale něco, čemu tak docela nerozumím," ozval se Flint, když to celé pečlivě promyslel. „Jestli je ta ženská skutečně kouzelnice, proč se nalepila na tvou matku a pak se jí na pohřbu vašeho otce zřekla?"

„Také mi to ze začátku nešlo do hlavy," připustil Raistlin. „Ale pak to najednou začalo dávat smysl. Judita se pokoušela zavést Belzorovu víru také v Útěšíně. A jejím prvním úkolem, jakmile dorazila do města, bylo najít mága, který by se pro ni mohl stát hrozbou. Moje matka, o které se vykládalo, že je jasnovidka, se stala jejím okamžitým cílem. Celou dobu, co Judita žila v Útěšíně, snažila se zlákat lidi na svou víru. Tehdy ovšem ještě nepředváděla zázraky. Možná to ještě tak úplně neuměla, možná jen čekala, až najde vhodné místo a bude mít dost posluchačů. Jenže než se mohla dostat dál, ty a Tanis jste jí překazili plány. Judita si na pohřbu našeho otce uvědomila, že lidé v Útěšíně jejím plánům jen tak nepodlehnou.

Jak jsme dnes večer viděli, Judita a Belzorův velekněz, který v tom nejspíš jede s ní, sázejí na ty nejhorší lidské vlastnosti - strach, předsudky a chamtivost. Obyvatelé Útěšína nemají strach z cizinců a každého bez váhání přijmou, protože se město nachází na rušné křižovatce."

„Je to hnusná hra, kterou ta ženská s lidmi hraje. Okrádá je o to málo, co jim zbývá," prohlásil rozzlobeně Flint. Tvářil se dost rozhořčeně a vousy měl celé naježené. „A to nemluvím o tom, co provedla tomu nebohému děvčeti, co přišlo o své dítě."

„Ano, *je* to hnusná hra," souhlasil Raistlin. „Ale já věřím, že ji budeme moct zastavit."

„Já jdu do toho," prohlásila bez váhání Kit.

„Já rovněž," přidal se Karamon, ale to se dalo očekávat. Kdyby Raistlin prohlásil, že uspořádají výpravu za Šedokamem z Gargathu, Karamon by šel hned balit.

„Pokud ty ‚zázraky' nejsou ničím jiným než jen pouhým ohavným trikem nějaké čarodějky, pak je mou povinností, abych ji zastavil," řekl Sturm.

Raistlin se kysele usmál a raději skousl jízlivou poznámku, protože tohoto bývalého rytíře potřeboval.

„Mně by vůbec nevadilo, kdybych té vdově udělal pěkný monokl," prohlásil rozhodně Flint. „Co na to říkáš ty, Tanisi?"

„Chci si nejdřív poslechnout Raistlinův plán," prohlásil se svou typickou opatrností Tanis. „Útočit na lidskou víru je příliš nebezpečné. Je to nebezpečnější než útočit na ně fyzicky."

„Počítejte i se mnou," ozval se Tasslehoff, který se mezitím posadil a žmoulal si oči.„A kam vlastně jdeme?"

„I kdybychom šli ke všem čertům, šotka u toho nepotřebujeme," zavrčel Flint. „Jdi spát. Anebo ještě lépe. Proč se místo toho nevrátíš do věznice a neporadíš jim tam, jak by to mohli vylepšit?"

„Ale to už jsem přece udělal," prohlásil Tas. Vycítil ve vzduchu napětí, takže byl

rázem vzhůru. „Chovali se ke mně neobyčejně nezdvořile, přestože jsem jim nabídl pár velice cenných rad. Mohl bych jít s vámi, Raistline? Kam vlastně jdeme?"

„Žádné šotky," prohlásil důrazně Flint.

„Šotek s námi jít může," řekl Raistlin. „Vlastně Tasslehoff je klíčem k mému plánu."

„Páni! Vidíš, Flinte?" Tas vyskočil na nohy a začal se hrdě bušit do prsou. „Já! Já jsem klíč k jeho plánu!"

„Reorxi, pomáhej nám!" zasténal Flint.

„Doufám, že to udělá," odpověděl vážně Raistlin.

14. kapitola

NÁSLEDUJÍCÍHO RÁNA VSTAL RAISTLIN DOST brzy; téměř celou noc byl vzhůru, až nakonec těsně před rozedněním upadl do neklidného spánku. Probudil ho sen, který hned vzápětí zapomněl, ale který v něm zanechal nepříjemný pocit. Měl dojem, že se mu zdálo o jeho matce.

Rovněž Flint a Tas vstali hodně brzy. Upravovali a přenášeli zboží, aby na stánku vypadalo co nejlépe. Na přední polici naaranžovali náramky s těmi nejkrásnějšími ornamenty grifinů, draků a dalších mytických bytostí. Náhrdelníky z vybraného stříbra s velmi jemným tvarováním rozložili na rudý samet. Stříbrné a zlaté prsteny milenců, které poskládali tak, aby připomínaly popínavý břečťan, se třpytily ve dřevěných pouzdrech.

Přesto Flint nebyl vůbec spokojený s tím, jak je jeho zboží vystavené. Byl si úplně jistý, že ranní slunce bude na jeho stánek vrhat stín, takže stříbro musí jít tam a ne sem. Tanis Flinta trpělivě vyslechl a potom mu připomněl, že tohle spolu už včera probírali a že přišli na to, že díky stínu přerostlého dubu budou sluneční paprsky dopadat na stříbro a vzácné drahokamy jedině v tom případě, že všechno zůstane tak, jak to je teď.

Ještě stále se hádali, když se Raistlin vydal do pánských umýváren, aby tam provedl ranní očistu. Rychle si opláchl tělo a obličej studenou vodu ze společného vědra. Když si navlékal bílé roucho, celý se třásl. Karamon stále ještě spal v jejich stanu. Hlasitým chrápáním se zbavoval účinků opiátového kouře.

Vzduch byl chladný a ostrý, slunce obarvilo věčně zasněžené vrcholky hor narudo. Na obloze nebyl ani mráček. Čekal je hezký den, takže se dalo čekat, že dneska bude tržiště plné lidí.

Flint zavolal na Raistlina, aby jim pomohl vyřešit spor o tom, kam by měli umístit klenoty. Raistlinovi, kterému to bylo úplně jedno, takže by šperky klidně vystavil na střeše nebo kdekoliv jinde, se podařilo uprchnout, že předstíral, že trpaslíkovo volání neslyšel.

Procházel tržnicí a se zájmem sledoval ruch kolem sebe. Lidé zvedali rolety, odváželi vozíky na správná místa a ve vzduchu byla cítit vůně slaniny a čerstvě napečeného chleba. V porovnání s tím, jaký zmatek tu vypukne o něco později, zde nyní byl poměrně klid. Obchodníci po sobě pokřikovali a vzájemně si přáli hodně štěstí. Někteří společně postávali a dělili se o své historky i jídlo. Jiní už mezi sebou handlovali.

Přestože tady všichni byli teprve den, stačili už vytvořit vlastní komunitu, které nechyběli vůdcové, pomluvy ani skandály. Všechny držel pohromadě jakýsi pocit soudržnosti, zkrátka zásada „my proti nim". Ti „oni" byli zákazníci, o nichž sice mluvili nanejvýš pohrdavě, ale na něž se později budou srdečně usmívat a všemožně jim lichotit.

Raistlin na tento malý svět pohlížel s poněkud pobaveným cynismem, až došel ke stánku jednoho pekaře. Mladá žena právě skládala do košíku čerstvě upečené

horké vdolky. Vůně skořice se příjemně mísila s vůní kouře vycházejícího z cihlové pece, a tak Raistlin přistoupil blíž, aby se zeptal na cenu. Našmátral několik zbývajících minci a v duchu doufal, že bude mít dost, když vtom se na něj dívka usmála a potřásla zamítavě hlavou.

„Peníze si nech, pane. Jsi přece jedním z nás."

Když odcházel, hřál ho v dlani horký vdolek a na jazyku cítil příjemnou chuť skořice a jablek. Byl to bezpochyby ten nejlepší vdolek, jaký kdy jedl, a Raistlin usoudil, že být součástí této malé komunity je velmi příjemné, přestože je to poněkud zvláštní skupina lidí.

Ulice Ochranova se začaly probouzet k dennímu životu. Ze dveří vybíhaly děti a nadšeně pištěly, že jdou dneska na pouť. Jejich utrápené matky je volaly zpět, aby si šly umýt ušmudlané tváře. Městský strážník, vědom si cizinců přítomných v Ochranově, kráčel důležitě ulicemi a odhodlaně dělal dojem.

Raistlin se pozorně rozhlížel, jestli nezahlédne nějakého Belzorova kněze v modrém rouchu. Když jich několik v dálce spatřil, rychle se přikrčil za nejbližším stánkem, aby ho neviděli. Nebylo pravděpodobné, že by v něm někdo poznal toho otrhaného farmáře z předchozí noci, ale Raistlin nechtěl nic riskovat. Dokonce uvažoval, že by si na sebe pro dnešek mohl vzít nějaký převlek, ale pak si uvědomil, že by to asi stěží vysvětlil Lemuelovi, a to on rozhodně nechtěl, pokud se tomu dalo vyhnout. Ten mírumilovný malý muž by se jistě pokusil Raistlina od jeho plánu odradit. A on si nebyl jistý, jestli by další argumenty na toto téma snesl. Sám si je v duchu procházel už několikrát.

Když Raistlin dorazil k Lemuelovu domu, sluneční paprsky stačily rozpustit jinovatku na listech stromů, rostoucích podél ulice. V domě bylo naprosté ticho, a přestože to nebylo u tohoto samotářského mága nic neobvyklého, Raistlin si znepokojeně uvědomil, že je stále velmi brzy ráno, takže Lemuel možná ještě spí.

Raistlin tedy nějakou chvíli slídil kolem domu. Nelíbilo se mu, že by mohl mága probudit, ale také se mu ani trochu nelíbilo, že by měl odejít a zahodit čas i energii, kterou tomu věnoval. Obešel dům zezadu v naději, že se mu snad něco podaří zahlédnout oknem. Když uslyšel v zahradě zvuky, nesmírně ho to potěšilo.

Našel v zahradní zdi jednu vyčnívající cihlu, položil na ni nohu a vyhoupl se nahoru.

„Omlouvám se, pane Lemueli," zavolal tiše, aby toho nervózního muže příliš nevylekal.

Nevyšlo to. Lemuel upustil lopatu a začal se kolem sebe vyděšeně rozhlížet. „Kdo... kdo to byl?" zeptal se chvějícím se hlasem.

„To jsem já, pane... Raistlin." Byl si vědom své nedůstojné pozice, visel nejistě na zahradní zídce a křečovitě se přidržoval oběma rukama. Po chvilce pátrání ho Lemuel konečně uviděl a vydal se svého hosta srdečně pozdravit. To však bylo záhy přerušeno, když Raistlinovi sklouzla noha z cihly, takže mágovi nečekaně zmizel z dohledu. Lemuel otevřel zahradní branku a pozval Raistlina dál. Přitom se ho stačil zeptat, jestli někde blízko kolem domu nezahlédl nějakého hada.

„Ne, pane," odpověděl s úsměvem Raistlin. Začínal toho nervózního, popleteného malého muže mít rád. Jeho motivace k tomu, aby pokračoval ve svém plánu -

tedy ta nesobecká část jeho motivů - pramenila z odhodlání, že Lemuel musí zůstat se svou milovanou zahradou. „Kněží jsou v tržnici a snaží se získat nové přívržence. Myslím, že dokud budou trvat slavnosti, dají ti pokoj, pane."

„Měli bychom být vděční za každé malé štěstí. To řekl jeden gnóm, když si ustřelil ruku, zatímco to mohla být jeho hlava. Už jsi snídal? Vadilo by ti, kdybychom si jídlo odnesli na zahradu? Mám totiž ještě spoustu práce."

Raistlin prohlásil, že už sice jedl, ale že velice rád zůstane na zahradě. Zjistil, že zahrada už je z jedné čtvrtiny vykopaná a rostliny svázané do úhledných svazků a připravené k transportu.

„Polovina z nich tu cestu nevydrží, ale některé by mohly přežít. Troufám si říct, že za pár let by moje zahrada mohla vypadat jako předtím," pravil Lemuel a snažil se tvářit vesele.

Pohledem však smutně přejížděl po ostružinících, po třešních a jabloních a nakonec se zastavil u šeříku. Stromy a některé rostliny, které si nemohl vzít s sebou, se už nikdy nahradit nedaly.

„Třeba nakonec nikam nebudeš muset, pane," řekl Raistlin. „Slyšel jsem řeči o tom, že někteří lidé považují Belzora za podvod a také mají v úmyslu to dokázat."

„Opravdu?" Lemuel se na chvilku rozzářil, ale pak opět upadl do smutku. „To se jim nepodaří. Jeho vyznavači jsou příliš mocní. Přesto je od tebe moc milé, žes mi chtěl dát naději. I když jen na malou chvilku. Ale teď mi pověz, co jsi potřeboval, mladíku?" Lemuel se na něj upřeně podíval. „Je snad někdo nemocný? Potřebuješ nějaký lék?"

„Ne, pane." Raistlin se nepatrně zapýřil. Cítil rozpaky nad tím, že je tak průhledný. „Rád bych se ještě jednou podíval na knihy tvého otce, jestli ti to nevadí."

„Jen si posluž, mladíku, jsou to přece už tvé knihy," řekl Lemuel tak upřímně a srdečně, že se Raistlin ještě více utvrdil, že musí Belzora zničit bez ohledu na to, co ho to bude stát, a ani při tom nepomyslel na své vlastní ambice. Nechal mága dál smutně bloumat po zahradě, přemýšlet, která rostlina bude mít šanci přežít cestu a kterou by bylo lépe tady nechat a doufat, že příští majitel bude řádně zalévat jeho hortenzie.

Uvnitř knihovny Raistlin strávil několik okamžiků tím, že si hrdě a se zalíbením prohlížel knihy - *jeho* knihy, které budou co nevidět součástí jeho vlastní knihovny — a potom se pustil do práce. Bez problémů našel kouzlo, které hledal; válečný mág byl velmi pečlivý muž, který si do jedné zvláštní knihy zapisoval každičké kouzlo i jeho umístění. Když si Raistlin přečetl přesný popis kouzla - mág si to nejspíš zapsal pro svou vlastní potřebu - byl nad vší pochybnost přesvědčený, že toto je to kouzlo, které velekněžka používá.

A tuto víru si ještě potvrdil, když zjistil, že ke kouzlu nejsou zapotřebí vůbec žádné magické komponenty. Žádný písek, který bylo třeba nasypat do očí, ani netopýří trus, který by musel žmoulat mezi prsty. Aby kouzlo fungovalo, stačilo, když Judita vyslovila ta správná slova a provedla přitom určité pohyby. To byl ovšem také důvod, proč měla ty široké rukávy.

Otázka v té chvíli zněla: Dokáže Raistlin vytvořit to stejné kouzlo?

Nebylo příliš obtížné a nevyžadovalo ani zkušenosti arcimága. Kouzlo mohl vy-

tvořit i prostý čarodějnický učeň, ale to Raistlin ještě nebyl. Dosud byl jen pouhý novic a učedníkem se mohl stát jedině tehdy, pokud by složil Zkoušku. Podle zákonů Konkláve bylo do té doby používání kouzel zakázáno. A v tomto zákon hovořil zcela jasně.

Zákony Konkláve však mluvily jasně ještě v jednom dalším bodě: pokud nějaký mág objevil renegáta, který nedodržoval daná pravidla Konkláve, bylo povinností tohoto mága buď přivést odpadlého čaroděje ke Konkláve a předat ho spravedlnosti, nebo - ve zcela krajním případě - skončit jeho život.

Byla Judita renegát? Nad touto otázkou Raistlin přemýšlel celou noc. Bylo možné, že je Judita Černá čarodějka využívající zlou magii k tomu, aby získala majetek a otrávila lidem jejich mysl. Uživatelé magie zla, čarodějové Černých plášťů, vyznavači Nuitára byli uznávanou součástí Konkláve, ačkoliv jen pár nezasvěcených dokázalo pochopit či přijmout něco, co považovali za spojem se silami temnot.

Raistlin si vzpomněl na debatu se Sturmem, kterou spolu právě na toto téma před časem vedli.

„Mágové chápou, že na tomto světě musí vládnout rovnováha," snažil se mu vysvětlit Raistlin. „Po každém dni přijde noc a obojí je zcela nezbytné pro naši existenci. A proto Konkláve uznává temnotu i světlo. A na oplátku členové Konkláve žádají, aby všichni čarodějové dodržovali pravidla, která byla ustanovena před mnoha staletími k tomu, aby chránila magii i ty, kdo ji užívají. Každý čaroděj musí být na prvním místě věrný magii, ostatní věci jsou až na druhém místě."

Není třeba říkat, že Sturma to nepřesvědčilo.

Podle Raistlinových vlastních argumentů bylo možné, aby Černí čarodějové praktikovali magii zla v přestrojení a Konkláve by nad tím přimhouřilo oko. Přesto tu byla jedna výjimka - členové Konkláve by se zřejmě velmi zlobili, kdyby někdo využíval magii k tomu, aby tak podněcoval víru v nějakého falešného boha. O Nuitárovi, bohovi temného měsíce, se vědělo, že je žárlivý. Od těch, kteří ho žádají o přízeň, vyžaduje naprostou a bezvýhradnou věrnost. Raistlin si nedokázal představit, že by Nuitár pod vlivem jakýchkoli okolností mohl snést Belzora.

Kromě toho Judita hanobila magii, vyhrožovala uživatelům magie a usilovala o to, aby lidé uvěřili, že magie je špatná. To všechno by ji v očích Konkláve odsoudilo k záhubě. Judita je renegát, Raistlin o tom nepochyboval. Možná se proviní proti zákonům Konkláve, když použije nějaké kouzlo dřív, než bude přijat za řádného člena, ale on měl připravenou docela solidní obranu. Odhalí podvod, potrestá renegáta a tím vrátí magii reputaci na tomto světě.

Když tedy zahnal pochyby a učinil konečné rozhodnutí, pustil se do práce. Prohledal knihovnu, až konečně našel kousek jehněčí kůže, smotané v košíku mezi ostatními. Rozmotal svitek, položil ho na stůl a v rozích ho zatěžkal knihami. Naneštěstí byla lahvička s jehněčí krví, kterou musel příslušné kouzlo zapsat, vyschlá. Jelikož Raistlin předpokládal, že to tak nejspíš bude, vytáhl z kapsy nůž, který si půjčil od svého bratra, a položil ho na stůl, aby byl připravený k použití.

Když byl hotov, začal se chystat, aby mohl přepsat kouzlo z knihy na jehněčí svitek. Ze všeho nejraději by ho uměl zpaměti, ale jelikož to bylo poměrně složité kouzlo - mnohem složitější než všechna kouzla, která se až dosud naučil - neodva-

žoval se do sebe vložit tak velkou důvěru. Ještě nikdy nečaroval v tak vypjaté situaci, takže nevěděl, jak bude reagovat pod tlakem. Rád by si myslel, že nezaváhá, ale nesměl se nechat ukonejšit přílišnou sebedůvěrou.

Měl čas i samotu potřebnou pro své dílo. Mohl své soustředění i energii vložit do toho, aby úhledně zapsal kouzlo na svitek. Mohl si jednotlivá slova předem nastudovat, ujistit se o správné výslovnosti, protože ta slova bude muset vyřknout - bude to muset být správně - jednak až je bude zapisovat a jednak až bude čarovat.

Raistlin se posadil ke knize a upřeně se na kouzlo zadíval. Hlasitě odříkal každé písmeno, pak vyslovil jednotlivá slova a nakonec si je opakoval tak dlouho, až mu v uších zněla stejně správně, jako znějí pěvci tóny jeho loutny. Dařilo se mu velmi dobře a on na sebe byl neobyčejně pyšný, dokud nedošel k sedmému slovu. Sedmé slovo tohoto kouzla dosud nikdy nevyslovil. Dalo se říct hned několika různými způsoby, z nichž každý měl zcela jiný význam. Která možnost tedy byla ta správná?

Nejprve ho napadlo, že by se na to mohl zeptat Lemuela, jenže to by znamenalo prozradit mu, co má v plánu. A tuto možnost Raistlin už předtím vyloučil.

„Já to zvládnu," řekl si. „To slovo se skládá ze slabik, takže jediné, co musím udělat, je zjistit, co která slabika dělá. Jedině tak budu schopen každou z nich správně vyslovit. A až s tím budu hotov, jednoduše je opět spojím do celistvého slova."

Znělo to velmi snadno, ale jak se ukázalo, bylo to mnohem složitější, než si představoval. Jakmile si v hlavě ujasnil první slabiku, zjistil, že druhá stojí v rozporu s tou první. Třetí pak neměla s předchozími dvěma vůbec nic společného. Raistlin už několikrát téměř podlehl zoufalství. Připadalo mu to jako nemožný úkol. Na těle mu vyrazily krůpěje potu. Položil hlavu do dlaní.

„Je to příliš těžké. Nejsem na to připravený. Budu muset na celou věc zapomenout, oznámit to Konkláve a nechat jiného arcimága, ať si s tím poradí. Povím Kitiaře a ostatním, že jsem selhal..."

Raistlin se narovnal a znovu se na to slovo podíval. Věděl, co by kouzlo mělo dělat. Když využije logickou úvahu a spojí ji se studiem příslušných textů, určitě dokáže přijít na to, jaký význam by měly jednotlivé slabiky mít. Vrátil se opět k práci.

Po dvou hodinách strávených pátráním v textech po každičkém příkladu využití tohoto slova nebo jenom jeho části v jakémkoliv kouzle, které mohl najít, po hodinách strávených vzájemným porovnáváním těchto kouzel a hledáním nějaké podobnosti se Raistlin vyčerpaně nahrbil na židli. Byl už velmi unavený, a to ho ještě ta nejtěžší část - zapsat kouzlo na svitek - teprve čekala. Přesto cítil jisté uspokojení. Měl to kouzlo. Věděl, jak ho vyslovit, tedy alespoň si to myslel. Skutečná zkouška přijde až později.

Na chvilku si odpočinul a užíval si pocitu vítězství. Energie se mu vrátila. Ostrým nožem si na lokti udělal tři palce dlouhou ránu, přidržel paži nad miskou, kterou si pro tento účel předtím připravil na stole, a nakapal do ní svou vlastní krev, kterou hodlal použít místo inkoustu. Když jí měl dost, pevně ránu stiskl, aby zastavil krvácení, a omotal si paži kapesníkem.

Jakmile s tím byl hotov, zaslechl, jak se ke dveřím chodbou blíží kroky. Raistlin rychle spustil rukáv přes poraněnou ruku a otevřel knihu na docela jiné straně.

Lemuel nahlédl dovnitř. „Doufám, že tě neruším. Napadlo mě, že by sis možná dal něco k obědu..." Když si na stole všiml misky s krví a jehněčího svitku, zarazil se a v jeho tváři se objevilo překvapení.

„Opisuji si jedno kouzlo," odpověděl Raistlin. „Doufám, že ti to nevadí. Je to spací kouzlo. Mám s ním trochu potíže, a tak mě napadlo, že kdybych si to kouzlo opsal, možná bych se ho snáz naučil. A díky za tu nabídku, nemám však hlad."

Lemuel se nadšeně usmál. „Ty jsi mi ale pilný student. Mě bys nikdy během dožínkových slavností, a ještě k tomu za tak slunného dne, nenašel u stolu, jak opisuji nějaká kouzla." Chystal se odejít, ale potom se ještě zastavil. „S tím obědem to víš jistě? Hospodyně uvařila dušeného králíka. Víš, je napůl elfka. Pochází z Qualinestu. Ta omáčka je moc dobrá. Je v ní mé vlastnoručně vypěstované koření - majoránka, tymián, šalvěj..."

„To zní moc pěkně. Možná později," řekl Raistlin. Neměl sice na jídlo ani pomyšlení, ale nechtěl mága urazit.

Lemuel se opět usmál a pak odešel. Nejspíš se vrátil do své milované zahrady.

Raistlin pokračoval v práci. Listoval stránkami, až znovu našel to správné kouzlo. Vzal do ruky pero z labutě s postříbřeným hrotem. Byl to opravdu extravagantní psací nástroj a nebyl nezbytný pro psaní na svitek, ale dalo se z něj usoudit, že se arcimágovi v jeho práci neobyčejně dařilo. Raistlin smočil hrot v misce s krví. Tiše se pomodlil ke třem bohům magie - nechtěl ani jednoho z nich urazit - a začal psát.

Elegantní pero psalo neobyčejně hladce. Nebylo jako jiná pera, která cákala inkoustem, dělala kaňky a zničila tak celou řadu svitků. Úhledně a pomalu vykroužil na svitek první písmeno.

Raistlin se rozhodl, že si jednoho dne takové pero také pořídí. Věděl, že kdyby o ně Lemuela požádal, jistě by mu ho bez váhání daroval, ale malý mág svému novému příteli už daroval příliš mnoho. A jeho hrdost mu nedovolovala požádat o víc.

Raistlin celé kouzlo pečlivě zapsal a přitom zřetelně vyslovoval každé slovo. Byla to namáhavá a časově náročná práce. Na hlavě mu vystoupil pot a stékal mu ve stružkách po zádech a po prsou. Pokaždé když napsal jedno slovo, musel si z ruky vyhnat mravenčení, způsobené silným stiskem pera, a setřít z dlaní pot. Se strachem v srdci zapsal sedmé slovo a celé kouzlo dokončil s myšlenkou, že to možná nakonec celé bude k ničemu. Jestli to slovo špatně vyslovil, celý svitek a rovněž celá jeho práce přijdou vniveč. Než celý svitek definitivně ukončil a napsal poslední tečku, na okamžik se zarazil. Zavřel oči a znovu se pomodlil ke třem bohům.

„Dělám to pro vás. Dělám vaši práci. Obdarujte mě tedy magií!"

Opět se na svitek podíval. Byl dokonalý. Písmena o nebyla kostrbatá. Písmena 5 byla úhledně vykroužená, nijak přehnaná. Starostlivě si prohlédl sedmé slovo. Už se nedalo nic dělat. Vykřesal ze sebe to nejlepší. Sevřel jemné labutí pero mezi prsty a připsal tečku, která měla magii spustit.

Nestalo se nic. Raistlin tedy selhal.

Pak koutkem oka zahlédl nepatrný záblesk světla. Zadržel dech. Toužil po tom stejně, jako toužil, aby jeho matka žila. Přál si, aby se to stalo tak, jak si přál, aby znovu dýchala. Jeho matka byla mrtvá, ale jemná záře u prvního písmeně prvního slova začala narůstat.

Nebyla to jen jeho představivost. To písmeno skutečně zářilo a od té záře chytilo i druhé a pak další a další. Když se rozzářilo i sedmé slovo, Raistlinovi se chtělo radostí křičet. Nakonec zazářila i tečka za celým kouzlem a pak světlo zhaslo. Písmena byla vypálená do jehněčí kůže. Kouzlo bylo tedy připravené.

Raistlin sklonil hlavu a tiše a z celého srdce poděkoval bohům za to, že ho nezradili. Pak vstal, ale zatočila se mu hlava a on málem omdlel. Raději se znovu posadil. Neměl vůbec tušení, kolik je hodin, a tak ho překvapilo, když podle postavení slunce poznal, že už je něco po poledni. Měl žízeň a hlad a nutně si potřeboval ulevit.

Stočil tedy svitek, opatrně ho uložil do pouzdra a přivázal si ho k opasku. Pak znovu vstal a zamířil po schodech dolů. Nejprve si došel na toaletu a pak hladově snědl dvě misky dušeného králíka.

Raistlin si nevzpomínal, že by toho někdy v životě tolik snědl. Odstrčil misku, opřel se o opěradlo židle a rozhodl se chvilku si odpočinout.

Když ho Lemuel našel, tvrdě spal. Mág ho tedy přikryl dekou a nechal ho odpočívat.

15. kapitola

RAISTLIN SE POZDĚ ODPOLEDNE PROBUDIL. ZE spánku, který původně vůbec neměl v úmyslu, byl celý přihlouplý a otupělý. Krk měl úplně ztuhlý a v místě, kde se hlavou opíral o židli, měl bolestivý otlak. Náhle se ho zmocnil děs, že spal příliš dlouho a že přišel o „zázrak" plánovaný na dnešní večer v chrámu. Pohled do břečťanem porostlého okna, kudy dovnitř pronikaly líné paprsky slunce, ho však uklidnil. Rozhýbal si krk, odhodil pokrývku a vydal se hledat svého hostitele. Naštěstí věděl, kde ho najde.

Lemuel byl na zahradě a usilovně pracoval. Přesto to vypadalo, že ve svých přípravách ke stěhování příliš nepokročil.

Hned se také Raistlinovi přiznal. „Začnu dělat jednu věc, pak si vzpomenu na další, tak tu první nechám a vrhnu se na druhou. Ale potom si zase vzpomenu, že jednoduše musím udělat nějakou třetí, takže všeho nechám, a než se do té třetí věci pustím, vzpomenu si, že jsem měl ze všeho nejdříve dokončit tu první..." Povzdechl si. „Moc rychle mi to nejde."

Smutně se podíval na všechen ten nepořádek kolem sebe - převrácené květináče, hromady hlíny, díry po vykopaných rostlinách. Samotné rostliny pak vypadaly opuštěné a nahé. Ležely na zemi s odhalenými kořeny.

„Myslím, že je to tím, že jsem nikdy nebyl nikde jinde než tady. A ani nikde jinde být nechci. Abych řekl pravdu, vlastně jsem se ještě ani nerozhodl, kam ve skutečnosti půjdu. Myslíš, že by se mi líbilo v Útěšíně?"

„Možná že se ani nikam stěhovat nebudeš," řekl Raistlin, protože nemohl snést pohled na Lemuelovo utrpení, aniž by se mu pokusil nějak ulevit. Nemohl mu sice prozradit, co má v úmyslu, ale mohl něco naznačit. „Možná se stane něco, co Belzorovy věrné přiměje, aby tě nechali na pokoji."

„Druhá Pohroma? Spadne jim snad na hlavu ohnivá hora?" Lemuel se smutně usmál. „To by byla příliš velká naděje, ale děkuji ti, že ses o to pokusil. Našel jsi, cos hledal?"

„Studium mi šlo velmi dobře," řekl vážně Raistlin.

„A zůstaneš tu na večeři?"

„Ne, děkuji, pane. Musím se vrátit do tržnice. Moji přátelé si už o mě budou dělat starosti. Ale, pane," řekl místo rozloučení, „nevzdávej se, prosím, naděje. Mám takový pocit, že tady budeš ještě dlouho potom, co Belzor odejde."

Lemuela jeho poslední slova udivila a byl by se ho na to začal vyptávat, kdyby ho Raistlin neupozornil, že se mu veverka chystá odnést vykopanou řepu. Lemuel se rychle rozběhl hlízy zachránit. Raistlin už nejméně podvacáté zkontroloval, jestli má pouzdro se svitkem uvázané u pasu, pak se otočil a vydal se na cestu.

„To by mě tedy zajímalo, co chystá..." mudroval Lemuel. Když se mu podařilo vyhnat zloděje, podíval se za Raistlinem, který už kráčel směrem k tržnici. - „Nebylo to spací kouzlo, co si opisoval, to je jisté. Já sice nejsem příliš dobrý mág, ale spací kouzlo dokážu i bez toho, abych si ho musel zapsat. Ne, on si opisoval něco

mnohem složitějšího, něco, co rozhodně přesahuje jeho znalosti novice. A pak ty řeči o tom, že by se něco mohlo stát s Belzority..."

Lemuel nervózně rozžvýkal snítku máty. „Myslím si, že bych ho měl zastavit..." Chvilku to zvažoval a pak potřásl hlavou. „Ne. Bylo by to stejné, jako kdybych se snažil zastavit nějaký gnómský vynález v okamžiku, kdy se rozjel z kopce. Neposlechl by mě a pochopitelně by k tomu ani neměl důvod. Co já vlastně vím? Navíc by se mu to mohlo podařit. V těch jeho lišáckých očích se toho děje hodně. Skutečně hodně."

Lemuel si ještě něco zamumlal a chystal se vrátit ke své práci. Chvilku stál, držel v ruce lopatu a díval se na svou kdysi krásnou zahradu, v níž nyní vládl chaos.

„Možná bych měl přece jenom počkat, co přinese zítřek," řekl a pak, co přikryl odhalené kořeny vykopaných rostlin, aby měly dost tepla a vlhka, se vydal do domu na večeři.

* * *

Raistlin dorazil do tržnice právě včas, aby zabránil Karamonovi obrátit se na místního strážníka s prosbou o zahájení pátrání po jeho bratrovi.

„Měl jsem práci," odpověděl popuzeně Karamonovi na jeho vytrvalé vyptávání. „Udělal jsi to, co jsem ti nařídil?"

„Jestli jsem uhlídal Tasslehoffa?" Karamon si zoufale povzdechl. „Ano. Společně se Sturmem se nám to podařilo, ale nechtěl bych tím projít znovu, co budu živ. Dnes ráno jsme mu připravili zábavu, alespoň jsme si to mysleli. Sturm řekl, že by se rád podíval na šotkovy mapy. Tas je tedy všechny vytáhl a se Sturmem si je pak hodinu prohlíželi. Myslím, že já jsem zatím usnul. Jenže Sturma neobyčejně zaujala mapa Solamnie, a když jsem se probudil, zjistili jsme, že šotek zatím zmizel."

Raistlin se zamračil.

„Šli jsme ho tedy hledat," dodal Karamon. „A také jsme ho našli. Naštěstí nebyl daleko — tržnice mu připadala dost zajímavá, víš? Takže jsme ho našli a pak jsme také vrátili původnímu majiteli opici, kterou ten nebožák všude hledal. Víš, ta opice totiž umí triky. Měl bys ji vidět, Raiste. Je vážně moc roztomilá. No, zkrátka ten majitel málem vyskočil z kůže, přestože Tas neustále tvrdil, že se k němu ta opička přidala úplně sama od sebe, protože se jí zřejmě moc líbil..."

„Typický šotek," namítl Raistlin.

„...jenže v té době už majitel ječel na dva místní strážníky. Vtom se tam objevil Tanis a nám se i s Tasem podařilo zmizet, zatímco půlelf přesvědčoval rozčíleného majitele, že to celé byl omyl, a nakonec si ho usmířil pár mincemi, aby se s ním tak vyrovnal za způsobené potíže. Pak Sturm rozhodl, že by Tasslehoffovi prospěla trocha vojenské disciplíny. A tak jsme ho vzali na přehlídkové hřiště a další hodinu s ním pochodovali sem a tam. Tasovi se to ohromně líbilo a býval by v tom klidně pokračoval, nebýt toho, že se zatím udělalo horko a my jsme si s sebou zapomněli vzít vodu. A tak jsme to se Sturmem museli zabalit. My toho měli dost, ale šotkovi bylo pochopitelně skvěle.

Když jsme se vrátili zpátky do tržnice, šotek uviděl ženu, která polykala oheň —

opravdu to dělala, Raiste. Já to také viděl. Tas se k ní rozběhl a my museli za ním. Než jsme ho ale chytili, stačil ukrást dva měšce, jednu cukrovou žemli a právě se chystal nacpat si do pusy horké uhlíky. V tom jsme mu tedy zabránili. Vrátili jsme měšce, ale žemle byla nenávratně pryč, zbylo po ní jen pár drobků kolem Tasovy pusy. A pak..."

Raistlin zvedl ruku. „Jen mi řekni, kde je Tasslehoff teď."

„Je svázaný," řekl unaveně Karamon. „Vzadu ve Flintově stánku. Sturm ho tam hlídá. Je to jediný způsob."

„Skvělá práce, bratře," řekl Raistlin.

„Bylo to hotové peklo," zamumlal Karamon.

Flintoví se obchody mimořádně vedly. Jeho stánek byl věčně plný, lidé trpaslíka zaměstnávali tím, že si navlékali prsteny nebo zkoušeli náhrdelníky. Vydělal už pořádnou sumu, kterou si pečlivě ukládal do zamykatelné železné skříňky společně s dalšími předměty, jež získal směnou. Výměnný obchod byl běžnou záležitostí zvláště mezi jednotlivými obchodníky. Flint tak získal novou máselnici (kterou potom vyměnil s Otikem za jeho znamenité brandy), necky (ty jeho byly prasklé) a velmi hezký ručně zpracovaný kožený opasek (ten jeho mu totiž začínal být trochu těsný. Flint tvrdil, že se mu srazil, když spadl do Krystalmirského jezera. Tanis byl ale přesvědčený, že opasek je v pořádku a že to je Flint, kdo se zvětšil.).

Raistlin se propletl mezi lidmi před stánkem a vstoupil do zadní části, kde našel šotka přivázaného k židli a Sturma, sedícího na jiné židli naproti němu. Pokud se dalo soudit z výrazu tváří těch dvou, pak to byl Sturm, kdo vypadal jako vězeň. Tasslehoff si docela užíval novou zkušenost, že má svázané ruce a nohy, takže zabíjel čas tím, že Sturma bavil, „...a pak strýček Pastiskoč řekl: ‚Víš jistě, že to je tvůj mrož?' A ten barbar prohlásil... Jé, nazdar, Raistline! Podívej se na mě! Jsem přivázaný k židli. Není to nádhera? Vsadím se, že kdybys Sturma hezky poprosil, taky by tě svázal. Že jo, Sturme? Chtěl bys svázat Raistlina?"

„Co se stalo s jeho roubíkem?" zeptal se Karamon.

„Tanis mi řekl, abych mu ho sundal. Tvrdil, že to je kruté. Ale on vůbec nezná význam toho slova," odvětil Sturm. Hrozivě se zadíval na Raistlina, jako by nejraději vzal šotkův nápad vážně. „Doufám jen, že to bude stát za to. Myslím, že pokud se nevrátí celý panteon bohů, aby odsoudil Belzora, cokoliv jiného bude stěží odpovídající odměna za den, který jsme museli prožít."

„Tak dramatické to nebude, ale snad to bude stejně účinné," odpověděl Raistlin. „Kde je Kitiara?"

„Šla se trochu porozhlédnout po tržnici, ale slíbila, že bude včas zpátky." Karamon nakrčil obočí. „Řekla, že na její vkus je tu příliš chladná atmosféra, jestli víš, co tím myslím."

Raistlin přikývl. Ona a Tanis se včera v noci hádali. A jejich hádku nejspíš slyšeli nejen všichni obchodníci, ale také polovina města Ochranova. Tanis sice tlumil hlas, takže nebylo slyšet, co říká, zato Kitiara neměla žádné zábrany.

„Za koho mě máš? Za jednu z těch tvých elfských hus, která se tě bude držet jako klíště? Já si půjdu, kam chci, kdy chci a s kým chci. Abych řekla pravdu, ne, nechci, abys šel se mnou. Někdy se chováš jako stařec. Kazíš mi všechnu zábavu."

Jejich hádka se protáhla dlouho do noci.

„Copak se ráno neudobřili?" zeptal se Raistlin svého bratra a podíval se na Tanise. Půlelf stál za pultem, počítal peníze, odpovídal na otázky, bral míry a zapisoval si speciální objednávky.

„Stříbro a ametyst, jestli to je možné," diktovala mu jedna dáma. „A k tomu bych chtěla stejné náušnice."

„Ani náhodou," odvětil Karamon. „Znáš přece Kit. Byla sice ochotná ho políbit a udobřit se, ale Tanis..."

Jako kdyby ucítil, že o něm mluví, Tanis se najednou otočil od železné skříňky s mincemi.

„Máte stále v plánu v tom pokračovat?" zeptal se.

„Ano," odpověděl Raistlin.

Tanis potřásl hlavou. Pod očima měl tmavé kruhy a vypadal unaveně. „Mně se to nelíbí."

„Nikdo se tě neprosil, aby se ti to líbilo," odpověděl mu Raistlin.

Nastalo nepříjemné ticho. Karamon zrudl a kousl se do rtu. Styděl se za svého bratra, ale věrnost, kterou k němu cítil, mu nedovolovala nic říct. Sturm se na Raistlina zlostně zadíval a tiše mu připomněl, že se chová neuctivě k staršímu. Tas se chystal vyprávět další příběh o strýčku Pastiskočovi, ale zrovna ho nenapadal žádný, který by se sem hodil. A tak i on pro jednou mlčel a nešťastně se kroutil na židli. Šotek by se vesele vrhl do dračí tlamy a přitom ani na okamžik nezaváhal, ale zlost mezi jeho přáteli v něm vždycky vyvolávala nepříjemný pocit.

„Máš pravdu, Raistline. Nikdo se mě na to *neptal*," řekl Tanis a chystal se obrátit zpět k pultu.

„Tanisi," zavolal Raistlin. „Omlouvám se. Neměl jsem právo s tebou takhle mluvit, protože jsi starší, jak mi tady rytíř připomněl. Na svou omluvu mohu říct snad jen to, že mě dnes večer čeká velmi obtížný úkol. A rád bych připomněl jak tobě, tak všem ostatním -" přejel všechny pohledem -„že pokud selžu, budu to právě *já*, kdo za to zaplatí. Nikoho z vás se to nedotkne."

„Přesto by mě zajímalo, jestli si vůbec uvědomuješ, jaké strašlivé riziko na sebe bereš," řekl upřímně Tanis. „Tahle falešná víra udělala z Judity a jejích pomocníků velké boháče. Když se proti ní postavíš, mohl by ses ocitnout ve velkém nebezpečí. Myslím, že by sis to ještě měl promyslet. Ať si s ní poradí někdo jiný."

„Jistě," řekl Flint, který právě nesl od pultu do železné skřínky další peníze, a tak zaslechl jen poslední část jejich rozhovoru. „Kdybys dal na mou radu, hochu, což ty nikdy neděláš, řekl bych ti, ať do toho nestrkáš nos. Včera v noci jsem o tom přemýšlel, a když jsem si vzpomněl na to, co jsi mi říkal, na to, jak se lidé ošklivě chovali k té nebohé dívce, co přišla o své dítě, pak si, podle mého názoru, Ochranovští svého Belzora zaslouží."

„To nemůžeš myslet vážně!" protestoval rozhodně Sturm. „Podle našich zákonů platí, že když nějaká osoba zjistí, že někdo porušuje pravidla, a neudělá nic pro to, aby to zastavila, pak je ta osoba stejně na vině jako ten, kdo ten zákon porušuje. A proto bychom měli udělat vše, co je v našich silách, abychom tu falešnou kněžku zastavili."

„To bychom mohli tím, že ji nahlásíme příslušným autoritám," trval na svém Tanis.
„A oni nám neuvěří," podotkl Karamon.
„Já myslím..."
„Tak dost! Už jsem se rozhodl!" Raistlin rychle jejich debatu ukončil. Rozdmýchávali v něm pochybnosti, podlamovali jeho pečlivě vybudované opevnění. „Budu ve svém plánu pokračovat. A ti, kdo mi s tím chtějí pomoci, jsou vítáni. Kdo ale nechce, ať si tedy hledí svého."
„Já pomohu," řekl Sturm.
„Já také," přidal se věrně Karamon.
„A já? Já jsem přece klíč!" Tas by nejraději začal skákat nahoru a dolů, ale se židlí, ke které byl přivázaný, to šlo velmi těžko. „Nezlob se, Tanisi. Bude to legrace!"
„Já se nezlobím," řekl Tanis a na jeho unavené tváři se objevil úsměv. „Vlastně mě těší, že jsi ochotný podstoupit značné nebezpečí pro něco, o čem jsi přesvědčený, že to je správné, mladý muži. Věřím, že to je ten pravý důvod, proč to celé děláš," řekl a významně se na Raistlina podíval.
Nestarej se o mé motivy, řekl půlelfovi v duchu Raistlin. Ty bys to stejně nepochopil. Pokud se mi podaří něco, co tobě přinese radost a ostatním výhody, proč by ti mělo záležet na tom, proč já dělám to, co dělám.
Zlostně se otočil, když vtom se mezi dveřmi objevila Kitiara a vrazila prudce dovnitř. Lokty odstrčila několik zákazníků, kteří po ní vrhali nevraživé pohledy, až se dostala za pult.
„Vidím, že už jsme zde všichni. Tak co, jsme připravení hodit Juditu hadům?" zeptala se s úsměvem. „Jen tak mimochodem, bratře, jsem mezi vybranými. Požádala jsem, abych si směla promluvit s naší mrtvou matkou, a velekněžka mou prosbu laskavě vyslyšela."
Tohle *nebylo* součástí plánu. Raistlin neměl tušení, co Kitiara zamýšlí, jenže než se jí na to stačil zeptat, přitočila se k Tanisovi a rukou ho pohladila po zádech. „Půjdeš dnes večer s námi, abys nám pomohl, lásko?"
Tanis se od ní odtáhl.
„Tržnice se zavírá až pozdě večer," řekl. „Mám tady ještě práci."
Kitiara se k němu natáhla a jemně ho kousla do ucha. „Snad se Tanis na svou Kitiaru ještě pořád nezlobí?" řekla laškovně.
Tanis ji jemně odstrčil. „Tady ne," řekl a tichým hlasem dodal:„Musíme si promluvit o spoustě věcí, Kit."
„Ach, pro lásku boží... zase mluvit! Neděláme nic jiného!" Kit se rozzuřila. „Celou včerejší noc jsme jen mluvili, mluvili a mluvili. Tak jsem ti řekla jednu neškodnou malou lež, no a co? Nebylo to poprvé a nebude to ani naposledy. Vsadím se, že ty mi také lžeš!"
Tanis zbledl. „To snad nemyslíš vážně?" řekl tiše.
„Ne, ovšemže ne. Celou dobu říkám jenom věci, které tak nemyslím. Jsem lhářka. Zeptej se, koho chceš."
Kitiara zlostně obešla pult, a když jí Karamon neustoupil z cesty tak rychle, jak

si představovala, nevybíravě ho kopla. „A co vy ostatní? Jdete?"

„Rozvažte okamžitě šotka," nařídil Raistlin. „Sturme, ty si vezmeš Tase na starost. A ty, Tasi -" přísně se na Tasslehoffa podíval - „musíš dělat přesně, co ti řeknu. Když nebudeš poslouchat, budeš to možná zrovna *ty*, koho sežere zmije."

„Páni, to je vzrušu..." Tas podle Raistlinova zamračeného výrazu okamžitě poznal, že tohle není ta správná odpověď. Okamžitě zvážněl. „Chci říct, ano, Raistline. Udělám přesně to, co mi řekneš. Dokonce se ani *nepodívám* na toho hada, pokud mi to nenařídíš," dodal s výrazem, který prozrazoval, jak velká to od něj bude oběť.

Raistlin potlačil hluboký vzdech. Viděl ve svém plánu veliké mezery a celou řadu možností, jak by se něco mohlo pokazit. Za prvé se spoléhal na šotka, což bylo něco, co by každý rozumný člověk na Krytinu považoval za čisté bláznovství. Za druhé věřil jednomu rádoby rytíři, pro něhož byla čest a upřímnost důležitější než cokoliv jiného, včetně zdravého rozumu. Za třetí neměl sebemenší tušení, co má za lubem Kitiara. A to byla zřejmě ta nejnebezpečnější puklina v jeho plánu — připadala mu jako propast, do které by mohli všichni spadnout.

„Já jsem připravený, Raiste," pravil odhodlaně Karamon. Jeho oddanost Raistlina poněkud uklidnila, ale pak to jeho bratr celé zkazil, když se hrdě zatahal za límec u košile a dodal: „Dneska se toho kouře nenadýchám. Vzal jsem si tuhle košili, abych si ji mohl přetáhnout přes hlavu."

Když si Raistlin představil, jak Karamon vchází do chrámu s košilí navlečenou přes hlavu, zavřel oči a tiše se modlil k bohům - k bohům magie, k těm jediným skutečným bohům - a prosil je, aby ho neopouštěli.

16. kapitola

DORAZILI DO CHRÁMU PRÁVĚ VČAS, ABY SE mohli vmísit do davu, vstupujícího dovnitř. Dnes večer tu bylo víc lidí. Zvěsti o Juditině „zázraku" se roznesly i mezi obchodníky, takže tu byli i lesní trpaslíci, několik barbarů, pár lidí z Planin ozdobených ptačími pery a řada počestných bohatých rodin v drahém oblečení, které dokonce přišly i se svými sluhy.

Ke svému zděšení tu Raistlin dokonce zahlédl i pár svých sousedů z Útěšína. Stáhl si plstěný klobouk hluboko do čela a schoulil se v silném černém plášti, pod nímž měl oblečené své kouzelnické roucho. Vlastně byl docela rád, když viděl, jak si Karamon vytáhl límec až po uši, takže vypadal jako nějaká obří želva. Raistlin doufal, že je nikdo ze sousedů nepozná a nenajde nějakou podobnost mezi ním a jejich vesnickým mágem.

Raistlina ten nenadálý obrat poněkud vystrašil. Jeho výkon budou určitě sledovat lidé snad ze všech koutů Abanasinie. Až dosud ho vůbec nenapadlo, že se bude předvádět před tak velkým publikem. Byla to nepříjemná představa. Kdyby se v tom okamžiku před ním někdo objevil a nabídl mu penny za to, že odsud uteče, popadl by ji a vzal nohy na ramena.

Hrdost ho však hnala dál. Po dnešní konfrontaci s Tanisem a po rozhovoru se svými sourozenci a přáteli už Raistlin nemohl couvnout. Ztratil by tak jejich úctu a přišel by o moc, kterou nad nimi mohl jednoho dne mít.

Postavil se tedy těsně za Karamona a chráněný jeho mohutným tělem šel davem. Také Sturm se držel blízko nich. Jednou rukou držel Tasslehoffa kolem ramen a druhou se snažil zabránit šotkovým nenechavým prstům slídit v kapsách a měšcích přítomných věnců.

„Já musím dopředu ke kněžím. Je odtamtud skvěle vidět! Hodně štěstí," řekla Kit a zamávala jim na rozloučenou.

„Počkej!" Raistlin obešel Karamona a snažil se svou sestru zadržet, ale tlak lidí narůstal, takže bylo příliš pozdě. Kitiara se chopila jednoho kněze a nyní se s ním prodírala davem.

Co má v plánu?

Raistlin tiše proklínal paličatou a tajnůstkářskou povahu své sestry, ale jakmile ta slova vyslovil, musel je vzít zpět. Krev není voda, jak říkají trpaslíci. To by mohl stejně proklínat sám sebe. On totiž Kitiaře o svých plánech také nic neřekl.

„Dal by sis tu košili dolů?" obořil se na Karamona. Byl velmi nervózní, a proto se choval tak zlostně.

„Kam chceš, abychom si sedli?" zeptal se Sturm.

„Ty a šotek budete u zadní zdi," řekl Raistlin a ukázal na horní řadu lavic v aréně. Potom jim dal poslední instrukce. „Tasi, až zvolám ‚Hleďte!', vydáš se uličkou dolů. Půjdeš pomalu a budeš se soustředit na to, co děláš. Nenecháš se vůbec ničím rozptylovat, je ti to jasné? Když mě poslechneš, uvidíš tak nádherné kouzlo, jaké jsi ještě v celém svém životě neviděl!"

„Jistě, Raistline," sliboval Tas. „Hleďte -" několikrát si to slovo zopakoval, aby ho nezapomněl. „Hleďte, hleďte. Jednou jsem vidět jednoho diváka, už jsem ti to někdy vyprávěl..."

„Šotkové sem nesmí," ozval se kněz v modrém rouchu a blížil se k nim.

Sturm, kterému se protivilo lhát, zůstal stát a uchopil šotka za ramena. Raistlin zadržel dech. Neodvažoval se do toho vměšovat, nechtěl na sebe nijak upoutat pozornost. Naštěstí pro ně pro všechny byl Tasslehoff zvyklý na to, že ho odevšad vyhazovali.

„On mě právě odvádí ven, pane," řekl šotek a celý se rozzářil.

„Je to pravda?"

Sturmovi se naježily vousy a nepatrně kývl hlavou. To byla zatím jeho největší lež v životě. Možná rytířský zákon odpouští lži vyslovené v dobrém úmyslu.

„Tak v tom případě tě nebudu zdržovat, pane," prohlásil mnohem smířlivěji kněz. „Nenech se mnou zdržovat. Dveře jsou tímto směrem." Mávl rukou.

Sturm se chladně uklonil a odtáhl Tasslehoffa pryč. Cestou ho zlostně okřikoval: „Ticho!", a aby to ještě zdůraznil, prudce se šotkem zatřásl.

Raistlin se opět nadechl.

„Tak kam?" zeptal se Karamon a pohledem sklouzl přes hlavy davu.

„Někam dopředu."

„Drž se těsně za mnou," poradil Raistlinovi.

S pomocí loktů, širokých ramen a nevybíravého strkání se mu podařilo proklestit si cestu. Lidé se mračili, ale když viděli jeho postavu, raději si zlostné poznámky, které už měli na jazyku, nechali pro sebe.

Přední řada už byla celá obsazená. Jen na konci uličky zbývalo ještě místo možná tak pro jednu osobu - a to velmi malou. „Teď mě sleduj," řekl Karamon a spiklenecky na svého bratra mrknul.

Karamon se posadil na volné místo, začal se vrtět a otírat se tělem o svou sousedku, což byla nějaká bohatá dáma ve vybraných šatech. Žena se na něj zlostně podívala a mrazivě a významně se odtáhla, aby se jí nemohl dotýkat. Raistlin netušil, co tím chce Karamon získat, protože tam pro něj stále nebylo místo. Jenomže Karamon si vzápětí hlasitě říhl a hned na to upustil trochu biologického plynu.

Lidé v jeho blízkosti se ušklíbli a znechuceně se na něj podívali. Jedna žena vedle Karamona si zhnuseně zacpala nos a vztekle se po něm podívala. Karamon se však jen provinile ušklíbl.

„Měl jsem k večeři fazole," řekl.

Žena vstala. Uhladila si hedvábné sukně, věnovala mu nenávistný pohled a pak ledově dodala: „Burane! Nechápu, jak sem takové lidi, jako jsi ty, můžou vůbec pouštět! Budu si stěžovat!" Vyrazila po schodech nahoru a rozhlížela se po nějakém knězi.

Karamon mávl na svého bratra, aby se posadil na uvolněné místo.

„Nevěděl jsem, že dokážeš být tak jemný, můj bratře," zamumlal Raistlin, když usedl.

„Jo, to jsem celý já! Jemný!" zasmál se Karamon.

Raistlin se zadíval do davu a brzy našel Sturma, jak postává u jednoho pilíře

blízko uličky. Tasslehoff nebyl vidět vůbec, Sturm ho zřejmě ukryl ve stínu.

Také Sturm hledal Raistlina. Když ho našel, nepatrně pokývl a ukázal vztyčený palec. Za rytířem se objevila malá ručka a zamávala. Šotek a Strum tedy byli na svém místě.

Raistlin se obrátil tváří k aréně. Svou sestru našel snadno. Stála v ohradě před arénou společně s dalšími, kteří měli dovoleno ten večer promluvit se svými zesnulými příbuznými.

Jako by cítila jeho pohled, Kitiara se spiklenecky usmála. Raistlin si s jistou dávkou hořkosti uvědomil, že je jeho sestra klidná, uvolněná a že se výborně baví.

On ne.

Když pár opozdilců konečně usedlo na svá místa, dveře se zavřely a v chrámu se rozhostilo šero. Uprostřed arény se rozhořely nádoby s uhlím. Sezení začalo. Poté vstoupili kněží a kněžky. Opět s sebou nesli košíky s omámenými zmijemi. Zanedlouho vejde Judita. Raistlinův okamžik se blížil.

Měl děsivý strach. Dobře věděl, co ho trápí. Příznaky znal velmi dobře - tréma.

Raistlin ji už několikrát zažil, ale byla to jen malá tréma, kterou prožíval před svým vystoupením na pouti v Útěšíně. Strach ho vždycky opustil v okamžiku, kdy začal představení, a už ho více neobtěžoval.

Avšak před tak velkým publikem dosud nikdy nevystupoval. Navíc to bylo velmi nepřátelské publikum. A ještě nikdy toho nebylo tolik v sázce. Jeho nynější strach byl stokrát větší než cokoliv, co až dosud zažil.

Ruce měl jako kus ledu a prsty měl tak ztuhlé, že si nebyl jistý, jestli se mu vůbec podaří vytáhnout svitek z pouzdra. Vnitřnosti měl sevřené a bál se, že bude muset najednou rychle odejít na toaletu. V ústech měl veliké sucho. Nedokázal vyslovit jediné slovo. Jak bude nyní čarovat, když nemůže mluvit? Byl celý zpocený a třásl se zimou. Zvedal se mu žaludek.

Jeho vystoupení možná skončí ostudou a potupou, až všude kolem sebe nazvrací.

Velekněz zahájil sezení. Raistlin mu nevěnoval pozornost. Seděl celý shrbený, zoufalý a na smrt nemocný.

Pak se objevila velekněžka Judita v modrém rouchu. Zahájila svou uvítací řeč k publiku. Raistlin ji však neslyšel, protože mu nesmírně hučelo v uších. Jeho čas se blížil. Karamon na něj hleděl s očekáváním. Odkudsi ze šera ho sledovala Kitiara. Sturm čekal na signál a taktéž Tas. Všichni na něj čekali. Spoléhali na něj. Vše záviselo na něm. Oni by jeho prohru pochopili. Byli by na něj hodní a nikdy by mu to nevyčítali. Oni by ho litovali...

Judita spustila paže a dlouhé rukávy jí zakryly ruce. Chystala se vyslovit kouzlo.

Raistlin nahmatal pouzdro a přinutil ztuhlé prsty otevřít víčko. Vytáhl svitek. Ruka se mu třásla tak silně, že ho málem upustil. Zděsil se, že svitek ve tmě ztratí a nebude ho moct opět najít, a tak ho raději pevně sevřel.

Ještě se celý třásl, když si pomalu svlékl plášť a vstával. Lidé v jeho blízkosti si ho zlostně měřili. Kdosi za ním hlasitě zasyčel, aby se posadil. Když neposlechl, ozvalo se ještě několik dalších hlasů. Rozruch způsobil, že se jeho směrem začali dívat další lidé, včetně jednoho kněze v aréně.

Raistlin zběsile pátral v paměti po slovech, která si tolikrát před tím opakoval.

Nedokázal si ale vzpomenout. Raistlin, ochromený vysilujícím strachem, rozmotal svitek a podíval se na něj doufaje, že mu to alespoň trochu pomůže.

Písmena jednotlivých magických slov nepatrně zářila, jako by je něco rozsvítilo, jako by byla napsána perem smočeným v ohni. Teplo magie začalo ze svitku pronikat do jeho ledových prstů a přinášelo mu ujištění. Měl zcela určitě schopnost vytvořit kouzlo, měl znalosti k tomu, aby mohl ovládat magii. Mohl svou vůlí získat moc nad těmito lidmi, mohl je ovládat.

A toto vědomí ho rozehřálo. Vidina moci pozřela všechen strach.

Když promluvil, jeho hlas jako by mu snad ani nepatřil. Obvykle mluvil tiše, a tak nečekal, že bude jeho hlas najednou tak sytý. Ještě o něco zvýšil hlas, aby zdejší akustika dodala jeho slovům co největší důraz, a výsledek byl velmi dramatický. I jeho samého to překvapilo.

„Občané města Ochranova," zvolal. „Sousedé a přátelé. Stojím tu před vámi, abych vám řekl, že vás podvádějí!"

V davu to neklidně zahučelo. Někteří byli rozhněvaní a křičeli, aby přestal napadat jejich boha. Jiní byli rozčílení, protože se báli, že by mohl narušit slibovaný zázrak. Několik lidí zatleskalo a pobízelo ho, aby pokračoval. Přišli sem proto, aby viděli představení, a tohle jim slibovalo ještě víc, než předtím očekávali. Lidé natahovali krky, aby na Raistlina lépe viděli, mnoho jich dokonce vstalo.

Kněží a kněžky v aréně nejistě pohlíželi na svou velitelku a přemýšleli, co mají dělat. Na veleknězův pokyn zvýšili hlasy, aby svým zpěvem Raistlina přehlušili. Karamon vstal a postavil se jako štít vedle svého bratra. Pozorně sledoval ministranty, kteří zatím popadli louče a spěchali uličkou dolů k nim.

Raistlin tomu zmatku nevěnoval pozornost. Soustředil se výhradně na Juditu. Přestala čarovat, našla ho v davu a upřeně se na něj zadívala. V tom pološeru ho nepoznala. Zato si všimla jeho bílého roucha a hned pochopila, že jí hrozí nebezpečí. Byla zmatená, ale jen na okamžik. Rychle se jí opět vrátilo sebevědomí.

„Střežte se čaroděje!" vykřikla. „Chopte se ho a vyveďte ho ven! Takoví, jako je on, do našeho chrámu nesmějí. Přišel, aby mezi námi šířil magii zla!"

„Ty nám o magii zla můžeš vyprávět, *vdovo* Judito," vykřikl Raistlin.

A tehdy ho poznala. Do očí se jí samou zlostí nahrnula krev. Vytřeštila oči tak, že jí bylo ze všech stran vidět bělmo a uprostřed zúžené zřítelnice. Pohybovala bledými rty, ale nahlas neřekla ani slovo. Zírala na něj a Raistlina překvapilo, jak velká nenávist se skrývala v jejích očích. Překvapilo ho to a vylekalo. Jeho přesvědčení se zachvělo.

Ona to vycítila a rty se jí stáhly do příšerného úsměvu. Pak udělala to, co měla udělat už na samém začátku. Znechuceně se od něj odvrátila a úplně ho ignorovala.

Ministranti se k němu blížili po schodech. Naštěstí si však někteří diváci stoupli do uličky v naději, že lépe uvidí, a tím jim zatarasili cestu. Karamon sevřel ruce v pěsti a byl odhodlaný se s ministranty utkat. Byla by to však jen otázka času, než by ho jejich přesila přemohla.

„Mohu dokázat, že mé obvinění je zcela pravdivé!" zvolal Raistlin. Hlas se mu zlomil. Lidé začali syčet a pískat.

Raistlin cítil, že ztrácí zájem přítomných. Zoufale se pokusil ho získat zpět. „Ta-

to žena, která si říká velekněžka, předvádí něco, co nazývá zázrakem. Ale já říkám, že to je magie. A dokážu to tím, že předvedu stejné kouzlo. Dívejte se a já vám ukážu dalšího takzvaného boha! Hleďte!"

Raistlin už nepotřeboval svitek. Slova magie měl přímo v krvi. Magie kolem jeho bušícího srdce rozdmýchala plameny. A krev roznášela magii do každého kousku jeho těla. Odříkal kouzelná slova, každé z nich vyslovil správně a přesně a nechal se unášet radostným pocitem, když magie proudila jako roztavená ocel do jeho prstů, rukou, paží.

Čerpal sílu z těch, kdo ho sledovali, dokonce i z těch, kteří ho nenáviděli, a tuto energii pak využil ke svému užitku, aby spustil kouzlo. Magie proudila z jeho těla, zdálo se, jako by ho zvedala do výšky a nesla ho na vlnách žáru a ohně.

Před diváky se náhle objevil obr. Strašlivý obr s culíkem na hlavě, v zelených kalhotách a fialové hedvábné košili. Obr, ověšený mošnami. Obr, který se snažil tvářit, jako by mu tato situace ani v nejmenším nepřipadala podivná.

„Hleďte!" zvolal znovu Raistlin. „Obří šotek z Baliforu!"

Lidé zírali s ústy dokořán. Pak se někdo zasmál. Vzápětí vyprskl smíchy někdo další. Byl to nervózní smích z napjaté situace. Obří šotek kráčel uličkou a tvářil se tak vážně, až se mu samým snažením chvěly nozdry.

„Přivolej Belzora!" zvolal jeden vtipálek. „Já sázím na Belzora!"

„Já dávám peníze na šotka!" zvolal další.

Davem se začalo šířit veselí. Většina těch, kteří přišli na dobrou podívanou, se nyní cítila spokojená. Jen několik zarytých věřících zlostně pokřikovalo a dožadovalo se, aby toho mág okamžitě nechal. Jenže jakmile se lidé začali smát, už se to nedalo zastavit.

Smích - zbraň stejně smrtící jako oštěp.

„Tady do kouta, Belzore..." vykřikl někdo.

Výbuch smíchu. Čtyři ministranti konečně prošli uličkou až dolů a nyní se snažili popadnout Raistlina. Karamon je však odstrčil a holýma rukama je zaháněl na stranu.

Jejich sousedé, kteří se mimořádně dobře bavili a nechtěli, aby vydařená podívaná skončila, se přidali ke Karamonovi. Pár věrných se připojilo k ministrantům. Do boje se bez váhání vmísili další tři muži, kteří do chrámu přišli rovnou z pivnice. Těm bylo zcela lhostejné, za čí stranu bojují. Kolem Raistlina se rozpoutala menší rvačka.

Křik, nadávky a sténání přilákaly pozornost ochranovských strážců, kteří byli na dnešním sezení také přítomni. Až dosud nervózně pokukovali po svém kapitánovi v obavě, že by jim každým okamžikem mohl nařídit, aby toho obřího šotka zatkli. Jenže kapitán byl značně bezradný. Náhle si představil, jak by to asi vypadalo, kdyby šotka odvlekli do ochranovské věznice. Celou hlavu a část těla by měl venku. Museli by probourat střechu.

Za těchto okolností byla tedy rvačka - prostá a obyčejná rvačka - mimořádně vítaná. Kapitán si přestal všímat šotka a nařídil svým mužům, aby šli rozehnat šarvátku.

Obří šotek mezitím dál kráčel uličkou. Jenže ani jemu už nikdo nevěnoval po-

zornost. Většina lidí už totiž byla na nohou.

Ti rozumnější okamžitě pochopili, že se celá situace začíná vymykat kontrole, a tak se snažili dostat se svými rodinami co nejrychleji k východu.

Avšak ti, kteří toužili po vzrušení, zůstali na svých místech a snažili se opatřit si lepší výhled. Mladí muži nadšeně přebíhali napříč arénou, aby se rovněž mohli vmísit do boje. Několik dětí, které uprchlý svým vyděšeným matkám, se rozběhlo za obřím šotkem.

Trpaslíci, kteří tu byli jen na pouť, vychvalovali všechny přítomné a přísahali, že to bylo nejlepší náboženské setkání, jaké zažili od dob Pohromy.

Raistlin stál na žulové lavici, kde našel útočiště. Vědomí, že to byl on, kdo způsobil ten zmatek, kdo rozpoutal ten chaos, ho vylekalo, ale současně mu to přinášelo jisté potěšení.

Okusil moc a ona chutnala sladce. Byla sladší než láska, sladší než peníze. Raistlin na svých smrtelných druzích viděl osudové trhliny. Viděl jejich předsudky i hrabivost, jejich lehkovážnost, jejich podlost, jejich hloupost. Opovrhoval jimi a v tom okamžiku rovněž věděl, že by těchto chyb mohl využít ke svým vlastním závěrům, ať už budou ty závěry jakékoliv. Mohl by vyžít tuto moc ke konání dobra, pokud se pro to rozhodne. Ale mohl by to využít i ke zlu.

Triumfálně se obrátil na velekněžku.

Byla pryč. A Kitiara byla také pryč, uvědomil si znepokojeně.

Popadl Karamona zezadu za košili - bylo to to jediné, nač dosáhl - a prudce za ni zatahal. Karamon se právě pral se dvěma ministranty. Jednoho držel před sebou na délku paže, druhého svíral pod krkem a celou dobu jim neustále opakoval, že by se měli uklidnit a nechat slušné lidi na pokoji. Když ho Raistlin zatahal za límec, málem ho tím sice uškrtil, ale alespoň ho tak přinutil otočit hlavu.

„Nech je být!" vykřikl Raistlin. „A pojď se mnou."

Kolem nich létaly pěsti, muži sípali, pošťuchovali se, křičeli a nadávali. Strážci, kteří se snažili nastolit pořádek, místo toho jen přispěli ke všeobecnému zmatku. Raistlin malou chvilku pátral v davu ve snaze najít Sturma. Nikde ho však neviděl. Také obří šotek zmizel. Kouzlo vyprchalo, jakmile ochota diváků věřit této iluzi opadla. Tasslehoff, který se opět srazil na svou normální velikost, nyní ležel pod lavinou malých chlapců.

Magie opustila i Raistlina. Cítil se vyčerpaný, jako kdyby mu někdo rozřízl tepnu a nechal ho vykrvácet. Každý pohyb vyžadoval nesmírnou námahu, každé slovo si žádalo pečlivé soustředění. Zoufale toužil zalézt si do postele a prospat několik dní. To se ovšem zatím neodvažoval. Jakmile udělal krok, zavrávoral a málem upadl.

Karamon ho pevně chytil za ruku. „Raiste, vypadáš hrozně! Co je to s tebou? Jsi snad nemocný? Ukaž, ponesu tě."

„To ani náhodou! Buď zticha a poslouchej mě!" Raistlin neměl ani čas, ani energii na Karamonovy nesmysly. Začal odstrkovat jeho nabídnutou paži, ale pak si uvědomil, že by se bez jeho pomoci nejspíš zhroutil. „Tak mi tedy pomoz jít. Ale ne tam, ty troubo! K těm dveřím v kamenném hadovi! Musíme najít Juditu!"

Karamon zavrčel: „Najít tu ježibabu? Proč? Buď rád, že je pryč. Ať se propadne

do Propasti!"

„Ty nevíš, co říkáš, Karamone," vydechl Raistlin a tělem mu projelo neblahé tušení. „Buď půjdeš se mnou, nebo jdu sám."

„Jistě, Raiste," řekl pokorně Karamon, na něhož velmi zapůsobil bratrův přísný tón. „Z cesty!" zvolal a pěstí odrazil hubeného strážce, který se celkem marně pokoušel popadnout Karamona za krk.

Karamon pomohl Raistlinovi sestoupit z lavice a doprovodil ho k provazu, jenž předtím bránil lidem v přístupu do arény.

„Dávej pozor na ty zmije!" varoval ho Raistlin a opřel se o Karamonovu silnou paži. „To kouzlo, kterým hady omámili, je už pryč."

Karamon tedy zmije, svíjející se v košících, raději velkým obloukem obešel. Velekněz a jeho věrní chytře prchli z arény, ale hady tam nechali. V okamžiku, kdy Raistlin varoval svého bratra, jedna zmije vylezla z košíku a zamířila přes arénu.

Do arény se nahrnulo mnoho lidí. Někteří se snažili prchnout před tou melou, jiní pátrali po novém protivníkovi. Jeden strážce zakopl o měděnou nádobu a žhavé uhlíky se vysypaly na vrstvu slámy, která tu byla rozložená, aby tlumila hluk. Náhle vzplály plameny, do vzduchu začal stoupat dým a děsivá vřava ještě zesílila, když někdo hystericky vykřikl, že budova hoří.

„Tudy!" Raistlin ukázal k úzkým dveřím uvnitř kamenného hada.

Oba se ocitli na schodišti osvětleném loučemi. Po obou stranách bylo vidět několik dveří. Raistlin do jedněch nahlédl. Objevil velký pokoj s vybraným nábytkem, osvícený stovkami svící. V těchto komnatách žili a pracovali Belzorovi kněží - a evidentně si nežili špatně. Raistlin doufal, že tu najde Juditu, jenže místnost byla prázdná. Stejně prázdné byly i ostatní pokoje v této části chodby. Kněží asi moudře usoudili, že bude lepší, když z chrámu prchnou.

Raistlin se kolem sebe ve spěchu trochu rozhlédl a zjistil, že všichni přece jenom neodešli. V jednom stinném rohu se krčila osamělá postava. Raistlin přistoupil blíž a uviděl, že to je jedna z kněžek. Buď byla zraněná, nebo se zhroutila strachy. Ať už to bylo, jak chtělo, ostatní Belzorovi služebníci ji tu nechali. Nechali ji krčit se u kamenné stěny a zoufale plakat.

„Zeptej se jí, kde je Judita!" nařídil Raistlin. Usoudil, že bude moudřejší, když sejí neukáže a raději zůstane ve stínu za svým bratrem.

Karamon ji jemně vzal za ruku, aby upoutal její pozornost. Prudce sebou trhla a obrátila k němu uslzenou vyděšenou tvář.

„Kde je velekněžka?" zeptal se Karamon.

„Nebyla to moje chyba! Ona nám lhala!" řekla zoufale dívka. „Já jsem jí věřila."

„To jistě. Kde je..."

Přerušil ho pronikavý výkřik. Rozzuřený výkřik, který se vzápětí proměnil ve zděšený a pak v příšerné chrčení. Raistlina zamrazilo až v kostech, když uslyšel ten strašlivý zvuk. Také dívka vyděšeně vykřikla a zakryla si uši.

„Kde je Judita?" trval na svém Karamon. Neměl vůbec žádné tušení, co se děje, a tak se držel svých pokynů. Nedovolil, aby ho něco vyvedlo z míry. Prudce s vylekanou dívkou zatřásl.

„Ve svém pokoje... dole." Zašeptala dívka a padla na kolena. „Musíte mi věřit!

Já jsem nevěděla..."

Karamon nečekal, až mu poví víc. Raistlin zamířil dolů, kam jim dívka ukázala. Karamon svého bratra dohonil až na konci chodby. Tam se cesta rozcházela do dvou dalších směrů a tvořila tak velké písmeno Y. Louče na levé straně

chodby, kde se nacházel Juditin pokoj, byly zhasnuté. Tato část chrámu se tedy ukrývala v temnotě.

„Potřebujeme světlo," řekl Raistlin.

Karamon tedy vzal ze železného svícnu na zdi hořící louč a zvedl ji do výšky.

Do chodby z arény pronikal kouř z hořící slámy a převaloval se po podlaze. Na konci temné chodby byly jenom jediné dveře. Za nimi zářilo světlo, které se odráželo od zlatého symbolu hada, jenž tyto dveře zdobil.

„Slyšel jsi ten výkřik, Raiste?" zašeptal znepokojeně Karamon a zastavil se.

„Ano. A nebyli jsme jediní, kdo to slyšel," odvětil netrpělivě Raistlin a vrhl po svém bratrovi zlostný pohled. „Proč tady tak stojíš? Jdeme! Lidé se sem co nevidět přijdou podívat. Nemáme moc času."

Raistlin pokračoval dál. Karamon chvilku váhal, ale pak se rychle rozběhl za svým bratrem.

Raistlin prudce zabušil na dveře, ale jakmile se jich dotkl, dveře se pootevřely.

„Mně se to nelíbí, Raiste," řekl Karamon. Byl nervózní a roztřesený. „Pojďme odsud."

Raistlin strčil do dveří.

Pokoj byl jasně osvětlený. Na kamenné římse uvnitř malého předpokoje stálo asi dvacet nebo třicet zapálených silných svící. Přes další dveře visel těžký sametový závěs. Ty vedly do zadního pokoje. Nejspíš to byla Juditina ložnice. Na malém dřevěném stolku stál cínový pohár s vínem, kousek chleba a maso. Zřejmě to bylo občerstvení určené pro kněžku, které tu na ni čekalo po jejím vystoupení.

Judita však už žádné jídlo nepotřebovala. Její vystoupení skončilo. Čarodějka ležela na podlaze pod stolem a kolem ní se šířila kaluž krve. Měla tak strašlivě rozříznuté hrdlo, zejí její vrah málem oddělil hlavu od těla.

Karamon se při pohledu na tu hrůzu začal dávit a musel si rukou zakrýt ústa.

„Ach, Raiste! Já to tak nemyslel!" mumlal vyděšeně. „To o té Propasti! Já to tak nemyslel!"

„Přesto, můj bratře," řekl Raistlin a s neuvěřitelným klidem se podíval na mrtvolu, „můžeme vytušit, že Propast je přesně to místo, kde Judita nyní odpočívá. Pojď, musíme odsud co nejrychleji zmizet, ať nás tady nikdo nenajde."

Jak se otáčel, zachytil koutkem oka záblesk - světlo louče se odrazilo od lesklého kovu. Podíval se blíž a objevil na zemi blízko těla nůž. Raistlin ten nůž znal. Už ho předtím viděl. Na okamžik zaváhal, pak se pro zbraň sehnul a zastrčil si ji do rukávu roucha.

„Rychle, bratře. Někdo sem jde!"

Venku byly slyšet kroky; dívka vedla do velekněžčiny komnaty městského strážce. Raistlin zamířil ke dveřím, ale v tom okamžiku dovnitř vrazil kapitán doprovázený několika muži. Když spatřili tělo, zastavili se - byli ohromení a udivení. Jeden strážce se rychle otočil a začal zvracet do rohu.

Kapitán byl starý voják, který už ve svém životě viděl smrt v mnoha ohavných podobách, proto ho pohled na mrtvolu nijak nevyvedl z míry. Nejprve se podíval na Juditu, kterou sem přišel obvinit, že mámila z poctivých obyvatel Ochranova peníze. Pak se obrátil na dva mladíky. Okamžitě v nich poznal ty dva, kteří byli příčinou dnešních katastrofálních událostí.

Karamon, jenž byl v tom okamžiku téměř stejně bledý jako chladnoucí mrtvola, pronesl roztřeseným hlasem: „Já... já to tak nemyslel."

Raistlin mlčel a jen rychle uvažoval. Situace byla velmi vážná, okolnosti stály proti nim.

„Co je to?" Kapitán ukázal na krvavou šmouhu na Raistlinově bílém rouchu.

„Jsem poměrně uznávaným léčitelem. Sehnul jsem se k ní, abych ji prohlédl." Raistlin chtěl ještě dodat:, Abych zjistil, jestli ještě žije." Pak se ale podíval na tělo a okamžitě si uvědomil, jak směšně by takové prohlášení znělo. Raději tedy zavřel pusu.

Nůž, který svíral v dlani, ho velmi nepříjemně pálil. Lepkavá krev na rukojeti mu slepila prsty k sobě. Dělalo se mu z toho zle. Dal by cokoliv na světě, aby se mohl umýt.

Vzít ten nůž byla největší hloupost, jakou mohl udělat. Raistlin se za to v duchu hořce proklínal, nedokázal pochopit, co ho přimělo udělat něco tak nemožného. Zřejmě to bylo tím, že ji chtěl ochránit. Ona by však pro něj totéž nikdy neudělala.

„Není tady vražedná zbraň," řekl kapitán potom, co si ještě jednou prohlédl Raistlinovo zakrvácené roucho a rozhlédl se kolem sebe po místnosti. „Oba je prohledejte."

Jeden strážce popadl Raistlina za paže. Druhý mu potom vytáhl rukávy a objevil zakrvácený nůž, který Raistlin svíral v ruce.

Kapitán se usmál, byl to však smutný úsměv.

„Nejdřív obří šotek a teď ještě vražda," řekl. „To jsi měl pěkně rušnou noc, mladíku."

17. kapitola

OCHRANOVSKÁ VĚZNICE NEBYLA PŘÍLIŠ Příjemná, jak už Tasslehoff stačil zjistit. Ve věznici, která se nacházela blízko šerifova domu, bývaly kdysi stáje. Byl tam průvan a zima a na podlaze se válelo smetí. Páchlo to tam koňmi, lidskou močí a výkaly a také zvratky těch, kteří v tržnici vypili příliš mnoho trpasličí kořalky, jež se tam nalévala zdarma.

Raistlin si toho zápachu nevšiml - tedy alespoň ne v prvních několika okamžicích. Byl příliš unavený, aby si toho všiml. Docela klidně ho mohli oběsit - smrt oběšením byla v Ochranově trestem za vraždu - a on by ani neprotestoval. Ulehl na špinavou slaměnou matraci a upadl do spánku tak hlubokého, že ani necítil, jak mu po nohách běhají krysy.

Jeho bezesný klidný spánek rozpoutal debatu mezi dvěma vězeňskými strážci. Jeden z nich tvrdil, že takový spánek je důkazem neviny. Věděl totiž, že špatné svědomí nikomu nedalo klidně spát. Druhý strážce byl o něco starší, a proto se nad tím mračil. Podle něj to dokazovalo, že mladík je zkušený kriminálník, když dokáže usnout s krví oběti stále na svých nikách.

Raistlin ale jejich dohadování neslyšel, neslyšel ani hlasy ostatních vězňů, z nichž většina byli šotkové. Tito malí tvorové byli bez sebe nadšením, protože jim dnešní den přinesl spoustu dobrodružství. Prožili rvačku, požár, vraždu, a co bylo ze všeho nejúžasnější -jeden z nich se proměnil v obra. Dokonce ani slavný strýček Pastiskoč něco tak skvělého ještě nikdy nedokázal. Obří šotek se stane oslavovanou postavou v šotcích písních a příbězích. Budou o něm vyprávět, jak překračoval oceány a skákal z jedné hory na druhou. A pokud by se někdy stalo, že by jednu noc nevyšel ani rudý, ani bílý měsíc, pak je jasné, že si je ten obří šotek „půjčil".

Aby si o tom šotci mohli nadšeně mezi sebou vyprávět, neustále přebíhali z jedné cely do druhé a odemykali zámky ještě dřív, než za nimi zapadly dveře. Strážci sotva stačili jednoho šotka zamknout, když jim další dva mezitím utekli.

„On se třese," namítl mladý strážce a zadíval se do Raistlinovy cely, když ve věznici nastalo několik vzácných okamžiků klidu. Kdyby o tom ale přemýšleli, došlo by jim, že takový nezvyklý klid nevěstí nic dobrého. „Neměl bych mu přinést deku?"

„Ne," prohlásil s úšklebkem žalářník. „Zanedlouho mu bude horko. Příliš horko, jestli mi rozumíš. Říká se, že v Propasti je větší horko než v kovářské výhni."

„Myslím, že než ho pověsí, bude s ním soud," řekl mladý strážce, jenž tu byl teprve krátce.

„Šerif sice povede proces, ale bude to jenom formalita." Žalářník pokrčil rameny. „Já osobně si myslím, že to není třeba. Byl přistižen s nožem v ruce přímo nad mrtvolou." Vytáhl špinavou pokrývku. „Tady máš, jestli chceš, tak ho přikryj. Byla by to škoda, kdyby nastydl a umřel dřív, než dojde k popravě. Podej mi klíče."

„Ale já je nemám. Myslel jsem, že je máš ty."

Jak se ukázalo, klíče měli šotci. Všichni vyběhli ze svých cel a uspořádali přímo

uprostřed věznice piknik.

Žalářník a mladý strážce byli tak zabraní do své práce, když se snažili přinutit šotky, aby se vrátili zpátky do svých cel, že si vůbec nevšimli, že se k věznici blíží světla loučí. Jelikož šotci křičeli jeden přes druhého, nemohli strážci slyšet ani povyk blížícího se davu.

Raistlin byl natolik vyčerpaný svým večerním čarováním a pozdějším výslechem u šerifa, že spal jako zabitý a neslyšel vůbec nic.

* * *

Ani Karamon neviděl světla loučí. Byl daleko od věznice. Utíkal, co mu nohy stačily, zpátky k tržnici.

On sám jen o vlásek unikl uvěznění. Když ho ochranovský šerif vyslýchal, Karamon vytrvale zapíral, že by o tom zločinu něco věděl. Zapíral to jménem svým i svého bratra. A Raistlin unaveně stále opakoval svůj vlastní příběh. Poklekl vedle těla, aby si oběť prohlédl. Neměl vůbec tušení, že přitom ze země sebral nůž. Nevěděl ani, proč se ho snažil ukrýt. Byl v šoku, takže nevěděl, co vlastně dělá. Důrazně dodával, že Karamon do toho vůbec zapletený nebyl.

Naštěstí mladá kněžka dosvědčila, že s Karamonem mluvila v chodbě právě v okamžiku, kdy zaslechli ten strašlivý výkřik. Karamon přísahal, že Raistlin byl celou dobu s ním, ale dívka prohlásila, že viděla jen jednoho z nich.

Pod vlivem nezvratného alibi musel šerif neochotně Karamona pustit. Ten se na svého bratra znepokojen a s láskou zadíval - Raistlin ho však zcela ignoroval - a pak se rozběhl zpátky do tržnice.

Cestou si Karamon ještě jednou všechno procházel v hlavě. Lidé ho měli za hloupého a pomalého v úsudku. V tom, že byl hloupý, pravdu neměli, ale v tom, že byl *pomalý*, ano. I když to neznamenalo to, co tohle slovo obvykle naznačovalo, tedy že by byl pitomec. Karamon přemýšlel. Přemýšlel pomalu a se značnou námahou. Byl muž, který zvažuje každý aspekt nějakého problému předtím, než dospěje ke konečnému rozhodnutí. A skutečnost, že zpravidla nakonec dospěl k tomu správnému řešení, lidem většinou unikala.

Karamon měl několik mil na to, aby si toto příšerné dilema dobře promyslel. Šerif byl zcela upřímný. Proces bude čistě formální záležitost a jeho závěr se dal již předem tušit.

Raistlin bude shledán vinným z vraždy a za tento zločin bude potrestán oběšením. K popravě nejspíš dojde, jakmile se lidem podaří postavit šibenici.

Než Karamon dorazil do tržnice, byl rozhodnutý. Věděl, co má dělat.

Všude byl poměrný klid. Jen tu a tam okenicemi několika prodejních stánků pronikalo ještě světlo, přestože už se téměř rozednívalo. Někteří řemeslníci tvrdě pracovali, aby doplnili zásoby zboží předtím, než ráno znovu otevřou. Zítra trhy končily. Zbýval tedy už jen jediný den přilákat zákazníky a připravit je o pár jejich mincí.

Zvěsti o tom, co se v Ochranově přihodilo, nejspíš ještě k trhovcům nedorazily, a pokud ano, pak si to vyslechli jako zajímavý příběh, který se jich téměř netýká.

Ráno se však na to budou dívat už docela jinak. Pokud bude zahájen proces a ještě zítra dojde k popravě, účast v tržnici bude téměř nulová a tržby půjdou dolů.

Karamon našel Flintův stánek podle temných obrysů několika okolních staveb, které se tyčily proti jasné záři hvězd a rudého měsíce, jenž byl dnes v noci neobyčejně jasný. Karamon to považoval za dobré znamení. Přestože Raistlin nosil bílé roucho, kdysi prohlásil, že ze všech bohů má nejraději bohyni Lunitár.

Karamon hledal Sturma, ale rytíř nebyl nikde k nalezení. Dokonce i po Tasslehoffovi jako by se slehla zem. Karamon došel k Tanisovu stanu. U vchodu se však zarazil.

Přestože byl zoufalý, neměl chuť přerušit nějaké milostné radovánky, které by se uvnitř mohly odehrávat. Chvilku napjatě poslouchal, ale nic neslyšel. Nadzvedl tedy závěs a nahlédl dovnitř. Tanis byl sám a spal. Nebyl to však pokojný spánek. Něco tiše mumlal v jakémsi podivném jazyce - nejspíš v elfštině - a neklidně sebou házel. Bylo jasné, že milenci svou hádku nevyřešili. Karamon spustil závěs a odešel.

Když vešel do stanu, který obýval společně s Raistlinem, nijak ho nepřekvapilo, že uvnitř vidí Kitiaru. Podle toho, jak oddechovala, spala klidným a vyrovnaným spánkem. Do stanu společně s Karamonem vstoupil rudý měsíc, jako kdyby sama bohyně Lunitár chtěla být osobně přítomna při tomto rozhovoru. Karamonovi se v duši na nejvyšším místě usadily zlost a údiv.

Sehnul se a poklepal Kitiaře na rameno. Musel s ní několikrát zatřást, aby ji probudil. Jenže právě proto, a také proto, že byla špatná herečka, když se převrátila a chvilku předstírala, že ho nepoznává, Karamon pochopil, že to celé bylo jen pouhé divadlo. Kit totiž nepatřila k lidem, kteří by se neprobudili, kdyby se k nim někdo vplížil do stanu. Karamon to dobře věděl z vlastní bolestivé zkušenosti.

„Co se děje? Karamone?" Kit si zívla a pak si prsty prohrábla rozcuchané vlasy. „Co chceš? Kolik je hodin?"

„Zatkli Raistlina, Kit," řekl Karamon.

„Ano, to mě nepřekvapuje. Hned ráno zaplatíme kauci a pak si ho ve vězení vyzvedneme." Kit si přes sebe přetáhla pokrývku a otočila se na bok.

„Oni ho ale zatkli za vraždu," promluvil Karamon na sestřina záda. „Za vraždu vdovy Judity. Našli jsme ji mrtvou v jejím pokoji. Měla podříznuté hrdlo. Vedle těla ležel nůž. Raistlin i já jsme ten nůž poznali. Už jsme ho viděli - na tvém opasku."

Zmlkl a čekal.

Kitiara zůstala několik okamžiků nehybně ležet, pak odhodila pokrývku a posadila se. Měla na sobě kalhoty a košili s dlouhým rukávem. Sundala si sice koženou vestu, byla však obutá.

Tvářila se klidně, dokonce trochu pobaveně. „Tak proč tedy zatkli Raistlina?"

„Našli ho, jak drží ten nůž."

Kit se ušklíbla. „To bylo od něj hloupé. Můj malý bratr obvykle nedělá takové pitomosti. A co se týče toho, že jste ten nůž poznali -" pokrčila rameny - „takových nožů je celá hromada."

„Jenže ne každý má Flintovu značku, natož aby měl rukojeť omotanou kouskem kožené šňůrky. Byl to tvůj nůž, Kit. A Raistlin i já to dobře víme."

„Opravdu?" Kit nakrčila obočí. „A řekl Raistlin něco?"

„Ne, ovšemže ne. Jak by mohl?" Karamon se tvářil velmi vážně. „Neřekne nic, dokud si já nepromluvím s tebou. Ale pak promluví."

„Neuvěří mu."

„Tak k tomu něco řekni, Kit. Ty jsi ji přece zabila, nebo ne?"

Kitiara znovu pokrčila rameny, ale neodpověděla. Rudý měsíc se odrážel v jejích tmavých očích, které ani na okamžik nezaváhaly.

Karamon vstal. „Já jim to řeknu, Kit. Řeknu jim pravdu." Sehnul se a chystal se vyjít ze stanu.

Kit vyskočila na nohy a popadla ho za rukáv. „Karamone, počkej! Je tady ještě něco, co musíš zvážit. Něco, na cos ještě nepomyslel." Odvlekla ho zpátky do stanu, zatáhla závěs a vyhnala ven měsíční světlo.

„Tak co je to?" řekl Karamon a věnoval jí mrazivý pohled.

Kit se k němu naklonila blíž. „Ty jsi věděl, že Raistlin umí takhle čarovat?"

„Jak takhle?" zeptal se nechápavě Karamon.

„No, že umí taková kouzla, jaké předvedl večer. To bylo velmi mocné kouzlo, Karamone. Já to vím. Strávila jsem nějakou dobu s čaroději a viděla jsem.. .No, to je jedno, co jsem viděla, zkrátka mi to věř. To, co Raistlin udělal, by ještě vůbec neměl umět. Je na to příliš mladý."

„On je dobrý kouzelník -" řekl Karamon, nechápaje, kam tím jeho sestra míří. Klidně mohl ale stejným tónem dodat, že Raistlin umí stejně dobře zahradničit jako dělat smažená vajíčka, protože přesně takhle se na to Karamon díval.

Kit mávla netrpělivě rukou. „Jsi snad tupý trpaslík, nebo jsi doopravdy tak hloupý? Copak tomu nerozumíš?" Ztišila hlas a zašeptala: „Poslouchej mě, Karamone. Ty říkáš, že je Raistlin dobrý kouzelník. A já říkám, že je *příliš* dobrý. Došlo mi to až dnes večer. Do té doby jsem si myslela, že si na mága jen hraje. Jak jsem mohla vědět, že má takovou moc? Nečekala jsem, že..."

„Co to říkáš, Kit?" zeptal se Karamon a už mu začínala docházet trpělivost.

„Ať si ho nechají, Karamone," řekla tiše Kitiara. „Ať ho pověsí! Raistlin je nebezpečný. Je stejný jako ty zmije. Dokud je očarovaný, dokáže být milý. Ale jakmile mu někdo zkříží cestu... Nevracej se do toho vězení, Karamone. Jdi si lehnout. A až se tě ráno bude někdo ptát, čí je ten nůž, řekni, že je jeho. To je všechno, co musíš udělat. A brzy bude po všem."

Karamon se nedokázal ani pohnout. Její slova ho zasáhla jako hrom z čistého nebe a on zůstal celý omámený a neschopný jediné souvislé myšlenky.

Kit ve tmě z jeho tváře nic nevyčetla. Soudíc podle vlastního žebříčku, došla k závěru, že ho ta myšlenka láká.

„A pak budeme jenom ty a já, Karamone," pokračovala. „Dostala jsem nabídku pracovat na severu. Je to dobře placená práce, takže se nám bude dařit. Jde o práci žoldáků. Stejně jsme o tom vždycky mluvili, že to budeme dělat. Ty a já. Zkusím se za tebe přimluvit. Náš pán tě přijme. Hledá dobré vojáky. Zbavíš se Útěšína, zbavíš se pout -" pohledem trhla k Tanisovu stanu a pak znovu pohlédla na svého bratra - „zbavíš se všeho, Čeho si jen budeš přát. Co na to říkáš? Půjdeš se mnou?"

„Ty chceš, abych... nechal Raistlina... zemřít?" zeptal se chraplavým hlasem Karamon a málem se při těch slovech zadusil.

„Jen nech věcem volný průběh. To je celé," řekla uklidňujícím hlasem Kit a rozhodila ruce. „Bude to tak lepší."

„To snad nemyslíš vážně!" začal nevěřícně. „Nemyslíš to vážně!"

„Nebuď pitomec, Karamone!" pronesla rozhodně Kitiara. „Raistlin tě využívá! A vždycky, rozumíš, vždy bude! Ani trochu mu na tobě nezáleží. Využije tě k tomu, aby dostal, co chce, a až s tebou bude hotov, odhodí tě jako kus špinavého hadru, s kterým si utřel zadek. Udělá ti ze života peklo, Karamone! Peklo! Nech je, ať ho oběsí! Nebude to tvoje vina!"

Karamon před ní ucouvl a málem při tom zbořil stan., Jak můžeš... ne, to nikdy neudělám!" Nahmatal závěs a zoufale se snažil odtamtud zmizet.

Kit ho popadla a zaryla mu nehty do kůže. Přiblížila obličej tak blízko k jeho, že cítil její horký dech na své tváři. „Takovou odpověď bych možná čekala od Sturma nebo od Tanise. Ale ne od tebe! Ty nejsi žádný blázen, Karamone. Přemýšlej o tom, co jsem ti řekla."

Karamon prudce potřásl hlavou. Zmocnila se ho stejná nevolnost, jakou pocítil, když uviděl tu mrtvolu. Stále se snažil odhrnout závěs stanu, ale byl tak rozčílený a zmatený, že nemohl najít cestu ven.

Kit ho pozorně sledovala s rukama v bok. Pak podrážděně zasyčela.

„Přestaň!" nařídila mu zlostně. „Přestaň vyvádět! Vždyť ten stan zboříš. Uklidni se, buď tak hodný. Já to tak nemyslela. Byl to jenom vtip. Přece bych Raistlina nenechala oběsit."

„Takhle ty si představuješ vtip?" Karamon si z čela setřel pot., Já se tedy nesměju. Tak řekneš jim pravdu?"

„A k čemu to bude všechno dobré, zatraceně?" zeptala se Kit a zlostně dodala: „Chceš snad, abych místo něj visela já? To chceš?"

Karamon mlčel. Byl zoufalý.

„Já jsem ji nezabila," řekla mrazivě Kit.

„Tvůj nůž..."

„Někdo mi ho v tom zmatku v chrámu ukradl. Sebral mi ho z opasku. Kdyby ses mě na to zeptal, řekla bych ti to. Ale tys mě místo toho jen tak obvinil. Je to pravda. Tak to bylo, ale ty si myslíš, že by mi to někdo uvěřil?"

Ne, Karamon si byl zcela jistý, že by jí nikdo neuvěřil.

„Tak pojď," řekla Kit. „Probudíme Tanise. On bude vědět, co dělat."

Oblékla si koženou vestu. Její meč ležel na podlaze hned kousek od místa, kde spala. Vzala ho a připnula si opasek.

„A ne aby ses o mém malém žertíku zmínil půlelfovi," řekla a jemně Karamona pohladila po paži. „On by to nepochopil."

Karamon jen přikývl, protože věděl, že by se nezmohl na slovo. Nikdy o tom nikomu neřekne. Bylo to příliš děsivé, příliš strašné. Možná to skutečně byl jen žert — šibeniční humor. Ale Karamon si to nemyslel. Stále mu v uších zněla její slova, ta naléhavost, s jakou je pronesla. Stále viděl ten podivný lesk v jejích očích. A když se ho dotkla, naskočila mu na těle husí kůže.

Kit ho poplácala po ruce, jako by byl hodné děcko, které právě spořádalo celou porci ovesné kaše. Protáhla se kolem něj, vyšla ze stanu a zavolala na Tanise, aby se

probudil.

Karamon se právě chystal k Flintovu stánku, aby trpaslíka také vzbudil, když vtom zaslechl sytý hlas, který se rozléhal po celé tržnici.

„Všichni se jdou podívat na upálení čaroděje! Pojďte také! Všichni se jdou podívat na upálení čaroděje!"

18. kapitola

RAISTLIN SE ZAČAL PROBOUZET S Nepříjemným pocitem hrozícího nebezpečí, které proniklo do jeho spánku a vytrhlo ho z děsivých snů. Instinktivně zůstal ležet, třásl se pod pokrývkou a čekal, až jeho smysly opět přijdou k sobě natolik, aby mohl najít zdroj toho nebezpečí.

Ucítil zápach z hořících loučí, uslyšel před vězením křik davu, a tak zůstal bez hnutí a vystrašeně naslouchal.

„Chci vám říct, lidi," promlouval právě jeden strážce, „že soud s tím čarodějem bude zítra. Pro dnešek to již stačí. Jestli chcete šerifovi něco povědět, bude to muset počkat do zítřka."

„Tenhle případ nespadá do šerifovy jurisdikce!" odpověděl hluboký hlas. „Ten čaroděj zavraždil mou ženu, naši kněžku! Bude upálen ještě dnes v noci, jako budou všichni čarodějové potrestáni za své ohavné zločiny! Ustup, žalářníku. Vy jste jen dva a nás je třicet. Nechceme, aby byli zraněni nevinní lidé!"

Šotkové v přilehlých celách pištěli nadšením, přistrkali k oknům lavice, aby lépe viděli, a přitom neustále nadávali na skutečnost, že jsou zamčení v celách, takže přijdou o tu podívanou, až se bude čaroděj smažit. Pak někdo navrhl, že by mohli odemknout zámky. Naneštěstí potom, co se jim podařilo ukrást klíče, přidali strážci na dveře do jejich cel ještě silné řetězy, které opatřili visacími zámky. Tím pádem bylo o poznání obtížnější se z cel dostat. Šotky však nemohlo nic odradit, a tak se dali do práce.

„Rankine! Dojdi pro kapitána," nařídil žalářník.

Potom se venku rozpoutala rvačka. Lidé křičeli, nadávali a sténali bolestí.

„Tady jsou klíče," ozval se ten stejný hluboký hlas. „Vy dva dojděte do cely a přiveďte ho."

„A co kapitán stráží a šerif?" zeptal se někdo. „Nepokusí se nám v tom zabránit?"

„Naši bratři se o ně už postarali. Dnes v noci nám nebudou překážet. Dojděte pro toho čaroděje."

Raistlin vyskočil na nohy, zoufale se snažil zahnat paniku a vymyslet, co bude dělat. Vzpomněl si na pár kouzel, ale žalářník mu sebral váčky s magickými komponenty, a vzhledem k tomu, jak moc byl vyčerpaný a vystrašený, stejně pochyboval, že by ze sebe vykřesal potřebnou sílu a znalosti, aby ta kouzla mohl použít.

K čemu by mi to však bylo? pomyslel si. Třicet lidí bych uspat nedokázal. Možná bych mohl vytvořit kouzlo, kterým bych zamkl dveře do cely, ale jelikož jsem strašlivě zesláblý, to kouzlo by nejspíš dlouho nevydrželo. Jiné zbraně nemám. Jsem úplně bezmocný! Vydaný jim napospas!

Do vězení vešli kněží v modrých rouších. Louče drželi vysoko nad hlavou a postupně prohledávali každou celu. Raistlin zápasil s divokou touhou ukrýt se v některém stinném rohu. Jenže si představil, jak ho najdou a s ostudou vytáhnou ven. A tak se přinutil čekat se stoickým klidem, až k němu dorazí. Nezbylo mu nic jiného než

hrdost a sebeúcta. A tu si ponechá až do samého konce.

S nadějí si vzpomněl na Karamona, ale hned tu myšlenku zapudil jako nemožnou. Tržnice se nacházela příliš daleko od věznice. Karamon nemohl mít sebemenší tušení, co se tady děje. Vrátí se až ráno, ale to už bude pozdě.

Jeden z knězů se zastavil před Raistlinovou celou.

„Tady je! Je uvnitř!"

Raistlin pevně sevřel ruce, aby si nevšimli, jak se mu třesou. Odvážně se jim postavil. Nasadil si na tvář mrazivou hrdou masku, pod níž se skrýval jeho strach.

Kněží měli od cely klíče; žalářník se tedy příliš nebránil. Ignorujíce prosby a kňourání šotků, kteří si nemohli poradit s visacími zámky, kněží vstoupili do Raistlinovy cely. Popadli ho a svázali mu ruce provazem.

„Na nás už tu svou odpornou magii zkoušet nebudeš," řekl jeden z nich.

„Není to moje magie, čeho se bojíte," řekl Raistlin a byl na sebe pyšný, když zjistil, že se mu nezlomil hlas. „Jsou to má slova. To je také důvod, proč mě chcete zabít ještě před procesem. Dobře víte, že kdybych měl možnost promluvit, veřejně bych vás označil za zloděje a šarlatány, kterými skutečně jste."

Jeden kněz uhodil Raistlina do obličeje. Byla to rána tak silná, že Raistlinovi zlomila zub a natrhla ret. Raistlin ucítil krev. Cela a kněží se mu začali točit před očima.

„Jen ať neomdlí!" zavrčel druhý kněz. „Chceme, aby byl vzhůru, až mu plameny začnou olizovat tělo!"

Uchopili Raistlina za paže, vyvedli ho z cely a postrkovali ho dopředu tak rychle, že málem upadl. Klopýtal a musel utíkat, aby jim stačil. Pokaždé, když zpomalil, kněží s ním nevybíravě trhli a bolestivě mu sevřeli paže.

Žalářník stál sklesle u dveří. Měl skloněnou hlavu a sklopené oči. Mladý strážce, jenž se, jak se zdálo, pokusil vězně bránit, ležel v bezvědomí na zemi a kolem jeho hlavy se tvořila kaluž krve.

Když Raistlin vyšel ven, ostatní kněží začali nadšeně křičet. Na pokyn velekněze však rázem ztichli. Tiše a hrozivě Raistlina obstoupili a pak se zadívali na svého velitele, očekávajíce další rozkazy.

„Odvedeme ho zpátky do chrámu a tam ho popravíme. Jeho smrt bude sloužit jako příklad ostatním, kteří by se chtěli pokusit zkřížit nám cestu.

Až bude tento čaroděj mrtvý, všichni prohlásíme, že nikdo z nás žádného obřího šotka neviděl. Pošleme mezi lidi naši klaku, aby tvrdila totéž. A zanedlouho ti, kdo to skutečně viděli, budou pochybovat o vlastních smyslech. Budeme trvat na tom, že čaroděj v obavě před Belzorem rozpoutal rvačku, aby se mohl nikým nepozorován vytratit a zavraždit naši kněžku."

„A bude to fungovat?" zeptal se někdo s náznakem pochybností v hlase. „Lidé viděli to, co viděli."

„Oni brzy změní názor. Až uvidí před chrámem kouzelníkovo ohořelé tělo, pomůže jim to k rychlejšímu rozhodnutí. Pokud ovšem nechtějí, aby je potkal stejný osud."

„A co třeba mágovi přátelé? Ten trpaslík a půlelf, a co ti ostatní?"

„Judita je znala. Vyprávěla mi o nich. Nemusíme se vůbec ničeho bát. Jeho sest-

ra je coura. Trpaslík je opilec, kterému záleží víc jenom na plném džbánku piva. Půlelf je zkřížený bastard. Je to stejný zbabělec jako všichni elfové. Oni nám žádné potíže dělat nebudou. Ještě rádi se vytratí z města. A začněte někdo zpívat," odsekl velekněz. „Bude to vypadat mnohem lépe, když se budeme chovat, jako bychom to dělali ve jménu Belzora."

Raistlin se pousmál, přestože to znamenalo, že si tak znovu otevřel ránu na rtu. Když si vzpomněl na své přátele, jeho zoufalství bylo rázem menší a naděje větší. Kněží ani tolik netoužili, aby byl mrtvý, spíš jen potřebovali to divadlo kolem jeho smrti, potřebovali, aby se lidé začali Belzora znovu bát. Takže ty okolky mu mohly být k užitku. Rámus a světlo a zmatek ve městě se jistě neobejde bez povšimnutí. Dokonce se to možná donese až do tržnice.

Kněží začali hlasitě zpívat a blahořečit Belzorovi, když táhli Raistlina ulicemi Ochranova. Hlasitý zpěv a světla loučí vyhnaly lidi z postelí k oknům. Když viděli tu podívanou, rychle si navlékli šaty a vydali se ven. Darmošlapové v hospodách nechali pití a také se šli podívat, co je to venku za zmatek. Rychle se připojili za zástup kněží. Svými opileckými poznámkami překřikovali jejich zpěv.

Bolest Raistlinovy opuchající čelisti způsobila, že se k ní přidala ještě nesnesitelná bolest hlavy. Jak ho kněží tahali za ruce, začaly se mu provazy zařezávat hluboko do kůže. Snažil se udržet na nohou, aby neupadl a dav ho neudupal. Připadalo mu to tak neskutečné, že už ani necítil strach.

Ten přijde později. Pro tuto chvíli si však připadal jen jako v nějaké noční můře, v jakémsi snu, ze kterého se už nikdy neprobudí.

Světla loučí ho oslepovala. Neviděl nic než čas od času nějakou světlem ozářenou tvář - rozšklebená ústa a radostí rozzářené oči — která vzápětí zmizela, aby ji zanedlouho nahradila nějaká další. Zahlédl také mladou ženu, jež ztratila své dítě. Byla smutná, zoufalá, nešťastná. Natáhla k němu ruku, jako by mu chtěla nabídnout pomoc, ale kněží ji brutálně odstrčili.

V dálce už se tyčil Belzorův chrám. Kamenná budova požárem nijak neutrpěla. Jak se zdálo, škoda vznikla jen vevnitř. Na širokém trávníku před chrámem se scházeli lidé, kteří sledovali kněze v modrých rouchách, jak do země zapouštějí dřevěný kůl. Jiní k němu snášeli dřevěná polena.

Mnoho obyvatel Ochranova kněžím dokonce pomáhalo postavit hranici. Byli to titíž lidé, kteří se kněžím ještě před několika hodinami pošklebovali, posmívali a uráželi je. Raistlina to nepřekvapilo. Jen ho to utvrdilo v tom, jak odporné dokáže lidské plémě být. Ať je Belzor dál okrádá, zotročuje a podvádí. Oni si to zasloužili.

Kněží společně s davem lidí táhli Raistlina ulicí vedoucí přímo k chrámu. Už byli velmi blízko. Kde je však Karamon? Kde je Kit s Tanisem? Že by se kněžím podařilo je zadržet nebo odradit? Že by bojovali o své holé životy v tržnici bez šance k němu včas dorazit? Že by pochopili, že není šance na záchranu, a raději to vzdali? To byla děsivá představa.

Dav se přidal ke kněžím a začal volat: „Belzor! Belzor!" Znělo to jako litanie šílenců. Raistlina opustila poslední naděje a jeho strach rázem opět ožil. Potom zběsilé drmolení, křik a smích přehlušil jediný hlas.

„Stát! Co to má znamenat?"

Sturm Ostromeč se postavil doprostřed cesty a zabránil kněžím pokračovat. Stál přímo mezi pranýřem a jeho obětí. Na Sturma dopadalo světlo mnoha loučí a on díky tomu vypadal mimořádně působivě. Byl vysoký a odhodlaný a dlouhé vousy měl celé naježené. Jeho vážná tvář se zdála být o několik let starší. V ruce pevně držel meč; světlo loučí se odráželo od čepele, takže vypadala, jako by hořela vlastním ohněm. Strum byl hrdý a nelítostný, klidný a důstojný. Stal se pevným bodem uprostřed divoké vřavy.

Dav se utišil, lidé se na něj dívali s úctou a strachem. Kněží v čele se zastavili v obavě před tímto mladým mužem, který sice nebyl rytířem, ale který svým postojem, odvahou a chováním jako skutečný rytíř vypadal. Působil dojmem přízraku, který přišel z legendárních časů statečného Humy. Kněží v přední řadě se nejistě ohlédli za sebe na velekněze a čekali další rozkazy.

„Vy zatracení hlupáci!" obořil se na ně zlostně velekněz. „Je to jen jeden osamělý muž. Odstrčte ho na stranu a pokračujte!"

Vtom někdo z davu mrštil kamenem a zasáhl Sturma do čela. Mladík si přitiskl na ránu ruku a zavrávoral. Přesto z místa uprostřed cesty neustoupil. Neodhodil ani svůj meč; Po tváři mu stékala krev, takže přestával vidět na jedno oko. Zvedl meč a odhodlaně zamířil ke kněžím.

Jakmile lidé v davu ochutnali krev, zatoužili po další, pokud ovšem nebyla jejich vlastní. Několik rváčů se rozběhlo a skočilo zezadu na Sturma. Řvali a nadávali, kopali a oháněli se pěstmi, až mladíka srazili k zemi.

Kněží postrčili svého vězně ještě blíž k pranýři. Raistlin se ohlédl na svého přítele. Sturm zůstal ležet na cestě a roztrhanými šaty mu prosakovala krev. Pak dav Raistlina obklopil tak, že se mu přítel ztratil z dohledu.

Raistlin se vzdal poslední naděje. Karamon a ostatní nepřijdou. Raistlin pochopil, že zemře. A že to bude strašlivá a bolestivá smrt.

Před ním stála obrovská hranice ze suchého dřeva, které praskalo pod nohama, a z ní uprostřed vyčníval vysoký dřevěný kůl. Jak ho kněží strkali ke kůlu, Raistlinovi se o lem roucha zachytávaly drobné větvičky a trhaly mu šaty. Kněží ho hrubě otočili, aby stál tváří k davu, který na něj upíral své rozzářené oči a otvíral hladová ústa, toužící po kořisti. Suché dřevo bylo polité nějakou trpasličí kořalkou - soudě podle zápachu. To ovšem nebyla práce kněží, ale nějakého opilce.

Kněží Raistlina přivázali zezadu za ruce ke kůlu, pak mu omotali tělo provazem a nakonec mu převázali oči. Přivázali ho skutečně pevně, a přestože se ze všech sil, co mu ještě zbývaly, snažil z provazů vyprostit, nepodařilo se mu to. Velekněz se chystal pronést řeč, ale nějaký opilec hodil na hromadu dřeva louč ještě dřív, než kněží stačili svého vězně přivázat, takže v hraničním ohni málem skončil sám velekněz. On a ostatní byli nuceni rychle seskočit z hranice. Kořalkou nasáklé dřevo chytilo velice snadno a ohnivé jazyky ho začaly rychle požírat.

Raistlinovi se do očí nahrnul kouř — vytryskly mu slzy. Zavřel oči před dýmem a plameny a v duchu proklínal svou slabost a bezmocnost. Připravoval se na děsivé utrpení, až se plameny dotknou jeho kůže.

„Nazdar, Raistline!" ozval se náhle těsně za ním pisklavý hlásek. „Není to vzrušující? Ještě nikdy jsem neviděl nikoho hořet na hranici. Pochopitelně bych byl

mnohem raději, kdybys to nebyl ty..."

Zatímco Tasslehoff vesele breptal, rychle Raistlinovi malým nožíkem přeřezával provazy na zápěstí.

„Šotek!" ozvalo se z davu. „Zastavte ho!"

„Tady, myslel jsem, že by ti to mohlo přijít vhod!" řekl rychle Tas.

Raistlin cítil v ruce rukojeť nože.

„Je to od tvého přítele Lemuela. Říkal, že..."

Raistlin se ale nikdy nedozvěděl, co vlastně Lemuel říkal, protože v tom okamžiku se ozval hlasitý řev. Lidé začali vyděšeně křičet a ječet. Ve světle loučí se zaleskla ocel. Přímo před Raistlinem se náhle objevil Karamon. Raistlin se málem rozplakal radostí, když spatřil bratrovu tvář. Nevnímaje bolest Karamon vzal plnou náruč hořícího dřeva a odhodil ji na stranu.

Tanis se postavil zády ke Karamonovi a plochou stranou meče odrážel hořící louče a klacky. Kitiara bojovala po boku svého milence. Ale jelikož byla zvyklá používat řádnou stranu meče, ležel u jejích nohou jeden kněz zbrocený krví. Kitiara bojovala s úsměvem na rtech a temné oči jí radostně plály.

Byl tu také Flint. Zápasil s kněžími, jimž se podařilo lapit Tasslehoffa a právě se ho chystali odvléct do chrámu. Trpaslík na ně zaútočil s takovou zuřivostí, že zanedlouho šotka pustili a vzali nohy na ramena. Objevil se rovněž Sturm. Oháněl se divoce mečem a krev na jeho tváři vypadala jako ďábelská maska.

Přestože obyvatelé Ochranova litovali, že neuvidí, jak čaroděj podlehne spalujícím plamenům, našli zábavu alespoň v tom, jak odvážně se ho jeho přátelé rozhodli zachránit. Vrtkavý dav se rázem obrátil proti kněžím a začal oslavovat statečné hrdiny.Velekněz uprchl do chrámu. Jeho komplicové - tedy alespoň ti, kteří mohli ještě stát — se rozběhli rychle za ním. Lidé házeli kamení a plánovali, jak se vrhnou na chrám.

Když si Raistlin uvědomil, že je v bezpečí, že nezemře v plamenech, zachvátila ho tak silná vlna úlevy, až se mu z toho zamotala hlava a on málem omdlel. Podlomila se mu kolena.

Karamon přesekal provazy kolem Raistlinova těla a chytil svého omdlévajícího bratra. Vzal ho do náruče a snesl ho z pranýře na zem.

Lidé se shromáždili kolem něj a mladému muži, kterého ještě před okamžikem toužili vidět hořet na hranici, najednou nabízeli pomoc.

„Kliďte se z cesty, vy prevíti!" rozkřikl se na ně Flint. Zamával rukama a zavrčel: „Uhněte, ať může dýchat!"

Někdo trpaslíkovi podal láhev brandy, prý ať to „dá tomu statečnému mladíkovi".

„Díky," řekl Flint a nejprve si sám řádně přihnul. Pak poslal láhev dál.

Karamon přiložil Raistlinovi láhev ke rtům. Když ucítil palčivou chuť kořalky v hrdle a rána na rtech ho bodavě zabolela, Raistlin rázem přišel k sobě. Začal kašlat, dávil se a odstrkoval láhev s brandy pryč.

„Před chvilkou mě málem upálili, Karamone! Copak mě teď chceš otrávit?" Raistlin zběsile kašlal a kašlal.

Namáhavě vstal a ignoroval při tom Karamonovy protesty, že by si měl raději

odpočinout. Dav se mezitím soustředil kolem chrámu. Lidé křičeli, že by to měli být Belzorovi kněží, koho by měli upálit.

„Je ten mladík snad zraněný?" ozval se nějaký znepokojený hlas. „Mám tady olej na spáleniny."

„To je v pořádku, Karamone," řekl Raistlin a zarazil svého bratra, který se chystal odehnat zvědavce. „To je můj přítel."

Lemuel si Raistlina neklidně prohlížel. „Ublížili ti?"

„Ne, pane. Nemám žádná zranění, díky. Jsem z toho jen trochu omámený."

„Ten olej -" Lemuel vytáhl malou lahvičku -, jsem dělal sám. Je to výtažek z aloe..."

„Děkuji," pravil Raistlin a lahvičku si od něj vzal. „Já to sice nepotřebuji, ale myslím, že mému bratrovi přijde docela vhod."

Podíval se na Karamonovy ruce. Byly samý puchýř a spálenina. Karamon zrudl, rozpačitě se usmál a rychle schoval ruce za záda.

„Díky za ten nůž," dodal Raistlin a chystal se ho vrátit. „Naštěstí jsem ho nepotřeboval."

„Nech si ho! To je to nejmenší, co pro tebe mohu udělat. Děkuji ti, mladý muži, přece jen se nebudu muset stěhovat."

„Ale vždyť už jsi mi dal všechny ty knihy," nesouhlasil Raistlin a trval na tom, že nůž vrátí.

Lemuel ho však nechtěl. „Patřil mému otci. Byl by moc rád, kdyby věděl, že ho má takový mág, jako jsi ty. Mně ten nůž k ničemu není, i když jsem ho občas používal ke kypření půdy kolem stromků. Patří k němu ještě taková kožená šňůrka. Otec ten nůž nosil přivázaný k předloktí. Říkával, že to je mágova poslední obrana."

Nůž byl mimořádně kvalitní, vyrobený ze skvělé oceli. Když ho Raistlin sevřel v ruce, ucítil slabé chvění. Poznal, že nůž je nasycený magií. Uložil tedy zbraň do pouzdra na opasku a srdečně si s Lemuelem potřásl rukou.

„Ještě se u tebe zastavíme pro ty knihy," řekl.

„Byl bych velice rád, kdyby ses ty i tvoji přátelé mohli u mě zdržet na čaj," řekl Lemuel a zdvořile se uklonil.

Potom co se ještě několikrát uklonil, seznámil se s ostatními a vyslechl slib, že se určitě cestou z města staví, se Lemuel rozloučil a odešel, aby mohl začít sázet zpátky své milované rostliny.

Přátelé osaměli. Lidé, kteří před tím obklopili chrám, se začali rozcházet. Roznesly se totiž zvěsti o tom, že Belzorovi kněží prchli tajnou podzemní chodbou a nyní se snažili zachránit si holé životy útěkem do hor. A tak lidé začali plánovat, že vytvoří loveckou skupinu, která se vydá po jejich stopách. Mezitím se téměř rozednilo. Bylo chladné a štiplavé ráno. Opilci měli těžké hlavy a chtělo se jim spát. Muži si vzpomněli, že mají na polích plno práce, a ženy se náhle upamatovaly, že nechaly doma své děti o samotě. A tak obyvatelé Ochranova odešli a zanechali kněze napospas skřetům a ogrům v horách.

Společníci se vydali zpět k tržnici. Obchody pokračovaly sice ještě celý den, ale Flint všem oznámil, že má v úmyslu odjet.

„V tomhle zatraceném městě nebudu ani o minutku déle, než bezpodmínečně

musím. Lidé jsou tady blázniví. Prostě blázniví. Nejdřív hadi, pak věšení a nakonec upálení. Hlupáci," mumlal si pro sebe. „Naprostí hlupáci."

„Bude ti chybět denní tržba," upozornil ho Tanis.

„Já o jejich peníze nestojím," řekl prostě trpaslík. „Stejně nejspíš budou prokleté. Dokonce vážně uvažuju, že bych se zbavil i těch, co jsem dosud vydělal."

Přirozeně to neudělal. Skříňka s penězi bude nepochybně tou první věcí, kterou Flint zabalí a tajně ukryje pod sedačku vozu.

„Chci vám všem poděkovat," řekl Raistlin, když kráčeli prázdnými ulicemi. „A také se chci omluvit, že jsem vás přivedl do tak nepříjemné situace. Měl jsi pravdu, Tanisi. Podcenil jsem ty lidi. Vůbec jsem si neuvědomil, jak by mohli být nebezpeční. Příště si to budu pamatovat."

„Já jenom doufám, že žádné *příště* nikdy nebude," pravil s úsměvem Tanis.

„A chci poděkovat taky tobě, Kit," řekl Raistlin.

„A za co?" zeptala se Kitiara. „Za to, že jsem tě zachránila?"

„Ano," řekl prostě Raistlin. „Za to, že jsi mě zachránila."

„Kdykoliv!" řekla Kit, zasmála se a plácla ho po zádech. „Kdykoliv."

Karamon se tvářil vážně a znepokojeně. Raději odvrátil hlavu na druhou stranu.

Kitiara měla souboje ráda. Rozhořely'se jí tváře, oči sejí leskly a rty měla rudé, jako by se napila krve, kterou prolila. Kit se stále ještě smála, když vzala Tanise za ruce a přitáhla si ho k sobě. „S mečem to umíš skvěle, můj příteli.

Mohl by ses tím docela dobře živit. Divím se, že tě ještě nenapadlo vstoupit do žoldáckých služeb."

„Já si vydělávám poctivě. Navíc je to *bezpečné* živobytí," dodal, ale usmíval se na ni a její obdiv ho těšil.

„Pch!" řekla zamračeně Kit. „Bezpečí je dobré jedině tak pro starce! Společně se nám bojovalo docela dobře. Tak mě napadlo..."

Odtáhla Tanise na stranu a ztišila hlas. Bylo jasné, že tihle dva na svou předchozí hádku už docela zapomněli.

„A mně nepoděkuješ, Raistline?" zvolal Tasslehoff a začal kolem něj poskakovat. „Jenom se na to podívej." Tas si smutně přehodil culík dopředu přes rameno. Zápach spálených vlasů byl velmi silný. „Trochu mě to sežehlo, ale ten boj za to stál, i když jsem tě neviděl hořet na hranici. Byl jsem kvůli tomu hrozně zklamaný, ale já vím, že ty za to nemůžeš." Tas Raistlina smířlivě objal.

„Ano, Tasi. Tobě také děkuji," řekl Raistlin a vytáhl šotkovi z ruky svůj zbrusu nový nůž. „A také bych chtěl poděkovat tobě, Sturme. To, co jsi udělal, bylo velmi statečné. Bláhové, ale statečné."

„Neměli právo tě popravit bez toho, aby s tebou před tím vedli spravedlivý proces. Neměli pravdu, takže bylo mou povinností je zastavit. Přesto..."

Sturm se zastavil uprostřed cesty. Nehybně stál, rukou si tiskl poraněná žebra a díval se na Raistlina. „Cestou jsem o tom vážně uvažoval a došel jsem k závěru, že musím trvat na tom, aby ses sám přihlásil u ochranovského šerifa."

„A proč bych měl? Já jsem nic neudělal."

„Kvůli vraždě té kněžky," řekl zamračeně Sturm, protože měl dojem, že je Raistlin příliš lehkomyslný.

„On vdovu Juditu nezabil, Sturme," řekl tiše a klidně Karamon. „Když jsme do té místnosti vešli, byla už mrtvá."

Sturm se neklidně zadíval z jednoho bratra na druhého. „Nevím, že bys někdy lhal, Karamone. Ale myslím si, že bys mohl lhát, kdyby na tom závisel život tvého bratra."

„To je pravda," souhlasil Karamon. „Jenže teď nelžu. Přisahám ti na hrob svého otce, že Raistlin tu vraždu nespáchal."

Sturm se na Karamona dlouze zadíval. Pak jedinkrát přikývl. Přesvědčil ho. Pokračovali tedy dál.

„A víš, kdo ji tedy zabil?" zeptal se Sturm.

Bratři se po sobě podívali.

„Ne," řekl Karamon a zadíval se na špičky svých zaprášených bot.

* * *

Než dorazili do tržnice, bylo už světlo. Obchodníci právě otvírali stánky a připravovali se zahájit prodej. Raistlina přijali jako hrdinu, hlasitě oceňovali jeho odvážný skutek, a jak všichni společníci kráčeli k Flintovu stánku, nadšeně všem tleskali. Nikdo z nich je však přímo neoslovil.

Flint svůj stánek neotevřel. Nechal zavřené okenice a začal na vůz nosit zboží. Když se několik kupců nakonec přece jen odhodlalo překonat zvědavost a zastavili se, aby si vyslechli zajímavý příběh, trpaslík se na ně obořil tak, že uraženě odešli.

O něco později se dostavil ještě jeden návštěvník, ještě jeden strašák. Objevil se sám nejvyšší šerif a hledal Raistlina. Kit vytáhla meč a nařídila svému bratrovi, aby se vytratil. Vypadalo to, že by se mohla rozpoutat další bitka. Raistlin jí však řekl, ať zbraň odloží.

„Jsem nevinen," řekl a významně se na Kit podíval.

„A málem jsi byl křupavě nevinný," odsekla zlostně a netrpělivým trhnutím ruky zasunula zbraň zpátky do pochvy. „Tak si jdi. Ale tentokrát nečekej, že tě přijdu zachránit."

Jenže šerif se přišel omluvit, i když to udělal dost neohrabaně a neochotně. Přišla za ním ta mladá kněžka a řekla mu, že Raistlina viděla ve společnosti jeho bratra právě ve chvíli, kdy došlo ke spáchání vraždy. Předtím nemluvila pravdu, vysvětlila, protože mága nenáviděla za to, že se postaral o Belzorův pád. Navíc se příšerně bála toho, co by jí mohl provést velekněz, a tak s nimi nechtěla mít nic společného.

„Co s ní teď bude?" zeptal se Karamon.

„Nic." Šerif jen pokrčil rameny. „Ti mladí se stejně jako my ostatní nechali tou zavražděnou ženou a jejím manželem pěkně oklamat. Ale oni se z toho dostanou. Myslím, že my všichni."

Na okamžik zmlkl a zadíval se na vrcholky stromů, koupající se ve slunečních paprscích. Potom, aniž by na ně pohlédl, dodal. „U nás v Ochranově nemáme mágy příliš v lásce. Kromě Lemuela - ten je naprosto jiný. Je neškodný. Ten nám nevadí. Ale o další tu nestojíme."

„Měl by ti spíš poděkovat," řekl zmateně a dost ukřivděně Karamon.

„Za co?" zeptal se Raistlin s poněkud hořkým úsměvem. „Za to, že jsem zničil jeho kariéru? Pokud šerif nepoznal, že Judita a ostatní její stoupenci jsou podvodníci, pak je jistě největší hlupák v celé Abanasinii. A pokud o tom věděl, pak dostal nepochybně řádně zaplaceno, aby je nechal na pokoji. V každém případě je vyřízený. A teď bys mě raději měl nechat, milý bratře, abych ti namazal ty ošklivé spáleniny. Musí tě to hrozně bolet."

Jakmile Karamonovi vyčistil rány a natřel je léčivou mastí, nechal ostatní pokračovat v balení a šel si lehnout do vozu. Byl k smrti vyčerpaný, byl tak unavený, že z toho div ne-onemocněl. Právě se chystal vyskočit do vozu, když vtom k němu přistoupil nějaký cizinec v hnědém rouchu.

Raistlin se k němu otočil zády, doufaje, že se ten muž dovtípí a odejde. Ten člověk vypadal jako klerik. Raistlin viděl už tolik kleriků, že jich měl po zbytek života dost.

„Zdržím tě jen chviličku, mladý muži," řekl cizinec a zatahal Raistlina za rukáv. „Vím, že za sebou máš velmi únavný den. Chci ti jenom poděkovat za to, že jsi nás zbavil toho falešného boha Belzora. Já a moji druzi ti za to budeme nadosmrti vděční."

Raistlin jen zavrčel, setřásl muže z rukávu a vyskočil na vůz. Muž se pověsil na bok vozu a nahlédl přes okraj.

„Jsem Hederik, nejvyšší teokrat," prohlásil sebevědomě. „Reprezentuji nový náboženský řád. Doufáme, že najdeme živnou půdu zde v Ochranově, když je nyní Belzor pryč. Říkáme si Hledači, protože hledáme pravé bohy."

„V tom případě upřímně doufám, že je brzy najdete, pane," řekl Raistlin.

„Jsme si tím jistí!" Muž si nevšiml kousavého tónu v Raistlinově hlase. „Možná by tě zajímalo..."

Raistlina to ale nezajímalo. V jednom rohu vozu byly naskládané stany a pokrývky. Raistlin jednu rozmotal, položil ji na stanovinu a ulehl.

Klerik se neustále motal kolem a drmolil o svém bohu. Raistlin si zakryl hlavu kápí pláště a klerik po chvíli konečně odešel. Raistlin na něj přestal myslet a zanedlouho na toho muže docela zapomněl.

Ležel ve voze a snažil se usnout. Pokaždé když zavřel oči, uviděl před sebou plameny, cítil horko a palčivý kouř, takže byl rázem opět vzhůru a divoce se třásl.

S děsivou jasností si vzpomínal na okamžiky své bezmoci. Nahmatal rukojeť nového nože, sevřel ho prsty a cítil ostrou, chladnou a uklidňující čepel. Od této chvíle bez toho nože neudělá ani krok. Jeho poslední obrana, dokonce i kdyby to mělo znamenat, že to bude jeho život, který si vezme, a nikoli život jeho nepřítele.

V myšlenkách se vrátil k jinému noži, k zakrvácenému noži, který našel ležet vedle zavražděné ženy, k noži, ve kterém poznal Kitiařinu zbraň.

Raistlin si povzdechl. Konečně zavřel oči a upadl do klidného spánku.

Rosamuniny děti pomstily její smrt.

KNIHA 5

Začínající mágu Raistline Majere, jsi povolán do Věže r Vysoké magie ve Žďárské cestě, abys sedmého dne sedmého měsíce, sedmé minuty sedmé hodiny předstoupil před Konkláve. V té době na tomto místě budeš svými nadřízenými prozkoušen, abys mohl vstoupit do řad těch, kteří jsou obdaření třemi bohy, Solinárem, Lunitár a Nuitárem.

Konkláve čarodějů

1. kapitola

BYLA TO TA NEJMÍRNĚJŠÍ ZIMA, JAKOU V Útěšíně pamatovali. Pršelo, byla mlha a jenom na několika místech ležela trocha sněhu a námraza. Obyvatelé města zabalili vánoční dekoraci pro příští rok, vyházeli borovičky a jmelí a v duchu si gratulovali, že tento rok unikli před trápením krutého počasí. Lidé se už těšili na blížící se jaro, když do Utěšína najednou přišel děsivý a ten nejméně vítaný host. Tím hostem byl Mor. A přišel do města se svou příšernou společnicí Smrtí.

Nikdo nevěděl, kdo tohoto děsivého návštěvníka pozval. Během mírné zimy městem prošlo mnoho poutníků; kterýkoliv z nich mohl být nakažený. Lidé z toho také vinili bažiny kolem Krystalmirského jezera, bažiny, které obvykle na zimu zamrzaly, což se letos vůbec nestalo. Příznaky byly u všech případů stejné. Začínaly vysokou horečkou a otupělostí, pak následovaly bolesti hlavy, nevolnost a průjem. Nemoc trvala jeden až dva týdny a přežili jen ti nejsilnější. Ti, kdo byli příliš mladí, příliš staří anebo měli podlomené zdraví, nepřežili.

V dobách před Pohromou se klerikové obraceli pro pomoc k bohyni Mišakal. Ona jim dala léčivou moc, takže lidé mor téměř neznali. Jenže pak Mišakal společně s ostatními bohy opustila Krynn. Ti, kteří v dnešní době praktikovali léčitelské umění, se museli spoléhat jen na vlastní znalosti a schopnosti. Nedokázali sice nemoc vyléčit, ale uměli alespoň zahnat příznaky a mohli se pokusit zabránit tomu, aby pacient zeslábl natolik, že by u něj vypukl zápal plic, což přirozeně vedlo k neodvratné smrti.

Bláznivá Meggin neúnavně pracovala mezi nemocnými, rozdávala výtažek z vrbové kůry na utlumení horečky a předepisovala obětem hořký hustý lektvar, jenž těm, kteří se dali přinutit k tomu, aby ho polkli, jak se zdálo, pomáhal.

Mnoho obyvatel Útěšína se staré ženě vždycky posmívalo, říkali, že je „potrhlá" nebo že je čarodějnice. A právě titíž lidé k ní přišli jako první pro pomoc, když je

zachvátila horečka. Ona je nikdy neodmítla. Pokaždé přišla, ať už to bylo ve dne nebo v noci, a přestože měla poněkud podivné způsoby - neustále si pro sebe něco drmolila, každou chvíli si myla ruce a navíc nutila ostatní v místnosti s nemocným, aby činili totéž - lidé ji vždy vítali.

Raistlin začal Bláznivou Meggin na jejích cestách doprovázet. Pomáhal jí omývat horečkou zbrocená těla, nutil nemocné děti polykat léky odporné chuti. Naučil se zmírňovat bolest umírajících. Ale jak se mor neustále šířil a v jeho spárech uvízlo čím dál víc obyvatel Útěšína, byl Raistlin vlivem okolností přinucen začít pečovat o své vlastní pacienty.

Mezi prvními, kteří nemoc chytili, byl i Karamon. Pro siláka, který nikdy v životě nestonal, to byl šok. Byl vyděšený, byl si jistý, že zemře, a málem během deliria rozbil postel, jak sebou zmítal, když bojoval s hady nesoucími louče, kteří se ho snažili zapálit. Jeho tělo se však dokázalo nákazy zbavit, a jelikož nemoc přežil, mohl svému bratrovi pomáhat starat se o ostatní. Karamon se neustále obával, že mor zasáhne jeho bratra. Jelikož byl velmi slabý, neměl šanci, že by přežil. Raistlin byl však ke Karamonovu naléhání, aby zůstal v bezpečí domova, úplně hluchý. Časem Raistlin ke svému překvapení zjistil, že mu skutečnost, že pomáhá těm, které nemoc zachvátila, přináší hluboký a trvalý pocit uspokojení.

Nepracoval s nemocnými ze soucitu. Ve skutečnosti mu vlastně na sousedech ani trochu nezáleželo, považoval je za hloupé a nudné. Nestaral se o nemocné ani proto, aby tím získal peníze; se stejnou ochotou šel k chudému jako k bohatému. Zjistil však, že ho skutečně těší ta moc - moc, kterou měl nad živými, kteří na mladého mága začali časem pohlížet s nadějí hraničící až s úctou. Moc, se kterou občas vítězil i nad svým největším a nejobávanějším nepřítelem, nad Smrtí.

On sám mor nechytil. Divil se, jak je to možné. Bláznivá Meggin mu řekla, že to je tím, že si po každé návštěvě u nemocného myje ruce. Raistlin se nad tím usmál, ale měl pomatenou stařenu velmi rád, proto jí neodporoval.

Po nějaké době Mor konečně roztáhl své kostnaté pařáty a uvolnil smrtící stisk, kterým Útěšín svíral. Obyvatelé města na popud Bláznivé Meggin spálili všechny šaty a povlečení, ve kterém leželi nemocní. Pak přišel sníh a zasypal celou řadu nových hrobů.

Mezi mrtvými byla také Anna Ostromečová.

Podle zásad rytířského řádu je povinností ženy rytíře krmit chudé a pečovat o nemocné. Přestože Anna žila daleko od místa, kde tyto zásady platily, zůstávala jim věrná. Šla pomoci nemocným sousedům a nakazila se. Přestože pocítila první příznaky, pracovala dál, až se jednoho dne zhroutila.

Sturm tedy odnesl matku domů a rozběhl se pro Raistlina. Ten se pokusil pro nebohou ženu udělat, co bylo v jeho silách. Bylo to však marné.

„Já umírám, že je to tak, mladíku?" zeptala se Anna Ostromečová jednou v noci Raistlina. „Pověz mi pravdu. Jsem žena šlechetného rytíře. Já to unesu."

„Ano," řekl Raistlin. Podle velmi sípavého dechu a podivně bublavého zvuku poznal, že se v ženiných plicích usazuje voda. „Ano, umíráš."

„Jak dlouho ještě?" zeptala se klidně.

„Ne moc dlouho."

Sturm si vedle matky klekl. Tiše se rozplakal a položil hlavu na její pokrývku. Anna zvedla horečkou zesláblou ruku a pohladila svého syna po vlasech.

„Nech nás," nařídila se svou obvyklou příkrostí Raistlinovi. Pak se na něj podívala, usmála se a její přísný výraz se rozplynul. „Děkuji ti za to, co jsi pro mě udělal. Asi jsem se v tobě zmýlila, chlapče. Bůh ti žehnej."

„Děkuji, lady Ostromečová," pravil Raistlin. „Skláním se před tvou statečností, madam. Ať tě Paladin ochraňuje."

Zlostně se na něj podívala a zamračila se. Nejspíš si myslela, že bere jméno boží nadarmo, a tak se od něj odvrátila.

Ráno, když mu Karamon připravil misku s horkou ovesnou kaší, aby vydržel po celý náročný den, někdo zaklepal na dveře. Karamon otevřel a dovnitř vešel Sturm. Mladík byl celý ztrhaný, ve tváři byl bledý jako stěna a oči měl zarudlé pláčem. Přesto byl vyrovnaný a neztrácel nad sebou kontrolu.

Karamon přítele pobídl dál. Sturm dosedl na židli, nohy mu vypověděly službu. Od chvíle, kdy jeho matka onemocněla, téměř vůbec nespal.

„Je lady Ostromečová..."

Sturm přikývl.

Karamon si otřel oči. „Je mi to líto, Sturme. Byla to skvělá žena."

„Ano," řekl chraplavým hlasem Sturm. Zhroutil se na židli. Celým jeho tělem otřásaly divoké vzlyky.

„Kdy jsi naposledy něco jedl?" zeptal se Raistlin.

Sturm si povzdechl a mávl ledabyle rukou.

„Karamone, přines další misku," nařídil Raistlin. „Jez, rytíři, jinak brzy skončíš v hrobě jako tvoje matka."

Sturm po Raistlinovi šlehl zlostným pohledem. Nelíbil se mu jeho tón. Měl v úmyslu nabízené jídlo odmítnout, když však viděl, jak Karamon uchopil lžíci a byl odhodlaný ho krmit jako dítě, Sturm tiše zamumlal, že by pár soust možná přece jen snesl. Když snědl celou misku a zapil ji pohárem vína, do tváří se mu opět vrátila barva.

Raistlin odstrčil svou misku napůl nedojedenou. Bylo to u něj zvykem. Karamon to dobře věděl, takže ani neprotestoval.

„Moje matka a já jsme si těsně před jejím koncem povídali," řekl docela tichým hlasem Sturm. „Hovořila o Solamnii a o mém otci. Řekla mi, že už se dávno vzdala naděje, že by ještě mohl být naživu. Jen to předstírala kvůli mně."

Sklonil hlavu, sevřel pevně rty, ale neuronil ani slzu. Po chvilce, když se opět uklidnil, pohlédl na Raistlina, který si zatím připravoval léky a chystal se vyrazit ven.

„Těsně ke konci... se něco stalo. Napadlo mě, že ti to řeknu, abych zjistil, jestli jsi už něco podobného někdy viděl. Možná to byl jen projev nemoci."

Raistlin na něj se zájmem pohlédl. Dělal si o nemoci poznámky. Zapisoval si příznaky i způsob léčby do malého notesu pro případ, že by to někdy v budoucnu opět potřeboval.

„Moje matka upadla do hlubokého spánku, ze kterého jsem ji nemohl probudit."

„Spánek smrti," řekl Raistlin. „Viděl jsem to u této nemoci mnohokrát. Někdy

spánek trvá dokonce i několik dní, ale ať už to je jak chce, pacient se už nikdy neprobudí."

„Jenže moje matka se probrala," řekl náhle Sturm.

„Opravdu? Tak mi přesně řekni, co se stalo."

„Otevřela oči, ale nedívala se na mě. Dívala se někam za mě ke dveřím svého pokoje. ‚Já tě znám, pane, že ano?' řekla váhavě a pak vyčítavě dodala: ‚Kde jsi celou tu dobu byl? Čekali jsme na tebe celou věčnost.' A pak řekla: ‚Pospěš si, synku, přines tomu pánovi židli.'

Rozhlédl jsem se kolem sebe, ale nikdo tam nebyl. ‚Ach,' řekla moje matka, ‚ty se nemůžeš zdržet? Já musím jít s tebou? Ale to by znamenalo, nechat tady mého syna samotného.' Zdálo se, jako by chvilku poslouchala, a pak se usmála. ‚Pravda, už není malý chlapec. A ty na něj budeš dávat pozor, až budu pryč?' A pak se usmála, jako by ji ten někdo ujistil, a naposledy vydechla.

A nyní přijde to nejdivnější. Vstal jsem a chtěl k ní přistoupit, když vtom se mě zmocnil dojem, že vedle její postele vidím stát postavu nějakého starého muže. Byl to ošumělý stařec v jakémsi šedém rouchu s otrhaným špičatým kloboukem na hlavě." Sturm se hodně zamračil. „Vypadal jako mág. Tak co? Co si o tom myslíš?"

„Já bych řekl, že jsi už příliš dlouho nespal," odpověděl Raistlin.

„Možná," řekl Sturm a stále se zamyšleně mračil. „Jenže ta vidina se zdála být tak skutečná. Kdo by ten stařec mohl být? A proč byla moje matka tak ráda, že ho vidí? Ona neměla mágy příliš v lásce."

Raistlin zamířil ke dveřím. Vzhledem k tomu, že Sturm truchlil, měl s ním až dosud větší trpělivost než obvykle, ale přesto už ho unavovalo nechat se stále urážet. Karamon se na něj chápavě podíval. Měl strach, že jeho bratr vybuchne a pronese nějakou krutou poznámku. Ale jeho bratr odešel, aniž by řekl jediné slovo.

Sturm se krátce nato také rozloučil a vydal se zařídit matčin pohřeb.

Karamon si smutně povzdechl a pak si sedl, aby dojedl zbytek bratrovy odstrčené snídaně.

2. kapitola

JARO PŘEDVEDLO SVÉ OBVYKLÉ ZÁZRAKY. NA řásníkových stromech začaly pučet zelené lístky, na hřbitově rozkvetly divoké květy; sazenice řásníků, vysázené na r hrobech, vyrašily rychlostí obvyklou pro tyto stromy a přinášely tak útěchu pozůstalým. Duše zemřelých se vtělily do živého stromu.

Toto jaro ale přineslo do Útěšína další nemoc - byla to choroba známá především mezi šotky, byla mimořádně nakažlivá a ze všeho nejraději si vybírala mladé jedince, kteří si uvědomovali, že život je krásný a krátký, takže je ho třeba plně vychutnávat. Té chorobě se říkalo cestovní horečka.

Jako první ji chytil Sturm, ačkoliv také jeho přátelé začali trpět stejnými příznaky. V jeho případě ovšem nemoc propukla krátce po matčině smrti. Cítil se okradený a osamělý a ve svých myšlenkách a snech neustále bloudil na sever, kde ležela jeho rodná země.

„Nemohu se vzdát naděje, že můj otec žije," přiznal se jednou ráno Karamonovi. Stalo se jeho zvykem, že s dvojčaty snídal. Jíst sám v jeho vlastním opuštěném domě mu připadalo nesnesitelné. „I když uznávám, že argumenty mojí matky mají svou váhu. Kdyby byl otec naživu, proč by se s námi nikdy nepokusil spojit?"

„Důvodů může být celá řada," řekl rozhodně Karamon. „Možná ho vězní ve svém ponurém sklepení nějaký šílený

kouzelník. Ach, promiň, Raistline. Nemyslel jsem to tak, jak to znělo."

Raistlin jen zavrčel. Právě krmil své králíky, takže jejich hovoru věnoval pramalou pozornost.

„V každém případě," řekl Sturm, „mám v úmyslu zjistit pravdu. Až se za měsíc otevřou cesty, mám v plánu vydat se do Solamnie."

„Ne! Ve jménu Propasti!" zvolal vylekaně Karamon.

Také Raistlina to udivilo. Obrátil se od své práce a svíraje v ruce mladé lístky zelí, pohlédl na přítele, jestli to myslí vážně.

Sturm pokýval hlavou. „Chystám se na tu cestu už celé tři roky, jenže jsem tady nechtěl matku nechat tak dlouho samotnou. Teď už mě tu ale nic nedrží. Půjdu tedy a vím, že mám její požehnání. Pokud je můj otec skutečně mrtvý, přihlásím se o své dědictví. Pokud ale žije..."

Sturm jen pokrčil rameny. Neodvážil se vyslovit svůj sen. Byl příliš nádherný na to, aby se stal pravdou.

„A půjdeš sám?" zeptal se udiveně Karamon.

Sturm se usmál, což byl jev u tohoto zpravidla tak vážného a zamyšleného mladíka velmi vzácný. „Doufal jsem, že bys možná šel se mnou, Karamone. Požádal bych i tebe, Raistline," dodal o něco méně upřímně, „ale bude to velmi dlouhá a obtížná cesta a já mám strach, že bys to mohl odnést zdravím. Také vím, že by ses nechtěl vzdát svých studií."

Od chvíle, co se vrátili z Ochranova, strávil Raistlin každičkou volnou chvilku studiem těžkých svazků válečného mága. V jeho magické knize přibylo pár nových

kouzel.

„Právě naopak, tohle jaro se cítím neobyčejně silný," řekl Raistlin. „Své knihy bych si klidně mohl vzít s sebou. Děkuji ti za tvou nabídku, Sturme. Zvážím ji a můj bratr také."

„Já půjdu," řekl Karamon. „Pokud ovšem půjde i Raistlin. A jak řekl, letos je opravdu velmi silný. Už skoro vůbec nemarodí."

„To rád slyším," řekl Sturm bez přílišného nadšení. Dobře věděl, že se bratři jen tak snadno rozdělit nedají, přesto navzdory tomu doufal, že se mu podaří Karamona přemluvit, aby tu Raistlina nechal. „Jen bych ti ale rád připomněl, Raistline, že v mé zemi lidé mágy příliš rádi nemají. I když je jasné, že se ti dostane stejné pohostinnosti jako každému jinému hostu."

Raistlin se uklonil. „A za to budu nesmírně vděčný. Ujišťuji tě, že budu ten nejvzornější host, Sturme. Nebudu podpalovat pokrývky ani neotrávím studnu. Vlastně si myslím, že by se ti na cestě některé mé schopnosti mohly docela dobře hodit."

„Je opravdu vynikající kuchař," prohlásil Karamon.

Sturm vstal. „Výborně. Já tedy všechno připravím. Moje matka mi nechala nějaké peníze, i když jich moc není. Obávám se, že na koně mi to stačit nebude. Budeme muset cestovat po svých."

Jakmile za Sturmem zapadly dveře, Karamon začal poskakovat po domě, stěhovat nábytek a nadšeně křepčit. Dokonce se odvážil svého bratra obejmout.

„Copak ses dočista pomátl?" zeptal se Raistlin. „Pozor! Podívej se, cos provedl. To byl náš jediný džbánek na smetanu. Ne, nesnaž se mi pomáhat! Už jsi napáchal dost škody. Proč si raději nejdeš vyleštit meč? Nebo ho nabrousit, nebo co se s ním vlastně dělá?"

„To udělám! Skvělý nápad!" Karamon vrazil do své ložnice, aby se hned vzápětí vrátil. „Nemám brousek!"

„Tak si zajdi půjčit k Flintovi. Anebo ještě lépe - vezmi si meč s sebou a nabrus ho tam," řekl Raistlin, stíraje z podlahy smetanu. „Pusť se do čehokoliv, hlavně se mi ale nepleť pod nohy."

„To by mě zajímalo, jestli by chtěl Flint jít s námi. A Kit a Tanis a Tasslehoff! Zjistím to!"

Když bratr konečně odešel a v domě se rozhostilo ticho, Raistlin posbíral rozbité střepy ze džbánku a vyhodil je. Byl stejně jako jeho bratr rozrušený z vidiny cestovat do nové a vzdálené země, on však měl dost rozumu, aby kvůli tomu nerozbíjel nádobí. Právě zvažoval, jaké rostliny si má vzít s sebou, na které se může spolehnout, že je najde cestou, když se ozvalo hlasité zaklepání na dveře.

Poněvadž ho napadlo, že by to mohl být Sturm, zavolal: „Karamon odešel k Flintovi."

Klepání se však opakovalo, tentokrát to bylo zaklepání netrpělivého návštěvníka.

Raistlin otevřel dveře a podíval se na svého hosta s překvapením a úžasem a nikoliv jen s výrazem mírného zájmu.

„Mistře Teobalde!"

Mág stál na lávce před domem, přes bílé roucho měl navlečený dlouhý plášť a v ruce svíral silnou hůl, což bylo důkazem toho, že je na cestách.

„Mohu dál?" zeptal se vážně Teobald.

„Jistě. Samozřejmě. Odpusť mi, Mistře." Raistlin ustoupil na stranu a pobídl hosta dál. „Nečekal jsem tě."

To byla pravda. Za celé ty roky, co Raistlin docházel do Teobaldovy školy, ho mág ani jednou nenavštívil v jeho domě, ani neprojevil úmysl něco takového udělat.

Ohromený a tak trochu vystrašený - o jeho odvážném skutku v Ochranově se hovořilo v celém Útěšíně - Raistlin nabídl svému učiteli jediné křeslo v domě, shodou okolností to bylo houpací křeslo po jeho matce. Když Teobaldovi nabídl také jídlo a víno, mág zdvořile odmítl.

„Nemám čas se zdržovat. Byl jsem pryč celý týden a dosud jsem nebyl doma. Šel jsem rovnou sem. Právě jsem se vrátil z Věže Vysoké magie, kde jsem se zúčastnil setkání Konkláve."

Raistlinův neklid ještě vzrostl. „Není setkání Konkláve v této roční době poněkud nezvyklé, Mistře? Myslel jsem, že se mágové vždycky scházejí v létě."

„To je skutečně neobvyklé, ale my čarodějové jsme museli prohovořit jednu velmi důležitou záležitost. A pro mě tentokrát výslovně poslali," dodal Teobald a poškrábal se na bradě.

Raistlin cosi zamumlal a po celou dobu si netrpělivě a se vzrůstající nervozitou přál, aby se ten starý prd už konečně dostal k věci.

„Mezi jednotlivými tématy přišla na řadu také ta událost v Ochranově, Majere," řekl Teobald, zamračeně si Raistlina měřil a vousy měl celé naježené. „Porušil jsi celou řadu pravidel, přinejmenším tu, že nesmíš používat kouzla, jež jsou za hranicemi tvých schopností."

Raistlin by moc rád podotkl, že to kouzlo evidentně nebylo nad jeho schopnosti, jelikož se mu podařilo. Jenže on věděl, že tím by ztratil Teobaldovu náklonnost docela.

„Udělal jsem to, o čem jsem byl za daných okolností přesvědčený, že to je správné," řekl Raistlin tak mírně, jak jen dokázal.

„Nesmysl!" odsekl Teobald. „Ty jsi dobře věděl, co bylo za daných okolností správné. Měl jsi oznámit, že ta kouzelnice je renegát. My bychom si s ní časem poradili."

„*Časem*, Mistře," zdůraznil Raistlin. „Jenže ona by mezitím obrala nevinné lidi i o to málo, co jim zbývalo. A některé by dokonce vyhnala z jejich vlastního domova. Ta šarlatánská kněžka a její nohsledi působili ostatním škodu. A já jsem se postaral, aby to skončilo."

„Tak tys to skončil, dobrá," řekl významně Teobald.

„Z případu její vraždy jsem byl zcela očištěn, pane," opáčil stejně ostrým tónem Raistlin. „Mám tady písemné prohlášení samotného ochranovského šerifa, ve kterém on sám potvrzuje mou nevinu."

„Tak kdo ji tedy zabil?" zeptal se Teobald.

„Nemám nejmenší tušení, Mistře," odpověděl Raistlin.

„Hmm," zavrčel Teobald. „No, neporadil sis s tím nejlépe, ale přesto jsi to nějak zvládl. Slyšel jsem, že jsi při tom málem přišel o život. Jak jsem řekl, -v Konkláve se o té záležitosti hovořilo."

Raistlin mlčel a čekal, až uslyší svůj trest. V duchu byl už odhodlaný, že kdyby mu zakázali praktikovat magii, vzepřel by se jim a stal se sám renegátem.

Teobald vytáhl pouzdro se svitkem a snažil se otevřít víko. Dával si při tom načas, nemotorně s ním otáčel, až měl Raistlin chuť přeskočit místnost a vyrvat svitek mágovi z ruky. Víko konečně povolilo. Teobald vytáhl svitek a podal ho Raistlinovi.

„Tu máš, žáku. Klidně se na to můžeš podívat sám."

Nyní, když měl svitek konečně v ruce, Raistlin dostal strach, jestli najde odvahu si jej přečíst. Okamžik váhal, aby se ujistil, že se mu nebudou třást ruce a že ho nezradí, pak s nuceným klidem svitek rozmotal a snažil se neztratit při tom vnitřní rovnováhu.

Pokusil se jej přečíst, ale nervozita mu zastřela oči. Nedokázal zaostřit na jednotlivá slova. A když se mu to podařilo, nemohl je pochopit.

A pak jim zase nemohl uvěřit.

Udiveně a zděšeně zíral na svého Mistra. „To... nemůže být pravda. Jsem příliš mladý."

„To jsem také říkal," prohlásil ohavným tónem Teobald. , Ale byl jsem přehlasován."

Raistlin si znovu přečetl obsah svitku. Přestože jednotlivá slova nebyla psána v magickém jazyce, začala zářit jako tisíce sluncí.

Začínající mágu Raistline Majere, jsi povolán do Věže Vysoké magie ve Žďárské cestě, abys sedmého dne sedmého měsíce, sedmé minuty sedmé hodiny předstoupil před Konkláve. V té době na tomto místě budeš svými nadřízenými prozkoušen, abys mohl vstoupit do řad těch, kteří jsou obdařeni třemi bohy, Solinárem, Lunitár a Nuitárem.

Pozvání, abys mohl složit Zkoušku, je velká čest. Je to čest, které se dostane jenom málokomu, proto je třeba brát ji velmi vážně. Skutečnost o této veliké poctě smíš oznámit členům své nejbližší rodiny, ale nikomu dalšímu. Porušení tohoto příkazu může mít za následek odepření práva složit Zkoušku.

Vezmeš si s sebou jen svou knihu kouzel a magické komponenty. Na sobě budeš mít roucho představující spojení s tvým patronem. Barva roucha, které budeš nosit, jestliže a až složíš zkoušku —jinými slovy tvá oddanost jednomu ze tří bohů — bude určena během Zkoušky. Nebudeš s sebou mít žádnou zbraň, žádné magické artefakty. Magické artefakty ti budou přiděleny až během samotné Zkoušky, aby bylo možné posoudit tvé schopnosti při zacházení s těmito řečenými artefakty.

V případě, že během Zkoušky dojde k tvému úmrtí, všechny osobni věci budou vráceny rodině.

Do Věže smíš jít v doprovodu, ale tvá eskorta si musí být vědoma faktu, že nebude vpuštěna do Strážného lesa. Jakýkoliv pokus eskorty vynutit si přístup bude mít za následek velmi vážné poškození tvé eskorty. Za toto nepřijímáme zodpovědnost.

Poslední věta byla přeškrtnuta, jako by si to pisatel na poslední chvíli rozmyslel. Pak ještě následoval dodatek.

Z tohoto pravidla se s ohledem na výše řečeného Raistlina Majerea vyjímá jeho bratr Karamon Majere, který je výslovně žádán, aby se bratrovy Zkoušky osobně zúčastnil. Proto jemu bude vstup do Strážného lesa povolen. Jeho bezpečnost bude zaručena aspoň po dobu, kdy bude uvnitř lesa.

Raistlin sklonil svitek a nechal ho, aby se smotal. Ruce měl tak slabé, že mu v nich chyběla síla udržet svitek rozevřený. Být pozván, aby tak mladý složil Zkoušku, být považován za někoho, kdo je vůbec schopen ji složit s tak malými zkušenostmi, byla nevýslovná čest. Raistlina se zmocnila radost. Radost a hrdost.

Přirozeně tu ještě byla ta varující slova: *V případě úmrtí*. Později, až bude uprostřed noci ležet a zírat do stropu, neschopen samým vzrušením zamhouřit oči, ta slova se před ním znovu vynoří jako kostlivcova ruka, jež se po něm natahuje a chce ho stáhnout dolů. Ale nyní byl plný sebedůvěry, byl hrdý na své činy a na skutečnost, že tyto činy zcela jasně udělaly na členy Konkláve značný dojem. A proto neměl Raistlin strach, neměl pochybnosti.

„.Děkuji ti, Mistře," začal, když konečně opět ovládl svůj hlas natolik, aby byl schopen promluvit.

„Mně neděkuj," řekl Teobald a vstal. „Je docela pravděpodobné, že tě posílám do záhuby. Nevezmu si tvou smrt na svědomí. To jsem také řekl Par-Salianovi. V zápise stojí, že jsem proti tomu bláznovství protestoval."

Raistlin doprovodil svého hosta ke dveřím. „Je mi líto, že mi tak málo věříš, Mistře."

Teobald jenom ledabyle mávl rukou. „Jestli budeš mít nějaké otázky ohledně své knihy kouzel, můžeš za mnou přijít."

„To jistě udělám, Mistře," řekl Raistlin, ale v duchu si pomyslel, že by se raději s Teobaldem viděl v Propasti. „Děkuji."

Když Mistr odešel a Raistlin za ním zavřel dveře, byla řada na něm, aby začal vyvádět po domě. Ovládán nesmírným štěstím, Raistlin si vyhrnul sukně svého roucha a začal předvádět tanec, který se ho Karamon už léta snažil naučit.

V té chvíli vešel jeho bratr do domu a zůstal na Raistlina zírat s pusou dokořán. Jeho údiv se ještě znásobil, když se k němu Raistlin s rozevřenou náručí rozběhl, objal ho a pak se rozplakal.

„Co se stalo?"

Karamon si bratrovy emoce špatně vyložil a srdce se mu samou hrůzou málem zastavilo. Upustil meč a ten s hlučným řinčením dopadl na zem. Karamon svého bratra pevně objal. „Raiste! Co se stalo? Tak co je? Zemřel někdo?"

„Nic se nestalo, bratře!" zvolal Raistlin. Smál se a přitom si stíral z očí slzy. „Všechno na světě je v pořádku! Pro jednou je všechno, jak má být."

Mával svitkem, který stále ještě držel v ruce, a poskakoval po místnosti tak dlouho, až se málem zhroutil. Přestože stěží popadal dech, stále se smál v houpacím křesle své matky.

„Zavři dveře, bratře. A pojď se vedle mě posadit. Máme si toho mnoho o čem povídat."

3. kapitola

PŘINUTIT KARAMONA, ABY CELOU VĚC SE Zkouškou uchoval v tajnosti, se ukázalo být velmi obtížným úkolem. Raistlin ve svém nadšení ukázal bratrovi vzácný dokument, v němž stálo, že jsou oba povoláni do Věže ve Žďárské cestě. Když ovšem Karamon došel k řádku *v případě úmrtí*, velmi ho to vyvedlo z míry. Zpočátku byl tak rozčílený, že Raistlina zapřísahal, aby nikam nechodil, že řekne Flintoví, Tanisovi, Sturmovi, Otikovi a další polovině útěšínských obyvatel, aby Raistlina nespouštěli z očí a nenechali ho odejit složit Zkoušku, kde trestem za neúspěch byla smrt.

Raistlina nejprve bratrův upřímný zájem dojal. S neobyčejnou trpělivostí se Karamonovi pokusil vysvětlit důvody, které za tímto dramatickým opatřením stojí.

„Můj drahý bratře, jak jsi sám viděl, když se magie dostane do špatných rukou, může to být docela nebezpečné. Konkláve chce mít ve svých řadách jen ty, kteří se ukážou být disciplinovaní, schopní a - co je ze všeho nejdůležitější - odevzdají svou duši i tělo tomuto umění. A tak ti, kteří si s magií jen hrají, kteří ji používají jen ke svému vlastnímu pobavení, nestojí o to složit Zkoušku, protože nejsou připravení pro magii obětovat svůj život."

„To je vražda," pronesl tichým hlasem Karamon. „Prostě a jednoduše vražda."

„Ne, ne, můj bratře," prohlásil klidně Raistlin. Vzpomněl si na Lemuela, usmál se a dodal: „Jen těm, kteří nejsou dost dobří na to, aby složili zkoušku, Konkláve zakáže, aby se o to vůbec pokusili. Svolí k tomu jen v případě skvělých mágů, u nichž je vysoká pravděpodobnost, že Zkoušku skutečně zvládnou. A můj drahý bratře, jen velmi málo z nich selže, takže to riziko je velmi malé a pro mne téměř nulové. Sám víš, jak tvrdě jsem pracoval a studoval. Nemohu v žádném případě selhat!"

„Je to pravda?" Karamon obrátil bledou a ztrhanou tvář na svého bratra a upřeně, bez mrknutí oka si ho změřil.

‚.Přísahám." Raistlin se posadil do houpacího křesla a znovu se usmál. Nemohl si pomoci.

„Tak proč tedy chtějí, abych tam šel taky?" zeptal se podezíravě Karamon.

Raistlin se na okamžik zarazil, než odpověděl. Po pravdě řečeno ani vlastně nevěděl, proč byl Karamon pozván, aby se toho účastnil. Čím víc o tom Raistlin přemýšlel, tím méně se mu to líbilo. Bylo celkem přirozené, že by ho Karamon mohl doprovodit až k lesu, ale proč by měl jít ještě dál? Pro členy Konkláve bylo neobyčejně nezvyklé, že by dovolili do Věže vstoupit osobě, která nepatřila do jejich řad.

„Nejsem si jistý," řekl nakonec Raistlin. „Pravděpodobně to má něco společného se skutečností, že jsme dvojčata. Nehledej v tom nic špatného, Karamone, pokud tě něco takového napadlo. Prostě mě doprovodíš do Věže a tam počkáš, až složím Zkoušku. Pak se společně zase vrátíme domů."

Když si představil, jak se triumfálně vrací zpátky do Útěšína, neklid na duši, který ještě před malým okamžikem pociťoval, se rozplynul, Raistlin se začal vznášet v

oblacích a jeho dobrá nálada se rozzářila stejně jasně jako hvězdy.

Karamon však dál zasmušile kroutil hlavou. „Mně se to nelíbí. Myslím, že by sis o tom měl promluvit s Tanisem."

„Už jsem ti to říkal, nesmím se o tom nikomu zmínit, Karamone!" odsekl zlostně Raistlin, a tentokrát mu došla trpělivost. „Copak to s tím mozkem tupého trpaslíka nedokážeš pochopit?"

Karamon se tvářil nešťastně a zoufale, ale přesto stále odhodlaně.

Raistlin vstal z houpacího křesla. Sevřel ruce v pěsti, přistoupil ke svému bratrovi, upřeně se na něj zadíval a potom s neobyčejným důrazem promluvil.

„Dostal jsem nařízeno, abych to celé uchoval v tajnosti, a přesně to udělám. A totéž se týká tebe, můj bratře. Tanisovi se o tom nezmíníš ani slovem. Neřekneš to ani Kitiaře. Nebudeš si o tom vykládat se Sturmem ani s nikým dalším. Rozuměl jsi mi, Karamone? Nikdo se o tom nesmí dozvědět!"

Raistlin se na okamžik odmlčel a pak tichým hlasem, aby o jeho upřímnosti nemohlo být sebemenších pochyb, dodal: „Pokud mě neposlechneš — pokud tak zničíš mou šanci — pak už nebudu mít bratra."

Karamonovi zbledly překvapením rty. „Raiste, já..."

„Zřeknu se tě," pronesl Raistlin, věda, že železo se musí kout, dokud je žhavé. „Opustím tento dům a už se sem nikdy nevrátím. V mé přítomnosti už nikdo nikdy nevysloví tvé jméno. A kdybych tě viděl jít po cestě, otočil bych se a zamířil jiným směrem."

Karamona se jeho slova hluboce dotkla. Otřásl se po celém těle, jako by ho Raistlin probodl ocelovým nožem.

„Řekl bych... že to pro tebe hodně... znamená," vykoktal Karamon, sklonil hlavu a zadíval se na své sepnuté ruce.

Raistlina bratrovo zoufalství trochu obměkčilo, ale musel ho přimět, aby to pochopil. Sklonil se k němu a pohladil Karamona po kudrnatých vlasech.

„Ovšemže to pro mě hodně znamená, bratře. Znamená to všechno! Kvůli tomu jsem celý svůj život tak tvrdě pracoval a studoval. A co bys chtěl, abych teď udělal? Všechno to zahodil, protože to je nebezpečné? Život *je* nebezpečný, Karamone. Stačí jen vyjít ze dveří a už je to nebezpečné! Před nebezpečím se neschováš. Smrt se vznáší ve vzduchu, vkrádá se dovnitř oknem, přichází ruku v ruce s jakýmkoliv cizincem. Kdybychom měli přestat žít jen proto, že se bojíme smrti, tak už jsme dávno mrtví.

Ty chceš být válečníkem, Karamone. Učíš se zacházet se skutečným mečem. A není to snad velmi nebezpečné? Kolikrát jste už se Sturmem málem jeden druhému usekli ucho? Sturm nám vyprávěl o mladých rytířích, kteří zemřeli při turnajích, ve kterých si dokazovali své rytířství. A přesto, kdybys měl možnost se takového souboje zúčastnit, vzdal by ses jí?"

Karamon lehce přikývl. Na sevřené ruce mu dopadla horká slza.

„A já dělám totéž," řekl mírně Raistlin. „Čepel se musí vykovat v ohni. Takže jdeš se mnou, bratře?" Stiskl Karamonovi ruku.„Dobře víš, že budu vždycky stát po tvém boku, až budeš dokazovat svou odvahu."

Karamon zvedl hlavu. V jeho očích se objevila úcta a obdiv. „Ano, Raiste. Jsem

s tebou. Teď, když jsi mi to vysvětlil, už to chápu. Nikomu o tom neřeknu ani slovo, to ti slibuji."

„Dobře," vydechl Raistlin. Radost z něj zatím vyprchala. Souboj s bratrem z něj vysál energii a zanechal ho vyčerpaného a slabého. Toužil po tom, aby si mohl lehnout a ponořit se do příjemné temnoty.

„Co mám tedy říct ostatním?" zeptal se Karamon.

„Co chceš," odpověděl Raistlin a zamířil do svého pokoje. „Pokud nikomu neřekneš pravdu, tak si můžeš vymyslet, co chceš."

„Raiste..." Karamon se zarazil a po chvilce se zeptal: „Že bys neudělal to, co jsi říkal? Že by ses mě nezřekl? Že bys nikdy svého bratra nezapřel?"

„Ach, nebuď takový hlupák, Karamone," pravil Raistlin a šel do postele.

4. kapitola

DRUHÉHO RÁNA KARAMON ŘEKL STURMOVI, že ho ani on, ani jeho bratr nemohou doprovázet do Solamnie. Sturm se ho pokoušel přemluvit, přinutit, ale Karamon si stál za svým, přestože mu nemohl dát žádný jasný důvod, proč si to tak náhle rozmysleli. Sturm si však všiml, že Karamon má starosti a že nad něčím přemýšlí. Vycházeje z toho, že se Raistlin nejspíš rozhodl, že nikam nepůjde, a svému bratrovi zakázal, aby někam chodil bez něho, Sturm — přestože se cítil velmi ublížený a uražený - už o celé věci neřekl jediné slovo.

„Pokud chceš nějakého společníka na cestu, Ostromeči, půjdu s tebou já," nabídla se Kitiara. „Znám ty nejrychlejší a nejlepší cesty na sever. A kromě toho, podle toho, co jsem slyšela, se tam nahoře dějí hrozné věci. Nikdo z nás by neměl cestovat sám. A jelikož mám namířeno stejným směrem, bylo by celkem rozumné, kdybychom cestovali společně."

Všichni tři seděli v hospodě Ztracený domov a popíjeli sklenici piva. Když se Kitiara zastavila v domě svých bratrů, okamžitě poznala, že mají něco za lubem, a velmi ji rozčílilo, když jí tvrdili, že se nic neobvyklého neděje. Jelikož si byla velmi dobře vědoma, že z tajnůstkářského Raistlina nic nedostane, doufala, že se jí podaří zjistit pravdu od mnohem sdílnějšího Karamona.

„Ty a Tanis budete vítáni, Kitiaro," řekl Sturm, když se vzpamatoval z počátečního šoku, který u něj vyvolala její nabídka. „Neptal jsem se vás na to, protože jsem věděl, že se Tanis chystá doprovázet Flinta na jeho letní pouti, ale..."

„Tanis se mnou nepůjde," řekla prostě Kit. Jedním douškem dopila svůj pohár piva a zavolala na Otika, aby jí přinesl další.

Sturm se tázavě zadíval na Karamona a přemýšlel, co se to jen děje. Tanis a Kitiara spolu strávili celou zimu, byli si bližší a jeden k druhému něžnější než kdykoliv předtím.

Karamon potřásl hlavou a naznačil, že nemá sebemenší tušení.

Sturm nevěděl, co dělat. „Já si nejsem jistý..."

„Fajn. Jsme tedy domluvení. Jdu s tebou," řekla Kitiara, odmítajíc vyslechnout jakékoliv další argumenty. „A teď ty, Karamone, pověz mi, proč s námi ty a ten tvůj kouzelnický bratr nechcete jít. Kdybychom cestovali ve čtyřech, bylo by to mnohem bezpečnější. Kromě toho je na severu pár lidí, se kterými bych vás ráda seznámila."

„Je to, jak ti to řekl Sturm. Prostě nemohu jít," řekl Karamon.

Jeho obvykle veselá tvář byla nyní zachmuřená, vážná. Ze svého poháru se ani nenapil a pěna už mu dávno slehla. Karamon odstrčil pivo na stranu, vstal, hodil na stůl minci a odešel.

Necítil se už v Kitiařině společnosti dobře. Byl rád, že odchází, a ulevilo se mu, že Tanis s ní nepůjde. Karamon měl často pocit, že by měl Tanisovi říct pravdu o té noci. Že by měl Tanisovi říct, že to byla Kitiara, kdo zabil Juditu. Že by mu měl říct, že ho nabádala, aby nechal vinu na Raistlinovi a aby kvůli tomu Raistlin zemřel.

Tvrdila mu sice, že to byl jen žert, ale přesto...

Karamon si úlevou povzdechl. Kitiara teď odejde, a když budou mít štěstí, už se nikdy nevrátí. Karamon si sice dělal starost o Sturma, který bude cestovat v Kitině společnosti, ale pak došel k závěru, že jelikož mladý rytíř své jednání podřizuje Zákonům práva a povinnosti, dokáže se o sebe postarat. Kromě toho měla Kit pravdu v tom, že cestovat sám je nebezpečné.

Největší starosti Karamonovi dělal Tanis, jehož jistě velmi raní, až zjistí, že ho Kit opouští. Karamon celkem správně usoudil, že to bude Kit se svou neklidnou divokou povahou, která jejich vztah ukončí.

Byl to však Raistlin, kdo odhalil pravdu.

Přestože zbývalo ještě několik měsíců, než se on a Karamon budou moci vypravit do Věže, Raistlin se začal hned připravovat. Jedním z úkolů bylo upravit koženou šňůrku na nůž, jejž nosil přivázaný k zápěstí a ukrytý v rukávu svého roucha. Stačilo správně pohnout zápěstím, aby nůž nepozorovaně vklouzl do mágovy ruky.

Tedy tak to alespoň mělo fungovat. Jenže Raistlinovo zápěstí bylo mnohem tenčí než zápěstí mága, kterému nůž původně patřil. Když to Raistlin chtěl vyzkoušet, vklouzla mu do ruky jenom samotná šňůrka a nůž spadl s řinčením na zem. Odnesl ho tedy k Flintoví v naději, že by ho mohl trpaslík spravit.

Flint si se zájmem šňůrku prohlédl a zpracování na něj udělalo mimořádný dojem. Byl v té chvíli přesvědčený, že se jedná o práci trpaslíka.

Podle Lemuela vyrobili nůž i šňůrku elfové z Qualinestu. Prý to byl dar jejich příteli, válečnému mágovi. Raistlin se však o ničem z toho nezmínil. Souhlasil s trpaslíkem, že šňůrka je nepochybně výtvorem nějakého znamenitého trpasličího mistra. Flint mu nabídl, že mu šňůrku zmenší na Raistlinovu velikost, pokud bude ochoten mu ji tak na týden nebo dva nechat.

Dnes tedy Raistlin pokládal ruku na kroužek na dveřích a chystal se zaklepat, když vtom uslyšel uvnitř tiché hlasy. Patřily Tanisovi a Flintoví. Raistlin dokázal zachytit jen několik slov, ale jedním z nich bylo „Kitiara".

Jelikož si byl jistý, že jakmile vstoupí dovnitř, rozhovor o jeho sestře ustane, Raistlin pomalu spustil ruku z kroužku na dveřích a rozhlédl se kolem sebe, zda někdo není v dohledu. Když se ujistil, že je sám, obešel ze strany dům a zamířil k Flintově dílně. Trpaslík měl otevřené okno, aby mohl dovnitř proudit svěží jarní vánek. Raistlin se skryl pod závěsem fialového klematisu a připlížil se ze strany k oknu.

Veškeré výčitky svědomí, že tajně naslouchá rozhovoru svých přátel, se daly snadno zahnat. Raistlina vždy zajímalo, kolik toho asi Tanis věděl o Kitiných aktivitách; například o jejím půlnočním setkání s cizincem, o vraždě kněžky... Prchala snad Kitiara před nebezpečím? Vyhrožoval jí Tanis, že ji udá? A pokud tomu tak skutečně bylo, co to celé znamenalo pro Raistlina? Nebylo divu, že měl o věrnosti své sestry vážné pochybnosti.

„Hádáme se už dny," říkal právě Tanis. „Ona chce, abych s ní šel na sever."

Rozhovor přerušilo hlasité bušení kladiva. Když ustalo, pokračovali v konverzaci.

„Tvrdí, že tam má přátele, kteří velmi slušně zaplatí tomu, kdo umí zacházet s lukem a mečem."

„Dokonce i půlelfovi?" namítl Flint.

„To jsem také říkal, ale ona tvrdí - docela právem - že kdybych chtěl, mohl bych svůj původ zapřít. Mohl bych si nechat narůst vousy a špičaté uši zakrýt vlasy."

„Už se těším, jak budeš vypadat s vousy!"

Flint znovu uhodil kladivem.

„Takže co? Půjdeš?" zeptal se, když bušení ustalo.

„Ne, nepůjdu," řekl váhavě Tanis. Bylo znát, že se mu nechce dělit o své pocity, přestože se o ně má dělit s dlouholetým přítelem. „Potřebuji si od ní odpočinout. Potřebuji si to všechno promyslet. Když je Kitiara se mnou, nemůžu uvažovat. Pravda je, Flinte, že jsem se do ní zamiloval."

Raistlin se zakuckal a málem vybuchl smíchy. Rychle ale své pobavení udusil v obavě, aby se neprozradil. Něco tak

hloupého by očekával od Karamona, avšak rozhodně ne od půlelfa, který je snad už dost starý na to, aby věděl, jak to v životě chodí.

Tanis se rozhovořil. Zdálo se, že se mu ulevilo, že je o tom schopen mluvit. „Když jsem se jednou dokonce zmínil o svatbě, Kit se mi vysmála. Smála se mi pak kvůli tomu celé dny. Prý proč bych to chtěl celé zkazit? Dělíme se spolu o postel, co víc tedy mohu chtít. Jenomže já se s ní nechci dělit jen o tu postel, Flinte. Chci se s ní podělit o svůj život, o své sny, naděje a plány. Já se chci usadit. Ona ne. Připadá si uvězněná jako v pasti. Je věčně nespokojená a nudí se. Neustále se hádáme kvůli každé pitomosti. Pokud zůstaneme spolu, začnu jí vadit a možná mě začne dokonce i nenávidět. A to bych neunesl. Bude mi strašlivě scházet, aleje to jediný způsob."

„Pch! Dej jí rok nebo dva s jejími přáteli tam nahoře na severu a ona se ti vrátí. Možná pak dokonce i přijme tvou nabídku, hochu."

„Možná se vrátí." Tanis na okamžik zmlkl a pak dodal: „Jenže to já už tu nebudu."

„A kde tedy budeš?"

„Doma," odpověděl tiše Tanis. „Nebyl jsem doma už celou věčnost. Já vím, že to znamená, že s tebou nebudu na začátku tvé cesty, ale mohli bychom se sejít v Qualinestu."

„To bychom mohli, ale... no... pravda je taková, že se nechystám tím směrem, Tanisi," pravil Flint a odkašlal si. Zdálo se, že je v rozpacích. „Už dávno jsem o tom s tebou chtěl mluvit, jenže jsem na to nemohl nikdy najít tu správnou dobu. Myslím, že teď už je to stejně jedno.

Ta pouť v Ochranově mě velmi znechutila, příteli. Viděl jsem pod maskami lidí velmi ošklivé tváře a v ústech mi po tom zůstala nepříjemně hořká chuť. Když jsem potkal ty lesní trpaslíky, začal jsem přemýšlet o svém rodném domově. Už nikdy se nemohu vrátit ke svému klanu. Sám dobře víš proč, ale moc rád bych navštívil některé klany v okolí toho mého. Přinese mi to určitý klid, když nějakou dobu pobudu se svými. Také jsem přemýšlel o tom, co říkal mladý Raistlin o starých bozích. Rád bych zjistil, jestli tu Reorx stále ještě někde je. Možná je uvězněný kdesi v srdci Thorbardinu."

„Hledat stopy po pravých bozích... To je skvělý nápad," řekl Tanis. A pak s povzdechem dodal: „Kdo ví? Když budu hledat bohy, možná cestou najdu i sám sebe."

Bolest a smutek v půlelfově hlase způsobily, že se Raistlin zastyděl, že celou dobu tajně poslouchal jejich soukromý hovor. Odlepil se od zdi, zamířil k hlavním dveřím a chystal se ohlásit svůj příchod konvenčním způsobem, když vtom uslyšel, jak trpaslík prohlásil:

„A který z nás dvou si vezme šotka?"

5. kapitola

BYL POSLEDNÍ DEN MĚSÍCE JARNÍHO ROZKVĚtu. Cesty byly znovu otevřené. Poutníci vyrazili ven a hospoda Ztracený domov byla opět plná. Lidé pojídali Otikovy brambory, chválili jeho pivo a vyprávěli příběhy o tom, jak se ve světě začínají hromadit problémy, jak se armády podskřetů vydávají na pochod a jak ogrové vylézají ze svých úkrytů v horách, ale také historky o mnohem hrůzostrašnějších stvůrách, než jsou tyto.

Sturm a Kit plánovali vydat se na cestu v den letního slunovratu. Také Tanis se v ten den chystal odejít. Neobratně vysvětloval, že chce být v Qualinestu na jakousi elfí oslavu, týkající se slunce, včas. Pravda však byla taková, že dobře věděl, že se nemůže vrátit do svého prázdného domu, do domu, odkud vždycky zněl její smích. Flint se chystal svého přítele část cesty doprovázet, a tak se i on připravoval vyrazit následující den.

Mezi společníky se už vědělo, že Raistlin a Karamon budou cestovat sami - což byl fakt, který odhalila Kit, v níž Karamonova neobvyklá obezřetnost vyvolala takovou zvědavost, že ho neustále napadala a dobírala si ho tak dlouho, až jí alespoň toto prozradil.

V obavě, že Kitiara nakonec Karamona zlomí a přinutí ho prozradit jejich tajemství, Raistlin naznačil, že mají v plánu vyhledat otcovy příbuzné, kteří se asi nacházejí kdesi v Pax Sarkasu. Kdyby se ale jejich přátelé podívali do mapy, zjistili by, že Pax Sarkas se nachází téměř na opačné straně od Žďárského lesa.

Nikdo se ale do mapy nepodíval, protože všechny dostupné mapy vlastnil Tasslehoff Bosonožka. A ten tu nyní nebyl. Jedním z důvodů, proč se noc před odjezdem všichni přátelé sešli - přirozeně kromě toho, že si chtěli říct sbohem a popřát šťastnou cestu — bylo rozhodnout, co udělají se šotkem.

Začal poněkud nejistě Sturm. Tvrdil, že šotci nejsou v Solamnii příliš vítaní. Také dodal, že kdyby někdo viděl rytíře ve společnosti šotka, byl by tento šlechetný muž nadobro zničen a navždy by ztratil dobrou pověst.

Kitiara stručně prohlásila, že její přátelé na severu nevidí v šotcích žádný užitek, a jasně naznačila, že jestli si Tasslehoff váží své zdravé kůže, raději se vydá nějakým jiným směrem. Významně a povzneseně se při tom podívala na Tanise. Kit si byla téměř jistá, že ji Tanis bude prosit, aby buď zůstala, nebo aby se vydala s ním. On ale neudělal nic z toho a to ji rozčílilo.

„Já Tase do Qualinestu vzít nemůžu," řekl Tanis a vyhnul se Kitinu pohledu. „Elfové by ho tam nepustili."

„Na mě se nedívejte!" prohlásil Flint, když si s úděsem všiml, co ostatní udělali. „Kdyby mě některý z mých trpasličích druhů zahlédl ve společnosti šotka, zavřeli by mě jako šíleného Theiwara, a já bych jim to mohl jen těžko vymlouvat. Tasslehoff by měl jít s Raistlinem a Karamonem do Pax Sarkasu."

„Ne," řekl Raistlin s rozhodností, která nepřipouštěla žádný další argument. „Absolutně ne."

„Tak co s ním tedy budeme dělat?" zeptal se rozpačitě Tanis.

„Svážeme ho, nacpeme mu do pusy roubík a hodíme ho do studny," navrhl Flint. „Potom se nepozorovaně uprostřed noci vytratíme a on nás možná — opakuji - on nás *možná* — už nenajde."

„Koho chcete hodit do studny?" ozval se veselý hlásek.

Tasslehoff zahlédl své přátele otevřeným oknem, a tak se rozhodl ukrátit si nudnou cestu kolem domu k hlavním dveřím. Vyskočil hbitě na okenní parapet a otevřeným oknem vklouzl dovnitř.

„Dávej pozor na moje pivo! Málem jsi ho převrátil! Slez z toho stolu, ty pitomče!" Flint popadl svůj džbánek s pivem a přitiskl si jej na prsa.„Když to musíš vědět, chtěli jsme do té studny hodit tebe."

„Vážně? To je báječné!" řekl Tas a celý se rozzářil. „Ještě nikdy jsem nebyl na dně studny. Ach, právě jsem si vzpomněl. Já nemůžu."

Tas natáhl ruku a poplácal Flinta po ruce. „Moc si toho nápadu vážím. Skutečně. Skoro bych tady kvůli tomu zůstal, ale víte, já tady totiž nebudu."

„A kam jdeš?" zeptal se znepokojeně Tanis.

„Než začnu, chci vám něco říct. Já vím, že jste se tu hádali, kdo mě vezme s sebou, že jo?" Tas se vážně rozhlédl po ostatních.

Tanis jaksi zrozpačitěl. Neměl v úmyslu ranit šotkovy city. „Mohl bys jít s námi, Tasi," začal Tanis, ale vzápětí ho přerušil divoký Flintův výkřik: „To by tedy nemohl."

Tas zvedl malou ručku, aby se utišili. „Vidíte? Když půjdu s jedním z vás, vy ostatní se kvůli tomu budete cítit zle. A já nechci, aby se něco takového stalo. Proto jsem se rozhodl jít sám. Ne! Nesnažte se mi to rozmluvit. Vracím se zpátky do Šotčína, a bez urážky —" Tas se tvářil velmi vážně - „tam by se nikdo z vás nehodil."

„Chceš snad říct, že by nás šotci nepustili do své země?" zeptal se uraženě Karamon.

„Ne, chci říct, že byste se tam nevešli. Zvlášť ty, Karamone. Jakmile bys vstal, sundal bys mi hlavou střechu z mého domu. A to nemluvím o tom, že bys mi rozšlapal nábytek. Výjimku bych mohl udělat snad jen u Flinta..."

„Ne, to bys nemohl!" dodal spěšně trpaslík.

Tasslehoff začal popisovat krásu Šotčína. Vykreslil tak nádherný obrázek této radostné země, kde jsou zásady soukromí a vlastnictví naprosto neznámé, že všechny přítomné u stolu přesvědčil o tom, že by se k této zemi nikdy ani za nic na světě nepřiblížili.

Když byl tedy problém se šotkem vyřešen, nezbývalo už nic jiného než si říct sbohem.

Společníci ještě hodně dlouho seděli kolem stolu. Zapadající slunce vypadalo za červenými sklíčky mozaikovitého okna jako ohnivá koule, za žlutými jako oranžová a za modrými jako podivně zelená. Zdálo se, že slunce otálí stejně jako společníci, šířilo své zlaté světlo po obloze, až nakonec sklouzlo za obzor, nechávajíc po sobě pouze příjemně teplý dosvit.

Otik přinesl pár svíček a lampy, aby zahnal šero, a k tomu ještě své vyhlášené kořeněné brambory, dušené jehněčí, pstruha z Krystalmirského jezera, chléb a kozí

sýr. Jídlo bylo skvělé. Dokonce i Raistlin snědl víc než svá obvyklá dvě či tři sousta; vlastně snědl celého pstruha. Když bylo všechno jídlo pryč - nikdy se nic nevyhodilo, jelikož Karamon ochotně dojídal zbytky - Tanis zavolal na Otika, aby mu přinesl účet.

„Jídlo je na mne, kamarádi - moji drazí kamarádi," řekl Otik. Popřál jim šťastnou cestu a s každým si na rozloučenou potřásl rukou. Dokonce i s Tasslehoffem.

Tanis Otika pozval na skleničku, kterou hostinský rád přijal. Flint ho pozval na další a pak ještě na jednu. Otik s nimi popil tolik skleniček, že když si ho nakonec žádali v kuchyni, musela ho tam mladá Tika odvést.

V hostinci se zastavili také ostatní obyvatelé Útěšína. Přistoupili k jejich stolu, aby se rozloučili a aby jim popřáli hodně štěstí. Mnoho jich bylo Flintovými zákazníky. Neměli radost z toho, že odchází, protože se doslechli, že rozprodal všechno své zboží a plánoval, že bude na cestách více než rok. Mnoho lidí se také přišlo rozloučit s Raistlinem.

Ostatní společníky to neobyčejně ohromilo. Až dosud netušili, že by měl tento kousavý, prostořeký a tajnůstkářský mladík tolik přátel.

Oni to však nebyli přátelé. Byli to jeho pacienti, kteří přicházeli, aby mu vyjádřili vděčnost za to, co pro ně udělal. Byla mezi nimi i Miranda. Již dávno nepatřila k místním kráskám; byla pobledlá a unavená a na sobě měla smuteční šaty. Její dítě bylo mezi prvními, které podlehlo moru. Políbila Raistlina na tvář a zajíkavým hlasem mu poděkovala za to, že se choval tak jemně k jejímu umírajícímu dítěti. Také její manžel mu vyjádřil vděčnost a pak svou truchlící ženu odvedl pryč.

Raistlin se za ní díval a v duchu si děkoval, že se tehdy nenechal zlákat na růžemi posypanou cestu. Té noci se také neobyčejně hezky choval ke svému bratrovi, což Karamona nesmírně udivilo, protože neměl tušení, jak si jen zasloužil Raistlinovu vděčnost.

Ani cizinci přítomní v hostinci podivnou skupinu přátel nepřehlédli. Možná to bylo hlavně tím, že se u nich čas od času zastavil Tanis nebo Flint, aby jim vrátili cennosti, které se náhodně ocitly v šotkových rukou. Cizinci nechápavě potřásali hlavami a udiveně zvedali obočí.

„Na tomhle světě žijou různí lidé," říkali, ale podle toho, jakým tónem to pronesli, bylo zřejmé, že tomu ani v nejmenším nevěří. Podle nich záleželo jen na jejich rase a žádné jiné.

Nastala noc. Nad hostinec se snesla tma. Šero se vkrádalo i do samotné hospody, protože ostatní hosté odešli do svých postelí a lampy či svíčky si odnesli s sebou, aby si posvítili na cestu. Příjemně namazaný Otik se také odebral na kutě, nechávaje tak úklid na Tice, kuchaři a šenkýřkách.

Začali utírat stoly, zametat podlahu a z kuchyně se ozývalo cinkání nádobí. Přesto přátelé stále seděli u stolu, jako by se nemohli rozloučit. Všichni v hloubi srdce věděli, že je čeká dlouhé odloučení.

Po hodné chvíli se tiše ozval Raistlin, který až dosud seděl a mírně přikyvoval. „Je čas jít, bratře. Potřebuji si odpočinout. Zítra se musím učit."

Karamon mu cosi nesrozumitelně odpověděl. Vypil toho večera víc, než snesl. Měl červený nos a byl přesně v tom stavu opilosti, v němž se někteří muži perou a

jiní blábolí. Karamon blábolil.

„Já už také musím jít," řekl Sturm. „Musíme vyrazit brzy, abychom stačili ujít pár mil, než začne pálit slunce."

„Přála bych si, aby sis to rozmyslel a vydal se s námi," ozvala se Kitiara a upřela oči na Tanise.

Kit byla nejupovídanější, nejhlučnější a nejživější osoba z jejich skupiny do té doby, než její pohled sklouzl na Tanise. V takových okamžicích se její úsměv nejprve trochu nalomil, potom viditelně ztvrdl a ona se začala nucené smát. Zkrátka nejhlučnější osoba u stolu. Ale jak se veselí vytrácelo, hostinec postupně utichal a kolem nich se začalo šířit šero, Kitin smích ustal a historky, které začala, nikdy nedopověděla. Postupně přisedala blíž a blíž k Tanisovi a nakonec ho tajně pod stolem vzala za ruku.

„Prosím, Tanisi," zašeptala, „pojď se mnou na sever. V boji získáš slávu, peníze a moc. To ti přísahám!"

Tanis zaváhal. Její tmavé oči byly tak teplé a něžné a hlas sejí třásl silou vášně. Tanis si nevzpomínal, že by někdy vypadala nádherněji. Zjistil, že jejímu kouzlu čím dál hůř odolává.

„Ano, Tanisi, pojď s námi," pobízel ho přátelsky Sturm. „Nemohu ti sice slíbit bohatství a moc, ale sláva nám jistě neunikne."

Tanis otevřel pusu. Zdálo se, že řekne „ano". Všichni čekali, že řekne „ano". Dokonce i on sám. Když však z jeho úst po chvilce vyšlo „ne", zatvářil se stejně překvapeně jako ostatní přítomní u stolu.

Později té noci, když se vraceli domů, k tomu Raistlin svému bratru Karamonovi řekl: „Lidská polovina Taxisovy duše by odešla s ní. Ale byla to právě jeho elfská polovina, co ho zadrželo."

„A kdo by o tebe stál?" obořila se na Tanise Kit. Zuřila, protože tím ranil její hrdost. Nečekala, že by mohl odmítnout. Odtáhla se od něj a vstala. „Cestovat s tebou by bylo stejné jako cestovat s mým dědečkem. Sturm a já si bez tebe jistě užijeme mnohem víc legrace."

Sturma podle všeho její poznámka velice vyvedla z míry. Cesta do jeho rodné země pro něj byla téměř posvátná. Nechystal se na sever, aby si užil „legraci". Zamračil se, poškrábal se ve vousech a znovu zopakoval, že musí vyrazit hodně brzy ráno.

Rozhostilo se nepříjemné ticho. Nikdo nechtěl odejít jako první. Zvláště teď, když to vypadalo, že jejich loučení skončí nepříjemností. Dokonce i Tasslehoffa to ovlivnilo. Šotek klidně a mlčky seděl. Byl očividně tak nešťastný, že dokonce vrátil Sturmův měšec, který mu předtím sebral. Vrátil ho sice Karamonovi, ale snaha se rozhodně cení.

„Já mám nápad," řekl nakonec Tanis. „Co kdybychom se znovu sešli na podzim, první noc Dožínkových slavností?"

„Já možná už budu zpátky, ale možná také ne," řekla Kit a lhostejně pokrčila rameny. „Se mnou nepočítejte."

„Já myslím, že se do té doby *nevrátím*" prohlásil důrazně Sturm a všichni jeho přátelé věděli, co tím myslí. Kdyby se na podzim objevil v Útěšíně, znamenalo by

to, že svůj úkol najít otce a domoci se dědictví nesplnil.

„Pak se tedy sejdeme následující rok na podzim první noc po dožínkách. Aspoň ti z nás, kdo budou moci," navrhl Tanis. „A pojďme se také domluvit, že se tady v hospodě sejdeme za pět let bez ohledu na to, kde a co v té době bude kterýkoliv z nás dělat."

„Tedy ti z nás, kteří budou ještě naživu," dodal Raistlin.

Myslel to jako žert, ale Karamon se prudce narovnal. Bratrova slova ho šokovala tak, že dokonce na okamžik zahnala i jeho opileckou netečnost. Vrhl na svého bratra znepokojený pohled, který Raistlin okamžitě odrazil varovným přimhouřením očí.

„Byl to jen malý pokus o žert, bratříčku."

„Takové věci bys ale rozhodně neměl říkat, Raiste," opáčil Karamon. „Přináší to smůlu."

„Napij se piva a raději mlč," odsekl mu zlostně Raistlin.

Sturmova vážná tvář se rozzářila. „To je báječný nápad. Pět let. Já tedy slibuji, že se sem za pět let vrátím."

„Já se také vrátím, Tanisi!" řekl Tas a začal nadšeně poskakovat. „Za pět let tu budu zpátky."

„Za pět let budeš spíš trčet v nějaké věznici," zamumlal Flint.

„Jestli ano, tak mě z toho vězení budeš muset vyplatit, Flinte. Že to uděláš?"

Trpaslík řekl, že to se spíš dočká dne, až bude v Propasti zima, než by šotka ještě někdy přišel vyplatit z vězení.

„Copak v Propasti může být některý den zima?" zeptal se Tasslehoff. „Jsou vůbec v Propasti některé dny chladné? Je to tmavá a strašidelná jáma v zemi, nebo tam hoří oheň? Nemyslíš, že Propast by rozhodně stálo za to navštívit, Raiste? Jednoho dne bych se tam moc rád podíval. Vsadím se, že dokonce ani strýček Pastiskoč ne..."

Tanis požádal o klid právě v okamžiku, kdy se Flint chystal šotkovi vylít svůj pohár piva na hlavu. Tanis položil ruku na stůl dlaní dolů.

„Přísahám na lásku a přátelství, jež k vám všem cítím -" pohledem přejel všechny svoje kamarády - „že se od této chvíle za pět let vrátím noc po dožínkách do hospody Ztracený domov."

„Já se za pět let *také* vrátím," řekla Kit a položila svou ruku na Tanisovu. Výraz její tváře poněkud zjihl a stisk zesílil. „Pokud ne dřív. Mnohem dřív."

„Já přísahám na čest rytíře, kterým se, jak doufám, stanu, že se za pět roků vrátím," prohlásil slavnostně Sturm Ostromeč a položil svou ruku na Tanisovu a Kitinu.

„Já tu budu," řekl Karamon. Mohutnou rukou zakryl ruce svých přátel.

„Já také," přidal se Raistlin a konečky prstů se dotkl bratrovy ruky.

„A nezapomeňte na mě! Já tu budu také!" Tasslehoff vylezl na stůl a přidal svou ruku na ruce svých přátel.

„A co ty, Flinte?" zeptal se Tanis a usmál se na něj.

„Nenechte se mýlit. Já mám na starost mnohem důležitější věci než se sem vracet, abych viděl ty vaše přihlouplé obličeje," zavrčel Flint.

Uchopil ruce všech svých přátel do svých vlastních mozolnatých dlaní. „Ať vás Reorx chrání do té doby, než se opět uvidíme!" řekl a pak obrátil hlavu a upřeně se zadíval ven z okna, kde už nebylo vůbec nic vidět.

Hospoda byla dávno zavřená. Zívající šenkýřka čekala, až je bude moct pustit ven. Raistlin se rozloučil rychle. Nemohl se dočkat, až bude doma v posteli, a tak už netrpělivě postával u dveří a čekal na svého bratra. Karamon objal svého dlouholetého přítele Sturma a chvíli se pevně drželi. Beze slova se rozloučili. Byli příliš dojatí na to, aby něco řekli. Pak si Karamon na rozloučenou podal ruku s Tanisem a býval by obejmul také Flinta, kdyby mu trpaslík pohoršené neodsekl, aby ho „nechal být". Tasslehoff rozpřáhl náruč a pokusil se obejmout Karamona. Ten ho za to škádlivě zatahal za culík.

Kitiara přistoupila blíž, aby objala svého bratra, ale Karamon jako by ji vůbec neviděl. Raistlin už netrpělivě podupával. Karamon se k němu tedy vrhl a bez jediného slova prošel kolem Kit. Ta na něj překvapeně pohlédla, potom se usmála a pokrčila rameny. Sturm se rozloučil krátce a formálně, jen krátce kývl na Tanise a Flinta. Pak se s Kitiarou domluvil, kde se druhého dne ráno sejdou, a odešel.

„Myslím, že tady ještě pobudu," prohlásil Tas. Právě se chystal otevřít své mošny, aby si prohlédl, co všechno dnes „našel", když vtom někdo hlasitě zaklepal na dveře.

„Nazdárek, šerife," zavolal vesele Tas. „Hledáš někoho?"

Tasslehoff nakonec odešel ve společnosti městského šerifa. Jeho poslední slova byla, aby ho někdo z nich nezapomněl ráno vyplatit z vězení.

Kit stála ve dveřích a čekala na Tanise.

„Flinte, jdeš už?" zeptal se půlelf.

Šenkýřka odnesla svíce. Flint seděl ve tmě. Neodpovídal.

„Ta dívka už chce zavřít," naléhal na něj Tanis.

Stále žádná odpověď.

„Já se o něj postarám, pane," řekla tiše šenkýřka.

Tanis přikývl. Přistoupil ke Kit, vzal ji kolem ramen a přitáhl si ji blíž. Pak oba bok po boku vyšli do noci.

A trpaslík tam zůstal sám sedět až do rozbřesku.

KNIHA 6

Ostří musí projít ohněm, jinak se zlomí.

Par-Salian

1. kapitola

BYLO TO ŠESTÉHO DNE SEDMÉHO MĚSÍCE. Antimodes stál u okna ve svém pokoji ve Věži ve Žďárské cestě a díval se ven do noci. Jeho pokoj byl jedním z mnoha místností ve Věži, které sloužily mágům ke studiu, k odpočinku nebo - což byl Antimodův případ - k tomu, aby se účastnili Zkoušky, která se bude konat následující den.

Ve Věži byla celá řada komnat nejrůznějších druhů a velikostí; malými místnostmi pro učedníky počínaje a velkými okázalými pokoji pro arcimágy konče. Pokoj, ve kterém se Antimodes pohodlně usadil, patřil k jeho nejoblíbenějším. Jelikož arcimág rád cestoval, takže se mohl ve Věži objevit téměř kdykoliv, Par-Salian se postaral o to, aby byl právě tento pokoj vždy připravený na přítelův příjezd.

Komnata se nacházela blízko horní části Věže. Byla to vlastně ložnice, salonek a malý balkon, odkud byl občas vidět magický les, což záviselo na tom, kde se les právě nacházel.

Když tam tedy les nebyl, mohl se Antimodes kochat překrásnou vyhlídkou na obrovská pole se žlutým obilím či na pěnivý příboj. To záleželo na tom, v jaké byl ten den zrovna náladě. Dnes v noci tu les nebyl, ale jelikož už byla tma a Antimodes byl po celodenním cestování unavený, nechtěl se zabývat okolní krajinou. Stál na balkoně a chladil se ve večerním vánku. Nechal okno dokořán otevřené, aby mohl dovnitř proudit čerstvý vzduch — byla neobyčejně teplá noc - vrátil se zpět k malému stolku a zamračeně pokračoval dál v pročítání svitku, který musel před večeří odložit.

Z práce ho vyrušilo zaklepání na dveře.

„Vstupte," zavolal zlostně.

Dveře se tiše otevřely. Par-Salian strčil hlavu dovnitř.

„Neruším? Mohu se vrátit..."

„Ne, ne, můj drahý příteli." Antimodes rychle vstal, aby svého hosta přivítal. „Pojď dál. Pojď dál. Moc rád tě zase vidím. Doufal jsem, že si před zítřkem budeme mít možnost ještě promluvit. Zašel bych za tebou, ale měl jsem strach, abych tě nerušil. Moc dobře vím, kolik máš před Zkouškou práce."

„Ano, a tahle Zkouška bude ještě obtížnější než ty ostatní. Studuješ nějaké nové

kouzlo?" Par-Salian se podíval na svitek, který ležel zčásti rozevřený na stole.
„Nedávno jsem ho koupil," řekl s úšklebkem Antimodes. „A jak se ukázalo, myslím, že jsem byl podveden. Není to totiž to, co mi ten muž slíbil."
„Můj drahý Antimode, copak sis ten svitek předtím nepřečetl?" zeptal se pohoršené Par-Salian.
„Jenom jsem si ho zběžně prohlédl. Udělal jsem chybu, a právě proto se tak zlobím."
„Domnívám se, že už to nemůžeš vrátit."
„Přesně tak. To je riziko, když něco nakupuješ v hospodě. Pochopitelně mě to mělo napadnout, ale hledal jsem to kouzlo už dlouho, a ona byla tak milá, a to nemluvím o tom, jak byla hezká, takže mě snadno přesvědčila, že to je právě to, co potřebuju." Pokrčil rameny. „Ach jo, chybami se člověk učí. Prosím, posaď se. Dáš si trochu vína?"
„Díky." Par-Salian ochutnal světle žlutý napoj a nějakou dobu ho převaloval na jazyku. „Vyčarované, nebo koupené?"
„Koupené," řekl Antimodes. „Podle mého názoru by vyčarované postrádalo to pravé kouzlo. Jedině elfové v Silvanestu vědí, jak takové víno správně vyrobit. Navíc je dnes čím dál těžší právě jejich víno získat."
„To je pravda," souhlasil Par-Salian. „Král Lorak mi vozíval pár lahví pokaždé, když se tu zastavil, jenže ten už se tady několik let neukázal."
„Trucuje," prohlásil Antimodes. „Domníval se, že bude zvolen hlavou Konkláve."
„Nemyslím si, že by to bylo tím. Ano, měl jistý dojem, že si to místo zaslouží, ale také připouštěl, že je nesmírně zatížený svými povinnostmi vládce Silvanestu. Řekl bych, že stál jen o tu čest být zvolen, aby to pak mohl zdvořile odmítnout."
Par-Salian se zamyšleně zamračil. „Víš, můj příteli, mám takový dojem, že před námi Lorak něco tají. A důvod, proč za mnou už nechodí, je ten, že se obává, aby se nějak neprozradil."
„A co myslíš, že tají? Nějaké mocné magické artefakty? Schází ti snad nějaký?"
„Podle toho, co vím, tak ne. Mohu se mýlit a také doufám, že se skutečně mýlím."
„Lorak byl vždycky mužem, který jednal na vlastní pěst. Na Konkláve nebral ohledy," prohlásil Antimodes.
„Přesto dodržuje naše pravidla asi tak, jako všichni elfové dodržují pravidla, jež nejsou jejich vlastní." Par-Salian dopil víno a nalil si do poháru další.
Antimodes chvilku mlčky přemýšlel a poté náhle řekl: „Pak tedy bohové Lorakovi poskytli svou dobrou vůli. Obávám se, že ji bude potřebovat. Ať už je to k čemukoliv. Četl jsi mou poslední zprávu?"
„Ano." Par-Salian si povzdechl. „Chci vědět jedno, jsi si absolutně jistý fakty?"
„Jistý? Ne, ovšemže ne! Nebudu si nikdy jistý, dokud to neuvidím na vlastní oči!" Antimodes mávl rukou. „Jsou to jen klepy z doslechu, nic víc. Přesto..." na okamžik se zarazil a pak tiše dodal: „Ano, já tomu věřím."
„Draci! Draci se vracejí na Krynn. A aby toho nebylo málo, jsou to ke všemu draci Takhisis! Já doufám, můj příteli," řekl upřímně Par-Salian, „a také se za to

modlím, že nemáš pravdu."

„Zapadá to ale do toho, co už víme. Mluvil jsi o tom s našimi Černými bratry, jak jsem ti radil?"

„Mluvil jsem o tom s Ladonnou," řekl Par-Salian. „Nezmínil jsem se však ani jak nebo od koho to vím. Chovala se vyhýbavě."

„Nechová se tak náhodou pokaždé?" zeptal se suše Antimodes.

„Ano, ale když ji trochu poznáš, dokážeš ji prohlédnout," řekl Par-Salian.

Antimodes přikývl. Byli staří přátelé, důvěřovali si. A tak ani jeden z nich nemusel říkat, že Par-Salian znal Ladonnu lépe než kdokoliv jiný.

„Poslední rok je v dobrém rozmaru," pokračoval Par-Salian. „Je šťastná. Nadšená. Má kvůli něčemu velmi mnoho práce, protože za tu dobu navštívila Věž jen dvakrát. A pokaždé to bylo kvůli naší sbírce magických svitků."

„Mám pro své další tvrzení velmi pádné argumenty," pronesl Antimodes. „Jak jsem slyšel, jeden bohatý pán na severu najímá vojáky, aniž by příliš dbal na to, jací vůbec jsou. Najímá prý ogry, podskřety, skřety. Dokonce i lidi, kteří jsou pro peníze ochotní prodat i svou duši. Jeden můj přítel byl na jejich shromáždění. Rodí se mohutné armády. Armády Temnot. Vím i to, jak se ten pán jmenuje - Ariakas. Znáš ho?"

„Myslím, že si na něj vzpomínám - jestli se nepletu, byl to bezvýznamný mág. Měl daleko větší zájem získat to, co chce, brutálně a rychle mečem místo toho, aby se o to pokoušel jemně a elegantně s pomocí magie."

„To by mohl být on." Antimodes si povzdechl a zasmušile potřásl hlavou. „Slunce zapadá. Noc se blíží, můj příteli. A my to nemůžeme zastavit."

„Přesto bychom se mohli pokusit aspoň udržet uprostřed temnoty zapálenou louč," řekl tiše Par-Salian.

„To se nám bez pomoci nepodaří!" Antimodes sevřel ruku v pěst. „Kdyby nám tak bohové dali nějaké znamení!"

„Já bych řekl, že už to Takhisis udělala," pravil s úšklebkem Par-Salian.

„Myslel jsem bohy dobra. Copak jí dovolí, aby je porazila?" zeptal se zlostně a rozhorleně Antimodes. „Kdy se Paladin a Mišakal konečně objeví na tomto světě?"

„Možná čekají na znamení od nás," namítl mírně Par-Salian.

„Na jaké znamení?"

„Víry. Že jim důvěřujeme a že v ně stále věříme, přestože jejich plán dosud nechápeme."

Antimodes se zadíval na svého přítele. Pak se opřel o opěradlo křesla, dál na Par-Saliana hleděl a škrábal se při tom na zarostlé bradě. Par-Salian se po chvilce pod přítelovým upřeným pohledem zavrtěl. Usmál se, aby Antimoda ujistil, že se jeho myšlenky ubírají tím správným směrem.

„Takže o tohle tedy vlastně jde," řekl po chvíli arcimág.

Par-Salian naklonil hlavu.

„Já pochybuji. Je příliš mladý. Připouštím, že je dobrý, ale je velmi mladý. A nezkušený."

„Zkušenosti získá časem," řekl Par-Salian. „Snad máme ještě trochu času, nebo ne?"

Antimodes se zamyslel. „Ti ogrové, skřeti a lidé se musí vycvičit, musí se proměnit v bojovnou sílu, což může být velmi obtížný úkol. Až dosud se vraždili a navzájem se považovali za nepřítele. Ariaka čeká velmi těžká práce. Pokud jsou ty zvěsti pravdivé a draci se skutečně vrátili, někdo je musí ovládat, i když na to bude nejspíš třeba někdo s mimořádně silnou vůlí a odvahou, aby se mu to podařilo! Takže ano, abych odpověděl na tvou otázku, já říkám, že nějaký čas máme. Ale není ho mnoho. Ten mladík nikdy neobleče bílý plášť, víš to, že je to tak?"

„Ano, vím," odvětil klidně Par-Salian. „Poslouchal jsem Teobaldovy stížnosti a nářky na Raistlina Majerea celé roky. Vlastně to slýchám už od chvíle, kdy poprvé přišel do jeho školy. Znám jeho chyby, je tajnůstkářský a mlčenlivý, arogantní, ambiciózní a hladový."

„Ale je také velmi vynalézavý, inteligentní a odvážný," dodal Antimodes. Byl na svého svěřence pyšný. „Jenom si vzpomeň, jak si poradil s tou renegátkou Juditou. Naučil se kouzlo, které bylo vysoko nad jeho síly, kouzlo, které nejenže dokázal přečíst, ale on ho dokonce dokázal i použít. A udělal to docela sám bez cizí pomoci."

„Což mě ovšem přivádí k přesvědčení, že se bude vyhýbat pravidlům, a pokud se to bude hodit jeho záměrům, bude je dokonce porušovat," řekl Par-Salian. „Ne, ne. Nemusíš se ho už dál zastávat. Já jsem si dobře vědom, jakou pro nás má cenu. Ale také znám jeho slabé stránky. A to je důvod, proč jsem ho pozval ke složení Zkoušky místo toho, abych ho nechal postavit před Konkláve a potrestat, což by také bylo jedině správné, jak myslím. Domníváš se, že tu ženu zavraždil?"

„Ne," řekl rozhodně Antimodes.„Když už pro nic jiného, tak alespoň proto, že podřezat někomu hrdlo není Raistlinův styl. Je to příliš ohavné. A on je znamenitý znalec bylin. Pokud by ji tedy chtěl zabít, mohl jí do večerního šálku čaje nakapat trochu jedu."

„Takže věříš, že by byl schopen vraždy?" zeptal se zamračeně Par-Salian.

„Kdo z nás by toho za jistých okolností nebyl schopen? V mém rodném městě žije jeden krejčí. Je to konkurence. Ten odporný člověk šidí zákazníky a o svých konkurentech - včetně mého bratra - šíří hnusné lži. Já sám už jsem byl v pokušení poslat Mocnou ruku spravedlnosti, aby zaklepala na jeho dveře." Antimodes se při těch slovech tvářil velmi ohnivě.

Par-Salian skryl svůj úsměv v další sklence vína.

„Sám jsi kdysi říkal, že ti, kteří kráčejí temnou nocí, ve tmě lépe vidí," pokračoval Antimodes. „Přece bys nechtěl, aby se v té temnotě slepě potácel."

„O tom jsem také uvažoval. Díky Zkoušce se na sebe dozví pár nových věcí. Možná to bude něco, co dosud nevěděl, ale co je nezbytné pro jeho pochopení sebe sama a pro moc, která mu bude udělena."

„Zkouška je pokořující zážitek," pronesl Antimodes s povzdechem a otřásl se.

Protáhli obličeje a jeden na druhého se pokradmu podívali, aby se ujistili, že se jejich myšlenky ubírají tím stejným směrem. Zdálo se, že myslí oba na totéž, protože ani jeden z nich necítil potřebu vyslovit nahlas jméno osoby, kterou měli oba na mysli.

„*On* tam nepochybně bude," řekl tichým hlasem Antimodes. Ostražitě se kolem

sebe rozhlédl, jako by se bál, že ho v malé osamělé komnatě, která se nacházela v nejvyšší části Věže, bude slyšet. Byla to komnata, kam neměl přístup nikdo jiný než oni dva.

„Ano, obávám se, že ano," pravil vážně Par-Salian. „Ten mladý muž ho bude nepochybně zajímat."

„Měli bychom s ním jednou provždy skoncovat."

„Pokusili jsme se o to -" řekl Par-Salian. „A sám dobře víš, jak to dopadlo. V jeho říši se ho nemůžeme dotknout. A nejen to, mám strach, že nad ním drží ruku sám Nuitár."

„Není divu. Nikdy neměl tak věrného služebníka. Když už mluvíme o vraždách!" Antimodes se naklonil dopředu a tiše dodal: „Mohli bychom zařídit, aby se k němu ten mladík nedostal."

„A co svoboda vůle? To byl vždycky základní kámen našeho Řádu. Svoboda, za kterou mnoho lidí zaplatilo životem, aby ji ochránili! Hodíme snad právo rozhodovat o našem vlastním osudu do Propasti?"

Antimodes se omluvil. „Odpusť mi, příteli. Unáhlil jsem se. Mám toho mladíka totiž rád. Mám ho rád a jsem na něj hrdý. Přinesl mi velký užitek. Nechtěl bych, aby mu někdo ublížil."

„Skutečně ti přinesl mnoho dobrého. A já doufám, že tomu tak bude i nadále. Jeho vlastní volba ho přivede na cestu, po níž bude chtít kráčet. Tak jako tomu bylo u nás. A já věřím, že jsme učinili správné rozhodnutí."

„Zkouška pro něj bude tvrdá. Je velmi křehký."

„Ostří musí projít ohněm, jinak se zlomí."

„A co když zemře? Co pak bude s našimi plány?"

„Poohlédneme se po někom jiném. Ladonna mi vyprávěla o jednom slibném mladém elfovi. Je to mág jménem Dalamar..."

Jejich rozhovor se obrátil na jiná témata, na Ladonnina žáka, na podivné události ve světě a nakonec na záležitost, která je oba zajímala ze všeho nejvíce - na magii.

Nad Věží jasně zářil stříbrný Solinár a rudý Lunitár. Nuitár tam byl také, ale pouze jako temná díra uprostřed hvězdných konstelací. Dnes v noci byly všechny tři měsíce v úplňku, což bylo nezbytné pro skládání Zkoušky.

V té době daleko od Věže, daleko od místnosti, kde dva arcimágové popíjeli své znamenité elfské víno a hovořili o osudu tohoto světa, neklidně spali mladí mágové, kteří se vypravili složit Zkoušku, pokud ovšem vůbec dokázali zamhouřit oči. Ráno je najde magický Les Žďárské cesty, aby je odvedl vstříc jejich osudu.

Zítra se někteří z nich vyspí a někteří se už nikdy neprobudí.

2. kapitola

DVOJČATŮM TRVALA CESTA K VĚŽI VÍCE NEŽ měsíc. Čekali, že to bude trvat déle, protože počítali s tím, že půjdou pěšky. Jenže krátce poté, co jejich přátelé opustili Útěšín, dorazil posel se vzkazem, že do veřejných stájí právě přijali dva koně na jméno Majere. Ti koně byli dar od Raistlinova patrona Antimoda.

Mladíci cestovali na jihozápad přes Ochranov. Raistlin ve městě zastavil, aby se pozdravil s Lemuelem, jenž mu oznámil, že lidé zatím Belzorův chrám srovnali se zemí a kámen použili na stavbu obydlí pro chudé. Toto se podařilo díky novému a zřejmě neškodnému náboženskému řádu známému jako Hledači. Lemuel znovu otevřel svůj obchod s kouzelnickými předměty. Ukázal Raistlinovi černou bryonii, jíž se na jeho zahradě znamenitě vedlo. Zeptal se, kam mají namířeno. Raistlin odpověděl, že cestují jenom tak pro zábavu a že chtějí oklikou dorazit do Pax Sarkasu.

Lemuel se zatvářil vážně. Mnohokrát jim popřál šťastnou a bezpečnou cestu, a když odešli, zhluboka si oddechl.

Oba mladíci pokračovali dál na jih podél západních svahů Karoliských hor, kousek od hranic Qualinestu.

Přestože dávali dobrý pozor, žádné elfy nepotkali. Přesto však věděli, že je elfové sledují. Karamona napadlo, že by mohli zajet navštívit Tanise a trochu se po království elfu porozhlédnout. Raistlin mu však připomněl, že jejich cesta

je tajná a že by správně měli být v Pax Sarkasu. Kromě toho pochyboval, že by se jim podařilo přesvědčit elfy, aby je do své říše pustili. Elfové v Qualinestu byli o něco přístupnější k lidem než jejich příbuzní v Silvanestu, ale vzhledem k chmurným zvěstem, které přilétaly na temných křídlech ze severu, byli i qualinestští elfové k cizincům neobyčejně ostražití.

Poslední ráno, než opustili qualinestskou hranici, se oba probudili a našli u svých lůžek zabodnuté elfské šípy. Vzkaz od elfů byl jasný: *Dovolili jsme vám projít, ale už se nevracejte!*

Jakmile oba bratři opustili elfské území, dýchalo se jim o poznání lépe. Přesto museli zůstat ve střehu, protože nastal čas poohlédnout se po magickém lese Žďárské cesty. Země v této části Abanasinie byla divoká a bezútěšná. Jednou si na ně políčili zloději, jindy se minuli s bandou skřetů tak těsně, že stačilo jen natáhnout ruku a praštit některého z nich po šupinaté hlavě.

Bandité měli dojem, že pro ně budou dva mladí poutníci snadným soustem. Díky Karamonovu meči a Raistlinovým ohnivým kouzlům se však vzápětí přesvědčili o své chybě. Jeden z banditů zůstal ležet mrtvý na cestě, ostatní se rozutekli, aby si ošetřili krvácející rány. Skřetů však bylo příliš mnoho, aby se s nimi dalo bojovat. Bratři se uchýlili do jeskyně, kde setrvali, dokud jednotka skřetů neprošla rychlým tempem na sever.

Dvojčata strávila hledáním lesa celé čtyři dny. Karamon z toho byl otrávený a nervózní a nejednou dokonce navrhl, aby se vrátili. Prohlédl tři mapy -jednu z nich měl od Tasslehoffa, jednu mu dal hostinský v Ochranově a jednu sebral mrtvému

zloději. Na žádné z map však les nebyl zakreslený na stejném místě.

Raistlin svého bratra uklidňoval, jak jen mohl, přestože se sám zmítal v obavách. Zítra měl být sedmý den, a po čarovném lese stále ani vidu, ani slechu.

Na noc si ustlali na mýtině mezi zakrslými borovicemi. Když se ale druhého rána probudili, zjistili, že leží pod mohutnými větvemi obrovských dubů.

Karamon vzal málem nohy na ramena. Nebyly to totiž obyčejné duby. V dírách po sucích viděl oči a přes šustění listí slyšel tajemné hlasy. Také ptáci jako by zpívali lidským hlasem. Přestože jim dost dobře nerozuměl, měl dojem, jako by ho ptáci varovali, aby odsud odešel.

Mladíci posbírali své věci a nasedli na koně. Stromy stály jeden vedle druhého, jako by se jim snažily postavit do cesty. Raistlin si je chvíli zamyšleně prohlížel a sbíral odvahu. Pak pobídl koně kupředu. Dubové stromy se rozestoupily a vytvořily cestu vedoucí až přímo k Věži.

Karamon se pokusil vyrazit za svým bratrem. Stromy se na něj však nenávistně podívaly a listí zlostně zašustilo. Karamona opustila veškerá odvaha. Zachvátil ho strach, zcela ho ochromil a on zůstal slabý, bezmocný a neschopný hnout se z místa.

„Raiste!" zavolal přiškrceným hlasem.

Raistlin se otočil. Když viděl, že má jeho bratr potíže, obrátil se a jel zpátky. Natáhl se a vzal Karamona za ruku.

„Ničeho se neboj, Karamone. Jsem tu s tebou."

Pak společně vstoupili do lesa.

* * *

Sedmého dne sedmého měsíce vstoupilo sedm mladých mágů na nádvoří před Věží Vysoké magie.

Čtyři muži a tři ženy: čtyři byli lidé, dva elfové a jeden vypadal jako napůl člověk a napůl trpaslík, což byla na mága skutečně neobvyklá kombinace. Raistlin Majere, jenž byl nejméně o pět let mladší než všichni ostatní, byl také jediný, kdo dorazil k Věži s doprovodem. Ostatní se na něj tázavě podívali, prohlíželi si jeho bledou tvář a křehké a nezvykle hubené tělo, díky kterému vypadal ještě o něco mladší.

Přemýšleli, proč je tady a proč mu bylo dovoleno, aby s sebou přivedl člena své rodiny. Elfové na něj hleděli se svým typickým opovržením. Poloviční trpaslík byl přesvědčený, že se mu sem podařilo vplížit bez pozvání, přestože nedokázal říct, jak by to udělal.

Zahradní nádvoří před Věží Vysoké magie bylo strašidelné místo protkané magickými křižovatkami. Procházela tudy celá řada mágů, cestovali po magických stezkách buď proto, aby ve Věži splnili nějaký úkol, nebo jednoduše proto, že měli své vlastní zájmy. Ti, kdo stáli na zahradě, neviděli poutníky na skrytých cestách, ale rozhodně měli dojem, že alespoň cítí jejich dech.

Starší a mnohem zkušenější mágové, kteří do Věže chodili poměrně často, si už dávno zvykli na nečekané magické víry, které se po nádvoří neustále proháněly. Jelikož tito nováčci navštívili Věž úplně poprvé, připadaly jim hlasy přicházející

odnikud, náhlé záchvěvy vzduchu, které cítili na krku, nebo tu a tam pohled na nějakou ruku či nohu velmi znepokojivé.

Uchazeči o přijetí do magického učení a jeden osamělý válečník stáli nyní na nádvoří a čekali na to, o čem všichni doufali, že to bude začátek jejich života v roli uznávaných kouzelníků. Všichni se snažili nemyslet na to, že to možná bude poslední den jejich života.

Karamon prudce nadskočil, bleskově se otočil a vyděšeně hleděl před sebe. Jeho meč zařinčel a kožený krunýř hlasitě zachrastil.

„Uklidni se! Děláš tu ze sebe blázna, Karamone," pokáral ho Raistlin, jak tak stáli na nádvoří a čekali.

„Cítil jsem na zádech něčí ruku," řekl Karamon. Byl bledý jako stěna a na čele mu vyrazil pot.

„To je možné," zamumlal nevzrušeně Raistlin. „Nevšímej si toho."

„Mně se to tady nelíbí, Raiste!" řekl Karamon a jeho hlas zněl uprostřed toho neobvyklého ticha příliš hlasitě. „Vraťme se zpátky domů. Už tak jsi dost dobrý mág, nepotřebuješ tohle podstupovat!"

Jeho slova se nesla zcela jasně. Ostatní se po nich udiveně ohlíželi. Jeden z elfů pohrdavě našpulil rty.

Raistlin cítil, jak se mu do tváře nahrnula krev. „Mlč, Karamone!" osopil se na něj a hlas se mu chvěl zlostí. „Děláš nám oběma ostudu!"

Karamon zavřel pusu a kousl se do rtu.

Raistlin se k němu záměrně obrátil zády. Nedokázal pochopit, proč Konkláve trvalo na tom, aby s sebou ke Zkoušce přivedl svého bratra.

„Pokud ovšem nemají v plánu mě k smrti rozčílit," zamumlal si pro sebe Raistlin.

Snažil se nevnímat bratrovu přítomnost a soustředil se na to, aby zahnal své vlastní obavy. Neměl žádný důvod, proč by se měl bát. Prostudoval svou knihu kouzel, znal ji skrznaskrz, mohl jednotlivá kouzla číst i pozpátku a stát při tom na hlavě, kdyby si to zkoušející přál. Dokázal dokonce i to, že umí jednat pod tlakem. V napjaté situaci se tedy nesloží ani on, ani jeho kouzla.

Během testu se potřebuje jenom soustředit na své schopnosti čarovat. Zvláštní starosti mu nedělala ani nejasná část Zkoušky, při níž by se měl dozvědět něco o sobě. Raistlin se znal od svého narození, takže si byl jistý, že o sobě ví naprosto vše.

Co se týče jeho, pro něj bude Zkouška pouhou formalitou.

Raistlin se uklidnil a náhle si uvědomil, že se na to vlastně docela těší. Když tedy zahnal strach, strávil čas, než se objeví zkoušející, tím, že si pečlivě prohlédl kamennou Věž ve Žďárské cestě.

„V budoucnu ji ještě uvidím mnohokrát," řekl si pro sebe a už si představoval, jak cestuje neviditelnými stezkami, stará se o byliny v zahradě nebo čte ve velké knihovně.

Věž Vysoké magie se vlastně skládala ze dvou věží postavených z černého leštěného obsidiánu. Hlavní věže byly obklopené silnou stěnou ve tvaru rovnostranného trojúhelníku. V každém vrcholu tohoto trojúhelníku pak byly tři další malé věžičky. Stěna také chránila velkou zahradu, kde rostlo mnoho druhů bylin používaných

nejen pro čarování, ale také k léčení či vaření.

Na vrcholu stěny nebylo žádné cimbuří, protože Věž byla chráněná mocnou magií. Les k Věži nepustil nikoho, pokud mu Konkláve výslovně neudělilo pozvání. Pokud by se však nějakou náhodou podařilo nepříteli vstoupit do lesa, lesní příšery by se na něj vrhly a snadno se s ním vypořádaly.

Taková opatření však nebyla třeba. Před lety bylo na Ansalonu celkem pět takových Věží Vysoké magie, představujících centrum veškeré magie. Avšak během vlády velekněze z Ištaru, který se tajně bál magie a mocných kouzelníků, došlo k tomu, že magie byla zapovězena. Velekněz způsobil, že se lidé mágům postavili, a on doufal, že se jich tak navždy zbaví.

Čarodějové se proti tomu mohli bránit a někteří navrhovali, aby byla použita síla, ale Konkláve nepovažovalo tak drastické opatření za moudré. Kdyby se mágové začali bránit, mohlo by dojít k tragickým ztrátám na životech. A to na obou stranách. A velekněz se svými nohsledy toužil po krvavém konfliktu. Pak by totiž mohl na čaroděje namířit prst a říct: „Měli jsme pravdu! Oni jsou hrozba, a tudíž by měli být zničeni!"

Konkláve tedy uzavřelo s veleknězem obchod. Čarodějové opustí své věže a uchýlí se jen do jediné - do té ve Žďárské cestě. Tam je nikdo nebude obtěžovat ve studiu. Přestože byl velekněz poměrně zklamaný tím, že se čarodějové rozhodli nebojovat, souhlasil. Získal moc nad Věží Vysoké magie v Ištaru a nesmírně se těšil, až se bude moci zmocnit obdivuhodně krásné Věže v Palantasu. Plánoval, že z ní udělá chrám, oslavující jeho velikost.

Když velekněz vešel do Věže, aby se jí zmocnil, jeden Černý mág, jenž se podle všeho zbláznil, vyskočil z nejvyššího okna věže a nabodl se na ostré hroty železného plotu. Než však naposledy vydechl, proklel celou věž s tím, že v ní nebude moci pobývat nikdo kromě Pána Minulosti a Současnosti.

Kdo byl ten záhadný pán? To nikdo nevěděl. Rozhodně to však nebyl velekněz. Věž se přímo před jeho očima začala měnit, až byla tak ohavná, že ti, kdo se na ni podívali, si s úděsem museli zakrýt oči, a ti, kdo ji přece jen viděli, byli tím děsivým pohledem nadosmrti pronásledováni.

Velekněz poslal pro mocné kleriky, kteří by se pokusili Věž tohoto prokletí zbavit. Věž, chráněná lesem strachu, Soikanovým hájem, se těšila ochraně temného boha Nuitára, jenž byl hluchý k modlitbám ke všem jiným bohům kromě sebe sama. Přišli klerikové z Palantasu, ale ti z místa děsu rychle prchli. Pak se pokusili vstoupit klerici bohyně Mišakal. Ti jen stěží vyvázli s holými životy.

Když pak bohové svrhli na Ansalon ohnivou horu, Pohroma poslala Ištar na dno Krvavého moře. Děsivé zemětřesení roztrhalo kontinent na kusy, vytvořilo nová moře a nové horské masivy. Město Palantas se otřáslo v základech, z domů a ctihodných staveb zbyly trosky, ale v Soikanovém háji se nepohnul ani lísteček.

A tak temná, tichá, prázdná Věž nyní čeká na svého pána, ať už jím je kdokoliv.

Raistlin přemítal o historii Věží. V duchu už procházel chodbami Věže v Žďárské cestě, přijímal a odměňoval čaroděje, když vtom sedmkrát odbil neviditelný zvon.

Sedm učedníků, kteří se zatím procházeli v zahradě, bavili se mezi sebou nebo

stáli osaměle každý zvlášť a odříkávali si pro sebe různá kouzla, se rázem zastavilo. Všichni utichli.

Někteří zbledli strachy, jiní zrudli rozčílením. Elfové, kteří byli nesmírně pyšní na to, že před lidmi nedávají najevo žádné emoce, se tvářili nonšalantně a dokonce znuděně.

„Co to bylo?" zeptal se Karamon a třásl se nervozitou.

„Už je čas, bratře," řekl Raistlin.

„Raiste, prosím..." začal Karamon.

Když viděl výraz v bratrově tváři - přimhouřené oči, zamračené obočí a pevně stisknuté rty — Karamon zbytek věty raději polkl.

Odkudsi se vynořila lidská ruka a zamířila doprostřed zahrady.

„Krucinál!" vydechl Karamon a rukou bezmyšlenkovitě zamířil k jílci meče. Nepotřeboval však bratrův varovný pohled, aby pochopil, že na tomto území by žádnou zbraň vytahovat rozhodně neměl. Stejně v duchu pochyboval, že by se na něco takového vůbec zmohl.

Ruka pokynula. Učedníci si natáhli přes hlavy kápě, zasunuli ruce do širokých rukávů rouch a tiše kráčeli směrem, kam jim ruka ukázala. Mířili k malé věži mezi dvěma většími věžemi.

Raistlin a jeho bratr, kteří dorazili jako poslední, se přidali na konec řady.

Ruka ukázala na dveře nejbližší věže, na dveře s klepátkem ve tvaru draka. Nikdo nemusel klepat, aby mohli vejít dovnitř. Jak se blížili, dveře se samy otevřely.

Jeden po druhém vešli dovnitř. Opustili sluncem zalitou zahradu a vstoupili do temnoty tak husté, že všichni zůstali na okamžik úplně slepí. Ti vepředu se zastavili. Nevěděli, kam jít, a báli se položit nohu někam, kam nevidí. Ti, co právě prošli dveřmi, do nich tím pádem narazili. Karamon, jenž vešel jako poslední, je pak málem všechny porazil.

„Promiňte. Nezlobte se, nic nevidím..."

„Ticho."

Temnota promluvila. Učedníci okamžitě poslechli. Také Karamon zmlkl, alespoň se o to snažil. Kožený krunýř na jeho prsou hlasitě vrzal, meč u pasu cinkal a boty mu cvakaly. Celou chodbou se nesl jeho hlasitý dech.

„Zatočte doleva a pokračujte za světlem," nařídil hlas, jenž stejně jako předtím ruka postrádal hmotné tělo.

Učedníci poslechli. Objevilo se světlo, a tak se za ním šouravými kroky vydali. Karamon hlasitě dupal až na konci řady.

Malá chodba osvětlená loučemi, jejichž chabé světlo nehřálo ani se z něj nekouřilo, ústila do rozlehlého sálu.

„Sál mágů," zašeptal Raistlin a zabodl si nehty do dlaní, aby potlačil vzrůstající nadšení.

Také ostatní byli ohromení a v povznesené náladě. Elfové odhodili své klidné masky. Oči se jim rozzářily a ústa roztáhla úžasem. Každý z nich o tomto okamžiku snil, snil o tom, jak bude jednoho dne stát v Sále mágů, v zakázané místnosti, na místě, které jen málokdo na Krynnu viděl.

„Ať už to dopadne jak chce, tohle za to stojí," zašeptal Raistlin.

Jenom na Karamona to neudělalo žádný dojem. Cítil jen strach. Hlavu měl skloněnou a neohlížel se ani napravo, ani nalevo, jako by doufal, že když se nebude dívat, všechno to zmizl.

Stěny sálu byly z obsidiánu, o jehož hladký povrch se postarala magie. Strop se ztrácel ve tmě. V sále nebyly žádné pilíře.

Rozsvítilo se světlo. Bílé světlo, které ozářilo jedenadvacet kamenných křesel, postavených do půlkruhu. Na sedmi z nich byly černé polštářky, na sedmi rudé a na sedmi bílé. Právě tady se scházeli členové Konkláve čarodějů. Uprostřed půlkruhu stálo jediné křeslo. Bylo o něco málo větší než ostatní. Zde seděla hlava Konkláve. Polštář na křesle byl v barvě bílé.

Na první pohled byla všechna křesla prázdná.

Na druhý pohled však nikoliv. Seděli na nich čarodějové, muži a ženy nejrůznějších ras: Všichni měli na sobě roucha odpovídající barvě jejich řádu.

Karamon úžasem vydechl a začal nervózně přešlapovat. Raistlin popadl svého bratra nevybíravě za paži a spíš mu tím ublížil, než aby ho podepřel.

Karamon to prožíval velmi zle. Až dosud nikdy nebral magii ani bratrův dar příliš vážně. Pro něj magie znamenala čarování drobných mincí z nosu, králíky vyskakující z klobouku nebo obří šotky. A dokonce i tato kouzla na Karamona dělala jen malý dojem. Když na to tak přišlo, šotek se vlastně vůbec neproměnil v obra. Byla to jenom iluze, pouhý trik. Triky a magie pro Karamona představovaly totéž.

Tohle však nebyly žádné triky. To, co právě viděl, byla skutečná ukázka moci, která měla na učedníky zapůsobit. Karamon se dál nesmírně bál o svého bratra. Kdyby mohl, hned by odsud Raistlina odnesl a někam s ním prchl. Ale kdesi v hloubi duše konečně začínal chápat, jak vysoké jsou sázky jeho bratra. Jsou tak vysoké, že by ho to možná dokonce mohlo stát život.

Čaroděj uprostřed vstal.

„To je Par-Salian, hlava Konkláve," zašeptal Raistlin svému bratrovi, neboť doufal, že tak Karamona uchrání před další hloupostí. „Buď zdvořilý!"

Učedníci se uctivě uklonili. Také Karamon se uklonil.

„Vítejte," řekl Par-Salian přátelským tónem.

Velkému arcimágovi bylo asi šedesát let, ačkoliv díky bílým vlasům, bílému plnovousu a ohnutým zádům vypadal ještě o něco starší. Nikdy nebyl nijak robustní, vždycky dával přednost studiu před fyzickou činností. Neustále pracoval na vzniku nových kouzel a na úpravě a zdokonalování těch starých. Miloval magické artefakty, stejně jako dítě miluje pocukrované švestky. Jeho učedníci trávili spoustu času tím, že cestovali po celém kontinentu a hledali různé artefakty či svitky nebo o nich alespoň sháněli nějaké novinky.

Par-Salian byl rovněž nadšený pozorovatel a účastník politického dění na Ansalonu. Nebyl jako mnoho jiných čarodějů, kteří se tvářili povzneseně na každodenní problémy nechápající populace. Hlava Konkláve se snažila zůstat ve styku s každou vládou na Ansalonu, ať byla jakkoliv nedůležitá. Antimodes pro Par-Saliana nepředstavoval jen jediný zdroj informací. Vrchní představitel Konkláve si však většinu svých znalostí nechával pro sebe, pokud se ovšem nehodily do jeho plánů tak, aby učinil opak.

Přestože jen málokdo věděl o míře jeho vlivu na Ansalon, Par-Saliana obklopovala aura moudrosti a moci jako téměř viditelné bílé světlo. Toto světlo bylo tak jasné, že se dva silvanestští elfové, kteří na lidi pohlíželi se stejným despektem jako lidé na šotky, před ním hluboce uklonili a pak ještě jednou.

„Vítejte, uchazeči," opakoval Par-Salian, „a vítej i ty, vážený hoste."

Jeho pohled sklouzl na Karamona. Silákovi se rázem rozbušilo srdce a začal se celý třást.

„Každý z vás sem přišel na základě osobního pozvání, aby podstoupil zkoušku svých znalostí a talentu, své kreativity, svých myšlenkových procesů, a co je ze všeho nejdůležitější - zkoušku sebe sama. Kde je hranice vašich schopností? A jak daleko za tuto hranici můžete jít? Jaké jsou vaše slabé stránky? A jak tyto slabé stránky ovlivní vaše schopnosti? Jsou to nepříjemné otázky, ale my si je musíme položit, protože jedině tak poznáme své já — naše chyby stejně jako naši sílu - a díky tomu získáme plný potenciál, jenž se v nás skrývá."

Učedníci tiše a uctivě stáli. Byli dost nervózní a omámení a nemohli se dočkat, až budou moci začít.

Par-Salian se usmál. „Žádný strach. Já vím, jak jste nedočkaví, a proto vás nechci unavovat dlouhými řečmi. Ještě jednou vás tedy vítám a přeji vám hodně štěstí. Poprosím Solinára, aby nad vámi dnes bděl."

Zvedl ruce. Učedníci sklopili hlavy. Par-Salian zůstal sedět na svém místě.

Pak vstal vrchní představitel Řádu Bílých plášťů a bez zbytečných okolků přešel rovnou k věci.

„Až uslyšíte své jméno, přistupte blíž k jednomu ze zkoušejících, který vás pak odvede na místo, kde začne Zkouška.

Jsem si jistý, že všichni znáte podmínky Zkoušky, ale Konkláve mě žádá, abych vám je nyní ještě jednou přečetl, aby nikdo z vás nemohl tvrdit, že Zkoušku podstoupil, aniž by věděl, co to obnáší. Připomínám, že toto jsou pouze základní pravidla. Každá zkouška je speciálně upravená tak, aby odpovídala potřebám zkoušeného, takže může zahrnovat veškeré nebo jen některé části těchto pravidel.

Zkoušený provede nejméně tři zkoušky, které ověří jeho magické znalosti a schopnosti, jak je využívat. Zkouška vyžaduje, aby uchazeč prokázal znalost všech kouzel, jež se dosud naučil. Nejméně tři zkoušky se však nedají vyřešit výhradně s pomocí magie. Nakonec bude zkoušený konfrontován nejméně jednou s protivníkem, který má v řadách čarodějů vyšší postavení než uchazeč. Má snad někdo nějaké otázky?"

Nikdo neměl; otázky zůstaly zamčené v srdci každého z nich. Karamona napadala celá řada dotazů, ale byl natolik ochromený, že by je stejně nedokázal vyslovit.

„Potom tedy," prohlásil představitel Řádu Rudých plášťů, „požádám Lunitár, aby vás chránila."

Opět se posadil.

Nyní vstala představitelka Řádu Černých plášťů. „Já požádám Nuitára, aby vás chránil."

Otevřela svitek a začala číst jména.

Pokaždé, když se ozvalo jedno jméno, příslušný adept vystoupil a jeden po dru-

hém začali přistupovat k jednotlivým členům Konkláve. Každý z nich byl v tichosti a s téměř posvátnou vážností odváděn do šera sálu, aby vzápětí zmizel.

Postupně všichni odešli, až zůstal jenom jediný - Raistlin Majere.

Raistlin stál navenek zcela klidný, když kolem něj procházeli jeho společníci. Ale ruce, které měl ukryté v širokých rukávech roucha, svíral křečovitě v pěsti. Zmocnil se ho zcela neracionální strach, že možná došlo přece jen k nějaké chybě a že by zde neměl být. Možná si to rozmysleli a teď ho pošlou pryč. Nebo se možná jeho přihlouplý bratr dopustil něčeho, co je urazilo, a oni teď Raistlina s ostudou a pohrdáním propustí.

Členka Černých plášťů již dočetla jména, smotala svitek a Raistlin dál stál uprostřed Sálu mágů, až na to, že tu stál úplně sám. Snažil se zachovat klid a čekal, až si vyslechne svůj osud.

Par-Salian vstal a přistoupil k němu blíž. „Raistline Majere, nechali jsme tě až nakonec kvůli zcela zvláštním okolnostem. Přišel jsi sem s doprovodem."

„Byl jsem o to požádán, Nejvyšší," řekl Raistlin. Měl tak vyschlé hrdlo, že jen šeptal. Odkašlal si a o něco hlasitěji dodal: „Toto je můj bratr Karamon."

„Vítej, Karamone Majere," řekl Par-Salian. Jeho pronikavé modré oči uprostřed spleti vrásek pronikly až do mladíkovy duše.

Karamon cosi nesrozumitelného zamumlal a pak rozpačitě zmlkl.

„Chtěl jsem ti vysvětlit, proč jsme si vyžádali přítomnost tvého bratra," pokračoval Par-Salian a obrátil svůj pohled zpět na Raistlina. „Chci tě ujistit, že nejsi žádná výjimka ani že jsme tě nevyřadili. Děláme to vždycky, když je některý z adeptů z dvojčat. Přišli jsme totiž na to, že mezi dvojčaty existuje velmi silné pouto, mnohem silnější pouto, než jaké známe u obyčejných sourozenců. Vlastně to vypadá, jako by dvojčata ve skutečnosti byla jedna osoba rozdělená na dvě. Přirozeně ve většině případů začnou obě dvojčata studovat magii, jelikož pro ni mají přirozený talent. Vy dva jste však v tomto ohledu zcela ojedinělí, Raistline, poněvadž sklony k magii máš jen ty. Zajímal ses někdy o toto umění, Karamone?"

Když Karamona požádal, aby odpověděl na tak překvapivou otázku, o níž on sám dosud nikdy neuvažoval, mladík jen otevřel ústa, ale byl to nakonec Raistlin, kdo odpověděl.

„Ne, nezajímal."

Par-Salian na ně upřeně pohlédl. „Chápu. Dobře. Děkuji, že jsi přišel, Karamone. A nyní, Raistline, byl bys tak laskav a připojil se k Justariovi? Odvede tě na místo, kde začne tvá Zkouška."

Raistlina zaplavila taková úleva, že se ho na chvíli zmocnily mrákoty, a on musel zavřít oči, aby udržel rovnováhu. Členovi v rudém plášti, který přistoupil blíž, věnoval jen nepatrnou pozornost, všiml si jen toho, že je to muž středního věku napadající na jednu nohu.

Raistlin se uklonil Par-Salianovi. S magickou knihou v ruce se otočil a vydal se za Rudým čarodějem.

Karamon udělal krok za svým bratrem.

Par-Salian ho však rychle zastavil. „Je mi líto, Karamone, ale ty se svým bratrem nemůžeš."

„Ale vždyť jste mě sem pozvali," protestoval Karamon. Strach mu vrátil ztracený hlas.

„Ano, a bude nám potěšením tě zabavit, než tvůj bratr dokončí Zkoušku," řekl Par-Salian. Přestože mluvil přátelsky, nedalo se proti jeho slovům nic namítat.

„Hodně... hodně štěstí, Raiste," zavolal rozčíleně Karamon.

Raistlin se cítil rozpačitě, a tak raději svého bratra ignoroval a předstíral, že ho neslyšel. Justarius ho odvedl do šera sálu.

Raistlin byl pryč. Odešel někam, kam za ním jeho bratr nemohl.

„Mám otázku!" vykřikl Karamon. „Je pravda, že občas některý adept zemře..."

Mluvil však jen ke dveřím. Nacházel se uvnitř místnosti. Byla to velmi příjemná místnost, která vypadala, jako by ji okopírovali podle jedné z nejlepších hospod na Ansalonu. V krbu hořel oheň. Na stole byla prostřená spousta jídla - byly to Karamonovy nejoblíbenější pokrmy - a velký džbánek se skvělým pivem.

Svíčka v jeho ruce zhasla.

Nyní měl Karamon o svého bratra nesmírný strach, měl zlé tušení, že se Raistlinovi něco příšerného stane, a byl odhodlaný ho za každou cenu zachránit. Vrhl se prudce ke dveřím. Otřásly se pod jeho váhou, ale nepovolily ani o kousíček. Zabušil do nich tedy pěstí a začal křičet, ať ho pustí ven.

„Karamone Majere!" ozval se za ním hlas.

Karamon se tak lekl, že když se prudce otáčel, zakopl o vlastní nohu. Zavrávoral, zachytil se stolu a udiveně hleděl před sebe.

Uprostřed místnosti stál Par-Salian a klidně se na Karamona usmíval.

„Odpusť mi můj dramatický příchod, ale dveře jsou zamčené kouzlem, takže jsem se nechtěl obtěžovat rušením toho kouzla a opětovným spuštěním. Je to zde pohodlné? Nechceš něco přinést?"

„K čertu s pokojem!" zaburácel Karamon. „Řekli mi, že může umřít."

„To je pravda, ale on si je toho rizika vědom."

„Já chci být s ním," prohlásil Karamon. „Jsem jeho dvojče. Mám na to právo."

„Vždyť jsi s ním," řekl mírně Par-Salian. „Bere tě všude s sebou."

Karamon to vůbec nechápal. On přece není s Raistlinem, ten chlap se ho jistě snaží podvést, to je celé. Zahnal bezvýznamná slova pryč.

„Okamžitě mě nechte jít za ním." Zamračil se a pohrozil pěstí. „Buď mě za ním necháte jít, nebo tuhle věž rozeberu do posledního kamene."

Par-Salian se poškrábal na bradě, aby zakryl pobavený úsměv. „Navrhnu ti jistý obchod, Karamone. Ty necháš naši Věž stát a já ti dovolím, aby ses mohl dívat, jak tvůj bratr skládá Zkoušku. Nebudeš mu sice schopen v žádném případě pomoci, ale možná když se budeš dívat, zažene to tvé obavy."

Karamon se nad tím zamyslel. „Jo. Dobrá," řekl. Jakmile bude vědět, kde Raistlin je, třeba se mu podaří najít způsob, jak se k němu dostat, kdyby potřeboval pomoc.

„Jsem připravený. Tak mě k němu zaveď. Ach ne, díky, nemám žízeň."

Par-Salian vzal konvici s vodou a nalil ji do misky.

„Posaď se, Karamone," řekl.

„Musíme přece najít Raistlina..."

„Posaď se, Karamone," opakoval Par-Salian. „Chceš přece vidět svého bratra? Podívej se do misky."

„Ale vždyť je to jen voda..."

Par-Salian přejel rukou nad miskou, vyslovil magické zaříkadlo a vhodil do vody pár drobných lístků.

Když si Karamon sedal, už si v duchu plánoval, jak se starci nejprve vysměje a pak ho popadne za ten jeho šlachovitý krk. Jenže potom se podíval do vody.

3. kapitola

RAISTLIN SE ZTĚŽKA VLEKL PO OSAMĚLÉ A Málo používané cestě na okraji Ochranova. Blížila se již noc, studený vítr ohýbal vrcholky stromů a posílal k zemi první podzimní listí. Ve vlhkém vzduchu byly cítit blesky. Raistlin byl na cestě už celý den, byl unavený a hladový a teď ho ještě ke všemu čekala blížící se bouře. Rychle z hlavy vyhnal představu, že by mohl přespat na zemi.

Dráteník, kterého předtím potkal, mu na jeho otázku řekl, že kousek dál je jeden hostinec se směšným jménem. Říká se mu hospoda Mezi. Dráteník ho také varoval, že to místo má velmi zlou pověst a že se o něm povídá, že se tam stahují velmi podivní lidé. Raistlinovi bylo zcela lhostejné, jaká chátra tam popíjí, potřeboval jen střechu nad hlavou a postel, do které by ulehl. Ze zlodějů strach neměl. Z jeho otrhaných šatů muselo být jasné, že u sebe nemá nic cenného. Kromě toho pohled na jeho roucho - na roucho uživatelů magie - dával každému poutníkovi na srozuměnou, aby si to dvakrát rozmyslel, než mu vstoupí do cesty.

Hospoda Mezi, která dostala svůj název proto, že se nacházela přesně v polovině cesty mezi Ochranovem a Qualinestem, nepůsobila nijak přívětivě. Barva na tabuli byla tak vybledlá, že už se jméno nedalo přečíst. Ne že by to byla nějaká škoda pro umělce, jenž ji vytvořil. Majitel zřejmě svůj důvtip vyplýtval na název, proto už nebyl schopen vymyslet žádný odpovídající symbol, a tak bylo výsledkem velké červené X uprostřed tlusté čáry, která asi představovala cestu.

Sama stavba působila mrzutým a nazlobeným dojmem, jako by ji už unavovalo, jak si z ní lidé pro její jméno dělají legraci, a byla rozhodnutá zřítit se na další osobu, která to ještě jednou zmíní. Okenice byly zpola zavřené, takže oknům dodávaly podezíravý výraz. Nahnuté okapy působily dojmem, jako by se stavba mračila.

Dveře se otvíraly tak neochotně, že Raistlina při prvním pokusu napadlo, že je možná zavřeno. Uvnitř však slyšel hlasy a smích a cítil vůni jídla. Když to zkusil ještě jednou s o poznání větší sílou, dveře konečně povolily. Zrezivělé panty hlasitě zavrzaly, a jakmile se Raistlin protáhl dovnitř, dveře za ním rychle zapadly, jako by chtěly říct: „Potom mi to nevyčítej. Dělaly jsme, co jsme mohly, abychom tě varovaly."

Když Raistlin vešel, hlasy rázem ustaly. Hosté otočili hlavy, aby se na něj podívali, dobře si ho prohlédli a rozhodli se, jaká opatření zaujmou. Jasné světlo z ohniště ho zčásti zaslepilo. Několik okamžiků nic neviděl, dokud se jeho oči nepřizpůsobily, proto neměl nejmenší tušení, jestli o něj některý z hostů projevil nevšední zájem. Než se opět rozkoukal, všichni už opět dělali to, co předtím.

Tedy alespoň většina. Jedna skupina - sestávající ze tří v pláštích oděných lidí — seděla na druhé straně místnosti a podezřele si ho měřila. Když se pustili do hovoru, dali hlavy dohromady, vzrušeně debatovali a čas od času některý z nich vrhl krhavý zrak jeho směrem.

Raistlin si blízko ohniště našel jeden prázdný stůl a s povděkem k němu usedl, aby si odpočinul a trochu se zahřál. Pohled na talíře ostatních hostů mu prozradil, že

jídlo tu nejspíš bude velmi prosté. Pokrmy sice nevypadaly nijak lákavě, ale zdálo se, že otrávené nejsou. Na jídelním lístku bylo jen dušené maso, a tak si je Raistlin společně se sklenicí vína objednal.

Snědl několik kousků neurčitého masa, spolykal několik brambor a zajedl je sraženou omáčkou. Víno však bylo překvapivě dobré, byl v něm cítit jetel. Rychle pohár vyprázdnil a v duchu litoval, že si díky svému vyhublému měšci nemůže dovolit další, když vtom se u jeho loktu objevil džbán s chladivým mokem.

Raistlin zvedl hlavu.

Jeden z mužů v plášti, který se o něj předtím tak zajímal, stál u jeho stolu.

„Vítej, cizince," řekl ten muž komonštinou s mírným přízvukem, kterým Raistlinovi připomněl Tanise.

Proto ho vůbec nepřekvapilo, když si všiml, že ten muž je elf. Co ho však vyvedlo z míry, bylo to, co ten člověk dodal: „Já a moji přátelé jsme si všimli, jak moc ti chutnalo to víno. Pochází totiž stejně jako my z Qualinestu. Já a moji přátelé bychom byli rádi, kdybys s námi tohle víno vypil, pane."

Žádný slušný elf by nikdy nepil v hostinci, jenž patří člověku. Žádný slušný elf by se nepustil do rozhovoru s člověkem. Žádný slušný elf by mu navíc neobjednal džbánek vína. A právě proto Raistlin velmi dobře pochopil, co budou tito jeho noví známí zač.

Musí to být temní elfové - ti, kteří byli „vyhnáni ze světla" nebo odešli ze své elfské země, což je pro každého elfa ten nejděsivější osud.

„Co pijete a s kým to pijete, je jen vaše věc, pane," prohlásil opatrně Raistlin.

„To není žádná věc," opáčil elf. „Je to víno."

Usmál se nad tím, jak je chytrý. „A jestli o to víno stojíš, je tvé. Nevadilo by ti, kdybych se posadil?"

„Odpusť mně, pane, nechci být nezdvořilý, ale nemám na společnost náladu."

„Díky. Přijímám tvé pozvání." Elf se posadil proti němu.

Raistlin vstal. Už toho měl dost. „Přeji ti hezký večer, pane. Potřebuji si odpočinout. Když mě omluvíš..."

„Ty jsi mág, že je to tak?" zeptal se elf. Až dosud si nestáhl z hlavy kápi, ale oči byly vidět. Měly mandlový tvar a leskly se tak jasně, jako by byly z ledu.

Raistlin necítil vůbec potřebu odpovídat na tak nevhodnou a snad dokonce i nebezpečnou otázku. Obrátil se a měl v úmyslu zajít za hostinským, zda by ho nenechal v šenku na zemi blízko ohniště přespat.

„Škoda," řekl nyní elf. „Bylo by to štěstí, kdybys byl -myslím, kdybys byl mág. Já a moji přátelé -" kývl hlavou směrem k dalším dvěma mužům v kápích - „máme takovou malou prácičku, při které by nám přišel vhod nějaký čaroděj."

Raistlin na to neřekl nic. Od stolu však neodešel. Zůstal stát a se zájmem si elfa prohlížel.

„Byty by z toho nějaké peníze," řekl s úsměvem elf.

Raistlin pokrčil rameny.

Elfa jeho reakce zmátla. „To je divné. Myslel jsem, že lidem na penězích vždycky záleželo. Zdá se, že jsem se mýlil. Tak co by tě lákalo? Aha, už vím. Magie! No ovšem. Artefakty, očarované prsteny. Magické knihy."

Elf pomalu vstal. „Pojď se seznámit s mými druhy a vyslechni nás. A pak kdybys náhodou narazil na nějakého dalšího mága -" elf na něj spiklenecky mrknul - „mohl bys mu říct, že kdyby se k nám přidal, mohl by vydělat velké bohatství."

„Vezmi to víno," řekl Raistlin. Prošel hostincem a posadil se ke stolu ke dvěma elfům.

Elf, stále se ještě usmívaje, vzal ze stolu džbánek a přinesl jej zpátky.

Raistlin toho o Qualinestu od Tanise hodně věděl. Věděl toho možná víc než kterýkoliv jiný člověk, protože se půlelfa často vyptával na elfské zvyky a praktiky. Tito muži byli vysocí a štíhlí jako praví elfové, a přestože lidem všichni elfové připadají stejní, Raistlin měl dojem, že jsou si nějak podobní. Všichni tři měli zelené oči a neobvykle špičaté brady.

Byli mladí, tak něco kolem dvou set let. Pod plášti ukrývali krátké meče - čas od času slyšel tiché zacinkání - a nejspíš měli také nože. Slyšel, jak jim na prsou skřípou kožené krunýře.

Raistlin v duchu přemítal, jakého zločinu se asi dopustili, že je jejich druzi vyhnali z rodné země, což je trest mnohem větší než vlastní smrt. Měl však dojem, že se to brzy dozví.

Elf, jenž předtím Raistlina oslovil, byl jejich vrchní mluvčí. Ostatní dva jen zřídkakdy promluvili. Možná neznali komonštinu. Mnoho elfů ji neznalo, protože se jazyk lidí neobtěžovali naučit.

„Já jsem Liam," představil se elf. „Tohle je Micah a tohle Renet. A jak se jmenuješ ty?..."

„To by vás asi nezajímalo," odpověděl Raistlin.

„Ujišťuji tě, že zajímalo," opáčil Liam. „Rád bych znal jméno každého muže, se kterým popíjím."

„Majere," řekl Raistlin.

„Majere?" Liam se zamračil. „Myslím, že tak se jmenoval jeden ze starých bohů."

„Ano, to jsem já." Raistlin se napil vína. „Ale své božství nikde neprohlašuju. Prosím, vysvětlete mi, o jakou práci jde, pane. Společnost temných elfů mi nepřipadá natolik příjemná, abych tímto hovorem ztrácel příliš mnoho času."

V očích jednoho z elfů to zlostně zajiskřilo. Byl to ten, který si říkal Renet. Sevřel ruce v pěsti a byl připraven vstát. Liam mu v elfstině cosi odsekl a zatlačil svého přítele zpět do židle. Jedna Raistlinova otázka tak byla zodpovězena. Alespoň jeden ze dvou zbývajících elfů uměl komonsky.

Raistlin navíc uměl znamenitě qualinestsky. Naučil se ten jazyk od Tanise. Nedal však najevo, že rozumí tomu, co bylo řečeno, protože se domníval, že by se mohl něco cenného dozvědět, pokud si elfové budou myslet, že se mezi sebou mohou bavit zcela svobodně ve svém rodném jazyce.

„Nyní není čas na hlouposti, bratrance. My toho chlapa potřebujeme," řekl v elfstině Liam.

Pak přešel na komonštinu a dodal: „Musíš mého bratrance omluvit, pane. Má prudkou povahu. Myslím, že by ses k nám mohl chovat o něco přátelštěji, Majere. Projevujeme ti tu velkou službu."

„Jestli hledáte přátele, tak vám navrhuji, abyste si promluvili se šenkýřkou," pravil Raistlin. „Vypadá, že by vás mohla ubytovat. Jestli si chcete najmout mága, tak byste mi o té práci měli něco říct."

„Takže ty *jsi* mág," řekl Liam s mírným úšklebkem.

Raistlin přikývl.

Liam na něj pohlédl. „Vypadáš velmi mladý."

Raistlin již začínal ztrácet trpělivost. „Byl jsi to ty, kdo mě oslovil, pane. Věděl jsi, jak vypadám, než jsi mě pozval, abych si k vám přisedl," řekl a chystal se vstát. „Zdá se mi, že tu jen plýtvám časem."

„Dobrá! Dobrá! Myslím, že na tom, jak jsi mladý, nezáleží, pokud ovšem dokážeš odvést tu práci." Liam se naklonil blíž a ztišil hlas. „Tady je nabídka. V Ochranově žije jeden mág, který má obchod s kouzelnickými předměty. Je to člověk jako ty. Jmenuje se Lemuel. Znáš ho?"

Raistlin skutečně Lemuela znal, neboť s ním měl v minulosti nějaké vyřizování. Považoval ho za svého přítele a doufal, že se mu podaří zjistit, co mají tihle podlí elfové za lubem, aby ho mohl včas varovat.

Raistlin pokrčil rameny. „Koho já znám, to je jenom moje věc, a nikoliv vaše."

Micah na Raistlina ukázal palcem a zamumlal v elfštině: „Mně se tenhle mladý mág nelíbí, bratrance."

„Nikdo po tobě nechce, aby si ti líbil," odpověděl elfsky Liam a zamračil se. „Raději se napij vína a buď zticha. Mluvení nech na mně."

Raistlin je sledoval s prázdným výrazem ve tváři, jako by skutečně vůbec netušil, o čem si povídají.

Liam znovu promluvil v komonštině. „Takže náš plán je následující: V noci se vloupeme do mágova domu, sebereme mu z obchodu to nejcennější a pak to prodáme za tvrdou ocel. A k tomu právě potřebujeme tebe. Dobře víš, co stojí za to vzít a co ne. Kromě toho také víš, kde se takové zboží dá prodat a za jakou cenu. Svůj podíl z lupu pochopitelně dostaneš."

Raistlin se zamračil. „Shodou okolností jsem do toho obchodu často chodil, pane. Takže vám mohu hned říct, že se tam vůbec nevyplatí chodit. Celá jeho sbírka má cenu asi tak dvaceti ocelových mincí. A to vám za ty potíže nestojí."

Raistlin došel k závěru, že jejich hovor skončil, že zloděje odradil od toho, aby pokračovali ve svých plánech. V každém případě varuje Lemuela, aby si dával pozor.

„Když mě nyní omluvíte, pánové..."

Liam se natáhl a popadl Raistlina za zápěstí. Když ucítil, že mág ztuhl, uvolnil stisk, ale jeho tenké prsty zůstaly blízko jeho ruky. Vyměnil si rychlé pohledy se svými bratranci, jako kdyby je žádal o svolení pokračovat. Oba neochotně přikývli.

„S tím obchodem máš pravdu, pane," připustil Liam. „Ale možná nevíš, co ten starý mág schovává ve sklepě pod kuchyní."

Pokud Raistlin věděl, Lemuel ve sklepě neschovával vůbec nic. „A co tam tedy má?"

„Magické knihy," řekl Liam.

„Lemuel kdysi pár takových knih vlastnil, ale já vím, že je před časem prodal."

„Jenže ne všechny!" Liam ztišil hlas, až začal jenom šeptat. „Má jich víc. Mnohem víc. Jsou to staré magické knihy z dob před Pohromou! Jsou to knihy, o kterých si lidé mysleli, že se nadobro ztratily z tohoto světa! Je to hotový poklad!"

Lemuel se o takových knihách Raistlinovi nikdy nezmínil. Vlastně dokonce předstíral, že Raistlin získal všechny magické knihy, které až dosud vlastnil. Raistlin se cítil podvedený.

„Jak to víté?" zeptal se ostře.

Liam se jízlivě usmál. „Nejsi jediný, kdo má svá tajemství, pane!"

„Tak v tom případě vám ještě jednou přeji dobrou noc."

„Ach, pro lásku Královny, řekni mu to!" řekl jeden z bratranců. „Ztrácíme jen čas! Dracart chce, abychom mu ty knihy do dvou týdnů přivezli!"

„Dracart nám zakázal, abychom..."

„Tak mu řekni alespoň část pravdy."

Liam se obrátil k Raistlinovi. „Micah už v tom obchodě byl, aby nakoupil byliny. Pokud toho Lemuela znáš, tak víš, že je hloupý a naivní - dokonce i na lidské poměry. Nechal Micaha v obchodě samotného a sám šel na zahradu. Micah si mezitím udělal voskový otisk klíče od předních dveří."

„A jak víte o existenci těch knih?" trval na svém Raistlin.

„Znovu ti opakuji, že to je naše tajemství," pronesl Liam a v jeho hlase zazněl nesmlouvavý a nebezpečný tón.

Jelikož Raistlin vytušil, že o těch knihách musel něco vědět tenhleten Dracart, ať už to byl kdokoliv, zkusil položit další otázku. Zeptal se tak nevinně, jak jen dokázal: „A co máte v úmyslu s těmi knihami udělat?"

„Prodat je, co jiného. K čemu by nám tak asi byly?" Liam se usmál. Jeho bratranci se usmáli. Elfův tón byl dostatečně výmluvný, ani při tom nemrknul okem.

Raistlin uvažoval. Zlobil se, že mu Lemuel lhal o existenci tak vzácných knih. Přesto si nepřál, aby se kvůli tomu mágovi něco stalo.

„Nebudu se účastnit vraždy," řekl po chvíli.

„Ani my ne!" prohlásil důrazně Liam. „Ten Lemuel má mezi elfy mnoho přátel. Myslím, že to jsou přátelé, kteří by neváhali jeho smrt pomstít. Jenže mág teď není doma. Odjel navštívit své kamarády do Qualinestu. Dům je prázdný. Stačí hodina práce a budeme boháči! A co se týče tebe, ty si buď odneseš nějaké magické předměty, nebo tě vyplatíme ve tvrdé oceli."

Raistlin však nemyslel na peníze. Nemyslel ani na to, že mu ti elfové lhali a že ho nad veškerou pochybnost chtějí využít a pak najít způsob, jak se ho elegantně zbavit. On myslel na ty kouzelnické knihy - starodávné knihy, knihy, které někdo ukradl z obléhané Věže Vysoké magie v Daltigothu anebo je zachránil z potopené Věže v Ištaru. Jaké magické bohatství se skrývalo v jejich deskách? A proč to Lemuel držel v tajnosti?

Raistlin okamžitě znal odpověď. Musí to být knihy černé magie. To bylo jediné logické vysvětlení. Lemuelův otec byl válečný čaroděj Bílých plášťů. Nemohl ty knihy zničit. Podle přísných zákonů nemůže člen jednoho řádu záměrně zničit jakýkoliv magický artefakt nebo kouzelnickou knihu, která patří jinému řádu. Magické vědění - a je zcela lhostejné, odkud přichází, kdo ho provádí nebo komu slouží, je

vzácnost, která si zaslouží ochranu. Ale možná měl touhu ty knihy, jež považoval za zlé, někam ukrýt. Tím, že je schoval, je mohl jednak chránit a jednak zabránit tomu, aby padly do rukou nepřátel.

Je mou povinností to prověřit, řekl si Raistlin. A kromě toho, pokud s těmi elfy nepůjdu já, je možné, že si najdou někoho jiného, kdo ty knihy poškodí.

Tak si to Raistlin zdůvodnil, ale v hloubi srdce věděl, že po těch knihách nesmírně touží, že je chce držet v ruce a cítit jejich moc. Možná odhalit nějaká tajemství...

„A kdy to chcete provést?" zeptal se.

„Lemuel opustil město na dva dny. Tlačí nás čas. Dneska v noci? Půjdeš s námi?"

Raistlin přikývl. „Půjdu."

4. kapitola

ČERVENÝ A STŘÍBRNÝ MĚSÍC JASNĚ ZÁŘILY -dnes v noci byly oba kotouče blízko sebe, jako by se o sebe opíraly hlavami, šeptaly si a smály se bláznovství, jež sledovaly z té nebeské výše. Na zloděje dopadalo stříbrné a rudé světlo. Za Raistlinem se objevily dva stíny, když kráčel po cestě. Stíny se před ním natahovaly. Jeden po jeho pravici se leskl stříbrně, ten druhý po jeho levici měl rudou auru. Připadalo mu to jako dvě rozcházející se cesty, kdyby ty stíny v podstatě byly černé.

K Lemuelově domu šli oklikou, aby nemuseli procházet městem. Tuto cestu Raistlin neznal. Přicházeli z jiného úhlu, a tak ho překvapilo - překvapilo a ohromilo — když se před nimi mágův dům vynořil dřív, než to čekal. Dům byl přesně takový, jak si ho Raistlin pamatoval. Působil, jako by byl opuštěný přesně tak, jak na něj zapůsobil, když Lemuela navštívil poprvé. V oknech nesvítila světla, zevnitř se neozýval žádný hluk, žádný důkaz toho, že by tu někdo žil. Lemuel možná byl doma. Co když je skutečně doma?

Tihle temní elfové nemají proti zabíjení vůbec žádné výhrady.

Micah vytáhl kopii klíče, který vyrobil, a zasunul ho do zámku. Ostatní dva dávali pozor. Odhrnuli si záhyby pláště, aby snadno dosáhli na zbraně. Měli u sebe dýky a nože, což jsou zbraně zlodějů a nájemných vrahů.

Raistlin tyhle elfy nenáviděl. Nenáviděl se za to, co dělá, že stojí uprostřed noci v měsíčním světle a chystá se vloupat do domu bez majitelova vědomí či souhlasu.

Měl bych se hned otočit a zmizet odsud, říkal si v duchu.

Dveře se bezhlesně otevřely. Za nimi byla tma a ticho. Raistlin na okamžik zaváhal a pak vklouzl dovnitř.

Měl celou situaci lépe zvážit. Nyní už byl příliš daleko, aby z toho mohl ven. Temní elfové by ho nikdy nenechali odejít živého. Mohl dál předstírat, že to celé dělá pro Lemuelovo vlastní dobro, že mu chce ulehčit od břemene, jež muselo velmi tížit jeho duši.

Jenže nyní, když už byl tady, když už páchal zločin, nemohl udělat ani jedno z toho. Už tak se dost nenáviděl za skutek, který se chystal spáchat, nechtěl se později nenávidět ještě víc za to, že si lhal o motivech, jež ho k tomu vedly. Nepřišel sem ze strachu nebo z donucení, nebyl tu ani ve jménu věrnosti a přátelství.

Byl tady kvůli magii.

Raistlin stál společně s elfy ve tmě uprostřed magického obchodu a srdce mu bušilo vzrušením a očekáváním.

„Lidé ve tmě nic nevidí," řekl Liam elfštinou. „Nestojíme o to, aby někde o něco zakopl a zlomil si vaz."

„Tedy alespoň ne do té doby, než s tím budeme hotoví," řekl Micah zvonivým hlasem, který podivně kontrastoval s obsahem jeho slov.

„Rozsviťte světlo."

Jeden z elfů vytáhl zápalku a přiložil ji ke svíci na polici. Elfové mu svíci zdvořile podali a Raistlin si ji od nich stejně zdvořile vzal.

„Tudy," Micah je vyvedl z obchodu.

Raistlin si mohl opatřit magické světlo, nechtěl se však o tom před elfy zmiňovat. Raději si šetřil energii. Než tahle noc skončí, bude ji ještě potřebovat.

Všichni čtyři vyšli z obchodu a vstoupili do kuchyně, na niž si Raistlin dobře pamatoval ze své první návštěvy. Pokračovali dál do spíže, vstoupili dveřmi a prošli malou místností, kde byly uložené nejrůznější smetáky a košťata. Elfové je rychle odnosili na jednu stranu.

„Já žádné kouzelnické knihy nevidím," prohlásil Raistlin.

„Ovšemže ne," zavrčel Liam a jenom stěží polkl dodatek, jejž měl na jazyku - „ty hlupáku". „Už jsem ti to říkal. Jsou ve sklepě. Pod tímhle stolem jsou tajné dveře."

Stůl, o němž byla řeč, byl řeznický stůl určený na bourání masa. Byl vyrobený z dubu a potřísněný krví bezpočtu zvířat. Raistlina pobavilo, když viděl, jak se temní elfové znechuceně šklebí nad tím pachem. Právě tito elfové, kteří byli ochotní zabít člověka, a přitom se štítí představy steaků a jehněčích stehýnek. Micah a Renet zadrželi dech, aby se vyhnuli tomu, co jim muselo připadat jako strašlivý puch, popadli stůl a odtáhli ho na stranu. Když skončili, oba si rychle utřeli ruce do utěrky.

„Až budeme odcházet, vrátíme všechno zpět na své místo," řekl Liam. „Ten Lemuel je tak strašný a nepozorný hlupák. Je dost dobře možné, že utečou celé roky, než si vůbec všimne, že ty knihy někdo objevil a odnesl."

Raistlin připustil, že to nejspíš bude pravda. Lemuelovi nezáleželo na ničem jiném než na jeho zahradě, o magii se téměř nezajímal, pokud se netýkala bylin. Do těch knih zřejmě nikdy ani nenahlédl. Jen splnil otcův příkaz a držel je ukryté.

Až Raistlin ty knihy odnese do Věže ve Žďárské cestě -což měl v úmyslu, i když se tím bude muset přiznat ke spáchání zločinu - Konkláve Lemuelovi oznámí, že mu byly ukradeny. A co se týče Raistlina, jeho nejspíš pokárají za krádež, ale nejspíš to tím také skončí. Konkláve se nejspíš nebude dívat příliš shovívavě na skutečnost, že tak vzácné kouzelnické knihy byly po tolik let ukryté. Z těchto dvou zločinů budou skrývání knih považovat za ten větší.

Raistlin doufal, že jejich trest padne na hlavu otce, pokud ještě žil, nikoliv na syna.

Micah uchopil držák na dveřích. Zpočátku se ani nehnuly, takže to vypadalo, že jsou zamčené buď na závoru, nebo magickým kouzlem. Elfové zkusili závoru, Raistlin použil drobné kouzlo, aby zjistil, zda tu je přítomna nějaká magie. Neobjevili však ani žádnou závoru, ani kouzelnický zámek. Dveře byly jednoduše příliš těsně, protože dubové dřevo nabobtnalo vlhkem. Elfové začali tahat, až se jim konečně podařilo dveře otevřít.

Z temného sklepa na ně jako z hrobu dýchl chladný a zatuchlý vzduch. Zápach vzduchu byl tak odporný, že elfové znechuceně nakrčili nosy a ustoupili o několik kroků dozadu. Raistlin si zakryl tvář rukávem roucha.

Micah a Renet se pokradmu podívali na Liama. Báli se, že jim nařídí, aby do té páchnoucí tmy vešli. Jenže Liam se tvářil stejně nejistě.

„Co je to za smrad?" řekl nahlas. „Je to, jako by tam někdo natáhl bačkory. Každopádně je jasné, že takhle nesmrdí knihy, i když jsou magické."

„Já se toho puchu nebojím," pronesl opovržlivě Raistlin. „Půjdu dolů a podívám se, o co jde."

Micahovi se to moc nelíbilo; sice ho urazilo, že je Raistlin nařkl ze zbabělství, ale neurazilo ho to natolik, aby se do sklepa vydal. Elfové to mezi sebou začali rozebírat ve svém rodném jazyce. Raistlin poslouchal a žasl nad jejich arogancí. Vůbec je totiž nenapadlo, že by nějaký člověk mohl rozumět jejich řeči.

Renet došel k závěru, že by Raistlin měl jít dolů sám. Prý je docela možné, že ty knihy hlídá nějaký strážce. Raistlin je člověk, a tudíž je postradatelný. Micah namítl, že jelikož je Raistlin mág, mohl by popadnout několik knih a utéct jim. Mohl by cestovat chodbami magie, kam za ním elfové nemohou.

Nakonec problém vyřešil Liam. Dal Raistlinovi laskavé svolení vstoupit do sklepa, ale sám se postavil nad schodiště, vložil do luku šíp a napjal tětivu.

„O co jde?" zeptal se Raistlin s hraným údivem.

„To je na tvou ochranu," odpověděl klidně Liam. „Jsem mimořádně dobrý střelec. A přestože nerozumím řeči magie, přesto ji trochu chápu. Například bych docela jistě poznal, kdyby se někdo ve sklepě snažil vytvořit kouzlo, s jehož pomocí by se mohl nepozorovaně vytratit. Pochybuji, že by to kouzlo stačil dokončit dřív, než by ho můj šíp zasáhl do srdce. Ale neváhej na mě zavolat, když budeš mít pocit, že jsi v nebezpečí."

„S tebou se cítím bezpečný," řekl Raistlin a uklonil se, aby zakryl sardonický úsměv.

Nadzvedl lem roucha - nyní šedého roucha, když se na ně podíval - zvedl svíčku do výšky a opatrně sestoupil po schodech vedoucích do temnoty.

Schodiště bylo dost dlouhé, delší, než Raistlin čekal. Vedlo hluboko pod zem. Schody byly z kamene, po pravé straně se táhla kamenná zeď, po levé bylo schodiště otevřené. Raistlin cestou dolů přehazoval svíčku v nikách a snažil se bílým světlem dosáhnout co možná nejdál do sklepení, aby něco zachytil - cokoliv. Neviděl však nic. Pokračoval dál.

Konečně sestoupil na zem. Otočil se ke schodišti. Elfové byli malí a vzdálení a jemu to připadalo, jako by stáli v docela jiné říši bytí. Jejich hlasy slyšel jen velmi slabě; vyvedlo je z míry, že jim zmizel z dohledu, a právě se rozhodovali, že se ho vydají dolů hledat.

Raistlin kolem sebe zamával svíčkou, aby toho viděl co nejvíce, než k němu elfové dorazí. Chabé světlo však příliš daleko nedosáhlo. Raistlin čekal, až uslyší tiché kroky elfů, a tak ho velmi překvapilo, když se místo toho ozvalo hlasité zadunění. Náhlý průvan mu uhasil svíčku a on se ocitl v temnotě tak hluboké, že se dala srovnat s temnotou Chaosu, z níž byl vytvořen svět.

„Liame! Micahu!" zavolal Raistlin, a když místo odpovědi uslyšel jen vlastní ozvěnu, zmocnil se ho neklid.

Nic víc než ozvěna. Elfové se neozvali.

Raistlin se přes hukot krve ve své hlavě zoufale snažil alespoň něco zaslechnout a po chvilce se mu podařilo rozeznat slabý zvuk, jako když někdo klepe na dveře. Z toho, a také ze skutečnosti, že elfové neodpovídají, usoudil, že se tajné dveře podle všeho nejspíš nešťastnou náhodou zavřely, takže on zůstal na jedné straně a elfové

na druhé.

Raistlin zpanikařil a v první chvíli ho napadlo, že použije magické světlo. Než ale vyslovil kouzlo, zarazil se. Nebude jednat impulzivně. Nejprve situaci klidně zváží - tak klidně, jak jen bude moci. Došel k závěru, že bude lepší, když zůstane potmě. Ať už tady dole bylo cokoliv, světlo by Raistlina odhalilo. I když by to světlo také ukázalo jemu, co se ve sklepě skrývá.

A tak tedy stál a přemýšlel, co má dělat. Ze všeho nejdřív ho napadlo, že ho sem elfové uvrhli, aby ho nechali napospas smrti. Tuto myšlenku rychle zapudil. Elfové neměli důvod ho zabíjet. Měli pádný důvod, aby se chtěli do sklepa dostat. Z jejich soukromého hovoru bylo navíc úplně jasné, že o těch magických knihách nelhali. Další průzkum sklepe-ní ho ujistil, že má pravdu. Elfové chtěli tajné dveře otevřít stejně tak jako on.

Když učinil rozhodnutí, začal se opatrně a tak tiše, jak jen mohl, pohybovat podél zdi. Jelikož neviděl, musel se spoléhat na své další smysly. Jakmile se uklidnil, téměř okamžitě zaslechl něčí dech. Nebyl to jeho dech. Raistlin tady dole nebyl sám.

Nebyl to však ani dech nějakého děsivého strážce, nebyl to hluboký chrčivý dech ogra ani zastřený sípavý dech podskřeta. Tento dech byl slabý a chraplavý a jaksi chrastivý. Raistlin takový dech už předtím slyšel - takto dýchali staří a nemocní.

Přestože to byla uklidňující představa, současně rozbila Raistlinovy představy o tom, co tady dole ve sklepě asi najde. Ze všeho nejdřív ho napadlo, že se tu možná setká s majitelem těch knih, s Lemuelovým otcem. Možná se ten starý pán rozhodl uchýlit do sklepa a strávit zbytek života s těmito vzácnými knihami. Buď to bylo tak, nebo ho tady zamkl sám Lemuel, což bylo ovšem vzhledem k tomu, že byl jeho otec uznávaný arcimág, velmi nepravděpodobné.

Raistlin stál uprostřed temnoty, a jelikož se mu dosud nic děsivého nepřihodilo, jeho strach postupně mizel a nahrazovala ho zvědavost. Tichý dech byl stále slyšet. Byl nepravidelný, přerývaný a tu a tam se zastavoval. Raistlin žádný další zvuk ve sklepě neslyšel, žádné skřípání koženého krunýře, žádné cinkání meče. Elfové nahoře zatím ze všech sil pracovali. Podle lomozu se snažili dveře otevřít s pomocí sekery.

A pak se těsně vedle Raistlina ozval hlas. „Ty jsi Tichošlápek, že?" A po krátké odmlce: „Také jsi chytrý a odvážný. Ne každý člověk by se odvážil zůstat stát uprostřed temnoty. Pojď sem, ať si tě lépe prohlédnu!"

Rozsvítila se svíčka a odhalila malý dřevěný kulatý stůl. U něj proti sobě stály dvě židle. Jedna z nich byla obsazená. Seděl v ní jakýsi stařec. Raistlin na první pohled poznal, že ten muž rozhodně není Lemuelův otec, válečný arcimág, jenž bojoval po boku elfů.

Stařec byl oblečený do černého roucha, které ostře kontrastovalo s jeho bílými vousy a vlasy. Měl velmi zajímavou tvář - vypadala jako krajina. Záhyby ve starcově tváři napovídaly mnohé o jeho minulosti. Velice jemné vrásky, začínající u nosu a končící u obočí, byly u jiných lidí důkazem moudrosti. U něj však svědčily o neobyčejném lišáctví. Čáry inteligence kolem pichlavě černých očí se stahovaly do cynického pobavení. Tenké rty měl zkroucené do pohrdavého úsměvu. Podle předsunuté spodní čelisti byl stařec nesmírně ambiciózní. Jeho krkavčí oči byly mrazivé,

vypočítavé a jasné.

Raistlin se ani nepohnul. Tvář toho muže představovala poušť prázdnoty. Byla nelítostná, krutá a smrtící. Strach zasáhl Raistlina celou svou silou. Daleko raději by se potýkal s ogrem nebo podskřetem. Obranné kouzlo, které měl na jazyku, se proměnilo jen ve slabý vzdech. Představil si, jak to kouzlo vyslovuje, a téměř slyšel, jak se mu stařec zlomyslně vysmívá. Ty stařecké ruce s velkými klouby a dlouhými kostnatými prsty podobnými pařátům byly dnes sice prázdné, ale kdysi jistě vládly nesmírnou silou.

Stařec vytušil Raistlinovy myšlenky, jako by je řekl nahlas. Jeho oči zamířily Raistlinovým směrem, přestože se mladík dosud krčil ve tmě.

„Pojď sem, Tichošlápku. Ty, jenž jsi spolkl mou návnadu. Pojď se posadit a promluvit si se starým mužem."

Raistlin se však ani nehnul. Otřásla jím zmínka o spolknuté návnadě.

„Klidně si můžeš sednout." Stařec se usmál. Ten úsměv však rozehrál vrásky v jeho tváři tak, že v té chvíli nevypadal pohrdavě, ale krutě. „Stejně nikam nepůjdeš, dokud ti to nedovolím." Stařec zvedl ruku a namířil kostnatý prst přímo na Raistlinovo srdce. „Ty jsi přišel za mnou. Na to nezapomeň."

Raistlin zvážil své možnosti: Mohl zůstat stát v šeru, které mu pochopitelně nemohlo nabídnout pražádnou ochranu vhledem k tomu, že ho ten stařec stejně velmi dobře viděl, jak se zdálo. Mohl se pokusit o zoufalý útěk zpátky po schodech ke dveřím, ale to by nejspíš bylo také zbytečné, a navíc by vypadal jako blázen. Nebo mohl posbírat všechnu svou odvahu a ten zbytek sebeúcty, který v sobě ještě měl, posadit se před toho děsivého starce a zkusit zjistit, co myslel tou podivnou poznámkou o návnadě.

Raistlin přistoupil blíž. Vynořil se z temnoty do chabého žlutého světla svíce a posadil se naproti starci.

Muž si ho ve světle pozorně prohlédl, a podle toho, jak se tvářil, nebyl s tím, co viděl, příliš spokojen.

„Ty jsi taková padavka! Taková třasořitka! V mém těle bude nejspíš víc síly než v tom tvém. A moje tělo už není nic víc než popel a prach! K čemu mi tedy můžeš být? To jsem celý já! Čekám orla a on si přijde krahujec. Přesto -" starcovu mumlání bylo jenom velmi těžko rozumět - „vidím v tvých očích hlad. Jestliže máš slabé tělo, možná je to tím, že to tělo sytí tvou duši. Tvá mysl touží po potravě, to na tobě vidím. Možná jsem se unáhlil v úsudku. Uvidíme. Jak se jmenuješ?"

Raistlin byl ve společnosti temných elfů vychytralý a nenucený, ale před tímto děsivým starcem se choval velmi pokorně. „Jsem Raistlin Majere, arcimágu."

„Arcimágu..." Stařec si s tím slovíčkem pohrával a převaloval ho na jazyku. „Víš, kdysi jsem jím byl. Byl jsem tím největším ze všech. Dokonce i teď se mě bojí. Ale nebojí se mě dost. Kolik je ti let?"

„Právě mi bylo jedenadvacet."

„To jsi dost mladý na to, abys skládal Zkoušku. Par-Salian mě překvapuje. Ten muž musí být zoufalý, to je jasné. A jak si myslíš, že ti to zatím jde, Raistline Majere?" Stařec se na něj zašklebil, byl to ten nejodpornější úsměv, jaký kdy Raistlin viděl.

„Omlouvám se, pane, jenže já nevím, o čem mluvíš. Co myslíš tím *Jak mi to jde*? Já jsem..."

Raistlin se zarazil. Zmocnil se ho pocit, jako by se probouzel ze snu. Z takového, který se podobá spíš realitě než snu. Jenže jemu se to nezdálo.

On skutečně skládal Zkoušku. Tohle *je* ta Zkouška. Elfové, hospoda, události, situace, to vše tomu jen napomáhalo. Zadíval se na plamen svíčky a začal zběsile uvažovat. Přemýšlel nad tím, na co se ho stařec zeptal. Jak mu to až dosud šlo.

Stařec se zasmál a jeho smích byl jako voda, bublající pod zamrzlým ledem. „Tahle reakce mě nikdy neomrzí! Stává se to vždy. Je to jedna z mála radostí, které ještě mám. Ano, ty právě skládáš Zkoušku, mladíku. Jsi přímo uprostřed. A ne, já nejsem její součástí. Nebo přesněji - jsem, ale nejsem její oficiálně schválenou částí."

„Mluvil jsi o návnadě. ‚Přišel jsem za tebou,' tak jsi to řekl." Raistlin se snažil uchovat si odvahu, pevně svíral ruce, aby se mu netřásly a aby tak nedal najevo svůj strach.

Stařec přikývl. „Ano, přišel jsi za mnou ze svého vlastního rozhodnutí a přání."

„Tomu nerozumím," řekl Raistlin.

Stařec mu to rád vysvětlil. „Někteří mágové si vezmou dráteníkovo varování k srdci a vůbec do té děsivé hospody nevkročí. Jiní, kteří se rozhodnou přece jen do hostince zavítat, zase nechtějí mít nic společného s temnými elfy. A ty jsi do té hospody šel. Mluvil jsi s elfy. Celkem snadno ses nechal zlákat jejich nečestnými úmysly." Stařec opět zvedl kostnatý prst. „A to i přesto, že ses chystal okrást muže, jehož jsi považoval za svého přítele."

„Co říkáš, je pravda." Raistlin neviděl důvod, proč by měl zapírat. Dokonce se ani za své jednání příliš nestyděl. Podle jeho názoru by každý mág, byť by měl to nejbělejší roucho ze všech, udělal totéž. „Chtěl jsem zachránit ty magické knihy. Odevzdal bych je Konkláve."

Několik okamžiků mlčel a poté dodal: „Jsou tu ty knihy, nebo ne?"

„Ne," odpověděl stařec. „Jsem tu jen já."

„A kdo vlastně jsi?" zeptal se Raistlin.

„Mé jméno není důležité. Tedy zatím."

„Dobrá, tak co ode mě tedy chceš?"

Stařec ledabyle mávl zkroucenou kostnatou rukou. „Malou službičku, nic víc."

Nyní se usmál Raistlin. A byl to dost kyselý úsměv. „Odpusť, pane, ale vzhledem k tomu, že právě skládám Zkoušku, mám jen velmi nízké postavení. Ty se zdáš být - nebo jsi byl - kouzelníkem s nesmírnou mocí a znalostmi. Já nemám nic, co bys ode mě mohl chtít."

„Ale máš!" Starci zasvítily oči tak hladově a nenasytně, že jejich světlo v tom okamžiku málem zastínilo světlo svíčky. „Ty žiješ!"

„Zatím," odpověděl suše Raistlin.,.Možná mi už moc života nezbývá. Temní elfové mi neuvěří, až jim řeknu, že tady dole žádné magické knihy nejsou. Budou si myslet, že jsem je s pomocí magie poslal někam pryč, abych si je mohl nechat jen pro sebe." Rozhlédl se kolem. „Myslím, že není způsob, jak z tohoto sklepa utéct."

„Ale je - můj způsob," řekl stařec. „A můj způsob je také ten jediný. Myslím, že

máš pravdu, když tvrdíš, že tě temní elfové zabijí. Víš, nejsou to totiž zloději, jak předstírají. Jsou to dost mocní čarodějové. Jejich magie je velmi silná."

Raistlina to mělo hned napadnout.

„Snad bys to nevzdal?" zeptal se s úšklebkem stařec.

„To tedy ne." Raistlin zvedl hlavu a zpříma na muže pohlédl. „Jen jsem přemýšlel."

„Jen mysli, mladý mágu. Budeš muset hodně přemýšlet, abys přišel na to, jak vyrovnat nepoměr jednoho ku třem. Klidně z toho udělej jednoho ku dvanácti, poněvadž každý z těch temných elfů je čtyřikrát mocnější než ty."

„Tohle je Zkouška," řekl Raistlin. „Je to pouze iluze. Připouštím, že někteří mágové během Zkoušky zemřou, ale to je jen díky jejich neschopnosti nebo chybě. Já jsem ale nic špatně neudělal. Proč by mě tedy Konkláve mělo zabít?"

„Mluvil jsi se mnou," řekl mírně stařec. „A oni to dobře vědí, takže se mohou postarat o tvůj pád."

„Kdo vlastně jsi," zeptal se netrpělivě Raistlin, „že se tě tak bojí?"

„Jmenuji se Fistandantilus. Možná jsi o mně už slyšel."

„Ano," řekl Raistlin.

Před mnoha lety, během těch krutých a zoufalých let následujících po Pohromě, armáda lesních trpaslíků a lidí obléhala Thorbardin, velké podzemní město horských trpaslíků. A tuto armádu vedl Černý čaroděj, kouzelník nesmírné síly a renegát, jenž se otevřeně postavil Konkláve, aby tak naplnil své vlastní smělé ambice. Ten muž se jmenoval Fistandantilus.

Postavil si magickou pevnost zvanou Žaman a odtamtud vedl své útoky proti trpaslíkům. Fistandantilus bojoval s pomocí své magie a jeho armády bojovaly s meči a sekerami. Na pláních a v horách kolem Thorbardinu tehdy položily život snad tisíce lidí, ale čarodějova armáda nakonec prohrála a thorbardinští trpaslíci mohli oslavit své vítězství.

Podle pěvců Fistandantilus vyslovil poslední kouzlo, kouzlo strašlivé síly, jež rozlomilo celou horu, a Thorbardin zůstal otevřený vůči útokům. Naneštěstí však to kouzlo bylo až příliš mocné. Fistandantilus ho nedokázal ovládat. A tak kouzlo rozbilo i pevnost Žaman. Ta se zbořila a zůstaly z ní jen trosky, kterým dnes lidé říkají Lebka. Výbuch zahubil jeho vlastní armádu i kouzelníka, jenž kouzlo vytvořil.

Tak se to alespoň zpívalo ve starých písních a tak tomu také lidé věřili. Raistlin však vždycky věděl, že v tom příběhu ještě něco scházelo. Fistandantilus sbíral svou sílu několik stovek let. Nebyl však elf, ale obyčejný člověk. Povídalo se o něm, že našel způsob, jak ošidit smrt. Prodlužoval si život tím, že vraždil mladé učedníky a s pomocí magického kamene z nich vysával krev. Díky tomu byl schopen přežít následky svých vlastních kouzel. Tak si to alespoň celý svět myslel. V každém případě Fistandantilus věděl, jak se vyhnout smrti. Jenže to nemohl dělat věčně.

„Fistandantilus - největší ze všech mágů," řekl Raistlin. „Nejmocnější kouzelník, jaký kdy žil."

„To je pravda," řekl Fistandantilus.

„A ty nyní umíráš," namítl Raistlin.

To se starci nelíbilo. Nakrčil obočí a vrásky ve tváři se mu spojily do zlostné

grimasy. Pod povrchem bublala zuřivost. Ale každé nadechnutí ho stálo obrovské úsilí. Velkou část své magické energie vyplýtval na to, aby udržel své tělo pohromadě. Vztek se mu pomalu přestal vařit v žilách a plamen pod kotlíkem zhasl.

„Máš pravdu. Umírám," zamumlal zničeně a zcela bezradně. „Jsem již téměř vyřízený. Řekli ti, že mým cílem bylo ovládnout Thorbardin." Pohrdavě se usmál. „Takový nesmysl! Měl jsem v plánu mnohem větší cíl než získat nějakou ubohou páchnoucí trpasličí díru v zemi. Já chtěl vstoupit do Propasti. Svrhnout Královnu Temnot, srazit Takhisis z jejího trůnu. Toužil jsem po božství!"

Raistlin ho užasle a nevěřícně poslouchal. Užasle, nevěřícně, ale s pochopením.

„Pod Lebkou je... nebo se alespoň říká, že to tam bylo, protože dnes už to je pryč —" Fistandantilus se zarazil a zatvářil se nesmírně lišácky — „vchod do kruté říše Propasti. Takhisis o mně věděla. Bála se mě, a proto plánovala můj pád. Je pravda, že mé tělo odešlo s tím výbuchem, jenže to už jsem měl naplánováno, že se má duše vrátí v jiné formě existence. Takhisis mě nemohla zabít, protože na mě nedosáhla, nikdy se však o to nepřestane pokoušet. Neustále mi něco hrozí a tak je tomu už několik set let. Zbývá mi už jen málo sil. Životní energie, již jsem měl v sobě, je už téměř pryč."

„A tak jsi tajně vstoupil do Zkoušky, abys do svých sítí nalákal mladé mágy, jako jsem já," řekl Raistlin. „Vsadím se, že nejsem první. Co se stalo s těmi, co sem přišli přede mnou?"

Fistandantilus pokrčil rameny. „Zemřeli. Už jsem ti to říkal. Mluvili se mnou. Konkláve se bojí, že vstoupím do těla nějakého mladého mága, získám ho a vrátím se na svět tak, jak jsem začínal. A to oni nemohou dovolit, proto se pokaždé postarají, aby se tato hrozba vyloučila."

Raistlin se na umírajícího starce upřeně zadíval. „Já ti nevěřím. Mágové zemřeli, ale nebyli to členové Konkláve, kdo je zabil. Byl jsi to ty. Jedině tak se ti podařilo žít takhle dlouho - pokud se to ovšem dá nazvat životem."

„Říkej si tomu, jak chceš, rozhodně je to lepší než ta obrovská nicota, která se po mně natahuje," pravil s odporným úšklebkem Fistandantilus. „Ta stejná nicota, která se natahuje i po tobě, mladý mágu."

„Jenže já mám pocit, že nemám na vybranou," odpověděl trpce Raistlin. „Buď mě zabije jeden ze tří mágů, nebo mě vysaje odporná pijavice."

„To, že sem dolů sestoupíš, bylo jen tvé rozhodnutí," řekl Fistandantilus.

Raistlin sklonil hlavu, odmítal připustit, aby se starcovy jestřábí oči zabodly do jeho duše. Zadíval se na dřevěný stůl a vzpomněl si přitom na stůl v laboratoři jeho Mistra, na stůl, u něhož Raistlin před lety jako dítě poprvé zapsal slova *já, mág*. Zvažoval, co před nim všechno stojí, myslel na temné elfy, přemýšlel o jejich magii, přemítal, zda je to, co o nich stařec řekl, pravda, nebo jestli je to celé lež, na niž má on skočit. Uvažoval také o tom, jaké jsou jeho naděje na přežití, jestli ho Konkláve skutečně zabije za to, že s Fistandantilem mluvil.

Raistlin zvedl hlavu a zadíval se do těch jestřábích očí. „Přijímám tvou nabídku."

Fistandantilovi se rty roztáhly do širokého úsměvu. Vypadal jako usmívající se lebka. „Napadlo mě, že to uděláš. Ukaž mi svou knihu kouzel."

5. kapitola

RAISTLIN STÁL VE SPODNÍ ČÁSTI SKLEPNÍHO schodiště a čekal, až stařec uvolní kouzlo, jež chránilo tajné dveře. Uvědomil si, že necítí žádný strach, jen ostrou bodavou bolest nedočkavosti.

Elfové zatím vzdali svou snahu otevřít dveře, protože jim došlo, že nejspíš drží zavřené silou magie. Raistlin na okamžik zadoufal, že možná odešli. V dalším okamžiku se začal smát svému vlastnímu bláznovství. Tohle je přece jenom Zkouška. Musí dokázat svou schopnost použít magii v boji.

Teď! Ozval se hlas v Raistlinově hlavě.

Fistandantilus zmizel. Starcovo fyzické tělo se k Raistlinově úlevě proměnilo v iluzi. Nyní, když Fistandantilus tělo už nepotřeboval, vrátil se zpátky ke své původní podobě.

Dveře do sklepa se prudce rozletěly a dopadly hlasitě na kamennou zem.

Raistlin doufal, že když se dveře náhle otevřou, elfové zůstanou jako opaření. Měl v plánu využít jejich chvilkového zmatku k tomu, aby mohl zahájit útok.

K jeho zklamání však byli elfové na něco takového předem připravení. Už na něj čekali.

Jeden z elfů vyslovil několik magických slov. Liamovu tvář ozářil jasný kotouč světla. V okamžiku, kdy se dveře otevřely, hořící kotouč se zářivým ocasem jisker vyrazil jako kometa do vzduchu.

Na takový útok nebyl Raistlin připravený; nenapadlo ho, že budou temní elfové jednat tak rychle. Nebylo úniku. Hořící koule zaplnila místnost spalující smrtí. Raistlin instinktivně zvedl ruce do výšky, aby si zakryl tvář, přestože celou dobu věděl, že se nijak neochrání.

Ohnivá koule se řítila k němu, minula ho a skutálela se za něj. Pak neškodně dohořela, její světlo zhaslo, Raistlinovi na ruce a ohromenou tvář dopadlo několik drobných jisker a pak to hlasitě zasyčelo, jako by stál uprostřed vody.

„Teď tvoje kouzlo! Rychle!" rozkázal mu stařec.

Raistlin se zatím vzpamatoval ze svého překvapení a strachu. Okamžitě si vzpomněl na příslušné kouzlo. Rukama provedl několik drobných gest, jako by opisoval ve vzduchu obrys slunce. U jeho nohou stále ještě dohořívaly poslední zbytky ohnivé koule. Jak pohnul rukama, všiml si, že má na rukách zlatavé světlo, neodvážil se o tom však příliš uvažovat, jen to vzbudilo jeho zvědavost. Nechtěl ztratit soustředění.

Když ve vzduchu nakreslil symbol, vyslovil magické zaříkadlo. Symbol se jasně rozzářil; pronesl ta slova správně a přesně. Z prstů natažené ruky vystřelilo pět malých ohnivých střel, což byla jenom velmi chabá odpověď na smrtící zbraně mocných čarodějů.

A tak Raistlina nijak nepřekvapilo, když uslyšel, jak se mu elfové smějí. To na ně klidně mohl házet gnómské prskavky.

Čekal, zadržoval dech, modlil se, aby stařec splnil svůj slib, modlil se, aby boho-

vé magie dohlédli- na to, aby stařec splnil daný slib. Raistlinovi se hned vzápětí dostalo satisfakce, když uslyšel, jak se smích elfů proměnil v povzdech úžasu a zděšení.

Z pěti ohnivých pramínků bylo rázem deset a vzápětí dvacet. Už to nebyly jen nepatrné plamínky, po schodech ke třem Raistlinovým nepřátelům s neochvějnou přesností vyrazily praskající, doběla rozpálené hvězdy.

Temní elfové rázem neměli kam utéct, neměli teď žádné obranné kouzlo, kterým by se mohli ochránit. Smrtící hvězdy je zasáhly s tak děsivou silou, že to Raistlina srazilo k zemi, přestože stál poměrně daleko od ohniska výbuchu. Cítil, jak se po schodišti šíří horká vlna, cítil zápach škvařící se kůže. Nikdo nevykřikl. Na výkřik totiž nebyl čas. Raistlin se zvedl. Oprášil si z rukou prach a znovu si všiml nazlátlé barvy své kůže. Náhle si uvědomil, že ho nejspíš zlatá patina ochránila před ohnivou koulí. Bylo to něco jako rytířské brnění, jen s tím rozdílem, že bylo mnohem účinnější; v brnění oděný rytíř by se upekl jako škvarek, kdyby ho ohnivý kotouč zasáhl, zatímco Raistlin zůstal ušetřen.

„A jestli je to skutečně tak," řekl si pro sebe, „jestli je tato ochrana magického původu, pak by mi v budoucnu mohla značně pomoci."

Skladiště bylo celé v plamenech. Raistlin čekal, až nejhorší nápor požáru ustane, nikam nespěchal, snažil se získat zpět sílu a v duchu si opakoval další kouzlo. Potom si rukávem zakryl nos, aby se ochránil před zápachem, který zbyl po uhořelých elfech, a vyrazil po schodech vzhůru utkat se s novým nepřítelem.

Těsně u schodiště ze sklepa ležela dvě těla, byla zčernalá k nepoznání. Třetí tělo nebylo nikde vidět, možná se dokonce vypařilo. Ale ovšem, vždyť je to celé jen iluze, připomněl si Raistlin. Možná se Konkláve jednoduše přepočítalo.

Vyšel ze sklepa, vyhrnul si lem roucha a překročil prvního mrtvého elfa. Rychle se kolem sebe rozhlédl po skladišti. Stůl se proměnil v hromadu popela, ze smetáků a košťat zůstal jen dým. Nad tou spouští se vznášel Fistandantilův obraz. Jeho iluzorní tělo bylo tak průhledné, že se jen těžko dalo rozpoznat od hustého kouře. Stačilo silněji dýchnout a úplně by ho to odválo.

Raistlin se usmál.

Stařec natáhl paži v dlouhém černém rukávu. Ruka byla seschlá a svraštělá a prsty byly jen kosti potažené kůží.

„Teď si vezmu svou odměnu," řekl Fistandantilus.

Jeho ruka se dotkla Raistlinova srdce.

Mladý mág o krok ustoupil. Zvedl ruku na svou obranu a otočil ji dlaní proti němu. „Děkuji ti za tvou pomoc, arcimágu, ale já svou část dohody ruším."

„Co jsi to řekl?"

Ta smrtící, syčivá slova se obtočila kolem Raistlinova mozku jako zmije kolem košíku. Had zvedl hlavu a upřel na něj kruté, nelítostné a pomstychtivé oči.

Raistlinovo odhodlání poněkud ochablo, srdce se mu zachvělo. Starcův vztek se kolem něj šířil s větším žárem než předtím ohnivá koule.

Ty elfy jsem zabil já, připomněl si Raistlin a chopil se rychle prchající odvahy. To kouzlo snad patřilo Fistandantilovi, ale magie a síla toho kouzla byly moje. On je slabý, vyčerpaný; není pro mě žádná hrozba.

„Naše dohoda se ruší," zopakoval Raistlin. „Vrať se zpátky do říše, z které jsi přišel, a tam si můžeš počkat na svou další oběť."

„Nesplnil jsi svůj slib!" zavrčel Fistandantilus. „Je v tobě kousek cti?"

„Jsem snad Solamnijský rytíř, aby mi záleželo na cti?" opáčil Raistlin a dodal: „Když na to přijde, co je čestného na tom, že lákáš mouchy do svých sítí, abys je pak mohl omotat pavučinou a sežrat? Jestli se nepletu, pak mě tvé vlastní kouzlo chrání před jakoukoliv magií, kterou bys na mě zkusil. Tentokrát ti tedy moucha uletěla."

Raistlin se průhlednému starcovu stínu uklonil. Záměrně se k němu otočil zády a chystal se vyjít ze dveří. Jestli se mu podaří dojít ke dveřím, uniknout z této ohořelé místnosti smrti, měl by být v bezpečí. Nebylo to daleko, a přestože část jeho já stále ještě čekala na dotek smrtící ruky, Raistlinovo sebevědomí každým krokem, který ho přiblížil k východu, narůstalo.

Dorazil ke dveřím.

Když stařec promluvil, přicházel jeho hlas z tak velké dálky, že ho Raistlin sotva slyšel.

„Jsi silný a chytrý. A chrání tě magický štít, za nějž vděčíš sobě, a nikoliv mně. Tvá Zkouška však ještě neskončila. Čeká tě ještě těžký úkol. Jestli je tvé brnění skutečně jako z pravé a nefalšované oceli, pak přežiješ. Jestli je to ovšem jen odpad, pak se zlomíš při prvním úderu. A až se to stane, vstoupím do tebe a vezmu si, co mi patří."

Ten hlas mu nemohl ublížit. A tak mu Raistlin nevěnoval pozornost. Pokračoval dál. Došel ke dveřím a hlas se vytratil stejně jako oblak kouře, mizející ve větru.

6. kapitola

RAISTLIN VYŠEL DVEŘMI Z LEMUELOVA Skladiště a vstoupil do temné kamenné chodby. Nejprve ho to udivilo a vylekalo. Měl by přece stát v Lemuelově kuchyni. Poté si ale vzpomněl, že Lemuelův dům vlastně vůbec neexistoval, že to byl jen výplod jeho fantazie a fantazie těch, kteří ho pokoušeli.

Na zdi kousek od něj zářilo světlo. Ve stříbrném svícnu ve tvaru ruky byla umístěná koule vydávající jasně bílé světlo, která se velmi podobala měsíci Lunitáru. Hned vedle byla na stěně připevněná mosazná ruka svírající kouli s rudým světlem a o kousek dál byla vidět ruka z ebenového dřeva, která nedržela nic — tak se to alespoň jevilo Raistlinovým očím. Avšak mágové, sloužící bohyni Lunitár, díky černému světlu viděli velmi jasně.

Podle podivných světel Raistlin usoudil, že se ocitl zpět ve Věži Vysoké magie ve Žďárské cestě. Procházel jednou z mnoha chodeb této magické stavby. Fistandantilus tedy lhal. Raistlinova zkouška skončila. Zbývalo mu už jen najít cestu zpět do Sálu mágů a tam přijmout gratulace.

Náhle za sebou Raistlin ucítil čísi dech. Chystal se otočit. Vtom ucítil spalující bolest a zmocnil se ho nervy drásající pocit, když se kov dotkl kosti, jeho vlastní kosti. Nesnesitelná bolest způsobila, že sebou divoce trhnul.

„To je za Micaha a Reneta!" zasyčel zlověstně Liam.

Liam se rukou pokusil Raistlinovi podříznout krk. Náhle se zaleskla ostrá čepel.

Elf měl v úmyslu, aby jeho první rána byla současně i tou poslední. Chtěl Raistlinovi probodnout páteř. Jenže Raistlin včas vycítil jeho dech, a jak se otáčel, čepel minula svůj cíl a sklouzla po žebrech. Liam to tedy zkusil znovu, tentokrát šel mladému mágovi po hrdle.

Raistlin byl tak vyděšený, že si nedokázal vzpomenout na žádné kouzlo. Kromě magie žádnou další zbraň neměl. Nezbývalo mu tedy nic jiného než bojovat jako zvíře s pomocí svých drápů a zubů. Jeho strach by mohl být tou nejmocnější zbraní, pokud nedovolí, aby ho úplně ochromil. Jen docela matně si vzpomínal na to, když sledoval, jak proti sobě Sturm a Karamon bojovali holýma rukama.

Sepnul ruce a pravým loktem zasáhl Liama vší silou, jakou dokázalo jeho adrenalinem nasáklé tělo posbírat, rovnou do slabin.

Temný elf zasténal a upadl. Zraněný však nebyl, jen měl vyražený dech. Rychle opět vyskočil a zamával před sebou nožem.

Raistlin zběsile a vyděšeně popadl ruku svého nepřítele, v níž svíral vražednou zbraň. Pustili se do boje. Liam se snažil Raistlina bodnout, Raistlin se mu ze všech sil pokoušel vyrazit nůž z ruky. Potáceli se úzkou chodbou. Raistlinovi rychle docházely síly. Věděl, že ve smrtícím boji brzy podlehne. Vsadil tedy své naděje na poslední zoufalý tah. Soustředil zbytek energie a uhodil elfovou rukou o tvrdou kamennou zeď - tou rukou, která svírala nůž.

Ozvalo se praskání kostí, elf vykřikl bolestí, ale zbraň nepustil.

Raistlina se zmocnila panika. Znovu a znovu tloukl rukou o tvrdý kámen. Ruko-

jeť nože byla pokrytá krví. Liam podlehl. Nůž mu vyklouzl a spadl na zem.

Liam se po zbrani vrhl a pokusil se ji získat zpět. Jenže nůž zmizel kdesi ve stínu a temný elf ho podle všeho nemohl najít, protože klečel na všech čtyřech a zoufale tápal po zemi.

Raistlin nůž uviděl. Čepel se zaleskla v ohnivém rudém světle Lunitáru. Elf však nůž zahlédl ve stejném okamžiku a skočil po něm. Raistlin mu ho sebral přímo před nosem a bez váhání ho zabodl temnému elfovi do žaludku.

Liam zařval a zlomil se v půli.

Raistlin mu vytrhl nůž z těla. Temný elf padl na zem a rukama si držel ránu. Z pusy mu vytekla krev. Pak se zhroutil na zem k Raistlinovým nohám. Byl mrtvý.

Raistlin ztěžka lapal po dechu a každé nadechnutí v něm vyvolávalo prudkou bolest. Rychle se otočil a již se chystal prchnout. Nohy mu však vypověděly poslušnost - a tak se zhroutil na kamennou zem. Rána po noži se šířila celým jeho tělem až ke konečkům nervů. Točila se mu hlava, bylo mu zle.

Liam se nakonec přece jen své pomsty dočká, pomyslel si hořce Raistlin. Čepel jeho nože byla totiž napuštěná jedem.

Světla Lunitáru a Solináru se mu vlnila před očima a vpíjela se do sebe. Pak ho obklopila temnota.

* * *

Když se Raistlin probudil, zjistil, že se nachází stále ve stejné chodbě. Liamovo tělo leželo těsně vedle něj a dotýkalo se ho mrtvou rukou. Ještě byl teplý. To tedy znamenalo, že Raistlin nebyl v bezvědomí příliš dlouho.

Odvlekl se dál od mrtvého těla temného elfa. Zraněný a slabý se doplazil do temné chodby a opřel se o zeď. Vnitřnosti se mu svíjely bolestí. Uchopil se za břicho a začal se dávit a zvracet. Když nevolnost trochu ustoupila, ulehl na kamennou zem a přál si zemřít.

„Proč mi tohle děláte?" ptal se přes opar nevolnosti.

Odpověď dobře znal. Poněvadž se odvážil uzavřít obchod s mocným čarodějem, jenž se kdysi pokoušel svrhnout Takhisis. S čarodějem tak mocným, že mělo Konkláve z jeho moci strach dokonce i po jeho smrti.

Jestli je tvé brnění jen odpad, pak se zlomíš při prvním úderu. A až se to stane, vstoupím do tebe a vezmu si, co mi patří.

Raistlin se téměř zasmál. „Moc života mi již nezbývá, takže jsi vítán, arcimágu!"

Ležel na podlaze s tváří přitisknutou na kamennou zem. Přál si přežít? Zkouška si vyžádala strašlivou oběť, takovou, z níž se možná nikdy nevzpamatuje. Zdraví pro něj vždycky bylo velmi vzácné. Pokud přežije, jeho tělo bude jako prasklý krystal. Bude držet pohromadě jen silou vůle. Jak takhle bude žít? Kdo se o něj postará?

Karamon. Karamon se postará o svého slabého bratra.

Raistlin se zadíval do rudého, mihotavého světla Lunitáru. Nedokázal si takový život představit. Život, kdy by měl být odkázán na pomoc svého bratra. Smrt se zdála být lepší.

V temné chodbě se náhle zjevila postava, ozářená bílým světlem Solináru.

„A je to tady," řekl si pro sebe Raistlin. „Tohle je moje poslední zkouška. Ta, kterou už nepřežiju."

Téměř byl kouzelníkům vděčný za to, že ukončí jeho trápení. Ležel bezmocně na zemi a sledoval temný stín, jak se k němu blíží. Stín se těsně u něj zastavil. Cítil jeho živou přítomnost, slyšel jeho dech. Stín se k němu sklonil. Raistlin bezděky zavřel oči.

„Raiste?"

Jeho horkého čela se dotkly jemné prsty.

„Raiste!" ozval se znovu plačtivý hlas. „Co ti to udělali?"

„Karamone," řekl Raistlin, ale svá vlastní slova neslyšel. Hrdlo ho pálilo od kouře a divokého zvracení.

„Já tě odsud odnesu," řekl jeho bratr.

Silné paže uchopily Raistlinovo bezvládné tělo. Cítil jen známou Karamonovu vůni potu a kůže, slyšel známé vrzání koženého krunýře, vnímal cinkání jeho meče.

„Ne!" Raistlin se pokusil mu vymanit. Tenkou, chabou rukou zatlačil na bratrovu masivní hruď. „Nech mě, Karamone! Moje Zkouška ještě neskončila! Nech mě!" Jeho hlas se podobal nesrozumitelnému krákání. Dávil se a divoce kašlal.

Karamon zvedl bratra do náruče. „Nic za to nestojí, Raiste. Musíš odpočívat."

Prošli pod stříbrnou rukou s bílou svítící koulí. Raistlin si všiml, že se jeho bratrovi na tvářích lesknou slzy. Odhodlal se k poslednímu pokusu.

„Oni mi nedovolí odejít, Karamone!" Zápasil s dechem, aby mohl mluvit. „Oni se nás pokusí zastavit. Jen se tím vystavuješ nebezpečí."

„Ať si přijdou," pronesl vážně Karamon a dál odhodlaně a jistě kráčel temnou chodbou.

Raistlin se již vzdal. Opřel svou hlavu o Karamonovo rameno.

Na okamžik se nechal unášet uklidňujícím pocitem z bratrovy síly. Vzápětí však začal proklínat svou vlastní slabost, proklínat své dvojče.

„Ty jeden hlupáku!" řekl tiše Raistlin, protože mu scházela síla, aby to mohl vyslovit nahlas. „Ty přerostlý paličatý troubo! Takhle umřeme oba! A ty pochopitelně zemřeš proto, žes mě chránil. Dokonce i po smrti ti pak budu dlužen..."

„Ach!"

Raistlin slyšel, jak se jeho bratr prudce nadechl. Karamon zpomalil. Raistlin zvedl hlavu.

Jestli je tvé brnění jen odpad...

„Hmmmm..." Karamon začal vrčet - byl to jeho bojový pokřik.

„Moje magie tě může zničit!" Raistlin protestoval, když ho Karamon velice jemně pokládal na kamennou zem. To byla ovšem pravda. Raistlin už neměl ani tolik sil, aby vytáhl králíka z klobouku. Ale ať se propadne, jestli dovolí, aby se Karamon pustil do boje s tím starcem. Byl to Raistlin, kdo s ním uzavřel obchod, on z něj vytěžil, a tak to musí být právě on, kdo za to nakonec zaplatí.

„Jdi mi z cesty, Karamone!"

Karamon neodpověděl. Kráčel k Fistandantilovi a bránil svému bratrovi ve výhledu.

Raistlin se rukama opřel o stěnu. Silně se zapřel a pomalu vstal. Chystal se po-

sbírat zbytky sil, aby mohl Karamona varovat, ale ten výkřik z jeho hrdla nikdy nevyšel. Utopil se v nevěřícném výdechu.

Karamon odhodil meč a místo něj nyní v ruce držel jantarový prut. V druhé ruce neměl štít, ale kousek kožešiny. Začal o sebe oba předměty třít a mumlat magická slova. Z jantarového prutu teď vystřelil blesk, prolétl chodbou a zasáhl Fistandantilovu hlavu.

Hlava se začala smát a vrhla se proti Karamonovi. Ten ani o krok neustoupil a jen zvedl ruce. Znovu vyslovil magická slova. Rozzářilo se další světlo.

Starcova hlava se ztratila v modrém ohni. Odkudsi z dálky se ozval rozzuřený výkřik, ale ten vzápětí utichl.

Chodba byla prázdná.

„A teď odsud zmizíme," řekl spokojeně Karamon. Uložil kousek kožešiny a jantarový prut do sáčku na opasku. „Dveře jsou před námi."

„Jak... jak jsi to udělal?" vydechl dost překvapeně Raistlin a opřel se o zeď.

Karamon se zastavil. Udivený pohled jeho bratra ho překvapil.

„Co jsem udělal, Raiste?"

„Magii!" vykřikl rozzuřeně Raistlin. „Přece magii!"

„Aha." Karamon pokrčil rameny a rozpačitě se usmál. „Vždycky jsem to uměl." Pak náhle zvážněl. „Většinou magii vůbec nepotřebuju, když mám meč a tak, ale ty jsi doopravdy velmi zle raněný, a já jsem nechtěl ztrácet s tou starou pijavicí zbytečně čas. Nedělej si s tím starosti, Raiste.

Magie může i dál zůstat tvou malou výhradu. Jak už jsem řekl, já ji většinou nepoužívám."

„To není možné," řekl si Raistlin a snažil se jasně přemýšlet. „Karamon přece nemůže umět něco, co jsem se já učil celé roky, abych to zvládl. To nedává smysl! Něco není v pořádku... Mysli, zatraceně! Mysli!"

Nebyla to fyzická bolest, co zatemňovalo jeho mysl. Byla to ta stará známá bolest, co se do něj zasekávalo a drásalo ho to svými ostrými drápy. Veselý a silný Karamon. Milý, otevřený a čestný. Karamon - přítel všech.

Ne jako Raistlin - ten zakrslý tichošlápek.

„Jediné, co jsem kdy měl, byla magie," řekl Raistlin. Promluvil jasně a poprvé v celém svém životě také jasně uvažoval. „A nyní to máš i ty."

Opřel se o stěnu, aby neupadl, zvedl obě ruce a spojil palce. Pak začal odříkávat magická slova a přivolávat kouzlo.

„Raiste!" Karamona jeho chování vyděsilo. „Raiste, co to děláš? Ale jdi! Vždyť mě potřebuješ! Já se o tebe postarám — tak jako vždycky. Raiste! Jsem tvůj bratr!"

„Já nemám bratra!"

Pod vrstvou chladného, tvrdého kamene bublala a syčela žárlivost. Otřesy začaly ve skále tvořit pukliny. Doruda rozžhavená žárlivost proudila celým Raistlinovým tělem a rozpalovala v jeho nikách plameny. Potom vyšlehl oheň a zachvátil Karamona.

Karamon vykřikl, snažil se plameny zahnat, ale před magií nebylo úniku. Jeho tělo se v ohni kroutilo a zmenšovalo, až se proměnilo v tělo scvrklého starého muže. Ten muž na sobě měl černé roucho a jeho vlasy a vousy se podobaly chomáčům

kouře.
Fistandantilus natáhl paži a zamířil k Raistlinovi.
„Jestli je tvé brnění odpad," řekl tiše stařec, „najdu v něm puklinu."
Raistlin se nemohl ani pohnout, nedokázal se bránit. Magie z něj vysála poslední zbytky sil.
Fistandantilus se zastavil před ním. Starcovo černé roucho bylo úplně celé potrhané, jeho kůže shnilá a rozpadající se a popraskanou kůží byly vidět holé kosti. Nehty měl dlouhé a špičaté jako nehty mrtvol. Oči mu plály žhavou září, která kdysi bývala v Raistlinově duši, září, která budila mrtvé k životu. Kolem starcova krku visel řetěz a na něm krvekámen.
Muž se dotkl Raistlinových prsou a pohladil jeho kůži. Hrál si s ním a mučil ho. Pak mu Fistandantilus zabořil ruku do těla a uchopil jeho srdce.
Umírající voják se chytá oštěpu, jenž pronikl jeho tělem, Raistlin popadl starcovo zápěstí a sevřel kolem něj své hubené prsty tak, aby je smrt nemohla otevřít.
Lapený Fistandantilus se snažil z Raistlinova sevření vymanit, ale nedokázal to. Stále v ruce svíral mladíkovo srdce. Bílé světlo Solináru, rudé světlo Lunitáru a černé světlo Nuitáru - světlo, které však Raistlin nemohl vidět - splynuly v jedno upřené oko, které na něj bez mrknutí hledělo.
„Můžeš si vzít můj život," řekl Raistlin a dál pevně svíral starcovo zápěstí. „Ale budeš mi na oplátku sloužit."
Oko zamrkalo a pak zmizelo.

7. kapitola

„ON ZABIL SVÉHO VLASTNÍHO BRATRA?" Opakoval Antimodes po Par-Salianovi, který mu to právě přišel říct. Opakoval to po něm a tvářil se nevěřícně.

Antimodes se Raistlinovy Zkoušky neúčastnil. Žádnému učiteli či patronovi kteréhokoliv žáka to nikdy nebylo dovoleno. Antimodes mohl jenom sledovat jiné mladé uchazeče. Většině z nich se dařilo celkem dobře. Všichni prošli, ačkoliv nikdo z nich tak dramaticky jako Raistlin. Antimodes litoval, že o to přišel. Tedy litoval toho do chvíle, než se doslechl toto. Nyní byl šokovaný a upřímně znepokojený.

„A ten mladík dostal Rudý plášť? Můj příteli, copak ses dočista zbláznil? Něco tak hrozného nikdy nepochopím."

„Zabil jen *iluzi* svého bratra," zdůraznil Par-Salian. „Copak ty nemáš žádné sourozence?" zeptal se a významně se na něj usmál.

„Já vím, co se mi tím snažíš říct. A ano, také jsem zažil chvilky, kdy jsem si přál, aby se můj bratr smažil v plamenech. Jenže od myšlenky k činu jsem byl vždycky velmi daleko: Věděl Raistlin, že to byla jen pouhá iluze?"

„Když jsem mu tuto otázku položil," odpověděl Par-Salian, „zpříma se na mě podíval a tónem, na který nikdy nezapomenu, řekl: ‚Záleží snad na tom?'"

„Ubohý mladík," pronesl s hlubokým povzdechem Antimodes. „Ubozí *mladíci*, tak bych to měl říct, protože Raistlinův bratr byl svědkem své vlastní bratrovraždy. Skutečně to bylo nutné?"

„Já myslím, že ano. Možná ti to bude připadat podivné, ale přestože je Karamon z těch dvou fyzicky silnější, je na svém bratrovi daleko závislejší než Raistlin na něm. Touto ukázkou jsem chtěl dosáhnout toho, aby se toto nezdravé pouto trochu narušilo, abych přesvědčil Raistlina, že si musí začít budovat svůj vlastní život. Mám však strach, že mi můj plán nevyšel. Karamon z toho Raistlina úplně očistil. Prý byl nemocný, neměl to v hlavě v pořádku, a tak nemohl zodpovídat za své činy. A teď, aby to bylo ještě komplikovanější, je Raistlin na svém bratrovi ještě více závislý než předtím."

, Jak je na tom se svým zdravím?"

„Není to příliš dobré. Bude žít, avšak to jenom díky tomu, že má silného ducha. Jeho duch je mnohem silnější než jeho tělo."

„Takže k setkání mezi Fistandantilem a Raistlinem skutečně došlo. A Raistlin s ním uzavřel dohodu. Vzdal se své životní energie, aby z ní mohla ta stará pijavice žít!"

„K setkání a k dohodě skutečně došlo," odpověděl váhavě Par-Salian.

„Ale já mám dojem, že Fistandantilus tentokrát získal víc, než po čem toužil."

„Bude si Raistlin něco z toho pamatovat?"

„Vůbec nic. Na to Fistandantilus dohlédl. Neřekl bych, že by si přál, aby si to ten mladík pamatoval. Raistlin možná s dohodou souhlasil, ale nezemřel, zatímco ti ostatní ano. Něco ho drží při životě. Pokud si tedy Raistlin někdy na něco z toho vzpomene, mohl by se Fistandantilus ocitnout ve skutečném nebezpečí."

„Co si ten mladík myslí, že se mu stalo?"

„Že samotná Zkouška otřásla jeho zdravím, že oslabila jeho srdce a plíce tak, že se s tím bude muset potýkat po celý zbytek svého života. Připisuje to souboji s tím temným elfem. A já jsem mu to nevymlouval. Kdybych mu řekl pravdu, stejně by mi nevěřil."

„A myslíš si, že se tu pravdu vůbec někdy dozví?"

„Jedině tehdy, pokud se dozví pravdu sám o sobě," odpověděl Par-Salian. „Musí se tomu postavit a přiznat si temnotu ve své duši. Já jsem mu dal oči, kterými se může dívat, pokud bude chtít, dal jsem mu oči ve tvaru přesýpacích hodin, jež patřily čarodějce Raelaně. Díky nim uvidí, jak plyne čas ve všem, na co se podívá. Před těma očima se mládí mění ve stáří, krása uvadá a hory se rozpadají na prach."

„A co doufáš, že tím mučením získáš?" zeptal se zlostně Antimodes. Skutečně byl přesvědčený, že představený Konkláve tentokrát zašel příliš daleko.

„Chci zlomit jeho aroganci. Chci ho naučit trpělivosti. A jak jsem řekl, chci, aby se uměl dívat do své duše, aby svůj pohled obrátil dovnitř. V jeho životě bude už jen málo radosti," připustil Par-Salian a dodal: „Jenže já tuším, že nikoho v celém Ansalonu příliš mnoho radosti nečeká. Přesto jsem mu za to, čemu ty říkáš krutost, přidal něco, co to vyrovná."

„Já jsem nikdy neřekl..."

„To jsi ani nemusel, můj příteli. Já dobře vím, jak se cítíš. Dal jsem Raistlinovi Magiovu hůl, což je, jak sám víš, jeden z nejmocnějších magických artefaktů. I když bude ještě velmi dlouho trvat, než její skutečnou sílu dokáže ocenit."

Antimodes se tvářil stále zarputile, nechtěl se jenom tak snadno usmířit. „Takže ty nyní konečně máš svou zbraň."

„Kov odolal ohni," odpověděl vážně Par-Salian. „A vyšel z něj silnější a odolnější, s ostrou čepelí. Nyní se ten mladík musí učit, musí si prověřit znalosti, které bude v budoucnu potřebovat, a přiučit se ještě nějaké další."

„Nikdo z Konkláve se ho neujme. Zvlášť když všichni vědí, že má něco společného s Fistandantilem. Dokonce ani čarodějové Černých plášťů. Oni mu nebudou věřit. Jak se tedy má něco naučit?"

„Myslím, že pro něj učitele najdeme. Jedna dáma se o něj už zajímá, vlastně se o něj velmi zajímá."

„Snad ne Ladonna?" Antimodes se zamračil.

„Ne, ne. Je to dáma mnohem mocnější a váženější." Par-Salian mrknul k oknu, za nímž jasně zářilo rudé měsíční světlo.

„Ach ne! Skutečně?" řekl dojatě Antimodes. „Tak v tom případě myslím, že si o něj nemusíme dělat starosti. Přesto je velmi mladý a slabý, a my nemáme mnoho času."

„Jak jsi řekl, bude trvat ještě několik let, než Královna Temnot soustředí své armády a než bude připravená k útoku."

„Přesto už se stahují válečné mraky," prohlásil zachmuřeně Antimodes. „Stojíme osaměle pod posledními paprsky zapadajícího slunce. A já se znovu ptám: Kde jsou skuteční bohové teď, když je tolik potřebujeme?"

„Tam, kde byli vždy," odpověděl samolibě Par-Salian.

8. kapitola

RAISTLIN SEDĚL NA ŽIDLI U STOLU VE VĚŽI Vysoké magie. Už několik dní byl ve Věži hostem. Par-Salian mu nabídl, aby tu zůstal tak dlouho, dokud se úplně nezotaví z následků Zkoušky.

Ne že by se však Raistlin doopravdy mohl úplně zotavit. Až dosud nebyl nikdy nějak mimořádně silný a zdravý, ale v porovnání s tím, jak mu bylo dneska, pohlížel na své bývalé já s hořkou závistí. Strávil několik krátkých okamžiků vzpomínkami na své mládí a s lítostí si uvědomil, že ještě nikdy nedokázal plně ocenit, co je to energie a životní síla. Ale vrátil by se zpátky? Vyměnil by snad své chatrné tělo za zdravé?

Raistlin se rukou dotkl dřeva Magiovy hole, která stála kousek vedle něj. Vždycky byla po jeho boku. Dřevo bylo hladké a teplé, její kouzlo ho lechtalo na prstech a probouzelo v něm příjemný pocit. Měl jenom vzdálenou představu o tom, co hůl všechno dokáže. Ať už mág získal jakýkoliv magický předmět, vždycky potřeboval vědět, co tato magická rekvizita dovede. On si však byl jistý, že hůl má nesmírnou moc a že tu moc objeví.

Ve Věži o holi příliš mnoho informací nenašel; mnoho starých spisů o Magiovi, které byly původně uloženy ve Věži v Palantasu, se během období, kdy se mágové stěhovali do Věže ve Žďárské cestě, ztratilo. Samotná hůl se zachovala, ale jelikož měla nesmírnou hodnotu - podle Par-Saliana - nikdo ji celá staletí už nepoužil.

Na Raistlinovu otázku Par-Salian dost vyhýbavě odpověděl, že na to, aby se hůl mohla vrátit na tento svět, nebyla ta správná doba. Až do této chvíle nebyla hůl potřeba. Raistlin uvažoval, co způsobilo, že ten správný čas nadešel právě teď. Vždyť přece hůl měla sloužit k boji proti drakům. Nedalo se čekat, že by to Raistlin mohl zjistit. Par-Salian se řídil výhradně vlastními radami. Neřekl Raistlinovi o té holi zhola nic, kromě toho, kde může najít knihy, které by mu poskytly znalosti, jak hůl používat.

A jednu z těch knih měl právě před sebou. Byla to kniha malého formátu, jejímž autorem byl podle všeho nějaký písař z Humovy družiny. Obsah v Raistlinovi spíš vyvolal rozhořčení, než aby mu nějak pomohl. Dozvěděl se z knihy, jak obsadit cimbuří a strážné posty, což byly cenné informace, které by se jistě hodily válečnému mágovi, ale zato o holi v ní toho mnoho nebylo. To, co se dozvěděl, ani nestálo za řeč. V pasáži, kde písař popisoval Magia, stálo, že *mág vyskočil z nejvyššího místa obléhaného hradu, aby k našemu naprostému úžasu a ohromení dopadl přímo mezi nás. Tvrdil, že k tomu použil svou magickou hůl...*

Raistlin si do svého notesu zapsal: *Zdá se, že hůl umožňuje svému majiteli vznášet se ve vzduchu lehounce jako pírko. Je toto kouzlo obsažené přímo v holi? Nebo se musí odříkat nějaké zaklinadlo, aby se kouzlo spustilo? A má snad její využití nějaká omezení? Bude tohle kouzlo fungovat také v případě, že má hůl v držení někdo jiný než mág, jenž ji vlastní?*

To vše byly otázky, na něž musel najít odpověď. A to bylo jen jedno z kouzel té-

to podivné hole. Raistlin usoudil, že se jich v jejím dřevě skrývá mnohem víc. Svým způsobem bylo velmi znepokojivé, že toho tolik nevěděl. Líbilo by se mu, kdyby o všech kouzlech věděl. Přesto, i kdyby znal skutečnou moc magické hole, měl by se ještě čemu učit. Staré spisy mohly lhát. Možná že záměrně zadržovaly informace. A Raistlin nevěřil nikomu kromě sebe.

Jeho studie mu však mohou zabrat celé roky, přesto...

Z práce ho vyrušil děsivý záchvat kašle. Byl to bolestivý kašel, strašný a vysilující. Sevřelo se mu hrdlo, nemohl dýchat, a když byly návaly hodně zlé, zmocňoval se ho hrozný pocit, že už se snad nikdy znovu nenadechne, že se udusí a zemře.

Tento záchvat byl velmi zlý. Bojoval, snažil se popadnout dech. Z nedostatku kyslíku se mu točila hlava a pokoušely se o něj mrákoty. Když se konečně dokázal alespoň trochu nadechnout, byl z toho tak vyčerpaný, že musel složit ruce na stůl a položit na ně hlavu, aby si trochu odpočinul. Tam ležel a téměř plakal. Poraněná žebra ho krutě bolela a v hrdle ho od divokého kašle strašlivě pálilo.

Vtom ucítil na rameni jemný dotek ruky.

„Raiste? Jsi... v pořádku?"

Raistlin se narovnal a odstrčil bratrovu konejšivou dlaň.

„To je ale pitomá otázka! Dokonce i od tebe. Ovšemže nejsem v pořádku, Karamone!" Raistlin si přitiskl ke rtům kapesník a otřel si z nich krev. Poté kapesník rychle ukryl v kapse svého nového rudého roucha.

„Mohl bych ti nějak pomoci?" zeptal se Karamon, trpělivě ignoruje bratrovu špatnou náladu.

„Mohl bys mě nechat být a přestat mě rušit v práci!" odvětil Raistlin. „Už jsi sbalený? Za hodinu odjíždíme, však to dobře víš."

„A víš jistě, že se cítíš natolik dobře..." začal Karamon. Když ale uviděl bratrovu rozzuřenou tvář, raději se kousl do jazyka. „Půjdu... zabalit," řekl, přestože už s tím byl hotov nejméně celé tři hodiny.

Karamon se chystal odejít, snažil se kráčet po špičkách. Měl dojem, že si počíná neobyčejně tiše, ale ve skutečnosti chrastil, cinkal, řinčel a vrzal jako celá legie horských trpaslíků při vojenské přehlídce.

Raistlin sáhl do kapsy a vytáhl kapesník smáčený vlastní krví. Chvilku na něj zachmuřeně hleděl.

„Karamone?" zavolal.

„Ano, Raiste?" Karamon se otočil a tvářil se směšně horlivě. „Můžu pro tebe něco udělat?"

Čekalo je mnoho společných let. Mnoho let společné práce, společného života, společných večeří, společného boje. Karamon viděl, jako ho jeho vlastní bratr zabil. Raistlin viděl sám sebe zabíjet.

Údery kladiva. Jeden za druhým.

Raistlin si hluboce povzdechl. „Ano, můj bratře. Skutečně bys pro mě něco mohl udělat. Par-Salian mi dal recept, který by mohl zmírnit můj kašel. Najdeš ho společně s ingrediencemi v mé kapse támhle na židli. Kdybys mi mohl lék připravit..."

„Jistě, Raiste!" řekl nadšeně Karamon. Tvářil se tak šťastně, jako by před něj jeho bratr rozložil přinejmenším hromadu šperků a ocelových mincí. „Neviděl jsem tu

nikde čajovou konvici, ale řekl bych, že tu někde nějaká musí být... Aha, tady je. Myslím, že jsem si jí předtím nevšiml. Klidně pracuj. Já jen odměřím tyhle lístky. Fuj! Ty ale smrdí! Seš si jistý?... No, nevadí," dodal rychle Karamon. „Uvařím ti čaj. Možná bude chutnat lip, než voní."

Postavil vodu, naklonil se nad konvici a soustředěně odměřoval lístky. Počínal si se stejnou opatrností, s jakou gnóm hledá smysl života.

Raistlin se vrátil ke čtení.

Magius zasáhl ogra holí do hlavy. Vyrazil jsem za ním, abych mu pomohl, protože ogrové jsou každému známí tím, že mají velmi silnou lebku, takže mi bylo jasné, že mu mág se svou holí nemůže nijak vážně ublížit. K mému překvapení se však ogr zhroutil na zem mrtvý, jako by do něj uhodil blesk.

Raistlin si pasáž pečlivě přečetl a pak napsal: *Hůl zřejmě znásobuje silu úhozu.*

„Raiste," řekl Karamon a obrátil se od vařící čajové konvice. „Jenom chci, abys něco věděl. K tomu, co se stalo... já chápu..."

Raistlin přestal psát a zvedl hlavu. Nepodíval se na svého bratra, místo toho vyhlédl z okna. Magický les stál dnes kolem věže. Raistlin se podíval na suché listí, na holé větve, na uhnívající pařezy...

„Dokud budeš žít, už se o tom incidentu slůvkem nezmíníš ani přede mnou, ani před kýmkoliv jiným. Rozuměl jsi tomu?"

„Jistě, Raistline," řekl tiše Karamon. „Já to chápu." Obrátil se zpět ke své práci. „Čaj už bude hotový."

Raistlin zavřel knihu, kterou dosud četl. Oči ho pálily, jak se snažil rozluštit starodávné písmo, a byl unavený od podivné směsice komonštiny a vojenského žargonu, který kdysi používali vojáci a žoldáci.

Rozhýbal si bolavou ruku, kterou měl od toho, jak držel pero, úplně ztuhlou. Pak si knihu o Magiovi zasunul za opasek, aby si ji mohl během dlouhé cesty na sever pročítat. Nevraceli se totiž do Útěšína. Antimodes dal dvojčatům jméno jednoho šlechtice, který najímá válečníky a který, jak řekl Antimodes, rád najme i válečného mága. Antimodes měl také namířeno stejným směrem. A tak chtěl, aby se k němu oba mladíci připojili.

Raistlin ihned souhlasil. Než se s arcimágem rozejdou, plánoval si, jak se toho od něj co možná nejvíc naučí. Doufal, že se ho Antimodes jako učedníka ujme, a dokonce se mu to i odvážil navrhnout. Antimodes to však odmítl. Nikdy si žádné učedníky nebral, tak to alespoň říkal. Scházela mu nezbytná trpělivost. A ještě dodal, že v dnešní době není pro tento druh učení příliš vhodná doba. Podle něj Raistlin udělá lépe, když bude studovat sám.

To byla ovšem výmluva (každý by poznal, že čaroděj Bílých plášťů lže). Všichni ostatní mágové, kteří s ním skládali Zkoušku, se do učení dostali. Raistlin uvažoval, proč byl zrovna on výjimkou. Po pečlivém zvážení došel k závěru, že to muselo mít něco společného s Karamonem.

Jeho bratr zatím dělal rámus s čajovou konvicí. Rámusil na celé kolo, všude kolem sebe rozléval vařící vodu a sypal byliny.

Vrátil bych se zpátky do časů svého dětství?

Kdy bylo moje tělo sice také slabé, ale přesto ještě silné v porovnání s tímto

křehkým stavem kostí a svalů, jež nyní obývám a jež drží pohromadě jen silou mé vůle. Vrátil bych se zpátky?

Když jsem se tehdy podíval na krásu, viděl jsem krásu. Teď se podívám na krásu a vidím ji uvadlou, utrápenou, zničenou a unášenou po proudu řeky času. Vrátil bych se zpátky?

Když jsme ještě byli dvojčata. Společně v matčině těle, společně od narození, stále společně, až nyní každý zvlášť. Hedvábné pouto bratrství se přeseklo, tenká nit mezi námi už nikdy nepůjde znovu navázat. Vrátil bych se zpátky?

Raistlin zavřel svou vzácnou knihu s poznámkami, uchopil pero a napsal na obal:

Já, mág...

A pak ta dvě slova rychlým a rozhodným tahem podtrhl.

Koda

JEDNOHO VEČERA, KDYŽ JSEM SE ZABÝVAL svým obvyklým zapisováním událostí historie světa, vloudil se do mé studovny můj věrný a občas také velmi nemotorný pomocník Bertram a poprosil mě, abych své práce na chvíli nechal.

„Co se děje, Bertrame?" zeptal jsem se, protože ten muž byl stejně bledý, jako by právě uviděl gnóma, jak do Velké knihovny přivezl nějaký svůj zapalovací vynález.

„Tady, Mistře!" pravil rozechvělým hlasem. V třesoucí se ruce držel malý svitek omotaný černou stuhou a opatřený černou pečetí. V pečeti byl vytlačený symbol oka.

„Kde jsi to vzal?" zeptal jsem se, i když jsem okamžitě pochopil, kdo to poslal.

„Prostě se to zde objevilo, Mistře," řekl Bertram a držel svitek jen konečky prstů. „Já nevím! Jednu minutu to tu ještě nebylo a v té další se to prostě zjevilo."

Jelikož jsem věděl, že se od Bertrama nic chytřejšího asi nedozvím, řekl jsem mu, aby svitek položil na stůl a odešel. Slíbil jsem, že až budu mít chvilku, podívám se na to. Evidentně se mu nechtělo dopis jen tak opustit (nepochybně si myslel, že psaní co nevidět chytí plameny nebo že se stane nějaký jiný nesmysl). Přesto mě nakonec poslechl, ale neobešlo se to bez postranních pohledů. Potom, co odešel, zůstal čekat za mými dveřmi —jak jsem se později dozvěděl s vědrem vody, kterou měl v úmyslu na mě vylít v okamžiku, kdy by ucítil byť jen sebemenší náznak kouře.

Rozlomil jsem pečeť, rozvázal stuhu a našel tento dopis, jejž přikládám.

Astinovi,

*chystám se podstoupit velmi odvážný úkol**) *Je vysoce pravděpodobné, že se z této cesty už nevrátím (pokud se nakonec rozhodnu to skutečně podstoupit), a pokud se vrátím, pak v docela jiné podobě. Pokud se stane, že při plnění tohoto úkolu nalezu svou smrt, pak ti dávám své svolení zveřejnit pravdu o mém životě včetně událostí, jež byly až dosud drženy v tě největší tajnosti. Myslím tím svou Zkoušku ve Věži Vysoké magie. Dělám to proto, abych zapudil divoké historky a nepravdivé příběhy, které o mně a mé rodině po světě koluji. Toto svoleni ovšem platí za podmínky, že s mým rozhodnutím bude souhlasit i Karamon...*

Nikdy jsem nezapomněl na Raistlinův závazek vůči mně, jak se mnozí snaží naznačit. Ani Karamon, ani já jsme si dosud nemysleli, že by byl ten správný čas pro vydání jeho knihy. Ale nyní, když jeho synovec Palin vyrostl y dospělého muže a podstoupil svou vlastní Zkoušku ve Věži, Karamon mi dal svolení, aby byla kniha

---

*) Tím úkolem myslí svůj pokus vstoupit do Propasti a svrhnout Takhisis. Ti, kdo by měli zájem, mohou tento příběh najít ve Velké knihovně v knihách označených symbolem „Legendy Dračích kopí".

vydána.

Toto je skutečně pravdivý příběh o Raistlinově mladém životě. Bystří čtenáři si však povšimnou, že mezi tímto příběhem a těmi, které již před časem vyšly, jsou jisté nesrovnalosti. Věřím, že tito čtenáři vezmou v úvahu skutečnost, že jméno Raistlin Majere se za ta léta stalo legendou. O tomto velkém mágovi toho bylo napsáno, vyprávěno či odzpíváno v písních už velmi mnoho. Některé příběhy byly vymyšlené docela, jiné jen trochu pozměnily pravdu.

Já sám jsem autorem několika takových příběhů, v nichž jsem záměrně lidi mátl v souvislosti s některými aspekty Raistlinova života. Zkouška ve Věži Vysoké magie - zkouška, která měla na jeho další život tak devastující a osudový vliv -je jedním z těch nejdůležitějších příběhů. O Raistlinově Zkoušce existují i jiné verze, ale tato je jediná z těch, co byly napsány, která popisuje pravdu.

Konkláve čarodějů už před dávnem nařídilo, že povaha Zkoušky musí být držena v tajnosti. Po Raistlinově „smrti" o něm však začaly kolovat poněkud divoké a destruktivní pověsti. A tak Karamon požádal Par-Saliana, aby mu dovolil tyto pomluvy rozehnat. Jelikož tyhle klepy mohly vážně poškodit reputaci všech ostatních mágů na Krynnu, Konkláve svolilo, aby byl příběh odvyprávěn s tím, že některé skutečnosti budou trochu pozměněny.

A tak Karamon způsobil, že byl napsán trochu zkrácený příběh o tom, jak Raistlin složil ve Věži magickou Zkoušku, který vešel ve známost jako Zkouška bratrství. Ten příběh je v podstatě pravdivý, ačkoliv sami uvidíte, že jednotlivé události jsou o poznání rozdílnější než ty, které byly popsány již dříve.

Rozloučím se závěrem Raistlinova dopisu.

...nyní chci porušit mlčení, protože bych si přál, aby lidé znali fakta. Pokud mám být těmi, kteří přijdou po mně, souzen, nechť jsem posuzován podle pravdy.

Tuto knihu věnuji těm, kdo mi dali život.

Raistlin Majere

OBSAH

KNIHA 5

KNIHA 6

Dračí kopí - sága

Margaret Weis

Procitnutí mága

Z anglického originálu
THE SOULFORGE
vydaného firmou TSR, lnc,
Lake Geneva, Wl 53147 v roce 1998
Přeložila Šárka Barterová
Vydáno v nakladatelství NÁVRAT
Vydal Radomír Suchánek,
ul Kosmonautů 2, Brno
jako svou 807. publikaci v roce 2003
Z dodané sazby vytiskly
Tiskárny Havlíčkův Brod a s
Doporučená cena včetně DPH 279 Kč

ISBN 80-7174-545-6